

Firma

(The Firm, 1991)

John Grisham

1

Asociatul principal studie résumé-ul pentru a suta oară și nici de această dată nu găsi ceva care să-i displace în legătură cu Mitchell Y. McDeere — nu, în paginile acelea nu era scris nimic neplăcut.

Era vorba despre un tip inteligent, ambițios și arătos. În plus, era flămînd; ținînd cont de originea lui socială, era imposibil să nu fie flămînd. Era căsătorit, lucru obligatoriu de altfel. Firma nu angaja niciodată avocați necăsătoriți pe de-o parte, iar pe de altă parte, era împotriva divorțului, a umblatului după femei și a băuturii. Contractul prevedea chiar un test antidrog.

Tipul avea o diplomă în contabilitate, luase examenul de atestare din prima încercare și dorea să se specializeze în domeniul taxelor. Era alb și firma nu angajase niciodată negri. Reușiseră aceasta, deoarece adoptaseră o politică închisă, de club. Nu solicitaseră niciodată cereri de angajare. Alte firme solicitau și angajau persoane de culoare. Ei — nu. Firma rămăsese albă ca laptele. Și, peste cîte toate, sediul firmei era nici mai mult nici mai puțin decît la Memphis, iar negrii cei mai bine pregătiți doreau să meargă la New York, la Washington sau la Chicago.

McDeere era bărbat și în cadrul firmei nu exista nici o femeie. Făcuseră greșeala aceasta pe la mijlocul anilor șaptezeci, cînd l-au angajat pe șeful promoției de la Harvard care, întîmplător, fusese o femeie — și încă o adevărată magiciană în domeniul taxelor. Rezistase doar patru ani, patru ani furtunoși, și pierise într-un accident de mașină.

Pe hîrtie, McDeere arăta bine. El era principalul lor candidat. De fapt, pentru anul respectiv, nici nu existau alte candidaturi. Lista era foarte scurtă. McDeere sau nimeni altcineva.

Royce McKnight, asociatul care se ocupa cu conducerea firmei, studia dosarul pe care era scris: Mitchell Y. McDeere — Harvard. Gros de un țol, plin de hîrtii scrise cu litere mici și de fotografii, dosarul fusese pus la punct de cîteva foști agenți CIA, într-un birou particular de investigații din Bethesda. Ei făceau parte dintre clienții firmei și în fiecare an făceau investigațiile cerute de firmă, fără să ceară vreo plată. Susțineau că este foarte ușor să verifici niște studenți la Drept, complet lipsiți de bănueli. Aflaseră, de exemplu, că McDeere ar fi dorit să părăsească regiunea de Nord-Est, că primise trei oferte de serviciu — două la New York și una din Chicago — din care cea mai ridicată era de șaptezeci și șase de mii de dolari și cea mai scăzută de șazeci și opt de mii de dolari. Era, deci, o persoană căutată. Mai aflaseră că în anul al doilea de studenție avusese ocazia să copieze la examenul de asigurări. N-o făcuse și obținuse cea mai mare notă din grupa lui. Știau de asemenea că, în urmă cu două luni, la o petrecere la facultate, cineva îi oferise niște cocaină. El refuzase și chiar plecase de la petrecere, însoțit de privirile disprețuitoare ale celorlalți. Din cînd în cînd bea cîte o bere, dar băutura era scumpă și McDeere nu avea bani. De fapt, dispunea cam de douăzeci și trei de mii de dolari — credite studentești. Era într-adevăr flămînd.

Royce McKnight răsfoi dosarul și zîmbi. McDeere era al lor.

Lamar Quin avea treizeci și doi de ani și nu era încă asociat. Fusese invitat acolo ca să arate tînr, să se poarte ca un tînr și să creeze o imagine plină de tinerețe pentru firma Bendini, Lambert & Locke care, de fapt, chiar era o companie tînră, de vreme ce cea mai mare parte a asociaților se retrăgeau din activitate în jurul vîrstei de cincizeci de ani, în putere și plini de bani. Cu un venit de șase cifre garantat pentru tot restul vieții, Lamar se putea bucura în tihnă de costumele sale pe comandă, care costau o mie două sute de dolari bucata, costume care îi puneau de minune în evidență trupul înalt și athletic. Lamar traversă nonșalant camera-de-o-mie-de-dolari-pe-zi și își mai turnă o ceașcă de cafea decafeinizată. Se uită la ceas. Aruncă o privire spre cei doi asociați, așezați la o măsută, lîngă fereastră.

Exact la două și jumătate, cineva bătu la ușă. Lamar îi privi pe cei doi asociați care strecurară în grabă fișele și dosarul într-o servietă deschisă. Își îmbrăcară toți sacourile.

După ce își încheie ultimul nasture, Lamar deschise ușa.

— Mitchell Y. McDeere? întrebă el și, zîmbind larg, întinse mîna nou-venitului.

— Da.

Își strînseră mîinile cu putere.

— Încîntat să te cunosc, Mitchell! Eu sînt Lamar Quin.

— Plăcerea este de partea mea. Te rog să-mi spui Mitch!

Intră în încăperea spațioasă și aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

— E în regulă, Mitch. Lamar îi puse o mînă pe umăr și îl conduse către ceilalți doi care se prezentară singuri. Erau excesiv de amabili și de cordiali. Îi oferiră lui McDeere cafea și apă minerală. Se așezară în jurul unei mese de conferințe, din mahon lustruit. McDeere își deschise sacoul și se așeză picior peste picior. În ceea ce privea căutarea unui loc de muncă, se putea socoti deja un veteran trecut prin ciur și dîrmon. Știa că, de data asta, ei erau cei care îl voiau. Era relaxat. Avea în buzunar trei oferte de la trei din cele mai cunoscute firme din țară. McDeere nu avea nevoie nici de interviul acesta, nici de firma aceasta. Își putea permite să fie plin de încredere. De fapt, se afla acolo pur și simplu din curiozitate. Și tînjea după o vreme mai caldă.

Oliver Lambert, asociatul principal, își sprijini coatele de masă, se aplecă puțin în față și prelua controlul conversației. Era o persoană cu mult farmec, volubilă, cu o voce de bariton. La cei șaiszeci și unu de ani ai săi, Lambert era patriarhul firmei! Își petrecea cea mai mare parte a timpului încercînd să conducă și să echilibreze personalitățile strivitoare ale cîtorva dintre cei mai bogați avocați din țară. El era consilierul, cel căruia i se spovedeau asociații mai tineri. Lambert se mai ocupa și de recrutările de personal. Acum, misiunea lui era de a-l angaja pe Mitchell Y. McDeere.

— Te-ai săturat de interviuri? întrebă Oliver Lambert.

— Nu în mod special. Este una din regulile jocului.

Da, da — fură toți de acord. Parcă mai ieri mergeau și ei la interviuri, prezentau résumé-uri și erau terorizați că nu vor găsi o slujbă, că cei trei ani de chin și toceală se vor duce pe apa sîmbetei. Da, știau, înțelegeau foarte bine prin ce trecea McDeere în acest moment.

— Pot să pun o întrebare? începu Mitch.

— Desigur.

— Bineînțeles.

— Orice.

— De ce ne întîlnim în camera asta de hotel? Celelalte firme te intervieveză în campusul studentesc, prin intermediul biroului de plasare.

— Bună întrebare!

Dădură cu toții din cap și se priviră unul pe celălalt. Fură de acord că era, într-adevăr, o întrebare bună.

— Aș putea să-ți răspund eu, Mitch. Royce McKnight, asociatul care conducea firma, continuă. Știi, noi sîntem diferiți de ceilalți și ne mîndrim cu asta. Avem doar patruzeci și unu de avocați, așa că sîntem mici în comparație ce celelalte firme. Nu angajăm prea mulți oameni; cam unul la doi ani. Oferim cel mai mare salariu și cele mai mari avantaje — și nu exagerez deloc cînd spun acest lucru. Prin urmare, sîntem și foarte pretențioși în alegerile noastre. De data asta, te-am ales pe tine. Scrisoarea pe care ai primit-o luna trecută a fost trimisă după ce am studiat mai bine de două mii de absolvenți de drept, de la cele mai bune facultăți din țară. Nu am trimis, în final, decît o singură scrisoare. Ție. Trebuie să știi că nu ne publicăm posturile vacante. Și nici nu solicităm cereri de angajare. Asta-i toată explicația.

— Da, cred că este o explicație satisfăcătoare. Dar ce fel de firmă este firma dumneavoastră?

— Specializată în taxe. Ceva asigurări, ceva activități imobiliare și bancare, dar optzeci la sută din activitate, taxele. Acesta este și motivul pentru care am dorit să te cunoaștem, Mitch. Se pare că ești foarte bine pregătit în domeniul taxelor.

— De ce te-ai înscris la colegiul de la Western Kentucky? întrebă Oliver Lambert.

— Simplu. Ei mi-au oferit o bursă ca să joc fotbal. Și nu aș fi putut să merg la colegiu, dacă nu aș fi avut o bursă.

— Povestește-ne cîte ceva despre familia ta, Mitch!

— Are vreo importanță?

— Are foarte mare importanță pentru noi, interveni cu căldură Royce McKnight.

"Toți spun același lucru", gîndi McDeere.

— OK. Tata a murit într-o mină de cărbune cînd eu aveam doar șapte ani. Mama s-a

recăsătorit și locuiește în Florida. Am avut doi frați. Rusty a fost ucis în Vietnam. Mai am un frate, Ray McDeere.

— Și unde se află fratele tău?

— Mi-e teamă că acest lucru nu vă privește.

Mitch îl privi ținând pe Royce McKnight. În ochii lui se citea o sfidare fără margini.

Dosarul nu menționa mare lucru despre Ray.

— Oh, scuză-mă, te rog! spuse cu blîndețe Royce McKnight.

— Mitch, interveni Lamar Quin, firma noastră are sediul în Memphis. Te deranjează?

— Absolut deloc! Nu-mi place clima rece.

— Dar ai fost vreodată la Memphis?

— Nu.

— Te vom invita curînd și vei vedea că orașul îți va plăcea.

Mitch zîmbi, dădu din cap și continuă jocul. Tipii vorbeau oare serios? Păi ce, era nebun să accepte o slujbă la o firmă atît de mică, într-un oraș atît de mic, acum, cînd Wall Street-ul îl aștepta cu brațele deschise?!

— Al cîtelea ești în an, Mitch? întrebă Lambert.

— Sînt printre primii cinci.

Nu printre primii cinci la sută, ci printre primii cinci. Acest răspuns le fu perfect suficient. Primii cinci din trei sute. Ar fi putut răspunde "al treilea", la o zecime în urma celui de-al doilea și la două zecimi în urma celui dintîi. Ar fi putut, dar n-o făcuse. McDeere își amintea că răsfoise Anuarul juridic "Martindale-Hubbell" și că din paginile acestuia aflase că actualii lui interlocutori absolviseră facultăți mai slabe: Chicago, Columbia, Vanderbilt. Nu vor lungi discuția despre facultăți.

— De ce ai ales Harvard-ul?

— De fapt, Harvard-ul m-a ales pe mine. Am depus cereri la mai multe universități și am fost acceptat de toate, dar la Harvard mi s-a oferit un sprijin financiar mai substanțial. Oricum, eu credeam că Harvard-ul este cea mai bună școală. De altfel o mai cred și acum.

— Foarte bine redactat résumé-ul, Mitch, spuse Lambert referindu-se la dosarul care se afla în servieta de sub masă.

— Mulțumesc, mi-am dat toată silința.

— Ai luat calificative foarte mari la cursurile de taxe și asigurări.

— Acesta este domeniul care mă interesează.

— Ți-am văzut lucrarea scrisă și trebuie să mărturisesc că este impresionantă.

— Mulțumesc. Îmi place activitatea de cercetare.

Ceilalți dădură afirmativ din cap și admiseră minciuna asta evidentă. Făcea parte din ritual. Nici unui student la

Drept, nici unui avocat întreg la minte nu-i plăcea cercetarea și totuși, fiecare posibil angajat al firmei mărturisea că adoră munca în bibliotecă. O spuneau toți, fără excepție.

— Povestește-ne ceva și despre soția ta, Mitch, interveni Royce McKnight, cu o undă de sfială în glas.

Deși era o întrebare standard, pe care toate firmele o puneau, erau pregătiți să facă față unei reacții de respingere.

— O cheamă Abby. Are o diplomă de institutoare de la Western Kentucky. Ne-am căsătorit la o săptămînă de la absolvire, în ultimii trei ani, a lucrat la o grădiniță particulară, undeva aproape de Boston College.

— Și căsnicia voastră...

— Oh, sîntem foarte fericiți. Ne cunoaștem încă din liceu.

— Pe ce post ai jucat în echipă? întrebă Lamar, orientînd discuția spre zone mai puțin sensibile.

— Fundaș. Am fost selecționat tot timpul, pînă cînd m-am accidentat la genunchi, chiar în ultimul meci pe care l-am jucat la liceu. Și atunci au dat bir cu fugiții toți. Toți, în afară de cei de la Western Kentucky. Pe urmă am jucat tot timpul, patru ani de zile, dar genunchiul meu nu mai era ca înainte.

— Și cum ai reușit să iei calificativele pe care le-ai luat și să mai joci și fotbal pe deasupra?!

— Studiile au fost oricum pe primul plan.

— Nu cred că Western Kentucky e o universitate cine știe ce. Zîmbind cu un aer de suficiență, Lamar dădu drumul acestor cuvinte pe care, în secunda următoare, ar fi dorit să nu le fi spus niciodată. Lambert și McKnight se încruntară. O greșeală stupidă.

— Păi da, cam ca Universitatea statului Kansas, răspunse Mitch.

Ceilalți trei înghețară și se priviră unul pe altul cu un aer de parcă nu le venea să

creadă că auziseră bine. Cum, tipul ăsta, McDeere, știa că Lamar Quin urmasese cursurile Universității statului Kansas? Nu-l cunoscuse pe Lamar Quin, nu avea cum să afle că Lamar va conduce interviul în numele firmei.

Și totuși, știuse. Îi verificase în Anuarul juridic "Martindale-Hubbell". Citise toate cele patruzeci și una de notițe biografice ale avocaților firmei și, într-o fracțiune de secundă, își amintise că Lamar Quin fusese la Universitatea statului Kansas. La dracu'! Erau într-adevăr impresionați.

— Oh, cred că m-am exprimat greșit, se scuză Lamar.

— Nici o problemă, zise Mitch zîmbind larg.

Totul fusese deja uitat. Oliver Lambert își dresese glasul și hotărî că a venit momentul să treacă din nou la chestiuni personale.

— Mitch, firma noastră nu admite băutorii și afemeiații. Nu trebuie să înțelegeți prin asta că ne considerăm niște sfinți, dar să știți că pentru noi afacerile sînt pe primul loc. Și cîștigăm o grămadă de bani.

— Ei bine, pot să trăiesc în aceste condiții.

— Și mai e ceva: testul antidrog. Ne rezervăm dreptul de a-l testa pe oricare dintre angajații noștri.

— Nu mă droghez.

— Foarte bine. Din ce Biserică faci parte?

— Sînt metodist.

— Foarte bine, la firma noastră există catolici, baptiști, adepți ai Bisericii episcopale.

De fapt, nu ne privește acest lucru, dar dorim, oricum, să fim informați. Vrem ca angajații noștri să aibă familii stabile, serioase. Un avocat fericit este un avocat productiv. De-asta punem atîtea întrebări.

Mitch zîmbi și dădu din cap. Mai auzise toate astea și în celelalte ocazii. Cei trei se priviră unul pe celălalt și apoi îl priviră pe Mitch. Deci venise momentul să pună și el una sau două întrebări inteligente. Mitch se așeză din nou picior peste picior. Bani. Iată marea întrebare, mai ales că trebuia să facă o comparație cu celelalte oferte pe care le primise. "Dacă nu-mi dați destui bani, își spuse Mitch în gînd, atunci mi-a părut bine de cunoștință, băieți, și la revedere! Dacă plătiți bine, *atunci* putem să stăm de vorbă despre familii, căsătorii, fotbal și Biserică."

Mitch știa însă foarte bine că reprezentanții firmei, la fel ca și reprezentanții tuturor celorlalte firme, erau obligați să ocolească subiectul "bani" pînă în ultimul moment, adică pînă cînd epuizaseră toate celelalte subiecte posibile. Trebuia, deci, să-i atace cu o întrebare mai puțin dură.

— Care ar fi munca mea la început?

Ceilalți fură de acord cu întrebarea. Dădură din cap. Lambert și McKnight îl priviră pe Lamar. El trebuia să răspundă.

— Ceva asemănător cu un stagiu de doi ani, dar noi nu-l numim astfel. Te vom trimite la diverse seminarii pe probleme de taxe. Este vorba despre seminarii organizate în toată țara. Oricum, formația ta profesională este departe de a fi încheiată. Iarna viitoare vei petrece două săptămîni la Washington, la American Tax Institute. Știi, noi sîntem foarte mîndri de cunoștințele noastre teoretice și tehnice, așa că, de fapt, ne pregătim tot timpul. Dacă vrei să-ți dai doctoratul în domeniul taxelor, te vom susține financiar. Cît despre avocatura propriu-zisă, nimic interesant în primii doi ani. Vei face multă cercetare, în general, chestii plictisitoare, dar foarte bine plătite.

— Cît anume?

Lamar își întoarse privirea spre Royce McKnight care, la rîndu-i, îl observa pe Mitch, și apoi spuse:

— Discutăm la Memphis despre salariu și despre celelalte beneficii.

— Vreau o cifră exactă. Altfel, s-ar putea să nu vin deloc la Memphis.

McDeere zîmbi arogant, dar cordial. Oricum, vorbea ca un om cu trei oferte de serviciu în buzunar. Asociații își zîmbiră unul altuia, apoi Lambert vorbi:

— E-n regulă. Un salariu de bază de optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci și cinci de mii plus primele în al doilea an. Un credit ipotecar cu dobîndă mică, să-ți poți cumpăra o casă. Două legitimații de membru pentru Country Club. Un BMW nou, culoarea la alegere, evident.

Își concentrară toți trei privirile asupra buzelor lui și așteptară ca obrazii să i se încrețească și să-i dezvelească dinții. McDeere încercă să-și ascundă zîmbetul, dar îi fu imposibil. Rîse mulțumit și reuși să bîlbîie:

— E incredibil.

Optzeci de mii în Memphis făceau cît o sută douăzeci de mii în New York. Și omul spusese BMW! Mazda lui era o rablă cu un milion de mile la bord și trebuia pornită manual. McDeere pune banii de-o parte ca să-și cumpere un demaror reparat.

— Plus alte cîteva suplimente pe care vom fi fericiți să le discutăm cu tine la Memphis.

Deodată, McDeere simți că dorește neapărat să viziteze Memphis-ul. Oare era așezat pe un fluviu? Încetă să zîmbească și își regăsi sîngele rece. Îl privi rece și serios pe Oliver Lambert și, ca și cum ar fi uitat de bani, de casă și de BMW, spuse:

— Povestești-mi, vă rog, despre firma dumneavoastră!

— Patruzeci și unu de avocați. Anul trecut, media cîștigurilor noastre a fost mai mare decît cea a oricărei alte firme. Și vorbesc despre toate marile firme din țară! Acceptăm numai clienți bogați — corporații, bănci și persoane înstărite, care plătesc onorarii substanțiale și care nu se plîng niciodată. Ne-am specializat în domeniul taxelor internaționale, ceea ce este și foarte interesant și foarte rentabil. Și avem de-a face numai cu oameni care pot plăti.

— În cît timp poți ajunge asociat?

— În medie, în zece ani — zece ani duri. Să știi că nu este un lucru neobișnuit ca un asociat de-al nostru să cîștige o jumătate de milion pe an. Cei mai mulți dintre ei se retrag înainte de a împlini cincizeci de ani! Trebuie să-ți plătești regulat cotizațiile, să muncești optzeci de ore pe săptămîină, dar cînd ajungi asociat, constăți că a meritat efortul!

Lamar se aplecă puțin înainte:

— Nu este necesar să fii asociat ca să cîștigi o sumă cu șase cifre! Eu lucrez la firmă de șapte ani și am depășit suta de mii acum patru ani.

Mitch se gîndi o clipă că, pe la treizeci de ani, ar putea să depășească o sută de mii de dolari pe an. La numai treizeci de ani! Ceilalți îl urmăreau cu atenție, știind precis ce anume calcula el în minte.

— Dar de ce se află tocmai în Memphis o firmă specializată în taxe internaționale?

Întrebarea îi făcu pe ceilalți să zîmbească. Lambert își scoase ochelarii și începu să-i răsucească între degete:

— Aceasta este într-adevăr o întrebare bună, Mitch! Vezi tu, domnul Bendini a fondat această firmă în 1944. Era un jurist din Philadelphia, specializat în taxe și cu ceva clientelă cu dare de mîină din Sud. Apoi, într-o bună zi, se hotărî brusc și ateriza la Memphis! Și, după aceea, douăzeci și cinci de ani nu a angajat decît oameni specializați în taxe, iar firma a mers ca pe roate. Să știi că nici unul dintre noi nu s-a născut în Memphis, dar, cu timpul, orașul a început să ne placă foarte mult. Este un oraș vechi, tipic din Sud. Ah, am uitat să-ți spun că domnul Bendini a murit în 1970.

— Cîți asociați există în cadrul firmei?

— Douăzeci de asociați activi. Încercăm să păstrăm proporția de un asociat la un angajat. E mult, dar nouă ne convine. Îți spun încă o dată, noi facem totul altfel decît alții.

— Toți asociații noștri sînt multimilionari la cel mult patruzeci și cinci de ani, interveni în discuție Royce McKnight.

— Chiar toți?

— Exact. Ascultă, nu garantăm nimic, evident, dar dacă te angajezi la noi și muncești din greu zece ani și ajungi asociat și mai muncești apoi din greu încă zece ani, și nu ești milionar la patruzeci și cinci de ani, înseamnă că ești primul caz de acest gen în ultimii douăzeci de ani!

— Trebuie să mărturisesc că este o statistică impresionantă!

— Este foarte impresionantă, Mitch, spuse Oliver Lambert, și sîntem mîndri de asta. Sîntem o firmă mică, o confrerie strîns unită și avem grijă unul de celălalt. Vei vedea că la noi nu există concurență între angajați, cea teribilă concurență care există în mai toate firmele. Sîntem atenți pe cine angajăm și unul din primele noastre scopuri este ca orice nou angajat să devină asociat în cel mai scurt timp cu putință. De aceea investim enorm de mult timp și enorm de mulți bani în noi înșine, mai ales în nou-veniți. Se întîmplă extrem de rar ca unul dintre oamenii noștri să ne părăsească. De fapt, așa ceva pur și simplu nu s-a întîmplat. Facem tot ce ne stă în putință pentru a ne proteja carierele. Vrem ca oamenii noștri să fie fericiți, fiindcă după părerea noastră, acesta este modul cel mai rentabil de funcționare.

— Pot să-ți mai ofer o statistică impresionantă, adăugă Royce McKnight. Anul trecut, la firmele de mărimea noastră sau mai mari, rata de fluctuație a personalului a fost în medie de douăzeci și opt la sută. La Bendini, Lambert & Locke a fost zero. Cu un an înainte, tot zero. A trecut mult timp de cînd un angajat a părăsit firma noastră.

Îl studiau cu multă atenție, ca să se convingă că recepționa corect mesajul. Desigur,

fiecare condiție a angajării era importantă, dar stabilitatea, caracterul definitiv al acceptării lui, punea în umbră toate celelalte aspecte. Și, pentru moment, îi oferiseră explicații suficient de bune; explicațiile suplimentare, ceva mai târziu.

Bineînțeles, știau mult mai mult decât puteau spune. Știau că mama lui Mitch locuise într-un parking ieftin de rulote, în Panama City Beach, că se recăsătorise cu un șofer de camion pensionar, bețiv și violent. Știau că ea primise patruzeci și una de mii de dolari de la conducerea minei, când îi murise primul soț în accident, și mai știau și că îi făcuse praf fără să stea prea mult pe gânduri. Știau că femeia înnebunise când aflase că fiul ei cel mare fusese ucis în Vietnam. Mai știau că Mitch a fost neglijat în copilărie, că îl crescuseră niște rude mai miloase și mai ales Ray, fratele lui, pe care de altfel nu-l putuseră găsi. Crescuse în sărăcie și sărăcia este dureroasă, ceea ce — presupuneau ei în mod corect — iscase în sufletul tânărului o puternică dorință de a reuși în viață. McDeere muncise treizeci de ore pe săptămână într-un magazin cu program de noapte și, în același timp, jucase fotbal și își luase examenele cu calificative maxime. Știau că, în ultimii ani, furase câteva ore de somn. Știau că era flămînd. Știau că era omul lor.

— Ți-ar plăcea să ne faci o vizită? întrebă Oliver Lambert.

— Când? întrebă la rîndu-i Mitch, care tocmai visa la o limuzină neagră decapotabilă.

Abby opri mașina, o Mazda veche, cu parbrizul puternic fisurat. Roțile din față erau orientate pieziș, către poalele colinei. Abby smuci de două ori mînerul ușii și deschise portiera. Introduse cheia în contact, apăsă ambreiajul și răsuci volanul. Mașina începu să alunece ușurel. Pe măsură ce prindea viteză, Abby își ținea răsuflarea, mușcîndu-și buzele. Motorul începu să tușească și să se înece.

Cu trei oferte de slujbă pe masă, o mașină nouă era încă foarte departe și Abby mai avea de așteptat vreo patru luni. Trei ani de zile înduraseră sărăcia într-un apartament studentesc de două camere, într-un campus plin ochi de mici Porsche și de Mercedes-uri decapotabile. Reușiseră să ignore comportamentul disprețuitor al colegilor — acei păzitori de vite din Bastionul Snobismului de pe Coasta de Est. Ei doi erau munteni din Kentucky și aveau puțini prieteni, înduraseră totul și reușiseră numai datorită lor înșiși.

Abby ar fi preferat să meargă la Chicago, decât să se stabilească la New York, chiar dacă asta presupunea un salariu mai mic. Chicago era mai departe de Boston și mai aproape de Kentucky. Mitch rămînea evaziv — era stilul lui, mai întîi cîntărea totul cu multă grijă și apoi păstra concluziile pentru el. Abby nu fusese invitată la New York și la Chicago împreună cu soțul ei și se săturase să tot trăiască din presupuneri. Voia un răspuns clar.

Parcă neregulamentar pe colină, aproape de casă și merse pe jos două cvartale. Ei doi locuiau într-un paralelipiped de cărămidă roșie. Abby se opri în fața ușii, cotrobăind prin geantă după chei. Brusc, ușa se deschise larg, Mitch o înșfacă și o trase în casă, o aruncă pe canapea și începu să o sărute cu lăcomie. Abby striga și rîdea. Brațele lor se răsuceau și se împleteau, ca tentaculele unei caracatițe. Se sărutară și se îmbrățișară îndelung, ca adolescenții care se pipăie, se mîngîie și suspină, la vîrsta la care sărutul este plăcut, misterios și definitiv.

— Doamne! zise ea cînd se opriră. Cu ce ocazie?

— Nu simți nici un miros? întrebă Mitch.

Abby privi în jur și adulmecă.

— Ba... da... Ce miroase așa?

— Pui chow mein și ouă foo yung, de la Wong Boys.

— Bine, da 'cu ce ocazie?

— Plus o sticlă, scumpă, de Chablis. Are chiar și dop!

— Ascultă, Mitch, ce-ai făcut?

— Hai, vino cu mine!

Pe masa mică din bucătărie, printre coduri de legi și volume de cazuistică, se lăfăiau o sticlă mare de vin și o pungă cu mîncare chinezească. Dădură la o parte hîrtoagele și desfăcură pachetul cu mîncare. Mitch destupă sticla de vin și umplu două pahare de plastic.

— Azi am fost la un interviu nemaipomenit, spuse el.

— Unde?

— Îți amintești de firma aceea din Memphis care mi-a trimis o scrisoare luna trecută?

— Da, dar nu ai fost prea impresionat.

— Ei bine, despre firma aia e vorba. Și sînt foarte impresionat. Se ocupă în special de

taxe. Plătesc bine.

— Cît de bine?

Foarte ceremonios, Mitch așeză puiul chow mein pe două farfurii și desfăcu pachețelele cu sos de soia. Abby

aștepta să-i răspundă. El însă începu să împartă ouăle foo yung, apoi sorbi pe îndelete din paharul cu vin și plescăi din buze.

— Cît de bine? repetă ea întrebarea.

— Mai bine decît la Chicago și mai bine decît pe Wall Street.

Abby bău și ea îndelung și ostentativ din paharul ei cu vin, apoi îl cercetă pe Mitch cu o privire plină de neîncredere. Ochii ei căprui se îngustară și străluceau, sprîncenele i se lăsasera în jos, iar pe frunte îi apăruseră riduri. Aștepta.

— Cît?

— Optzeci de mii în primul an, plus primele. Optzeci și cinci în al doilea an, plus primele.

Mitch debitase aceste cuvinte cu nonșalanță, în timp ce studia bucățelele de țelină din "chow mein".

— Optzeci de mii, repetă ea.

— Optzeci de mii, iubito! Optzeci de mii de dolari în Memphis-Tennessee fac cît o sută douăzeci de mii în New York.

— Da' cine vrea să meargă la New York?

— Plus un credit ipotecar cu dobîndă mică.

Cuvîntul "ipotecar" nu mai fusese pronunțat de foarte mult timp la ei în casă. Abby nici nu-și mai aducea aminte cînd anume discutasera ultima dată despre ceva care să fi avut o cît de mică legătură cu o casă. Căzuseră de acord că *vor închiria* un apartament pînă în ziua aceea neștiută din viitor cînd vor fi atît de bogați încît să poată primi un credit ipotecar. Abby își așeză paharul pe masă și spuse pe un ton absolut obișnuit:

— N-am auzit ce-ai spus.

— Credit ipotecar cu dobîndă mică, asta am spus. Firma acordă un împrumut suficient pentru ca să putem să ne luăm o casă. Tipii zic tot timpul că este foarte important ca angajații lor să arate prosper, așa că ne dau banii ăștia cu o dobîndă mult mai mică.

— Deci, tu vorbești chiar despre *o casă*, cu iarbă și cu arbuști împrejur?

— Da. Nu despre un apartament în Manhattan, la un preț oricum prea mare, ci despre o casă cu trei dormitoare, cu o alee pentru mașini și cu un garaj dublu pentru BMW-ul nostru. O casă într-o suburbie.

Reacția ei întîrzie o clipă sau două, dar în cele din urmă întrebă:

— BMW? BMW-ul cui?

— Al nostru, iubito! BMW-ul nostru! Firma închiriază unul nou și ne dă nouă cheile în chip de primă că am semnat contractul cu ei de la prima strigare. Evident, culoarea o alegem noi și cred că negrul ar fi cel mai nimerit. Tu ce zici?

— Zic că s-a zis cu hainele de gata și cu mîncatul resturilor din ajun.

Mitch îi zîmbi cu gura plină de tăiței. Era sigur că Abby visa acum la mobilă nouă, la tapet și, probabil, la o piscină. Și la copii cu ochi negri și păr castaniu.

— Și mai sînt și alte beneficii despre care vom discuta mai tîrziu.

— Mitch, eu nu înțeleg de ce sînt atît de generoși.

— Asta am întreat și eu. Ei bine, mi-au spus că sînt foarte pretențioși cînd angajează pe cineva și mai sînt și foarte mîndri că oferă salarii excepțional de mari. Aleg numai vîrfuri și nu-i deranjează să pună paralele la bătaie pentru asta. Și, pe deasupra, cred că îi costă ceva să-i ademenească pe cei mai buni să se mute în Memphis.

— Ar fi mai aproape de casă, spuse ea fără să-l privească.

— Eu n-am casă. Ar fi mai aproape de părinții tăi și asta mă neliniștește.

Abby încercă să dea un alt sens celor spuse de ea, așa cum făcea cu toate comentariile referitoare la familia ei.

— Ar fi mai aproape de Ray.

El aprobă dînd din cap, mușcă dintr-un ou și își închipui prima vizită a părinților ei, momentul foarte plăcut cînd vor intra cu vechiul lor Cadillac pe alee, cînd vor privi, șocați, vila lor în stil neocolonial francez și cele două mașini noi din garaj. Vor fi sufocați de invidie și se vor întreba cum de își putuse permite toate acestea un puști sărac, fără familie, la numai douăzeci și cinci de ani și abia ieșit de pe băncile facultății. Se vor căzni să zîmbească chinuit și vor declara că totul este minunat, pînă cînd domnul Sutherland nu va mai rezista și va întreba cît costă casa și cînd Mitch îi va spune să-și vadă de treburile lui, bătrînul va înnebuni de tot. Vizita lor va fi scurtă și se vor întoarce la ei, în Kentucky, unde

vor povesti entuziasmați cât de grozav o duceau în Memphis fiica și ginerele lor. Abby suferea din pricina proastelor relații dintre Mitch și părinții ei, dar nu vorbea despre acest lucru. Încă de la început părinții ei îl trataseră pe Mitch de parcă ar fi fost ciumat. În ochii lor, el era într-atît de nedemn de fiica lor, încît nu veniseră la mica ceremonie nupțială.

— Ai fost vreodată la Memphis? întrebă el.

— O singură dată, cînd eram mică, la un fel de reuniune religioasă. Mi-aduc aminte doar fluviul.

— Cei de la firmă vor să le facem o vizită.

— Noi amîndoi? Vrei să spui că m-au invitat și pe mine?

— Da, chiar insistă să mergi și tu.

— Cînd?

— Peste două săptămîni. Ne duc acolo cu avionul.

Plecăm joi după-amiază, pentru weekend.

— Știi ceva, Mitch, mie îmi place firma asta încă de pe-a-cum!

2

Clădirea cu cinci etaje fusese construită cu o sută de ani în urmă de către un negustor de bumbac. Aceasta se întîmpla pe vremea așa-numitei epoci a Reconstrucției, perioadă în care la Memphis, renăscuse comerțul cu bumbac. Era așezată pe Front Street, chiar în mijlocul lui Cotton Row, aproape de fluviu. Baloturi de bumbac din deltele fluviilor Mississippi și Arkansas zăcuseră, de-a lungul timpului, pe culoarele și în încăperile ei, așteptînd să fie achiziționate și expediate în toate colțurile lumii. Uitată, părăsită, apoi renovată de cîteva ori după primul război mondial, clădirea fusese în sfîrșit achiziționată, definitiv de această dată, în 1951. Noul ei proprietar era un avocat bătaios, specializat în taxe: Anthony Bendini. Mai întîi o renova și apoi începu s-o populeze cu avocați. Numele ei deveni The Bendini Building.

Proprietarul o răsfață, o îngrijește, adăugînd în fiecare an un nou strat de opulență emblemei sale. O transformă într-o adevărată fortăreață. Îi sigila ușile și ferestrele. Angaja paznici înarmați. Introduse ascensoare, sistem electronic de supraveghere, nenumărate cifruri, televiziune cu circuit închis, sală de gimnastică, saună, vestiare și, la etajul al cincilea, amenajă o sufragerie pentru asociați, într-o încăpere cu o splendidă vedere spre fluviu.

În numai douăzeci de ani, Bendini construie cea mai bogată și, indiscutabil, cea mai discretă firmă de avocatură din Memphis. Discreția era pasiunea lui. Fiecărui nou angajat i se predica despre nefericitele urmări ale unei limbi slobode. Absolut totul era confidențial: salariile, cîștigurile suplimentare, avansările și, în special, numele clienților. Tinerii angajați erau preveniți că divulgarea afacerilor firmei putea duce la amînarea sine die a primirii Sfîntului Graal, adică a calității de asociat. Nimic nu trecea de zidurile fortăreței de pe Front Street. Soțiile angajaților erau sfătuite să nu pună întrebări, deoarece evitau, în acest fel, să fie mințite. Membrii firmei li se cerea să muncească din greu, să nu vorbească despre munca lor și să-și cheltuiască frumoasele lor salarii. Toți, fără excepție, făceau exact ceea ce li se spunea.

Cu cei patruzeci și unu de avocați ai săi, firma era a patra ca mărime în oraș. Ei nu făceau și nu căutau reclamă. Aveau spirit de clan și nu fraternizau cu alți avocați. Soțiile lor jucau tenis și bridge și își făceau cumpărăturile împreună. Bendini, Lambert & Locke era un soi de familie mare. O familie mare și bogată.

Într-o vineri, la zece dimineața, limuzina firmei se opri în fața clădirii de pe Front Street. Din ea coborî domnul Mitchell Y. McDeere, care mulțumi politicos șoferului. Era pentru prima dată plimbat cu o limuzină. O urmări cu privirea pînă se îndepărtă și rămase pe trotuar, lîngă un semafor, admirînd clădirea demodată și originală. Era, totuși, impunătoare casa liniștitei firme Bendini. Și cît de mult se deosebea de construcțiile pantagruelice din oțel și sticlă de la New York sau de enormul cilindru pe care îl vizitase la Chicago! Mitch știu imediat că această clădire era pe gustul lui. Era mai puțin pretențioasă. De fapt, semăna mult cu el însuși.

Lamar Quin apără în ușa de la intrare și începu să coboare treptele, strigîndu-l pe Mitch și făcîndu-i semn cu mîna să se apropie. El îi așteptase pe Mitch și pe Abby cu o seară înainte la aeroport și îi conduse apoi la Peabody, acel Grand Hotel al Sudului.

— Bună dimineața, Mitch! Cum v-ați simțit astă-noapte?

— Foarte bine, mulțumesc. Totul a fost grozav și hotelul este grozav!

— Știam că o să vă placă. Tuturor le place Peabody.

Intrară în hol, unde un mic avizier afișa salutul adresat oaspetelui zilei, domnul Mitchell Y. McDeere. O funcționară urâtă, dar elegantă, îi zîmbi cu căldură lui Mitch, îi spuse că se numește Sylvia și îl mai informă că, dacă pe timpul șederii în Memphis are nevoie de ceva, ea, Sylvia, îi stătea la dispoziție. Mitch îi mulțumi. Lamar îl conduse apoi spre un coridor lung, punctul de pornire al vizitei de prezentare. Îi explică planul clădirii și îl prezentă mai multor secretare și unor membri ai personalului auxiliar. La etajul al doilea, în biblioteca principală, un grup mare de avocați stătea în jurul unei imense mese de conferințe. Mîncau prăjituri și beau cafea. Cînd oaspetele intră în încăpere, tăcură cu toții.

Oliver Lambert îl întâmpină pe Mitch și apoi îl prezentă întregii trupe. Erau cam douăzeci de persoane și nu păreau cu mult mai în vîrstă decît oaspetele lor. Lamar îi explicase lui Mitch că asociații firmei erau mult prea ocupați pentru a se întîlni cu el în bibliotecă și că, de aceea, îl vor cunoaște ceva mai tîrziu, la un mic prînz neoficial. Mitch se așeză la un capăt al mesei și Lambert ceru să se facă liniște.

— Domnilor, acesta este Mitchell McDeere! Ați auzit de el. Iată-l! În anul acesta, opțiunea noastră s-a fixat asupra lui. Evident, este curtat de grangurii cei mari din New York, Chicago și cine mai știe de unde, așa că trebuie să-l înscriem de urgență în mica noastră firmă de aici, din Memphis!

Toți zîmbiră și aprobară în tăcere. Oaspetele se simțea stîmjenit.

— Va absolvi Harvard-ul peste două luni și-și va primi diploma de merit. Este și redactor adjunct la *Harvard Law Review*. (Mitch observă că această informație făcuse impresie.) A urmat colegiul la Western Kentucky și l-a absolvit cu *summa cum laude*. (Nu, această informație nu mai făcuse impresie.) A jucat și fotbal timp de patru ani, începînd ca fundaș în timpul penultimului an de colegiu.

De această dată chiar că erau impresionați! Cîțiva îl priveau chiar cu un fel de respect. Lambert își continuă monologul. Mitch se simțea din ce în ce mai stîmjenit. Lambert povestea cu glas monoton cît de exclusivistă fusese întotdeauna firma lor și cît de bine s-ar încadra Mitch în micul lor sistem. Mitch își înfundă mîinile în buzunare și renunță să-l mai asculte. Începu să-i studieze pe cei din jurul mesei. Toți erau tineri, plini de succese și de bani. Hainele lor erau strict codificate, conform unui cod valabil și la New York și la Chicago. Costume din stofă de lînă cenușiu închis sau bleu-ma-rin, cămăși albe sau albastre cu gulerul răsfrînt, nu prea apretate. Și cravate de mătase. Nimic îndrăzneț, nimic non-conformist. Poate vreo două papioane, dar nu mai mult. Simplitate obligatorie. Nici vorbă de bărbi, mustăți sau plete. Una peste alta, erau niște tipi bine făcuți.

Oliver Lambert se apropia de sfîrșitul discursului.

— Lamar îi va arăta lui Mitch birourile, așa că veți putea să stați de vorbă cu el puțin mai tîrziu. Să-l facem să se simtă bine venit printre noi! Astă seară, Mitch și frumoasa — subliniez frumoasa — lui soție Abby, vor cina la Rendez-vous. Mîine seară, dîneul oficial, bineînțeles, la mine acasă. Vă cer să fiți la înălțime! (Zîmbi întorcîndu-se către oaspete.) Mitch, dacă te plictisești de Lamar, anunță-mă și vom găsi pe cineva mai bine pregătit să te însoțească!

Mitch dădu din nou mîna cu fiecare dintre ei, încercînd să rețină cît mai multe nume.

— Să începem deci, spuse Lamar cînd rămaseră singuri. Aceasta este, evident, biblioteca. La fiecare etaj există cîte una identică. Le folosim și pentru ședințele mai importante. Cărțile diferă de la etaj la etaj, așa că nu știi niciodată unde te va duce cercetarea pe care o faci. Avem două biblioteci cu normă întreagă. Folosim în special microfilme și microfise. Ca regulă generală, nu facem nici un fel de cercetare în afara acestei clădiri. Avem aici peste o sută de mii de volume, inclusiv toate rapoartele posibile în domeniul taxelor. Asta înseamnă mai mult decît îți poate oferi biblioteca vreunei facultăți. Dacă ai nevoie de o carte pe care nu o avem, e suficient să-i spui bibliotecarului.

Trecură mai departe, pe lîngă masa de conferințe și pe lîngă nenumăratele rafturi cu cărți.

— O sută de mii de volume, mormăi Mitch.

— Da, cheltuim aproape o jumătate de milion pe an pentru înprospătarea fondului de carte. Asociații se plîng mereu de acest lucru, dar nici prin minte nu le trece să renunțe la asta. De fapt, avem una din cele mai mari biblioteci particulare de acest gen din țară și sîntem foarte mîndri de ea.

— Adevărul e că te impresionează.

— Știi, încercăm să facem în așa fel încît cercetarea să fie mai puțin chinuitoare. Nu-i nevoie să-ți spun cît este de plictisitoare și cît de mult timp se pierde cu căutarea materialelor. Ei bine, încercăm să facem tot acest timp ceva mai plăcut.

Într-un colț mai îndepărtat al încăperii, unul dintre bibliotecari lucra la un birou încărcat de obiecte. La apropierea celor doi, omul se prezentă și le vorbi pe scurt despre sala calculatoarelor, unde o duzină de terminale erau gata să-i ajute cu cele mai noi date computerizate. Se oferă chiar să le facă o mică demonstrație cu un software de ultimă oră, o adevărată bijuterie, dar Lamar spuse că s-ar putea să revină pentru asta puțin mai târziu.

— E un tip amabil, spuse el în timp ce ieșeau din bibliotecă. Îl plătim cu patruzeci de mii pe an, doar ca să aducă biblioteca la zi. Uimitor, nu-i așa?

"Uimitor, într-adevăr", își zise Mitch în gând.

Următoarele trei etaje erau practic identice cu primul. În centru — secretarele și birourile lor, fișete pentru dosare, copiatoare și alte nenumărate aparate. Pe o latură — biblioteca, iar pe cealaltă — mici săli de conferințe și birouri.

— N-ai să vezi pe-aici nici o secretară frumoasă, spuse Lamar cu voce joasă, în timp ce le urmăreau cum lucrează. Se pare că este una din legile nescrise ale firmei. Lambert face pe dracu-n patru ca să le angajeze pe cele mai bătrâne și mai serioase. Unele dintre ele lucrează aici de peste douăzeci de ani și au învățat mai multă legislație decât am învățat noi în facultate.

— Sînt și cam grășane, observă Mitch pentru sine.

— Da, asta face parte din strategia generală care ne încurajează să ne ținem mîinile aproape de corp! Flirtul este strict interzis și, din cîte știu eu, nimeni n-a flirtat vreodată pe-aici.

— Da' dacă se întîmplă?

— Cine știe?! Secretara ar fi în mod cert concediată, iar tipul, probabil, aspru pedepsit. S-ar putea să-l coste chiar calitatea de asociat. Dar, de fapt, nimeni nu dorește să afle exact ce s-ar putea întîmpla într-o atare situație; mai ales cu o asemenea cireada de vaci.

— Sînt drăguț îmbrăcate.

— Stai puțin, să nu înțelegi greșit! Noi angajăm cele mai bune secretare în domeniul juridic și le plătim mai bine decât oricare altă firmă din oraș. Cele pe care le vezi aici sînt cele mai bune, nu neapărat cele mai arătoase, dar sigur cele mai bune. Le cerem experiență și maturitate. Lambert nu ar angaja una sub treizeci de ani, nici mort!

— O secretară pentru fiecare avocat?

— Da, pînă cînd devii asociat. Atunci mai primești una și să știi că în acel moment ajungi într-adevăr să ai nevoie de secretară. Uite, Nathan Locke are trei, toate cu douăzeci de ani de experiență și le hăituiește cît poate.

— Unde este biroul lui?

— La patru, în zona interzisă.

Mitch deschise gura să întrebe ceva, dar se răzgîndi la timp. Lamar îi mai povesti că birourile de pe colț aveau șapte metri și jumătate pe șapte metri și jumătate și că erau ocupate de asociații principali. Erau "birourile puterii" după cum se exprimă el, cu o undă de speranță în glas. Interiorul fiecăruia era aranjat după gustul ocupantului, fără nici o economie. Birourile acelea se eliberau numai prin pensionarea sau moartea titularilor și abia atunci asociații mai tineri începeau să și le dispute. Lamar deschise ușa unui birou, aprinse lumina și intrară amîndoi, închizînd ușa în urma lor.

— Frumoasă priveliște, nu? Îl întrebă el pe Mitch, care se dusesse la fereastră de unde privea fluviul ce curgea leneș, dincolo de Riverside Drive.

— Cum ajungi să obții biroul ăsta? Întrebă Mitch privind un șlep care trecea pe sub pod.

— E nevoie de ceva timp. Cînd vei ajunge aici, vei fi atît de bogat și atît de ocupat, că nu vei mai avea timp să admiri peisajul.

— Al cui este biroul ăsta?

— Al lui Victor Milligan, șeful sectorului taxe. E un tip foarte agreabil. De fel, este din New England, dar s-a stabilit aici de douăzeci și cinci de ani și zice că doar în Memphis se simte acasă.

Lamar își îndesă mîinile în buzunare și începu să se plimbe prin încăpere.

— Podeaua și plafonul sînt originale — lemn de esență tare, de acum o sută și ceva de ani. Cea mai mare parte a clădirii este mochetată, dar ici și colo mai există și ceva lemn. Cînd vei ajunge într-un birou ca ăsta, vei putea să alegi între covor și mochetă.

— Mie îmi place lemnul. Da' ce-i cu covorul ăsta?

— E un fel de persan vechi; nu-i știu povestea. Știu că biroul ăsta imens a fost biroul străbunicului lui Milligan, jude sau cam așa ceva în Rhode Island. Asta, dacă e să îl crezi pe Milligan, fiindcă să știi că tipul minte de stinge și nu-ți poți da seama cînd spune adevărul și cînd îți vinde gogoși.

— Și unde e el acum?

— Cred că e în vacanță. Apropo, ți-au spus cum e cu vacanțele?

— Nu.

— Ai două săptămîni de vacanță plătită în primii cinci ani. Apoi, cîte trei săptămîni, pînă ai devenit asociat. După care poți să-ți iei cîtă vacanță ai chef. Firma are o cabană la Vail, o căsuță pe malul lacului undeva, în Manitoba, și două apartamente în Seven Mile Beach, pe insula Grand Cayman. Toate sînt gratuite, dar trebuie să faci rezervările din vreme. Asociații au prioritate. La firma noastră, Insulele Caymane sînt celebre. Acolo e un adevărat paradis în privința taxelor internaționale. Dacă nu mă înșel, Milligan se află acolo în acest moment. Precis face pescuit subacvatic, pretinzînd că asta se numește "a face afaceri".

Mitch auzise de Insulele Cayman chiar în timpul unui curs de taxe și știa că se aflau pe undeva, prin Marea Carai-belor. Vru să-l întrebe pe Lamar unde anume, dar se decise să caute el însuși în atlas.

— Cum adică, doar două săptămîni? Întrebă el.

— Aă, da. Ce, e vreo problemă?

— Nu, nu tocmai. Atîta doar că cei din New York oferă cel puțin trei săptămîni.

Mitch vorbea ca un bun cunoscător care critică cu discernămint diferite variante de vacanțe costisitoare. În realitate, era departe de a fi așa ceva. Cu excepția aceluia weekend de trei zile pe care el și Abby obișnuiau să-l numească pompos "lună de miere" și a unor scurte plimbări cu mașina, Mitch nu fusese niciodată în vacanță și nu ieșise niciodată în străinătate.

— Dacă vrei, mai obții încă o săptămîină de vacanță fără plată.

Mitch dădu din cap, părînd că este de acord cu această sugestie. Ieșiră din biroul lui Milligan și își continuară vizita. Holul era un dreptunghi imens. De-a lungul lui se înșirau birourile avocaților, toate cu fața spre soare, cu niște ferestre uriașe și splendide vederi panoramice. Lamar îi explică lui Mitch că cele cu vedere spre fluviu aveau cea mai mare căutare; acolo se instalaseră asociații. Existau chiar și liste de priorități pentru ocuparea lor. Sălile de conferințe, bibliotecile și birourile secretarelor erau așezate spre interiorul clădirii, departe de ferestre și de orice altceva în stare să le distragă atenția. Birourile angajaților obișnuiți ai firmei erau ceva mai mici decît cele ale asociaților — doar cinci metri pe cinci —, dar erau și ele frumos decorate și, oricum, mult mai impunătoare decît orice alt birou văzut de Mitchell la New York sau la Chicago. Lamar îi mai spuse și că firma cheltuia o mică avere pe consultanții în design. Mitch se gîndi că tipii de la firmă dădeau impresia că, din punctul lor de vedere, banii creșteau în copaci.

Avocații mai tineri erau foarte prietenoși și vorbăreți. Vizita celor doi era o întrerupere agreabilă pentru ei. Cei mai mulți se simțiră obligați să-i mărturisească lui Mitch că firma era marea și Memphis-ul, un oraș extraordinar. "Orașul ăsta te cucerește, îi spuseră ei lui Mitch, dar asta cere ceva timp." Și ei fuseseră contactați de grangurii din Washington sau de pe Wall Street, dar nu regretau cîtuși de puțin hotărîrea de a fi refuzat acele oferte.

Asociații erau mult mai ocupați, dar fură și ei tot atît de amabili cu oaspetele. Toți pînă la unul îi spuseră lui Mitch că fusese selecționat cu multă grijă și îl asigurară că se va simți minunat între ei. Pentru că firma aceasta era exact ceea ce îi trebuia lui. Îi promisera că vor discuta mai pe îndelete în timpul prînzului.

Cu o oră în urmă, Kay Quin își lăsase copiii în grija guvernantei și a menajerei și se întîlnise cu Abby la Peabody. Era, ca și Abby, o tînă simplă, dintr-un orașel de provincie. Se căsătorise cu Lamar după ce absolviseră colegiul și locuiseră timp de trei ani la Nashville, perioadă în care Lamar studiase dreptul la Universitatea Vanderbilt. Apoi, el începu să cîștige atît de mulți bani, încît ea renunță la slujbă și născuse doi copii la paisprezece luni distanță unul de celălalt. Acum, că terminase cu sarcinile, Kay își petrecea cea mai mare parte a timpului la Clubul Prietenilor Grădinii, la Country Club, în asociațiile de binefacere, la Asociația Părinți-Profesori și la biserică, în ciuda banilor și a traiului îmbelșugat, era modestă și naturală și părea decisă să rămînă astfel, indiferent de succesul în carieră al soțului ei.

Se împrietenii imediat cu Abby, care o plăcu de la început. Acum stăteau amîndouă în holul hotelului la o cafea, după ce luaseră o gustare — ouă Benedict cu cornuri franțuzești. Priveau răstuștele care se bălăceau în bazinul cu flîntînă arteziană. Kay propusese un tur rapid al orașului și un prînz într-un restaurant din apropierea locuinței ei; și, poate, și niște cumpărături.

— Au spus ceva despre împrumutul cu dobîndă redusă? întrebă ea.

— Da, au pomenit de el la primul interviu.

— Vor dori să vă cumpărați o casă imediat ce vă veți muta în Memphis. Majoritatea absolvenților facultăților de drept nu-și pot permite să-și cumpere o casă imediat ce termină studiile, așa că firma vă împrumută banii cu o dobîndă mai mică și păstrează ipoteca.

— Cît de mică este dobîndă?

— Nu știu. Noi ne-am mutat aici acum șapte ani și între timp, ne-am cumpărat o a doua casă. Crede-mă, este o afacere foarte rentabilă. Firma se va îngriji să aveți o casă. E un fel de regulă nescrisă.

— De ce este atît de important lucrul acesta?

— Din mai multe motive. În primul rînd, vor să vă aibă aici. Tipii ăștia sînt foarte pretențioși și să știi că de obicei obțin tot ceea ce doresc, numai că Memphis nefiind în bătaia reflectoarelor, sînt nevoiți să ofere mai mult decît alții. Și, pe urmă, sînt și foarte exigenți cu membrii obișnuiți — asta se traduce prin presiune psihică maximă, suprasolicitare, în fine, optzeci de ore de muncă pe săptămîină și multe absențe de la domiciliu. N-o să vă fie ușor, nici ție, nici lui Mitch, și ei știu asta. Teoria lor e simplă: o căsnicie solidă înseamnă un avocat fericit, iar un avocat fericit înseamnă un avocat productiv și una peste alta înseamnă profit, totdeauna profit. Și mai e încă un motiv. Tipii ăștia — numai tipi, fără nici o tipă — sînt foarte mîndri de averile lor; prin urmare, fiecare dintre ei are datoria de a arăta bogat și de a se purta în consecință. Un angajat al firmei care să locuiască cu chirie ar fi o adevărată palmă pentru firmă. Așa că vor să te vadă într-o casă, după cinci ani într-o altă casă, și mai mare. Dacă ne rămîne puțin timp în după-amiaza asta, îți arăt cîteva din locuințele asociaților și cînd ai să le vezi, n-o să mai ai nimic împotriva săptămînii de lucru de optzeci de ore!

— Nici acum n-am nimic împotrivă, sînt obișnuită cu așa ceva!

— Asta-i bine, numai că munca la facultatea de drept nu se compară cu ce-i aici. Uneori, în timpul "sezonului taxelor", se lucrează și o sută de ore pe săptămîină!

Abby zîmbi și clătină ușurel din cap, părăind foarte impresionată de ultimele cuvinte ale lui Kay.

— Tu ai o slujbă? o întrebă ea pe Kay.

— Nu, și cele mai multe dintre soții nu lucrează. Bani avem cu duiumul, așa că nu sîntem nevoite și, cum soții noștri nu prea ne ajută în privința copiilor... Oricum, nu este interzis să ai o slujbă.

— Interzis — de cine?

— De firmă.

— Sper că nu!

Abby repetă în gînd cuvîntul "interzis", dar îl lăasă să-și ia zborul. Kay își sorbea cafeaua și privea liniștită rătăștele. Un băiețel fugi de lîngă mama lui și se apropie de bazinul cu artizană.

— V-ați gîndit să aveți copii? întrebă Kay.

— Poate, cîndva, peste vreo doi ani.

— A avea copii este un lucru foarte încurajat.

— De către cine?

— De firmă!

— Da' ce-i pasă firmei dacă noi avem sau nu copii?

— Păi, din același motiv: căsnicii solide. Cînd naște una dintre noi, fac un tărăboi grozav, trimit flori și cadouri la spital, ne tratează ca pe niște regine! Fericitul tată primește o săptămîină liberă, numai că el are atît de mult de lucru, încît n-o poate accepta. Și pe urmă depun la bancă o mie de dolari în cont pentru colegiul puștiului. Ce mai, e teribil de amuzant!

— Se poartă de parcă ar fi membrii unei confrerii.

— Mai degrabă membrii unei mari familii. Știi, viața noastră socială se învîrtește strict în jurul firmei și asta e foarte important, pentru că nici unul dintre noi nu este de fel din Memphis. Am fost cu toții transplantați aici.

— Nu zic nu — e drăguț ceea ce-mi spui, dar nu cred că vreau să-mi spună altcineva cînd să lucrez, cînd să renunț la slujbă și cînd să fac copii!

— O, nu-ți face atîtea griji! De fapt, se protejează unul pe celălalt, dar firma nu se amestecă totuși în viața ta particulară!

— Uite, încep să am îndoieli.

— Liniștește-te, Abby! Firma seamănă cu o familie. Sînt niște oameni nemaipomeniți și Memphis-ul este un oraș superb. Toate prețurile sînt mai mici și ritmul vieții nu este atît de

trepidant ca în marile orașe. Nici nouă nu ne-a plăcut la început, dar acum n-am da orașul ăsta pe nici un altul!

— Ei, ce se aude cu turul orașului?

— Hai să mergem, că doar de-asta sînt aici! Uite, îți propun să mergem mai întîi în centru și după aceea s-o luăm spre Est și să vedem cartierele mai frumoase și poate vizităm niște case, în sfîrșit, mai vedem noi. Prînzul — la restaurantul meu preferat.

— Bine, cred că-mi convine programul.

Kay plăti cafelele, deoarece ea fusese cea care o invitase pe Abby, apoi ieșiră din hotel și se urcară amîndouă în Mer-cedes-ul cel nou al familiei Quin.

Sufrageria, cum era numită, se afla la capătul vestic al etajului al cincilea și dădea spre Riverside Drive. Fluviul se vedea în depărtare printr-un șir de ferestre înalte de aproape doi metri și jumătate: un frumos peisaj cu remorchere, vapoare, șlepuri și poduri. Această încăpere era sanctuarul acelor avocați suficient de talentați și suficient de ambițioși pentru a fi fost numiți asociați ai discretei firme Bendini. Se adunau aici în fiecare zi pentru formidabilele prînzuri pregătite de Jessie Frances, o negresă uriașă, bătrînă și arțăgoasă. Îi servea soțul ei, numit Roosevelt, un negru cu mînuși albe și cu un frac de gata, șifonat și ponosit; fracul, care nu-i venea bine deloc, îi fusese dăruit de însuși domnul Bendini, cu cîteva luni înainte de moarte.

Uneori, se mai adunau în sufragerie și dimineața, să bea cafea, să mînce gogoși și să discute despre afacerile lor, sau după-amiaza tîrziu, la un pahar de vin, cu ocazia unui sfîrșit de lună deosebit de bun sau a unui onorariu excepțional. Așadar, sufrageria era exclusiv a asociaților și nu intra aici decît un oaspete foarte important, de exemplu un client cu mare greutate sau un posibil viitor angajat al firmei. Membrii obișnuiți ai firmei aveau dreptul să ia masa în sufragerie doar de două ori pe an și atunci numai la invitația unui asociat. Se păstra de altfel o evidență foarte strictă a acestor invitații.

Lîngă sufragerie se afla o mică bucătărie, unde oficia Jessie Frances. În urmă cu douăzeci și șase de ani, ea pregătise prima cină pentru domnul Bendini în această bucătărie unde, de atîta amar de vreme, continua să gătească numai mîncare tradițională din Sud, ignorînd cu demnitate propunerile celor care îi sugerau să încerce și feluri noi de mîncare cu niște nume pe care nici nu le putea pronunța. "Nu vă place, nu mîncăți!" răspundea ea invariabil dar, judecînd după resturile adunate de Roosevelt la sfîrșitul mesei, mîncarea era foarte apreciată. În fiecare luni, Jessie Frances afișa meniul săptămînii respective. Mai pretindea și ca rezervările să fie făcute în fiecare zi pînă la ora zece și, ranchiunoasă, nu-l uita pe cel care anula sau nu onora cu prezența rezervarea făcută. Ea și Roosevelt lucrau patru ore pe zi și primeau o mie de dolari pe lună.

Mitch se așeză la aceeași masă cu Lamar Quin, cu Oliver Lambert și cu Royce McKnight. Ca antreu avură parte de niște antricoate excelente, cu garnitură de okra fripti și de dovlecei înăbușiți.

— Jessie Frances n-a mai pus azi untură în mîncare, observă Lambert.

— E delicios, zise Mitch.

— Ești obișnuit cu untura?

— Da. În Kentucky se gătește tot așa.

— Am intrat la firmă în 1955, începu Royce McKnight și sînt de fel din New Jersey, corect? Din pură bănuială am evitat majoritatea felurilor de mîncare din Sud. Totul este prăjit și amestecat cu untură, corect? Și, într-o bună zi, domnul Bendini se decide să deschidă bărulețul ăsta. O angajează pe Jessie Frances și rezultatul e că, de douăzeci de ani și mai bine, am arsuri la stomac. Roșii prăjite, vinete prăjite, okra prăjiți, dovlecei prăjiți. Totul este prăjit. Odată, într-o zi, Victor Milligan a vorbit prea mult. El e din Connecticut, corect? Iar Jessie Frances făcuse în ziua aceea murături prăjite, o grămadă de murături prăjite. Vă dați seama? Murături prăjite! Milligan i-a spus ceva urît lui Roosevelt care l-a pîrît lui Jessie Frances, care a ieșit pe ușa de serviciu și a dispărut o săptămînă întreagă. Roosevelt voia să vină la muncă, dar nu-l lăsa ea. Ei, și în cele din urmă, domnul Bendini a aplanat lucrurile și Jessie a acceptat să se întoarcă, dacă nu există reclamații despre felul în care gătește. De-a-tunci a lăsat-o mai moale cu untura și eu cred că, datorită acestui fapt, noi vom trăi cu zece ani mai mult.

— E delicios, zise Lamar unghîndu-și o chiflă cu unt.

— Ca întotdeauna, adăugă Lambert, chiar în clipa în care Roosevelt trecu pe lîngă ei. Mîncarea pregătită de Jessie este consistentă și îngrașă dar, cu toate acestea, rareori pierdem vreun prînz.

Mitch mîncea încet. Era prins într-o conversație plină de nerv și încerca să dea impresia că se simte în largul lui.

Simțea cît este de greu să faci față unor avocați de mare succes, milionari cu toții. Și apoi, mai era și sufrageria aceasta greu accesibilă, somptuos ornamentată, care le aparținea în exclusivitate. Mitch se simțea de parcă ar fi călcat pe pămînt sfințit. Doar prezența lui Lamar și cea a lui Roosevelt erau cît de cît mai liniștitoare. Atunci cînd i se păru că Mitch terminase de mîncat, Lambert își șterse buzele, se ridică încet în picioare și lovi cu lingurița paharul de ceai.

— Domnilor, v-aș ruga să-mi acordați cîteva clipe atenție!

În încăpere se făcu liniște. Cei douăzeci și ceva de asociați se întoarseră spre masa principală. Își puseră șervetele de-o parte și îl fixară toți pe oaspete. Undeva, în biroul fiecăruia dintre ei, se afla o copie a dosarului acestuia. Cu două luni înainte, ei fuseseră cei care votaseră în unanimitate alegerea lui ca "numărul unu". Știau că alergia zilnic patru mile, că nu fuma, că avea alergie la produsele pe bază de sulf și că odată, demult, marcaseră de trei ori într-un sfert de oră în repriza secundă. Mai știau că nu lua nici un medicament mai puternic decît aspirina, oricît de bolnav ar fi fost. Și mai știau că era de ajuns de flămînd ca să lucreze o sută de ore pe săptămînă, dacă i-o vor cere. Una peste alta, le plăcea. Era bine făcut, athletic, independent, cu o inteligență sclipitoare și un trup suplu.

— După cum știți, astăzi avem un oaspete cu totul deosebit, Mitch McDeere. În curînd va absolvi Harvard-ul cu note strălucite...

— Bravo, bravo! strigară doi foști studenți de la Harvard.

— Da, mulțumesc! Mitch și soția lui, Abby, sînt oaspeții noștri pentru acest weekend și locuiesc la Peabody. Mitch va termina facultatea printre primii cinci din trei sute de absolvenți și a primit deja numeroase oferte de lucru. Noi vrem să-l avem aici și sînt convins că veți sta de vorbă cu el înainte să ne părăsească. Astă-seară, Mitch și Abby vor cina împreună cu familia Quin. Mîine seară, cina la mine acasă. Sînteți invitați cu toții.

Mitch zîmbea jenat, în timp ce Lambert îi dădea înainte cu măreția firmei. Cînd acesta își termină discursul, ceilalți reîncepură să mănînce. Roosevelt servi budinca și cafeaua.

Restaurantul favorit al lui Kay Quin se afla în East Memphis; o cîrciumioară șic, pentru tinerii cu stare. Sute de ferigi înecau interiorul cochet, iar tonomatul cînta numai piese de la începutul anilor șaizeci. Le fu servit daiquiri în pahare înalte.

— Numai unul, avertiză Kay.

— Nu mă dau în vînt după băutură.

Comandară specialitatea casei și sorbiră din pahare.

— Mitch bea?

— Puțin. El e atlet și are mare grijă de fizicul lui. Uneori, cîte o bere sau un pahar de vin, niciodată alcool. Dar Lamar?

— Tot cam așa. Berea a descoperit-o, ca să spun așa, în timpul facultății, numai că acum are probleme cu greutatea și berea îngrașă. Oricum, cei care beau nu sînt bine văzuți la firmă.

— Minunată atitudine, da' ce-i privește pe ei?

— Avocatul se potrivește cu băutura ca vampirul cu sîngele. Majoritatea avocaților sînt niște sugative. S-ar părea că profesia asta e atinsă de alcoolism. Știi, eu cred că totul începe în timpul facultății. La Vanderbilt se găsea totdeauna unul care să dea cep unui butoiăș cu bere. Cred că și la Harvard e la fel. Meseria asta conduce la un mare stres, care se înecă în valuri de băutură. Să știi că tipii ăștia nu sînt deloc niște abstenenți, dar le place să țină lucrurile sub control, inclusiv băutura. Un avocat sănătos e un avocat productiv — deci, din nou, profitul.

— Da, ceea ce spui are un sens. Mitch spunea că nu există fluctuații de personal.

— Aici totul are un caracter mai degrabă permanent. Noi sîntem aici de șapte ani și nu-mi aduc aminte să fi plecat vreunul. Se cîștigă nemaipomenit și ăștia sînt foarte atenți cînd angajează pe cineva. Uite, de exemplu, nu vor oameni cu familii bogate.

— Nu sînt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

— Da, nu angajează un avocat care are și alte surse de venituri. Îi vor "tineri și flămînzii". De fapt, este o chestiune de loialitate. Dacă toți banii tăi au o singură sursă, vei fi loial acelei surse. Și firma cere loialitate extremă. Lamar spune că nici nu se pomenește de demisii. Sînt fericiți și bogați, sau pe cale de a deveni. Și dacă, totuși, unul ar dori să plece, ei bine, el știe de la început că nicăieri altundeva n-ar mai cîștiga la fel de bine. Îi

vor oferi lui Mitch oricît va fi nevoie ca să-l aibă aici. Sînt foarte mîndri că pot plăti mai mult decît alții.

— De ce nu angajează și femei?

— Au încercat odată, mai demult. Era o cățea și făcea un tărăboi groaznic. Cele mai multe femei-avocat sînt arțăgoase și nu se lucrează ușor cu ele. Lamar spune că le e teamă să angajeze o femeie, pentru că n-ar putea s-o concedieze dacă n-ar face față.

Sosi comanda și ele renunțară la încă un daiquiri. Sute de tineri ieșiseră în pauza de prînz și se strînseseră sub norul spumos de ferigi. Atmosfera din restaurant deveni foarte veselă. Din tonomat se auzea discret vocea lui Smokey Robin-son.

— Auzi, Abby, mi-a venit o idee grozavă! Cunosc o agenție de vânzări imobiliare. Ce-ar fi să dăm un telefon și să mergem să vedem niște case?!

— Ce fel de case?

— Pentru tine și Mitch. Pentru cel mai nou membru al firmei Bendini, Lambert & Locke! Există case la mai multe categorii de prețuri.

— Dar eu nu știu în ce categorie ne înscriem noi.

— După mine, ar fi ceva între o sută și o sută cincizeci de mii. Ultimul tip angajat de firmă acum cîțva timp și-a cumpărat o casă în Oakgrove și sînt sigură că asta a fost prețul.

Abby se aplecă puțin în față și întrebă în șoaptă:

— Și cam cît ar fi rata?

— N-am idee, dar o să vă puteți permite, n-ai grijă! Cam o mie pe lună, ceva mai mult sau mai puțin.

Abby o privi pe Kay și înghiți în sec: cele mai mici apartamente din Manhattan se închiriau pentru o sumă dublă.

— Bine, hai să telefonăm!

După cum era de așteptat, biroul lui Royce McKnight era "un birou al puterii", cu privilegii minunată. Se afla la etajul al patrulea, ceva mai departe de cel al lui Nathan Locke. Lamar se retrase, iar McKnight îl invită pe Mitch la o mică masă de conferințe, lîngă o canapea. Rugă apoi o secretară să le pregătească niște cafea. McKnight se interesă cum decurses vizita, iar Mitch mărturisi că era sincer impresionat.

— Uite ce e, Mitch, aș vrea să-ți atrag atenția asupra particularităților ofertei noastre.

— Vă rog!

— Salariul de bază este de optzeci de mii în primul an. Cînd treci examenul de barou, mai primești încă cinci mii. Nu e vorba despre o primă, ci despre o mărire de salariu. Examenul e cîndva, prin august, așa că vei petrece cea mai mare parte a verii pregătindu-te. Noi avem propriile noastre cursuri de barou și te vor ajuta și unii dintre asociați. Cursurile au loc, în mare măsură, în timpul programului de lucru; după cum probabil știi, cea mai mare parte a firmelor te pun la treabă și așteaptă să studiezi în timpul tău liber. Ei bine, noi nu procedăm astfel. Pînă acum, nici un membru al firmei noastre nu a căzut la examenul de barou și nu ne facem griji nici în privința ta. Așadar, optzeci de mii la început, optzeci și cinci de mii după șase luni. La sfîrșitul primului an — nouăzeci de mii, la care se adaugă, în luna decembrie a fiecărui an, o primă din beneficiile și realizările din anul respectiv. Anul trecut, angajații obișnuiți au primit o primă de nouă mii de dolari. Or, după cum știi, firmele de avocatură nu împart beneficiile cu angajații lor. Alte întrebări despre salariu?

— Ce se întîmplă după al doilea an?

— Salariul de bază crește cam cu zece la sută pe an, pînă în momentul în care devii asociat. Te informez însă că nici măririle de salariu, nici primele nu sînt garantate; totul depinde de realizări.

— Mi se pare corect.

— Ai înțeles, cred, că, pentru noi, este foarte important să cumperi o casă. Asta îți oferă un plus de stabilitate și de prestigiu! Aceste aspecte ne preocupă în special în ceea ce-i privește pe membrii obișnuiți ai firmei. Așa că firma îți asigură un credit ipotecar cu dobîndă redusă, pe o perioadă de treizeci de ani și cu rată fixă netransmisibilă, asta pentru cazul că te hotărăști să vinzi casa după cîțiva ani. E vorba de un contract cu bătaie unică, doar pentru prima casă. Ce faci după aceea e treaba ta.

— Ce fel de rată?

— Cît mai mică cu putință, fără să intrăm însă în conflict cu Serviciul de Venituri Interne. Rata curentă pe piață este de aproximativ zece, zece și jumătate la sută. Noi îți vom da probabil ceva între șapte și opt la sută. Și asta pentru că noi reprezentăm niște bănci care ne ajută și ele pe noi. Cu salariul de care am vorbit, nu vei avea nici o problemă

să obții creditul în condițiile respective. Dacă este necesar, firma semnează ca girant.

— Oh, este foarte generos din partea firmei, domnule McKnight!

— Știi, pentru noi este foarte important și nici nu pierdem bani în afacerea asta. În clipa în care ai găsit o casă, serviciul nostru imobiliar se ocupă de toate detaliile. Ție nu-ți rămîne decît să te muți.

— Și ce se întîmplă cu BMW-ul?

McKnight rîse.

— Povestea asta a început acum vreo zece ani și s-a dovedit o adevărată tentație. E foarte simplu. Îți alegi un BMW, din cele mici, bineînțeles. Noi îl închiriem pe trei ani și-ți dăm ție cheile. Noi plătim tot: înmatricularea, plăcuțele mineralogice, asigurarea, întreținerea. După trei ani, poți să cumperi mașina de la compania de închirieri — la prețul pieții, evident. Și asta este un contract cu bătaie unică.

— Este foarte tentant ceea ce spuneți!

— Știu.

McKnight aruncă o privire în agendă.

— Asigurăm asistența medicală și stomatologică pentru întreaga familie: sarcină, controale obișnuite, proteze, orice. Firma plătește totul.

Mitch aprobă, dar fără să fie deosebit de impresionat: acestea erau lucruri banale pe care le ofereau toate firmele.

— Mai avem și o schemă pentru pensie, o schemă cum n-ai să găsești nicăieri altundeva. La fiecare dolar investit de tine, firma pune încă doi, cu condiția să investești cel puțin zece la sută din salariul de bază. Să zicem, de exemplu, că începi cu optzeci de mii și că în primul an pui de-o parte opt mii. Noi venim cu încă șaisprezece mii, așa că după primul an ai douăzeci și patru de mii. De chestia asta se ocupă un profesionist din New York și cine a ieșit la pensie anul trecut a cîștigat nouăsprezece la sută. Ceea ce nu e rău deloc. Investești timp de douăzeci de ani și la patruzeci și cinci de ani te trezești milionar. Cu o condiție: dacă te retragi mai devreme de douăzeci de ani, pierzi totul, cu excepția banilor pe care i-ai depus singur, dar și fără dobînda cuvenită sumei respective. E clar?

— Da, dar mi se pare o condiție foarte dură.

— Nu, să știi că de fapt este chiar generoasă! Arată-mi mie o altă companie sau firmă care să meargă cu doi la unu! Nu există, îți spun eu. Asociații noștri se pensionează la patruzeci și cinci de ani tot la fel de bine ca la cincizeci. Nu există vîrstă de pensie obligatorie la noi, așa că unii lucrează și la șaptezeci de ani. Face fiecare cum vrea. Noi dorim pur și simplu să ne asigurăm o pensie generoasă și să facem din pensionarea timpurie o opțiune personală.

— Cîți asociați pensionați aveți?

— Cam douăzeci. Îi vei vedea pe-aici din cînd în cînd. Le place să vină să prînzească cu noi. Cîțiva și-au păstrat chiar și birourile. Lamar ți-a vorbit despre concedii?

— Da.

— Foarte bine. Să ai grijă să faci rezervările din timp, mai ales pentru Vail și pentru Insulele Cayman. Apartamentele sînt gratuite, tu nu trebuie să plătești decît avionul. Facem multe afaceri în Insulele Cayman, așa că te vom trimite acolo din cînd în cînd pentru cîteva zile — evident, firma amortizează cheltuielile. Aceste călătorii nu sînt considerate vacanțe, dar oricum vei avea vacanță în fiecare an. Mitch, noi muncim din greu și știm foarte bine ce înseamnă timpul liber.

Tînașul aprobă din cap și se visă întins pe o plajă însorită din Caraibe, cu un pahar aburit de gheață în mînă, trăgînd cu ochiul la minusculele costume de baie string.

— Ți-a vorbit Lamar despre prima de instalare?

— Nu, dar sună foarte interesant.

— Dacă te angajezi la noi, îți dăm un cec de cinci mii de dolari. Îți spun sincer că am prefera să-i cheltuiești ca să-ți pui garderoba la punct. Să nu crezi că nu ne dăm seama că, după șapte ani de purtat numai jeans și tricouri inventarul garderobei tale trebuie să este foarte sărăcăcios —, iar pentru noi, exteriorul este deosebit de important. Angajații noștri trebuie să se îmbrace sobru și elegant. Nu există un cod al hainelor, dar sînt sigur că m-ai înțeles.

"Spusese cinci mii de dolari? Pentru țeale?" Mitch avea doar două costume și, în ziua aceea, era îmbrăcat cu unul din ele. Zîmbi, încercînd să rămînă cît se poate de serios.

— Alte întrebări mai ai, Mitch?

— Da. Firmele mari au reputația de a fi niște adevărate închisori, unde noii angajați sînt încarcerati în biblioteci pentru cercetare. Și țin să vă spun că nu vreau să aud de așa

ceva! Nu mă deranjează cîtuși de puțin să-mi fac partea mea de cercetare și mai știu și că eu voi fi cel care va trage la jug, dar nu vreau să fac cercetare și să scriu informări pentru întreaga firmă. Aș vrea să lucrez cu clienți adevărați, în carne și oase, cu oameni care au probleme reale!

McKnight îl ascultă cu toată atenția și-i oferă un răspuns pregătit dinainte.

— Te înțeleg, Mitch. Ai dreptate, este într-adevăr o problemă frecventă la firmele mari —, dar nu la noi. În primele trei luni vei studia strict pentru examenul de barou. Când termini cu povestea asta, începi să practici efectiv avocatura. Vei fi repartizat pe lîngă un asociat, iar clienții lui vor fi și clienții tăi. Bineînțeles, vei face studii și cercetări pentru el și pentru tine, uneori chiar vei fi rugat să ajuți și pe altcineva să pregătească o informare sau un raport de cercetare. Dar, după cum ți-am mai spus, noi vrem ca tu să fii fericit. Sîntem mîndri că rata de fluctuație la firma noastră este zero! Și mai dorim și ca toți angajații noștri să aibă o carieră frumoasă. Așa că, dacă nu te vei înțelege cu asociatul pe lîngă care vei fi repartizat, nu-i nici o problemă, găsim pe altul care să te ia sub aripă. Dacă vei descoperi că nu-ți place să te ocupi de taxe, nici o problemă, vei încerca să te profilezi pe asigurări sau în domeniul bancar. Ține minte că, în curînd, firma noastră va investi o grămadă de bani în Mitchell Y. McDeere și dorim ca el să fie o investiție rentabilă!

Mitch sorbi din cafea și se gîndi ce-ar mai putea întreba. Royce McKnight mai privi o dată în agendă.

— Să nu uit: tot noi plătim și cheltuielile tale de mutare la Memphis.

— N-o să coste mult — doar o camionetă închiriată.

— Altceva, Mitch?

— Nimic, domnule. Nu-mi mai vine în minte nimic.

McKnight închise agenda, își sprijini coatele de masă și se aplecă puțin înainte.

— Uite, Mitch, nu vrem să te presăm, dar avem nevoie cît mai repede de un răspuns.

Dacă vom fi nevoiți să căutăm

în altă parte, trebuie s-o luăm de la capăt cu interviurile și atunci totul se va prelungi prea mult, iar noi dorim ca omul nostru să înceapă lucrul la întâi iulie. Ce zici?

— Zece zile e mult? Dacă vă dau răspunsul peste zece zile e bine?

— E foarte bine. Să zicem deci la 30 martie, ești de acord?

— Desigur, dar precis vă voi da răspunsul înainte de această dată.

Mitch se scuza și părăsi încăperea. Lamar îl aștepta deja în holul din fața biroului lui McKnight. Căzura de acord să cineze împreună la ora șapte.

3

În Bendini Building, la etajul al cincilea nu existau birouri pentru avocați. În capătul vestic se afla sufrageria asociaților și bucătăria. În centru, cîteva încăperi goale, de fapt, niște depozite nefolosite, nezugrăvite și încuiate. Restul etajului era blocat de un perete gros de beton care avea o ușă mică, metalică, alături de care se vedea un buton. Deasupra ușii, se găsea o cameră de luat vederi. Ușa dădea într-o încăpere minusculă, în care un paznic înarmat urmărea un perete întreg de ecrane de televizor — televiziunea cu circuit închis a firmei. Dincolo de acest antreu electronic, se afla un adevărat labirint de birouri mici. Aici, o seamă de personaje misterioase supravegheau activitatea celor de la celelalte etaje și strîngeau informații. Ferestrele acestor birouri erau vopsite în culori mate și obturate de jaluzele. Nici o rază de soare nu putea pătrunde.

De Vasher, șeful serviciului de pază și securitate, ocupa cel mai spațios dintre aceste mici birouri modeste. Încăperea era complet lipsită de orice element decorativ. Pe un perete atîrna un certificat care atesta faptul că activase ca detectiv al Poliției din New Orleans timp de treizeci de ani. De Vasher era un bărbat scund și foarte solid, cu un cap perfect sferic. Nu zîmbea decît arareori. Cămașa îi era șifonată și, din gulerul descheiat, gîtul i se revărsa în voie. O cravată groasă din poliester spînzura într-un cuier, alături de un sacou foarte uzat.

A doua zi după plecarea lui McDeere, dis-de-dimineață, Oliver Lambert stătea în fața ușii metalice și privea țintă la camera de luat vederi. Apăsă de două ori pe buton, așteptă puțin și, în cele din urmă, i se permise să intre. Străbătu holul îngust cu pași repezi și intră în biroul lui De Vasher, care tocmai scutura într-o scrumieră o țigară Dutch Masters.

— 'Neața, Ollie! Bănuiesc că vrei să vorbim despre McDeere.

De Vasher era singura persoană din Bendini Building care i se adresa lui Oliver

Lambert în acest mod.

— Da, printre altele.

— Păi, puștiul s-a distrat, a fost făcut KO de firmă, i-a plăcut orașul și, probabil, va semna contractul.

— Unde au fost oamenii tăi?

— La Peabody, în camerele din stînga și din dreapta celei ocupate de puști. În camera lui erau montate microfoane, în mașină și în telefon erau alte microfoane. Peste tot au fost microfoane, nu-i nevoie să-ți mai spun. Totul a mers ca de o-bicei, Ollie.

— Detalii.

— OK. Joi seara s-au instalat destul de tîrziu și s-au culcat repede. Au vorbit destul de puțin. Vineri seara, el i-a povestit ei despre firmă, despre birouri și despre oamenii de aici. I-a spus că ești un tip foarte drăguț și m-am gîndit că s-ar putea să-ți faci plăcere chestia asta.

— Mai departe.

— I-a povestit despre sufrageria cea elegantă și despre prînzul pe care l-a luat acolo cu asociații. I-a povestit în amănunt despre ofertă și au căzut amîndoi în extaz. Oferta este mult mai bună decît celelalte oferte pe care le-a primit. Ea a zis că vrea o casă cu alee pentru mașini, cu copaci și cu grădină. El i-a răspuns că o să-și vadă visul cu ochii.

— Ceva probleme în legătură cu firma?

— Nimic serios. El a remarcat că n-avem negri și nici femei pe-aici, dar s-ar părea că nu l-a deranjat chestia asta.

— Dar nevastă-sa?

— Și ea a avut o zi plină. Îi place orașul — a plimbat-o nevasta lui Quin. Vineri după-amiază s-au uitat la case și a văzut vreo două care i-au plăcut.

— Ai adresa?

— Firește, Ollie! Sîmbătă dimineată au chemat mașina și s-au plimbat prin oraș. El a fost foarte impresionat de mașină. Șoferul nostru a evitat să-i ducă prin cartierele rău famate. Tot timpul s-au uitat la case. Mi se pare chiar că au și ales una, undeva prin East Meadowbrook, la numărul 1231. E o casă nelocuită. Au vizitat-o împreună cu o oarecare Betsy Bell, agentă imobiliară. Asta cere o sută patruzeci de mii, dar o să accepte și mai puțin. Vrea să scape de casă.

— Da, este într-o zonă frumoasă. Cît de veche e casa?

— Zece sau cincisprezece ani, nu știu. E spațioasă, cam o mie de metri pătrați. E o chestie gen colonial. Și e destul de arătoasă pentru unul din băieții tăi, Ollie.

— Ești sigur că pe asta o vor?

— Pînă una alta, da. Au vorbit între ei să mai vină și peste vreo lună să mai vadă și alte case. Dar cred că ai să vrei să-i aduci aici imediat ce acceptă. E procedura obișnuită, nu?

— Da. Ne ocupăm noi de asta. Ce-au spus despre salariu?

— Au căzut pe spate. E cea mai mare ofertă pe care a primit-o pînă acum. Salariu, pensie, împrumut, BMW, primă, tot tacîmul. Nu le venea să creadă, îți spun că au căzut pe spate. Puștii ăștia n-au o lețcaie!

— Așa e. Ce crezi, băiatul e al nostru?

— Pun pariu că da! O dată a zis chiar că firma nu are prestigiu ca alea de pe Wall Street, da' avocații sînt cel puțin la fel de bine pregătiți și mult mai simpatici și mai amabili. Da, cred că o să semneze.

— Ceva suspiciuni?

— Nu chiar. Evident, Quin i-a spus să nu se apropie de biroul lui Locke, iar el i-a spus nevestii că acolo nu intră

decît o mîna de asociați și cîteva secretare alese pe sprînceană. Quin i-a atras atenția că Locke este un tip excentric și foarte ursuz. Nu, nu cred să fi bănuit ceva. Da' ea a zis că firma se bagă în lucruri care n-o privesc.

— Adică?

— Adică probleme personale — copii, neveste care lucrează și așa mai departe. Părea puțin iritată, dar cred că e vorba mai mult despre o simplă observație. Sîmbătă dimineată i-a spus lui că ar trebui să fie complet sărită să accepte ca niște avocați oarecare să-i dicteze cînd să lucreze și cînd să aibă copii. Da' eu zic că nu-i nici o problemă.

— După tine, își dă el seama de caracterul definit al slujbei acesteia?

— După mine, da. N-a zis nimic în genul "stăm cîteva ani și pe urmă ne mutăm". Cred că a recepționat mesajul. Vrea să ajungă asociat, așa cum vor toți. E lefter și vrea parale.

— Ce-au spus despre cina de la mine de-acasă?

— Erau foarte nervoși la început, dar s-au distrat de minune. Casa ta i-a făcut praf și soția ta le-a plăcut foarte mult.

— Au făcut dragoste?

— În fiecare noapte, de parc-ar fi fost în luna de miere.

— Și, ce făceau?

— De văzut n-am văzut, că n-aveam cum, dar după zgomote, totul părea normal, nimic ciudat. Să știi că m-am gândit la tine și la cât de mult îți plac filmele și mi-am zis că ar trebui să instalăm și niște camere de luat vederi pentru bătrînul Ollie!

— Termină, De Vasher!

— Las' că poate data viitoare...

Tăcură amîndoi cîteva clipe. De Vasher aruncă o privire într-un carnețel de însemnări, strivi țigara în scrumieră și zîmbi mai mult pentru sine.

— Una pesta alta, e o căsnicie solidă, zise el. Puștii par foarte apropiați unul de celălalt: șoferul zicea că s-au ținut de mîna tot timpul. În trei zile nu și-au spus nici măcar un "du-te mai încolo!", așa că e bine, nu? Da' parcă pot eu să judec chestiile astea, după ce-am fost însurat de trei ori?

— Ei, lasă, spune-mi mai bine ce-au discutat despre copii.

— Păi, peste vreo doi ani. Ea vrea să mai lucreze o vreme și după aia să facă un copil.

— Ce impresie ți-a făcut *ție* tipul ăsta?

— E băiat bun, foarte bun și la locul lui. Și e al dracu' de ambițios. Cred că e bine mobilat la cap. Cred că are el motivele lui și mai cred că n-o să se lase pînă nu ajunge în vîrf. Uneori o să riște, așa cred, ba o să mai și încalce unele reguli, dacă o să fie nevoie.

Lambert zîmbi.

— Este exact ceea ce doream să aud.

— Au dat două telefoane, amîndouă mamei ei, în Kentucky. Nimic special.

— Familia lui?

— Nimic, nici un cuvînt.

— Nimic despre Ray?

— Continuăm cercetările, Ollie, mai lasă-mă cîteva zile!

De Vasher închise dosarul McDeere și deschise alt dosar, mult mai gros. Lambert își masă timples și privi țintă podeaua.

— Ce mai e nou? Întrebă el ușor.

— Nu-i a bună, Ollie. Sînt sigur că Hodge și Kozinski lucrează acum mîna-n mîna. Săptămîna trecută, FBI-ul a obținut un mandat și a percheziționat casa lui Kozinski. Au găsit instalațiile noastre și i-au spus că are microfoane în casă. I-au zis și că, bineînțeles, habar n-au cine le-a pus acolo. Și Kozinski i-a povestit totul lui Hodge vinerea trecută. S-au ascuns în biblioteca de la etajul cinci și au vorbit despre asta. Aveam un microfon pe-aproape, așa că am auzit niște frîn-turi de discuție și am priceput că vorbeau despre instalațiile noastre. Acu' sînt convinși că peste tot sînt instalate microfoane și ne bănuiesc pe noi, așa că sînt foarte atenți unde stau de vorbă.

— De ce oare s-au deranjat cei de la FBI să obțină mandat de percheziție?

— Bună întrebare, Ollie! Păi, probabil pentru binele nostru! Ca să facă lucrurile să pară cu adevărat legale și corecte, că doar ne respectă, nu?

— Ce agent a fost?

— Tarrance. El răspunde de chestia asta.

— E bun?

— E OK. Tînăr, fără experiență, prea zelos, dar destul de competent. Oricum, mai are mult pînă să ajungă la nivelul oamenilor noștri.

— Cît de des a vorbit cu Kozinski?

— Habar n-am! Ei știu însă că îi ascultăm, așa că toți sînt cît se poate de prudenți, și ei și noi. Eu știu că s-au întîlnit luna trecută de patru ori, dar bănuiesc că, de fapt, s-au întîlnit de mai multe ori.

— Cît de mult a dat în vileag din ceea ce știe?

— Sper că nu prea mult. Ȑilalți încă bîjbîie. În urmă cu o săptămîină, am prins o conversație a lui Kozinski și nu a spus prea multe. Tipul era speriat rău. Ȑilalți l-au calmat, dar nu au obținut mare lucru, pentru că Kozinski nu s-a decis încă să coopereze. Amintește-ți că ei au fost cei care l-au contactat. L-au zgîlțit sănătos și omul era cît pe-aci să cadă la învoială, dar pe urmă s-a răzgîndit. Ceea ce mă neliniștește este că a păstrat legătura cu ei.

— Ce știe soția lui despre toate astea?

— Cred că nu știe nimic. Știe doar că în ultima vreme se comportă cam bizar și i-a

spus-o, iar el a zis că e stresat de chestiile de la serviciu.

— Și cu Hodge ce este?

— Din câte știu eu, Hodge nu a vorbit încă cu cei de la FBI. El stă mult de vorbă cu Kozinski și Hodge zice mereu că FBI-ul îi inspiră o teamă groaznică și că FBI-ul nu joacă cinstit, că trișează și că tipii de la FBI sînt niște tipi murdari. N-o să facă nici o mișcare fără Kozinski, asta ți-o spun eu.

— Și dacă Kozinski e eliminat?

— Atunci Hodge va fi ca nou! Da' ce, am ajuns chiar pînă aici? Dă-o dracu' de treabă, Ollie, omul nu e un bandit ordinar care ne stă în cale! Din contră, e un tînăr foarte simpat, cu nevastă, copii și tot tacîmul!

— Compasiunea ta mă copleșește. Auzi, ai cumva impresia că toate astea îmi fac plăcere? La dracu', doar l-am crescut, ca să zic așa, pe băiatul ăsta, la fel ca și pe ceilalți!

— Păi atunci trage-le o săpuneală zdravănă și cheamă-i la ascultare, înainte să fie prea tîrziu! Fii atent, Ollie, cei de la New York încep să bănuiască ceva. Pun o groază de întrebări.

— Care dintre ei?

— Lazarov.

— Și tu ce le-ai spus?

— Tot. Doar asta mi-e meseria. Și ei vor să te duci la New York poimîine pentru o informare completă.

— Ce dracu' vor?

— Răspunsuri. Și planuri de perspectivă.

— Pentru ce perspectivă?

— Pentru eliminarea lui Kozinski, a lui Hodge și a lui Tarrance, dacă e nevoie.

— A lui Tarrance? Ai înnebunit, De Vasher? Nu putem să eliminăm un copoi, nu-ți dai seama că vin pe urmă cu trupele peste noi?!

— Lazarov este un idiot, Ollie, știi bine că e un idiot. Da' nu cred că trebuie să-i spunem asta.

— Ba cred că eu i-o voi spune. Cred că mă voi duce la New York exact pentru a-i spune lui Lazarov că e complet nebun.

— Bine, Ollie, fă așa cum spui.

Lambert țîșni de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Se întoarse înainte de a ieși și-i spuse peste umăr lui De Vasher:

— Mai supraveghează-l pe McDeere încă o lună!

— OK, Ollie, nici o grijă! Ai să vezi c-o să semneze, fii calm!

4

Mazda fu vîndută cu două sute de dolari, bani cu care închină un camion ce urma să fie restituit la Memphis. Încărcară camionul, mai exact — camioneta —, cu un frigider, un pat, un bufet de bucătărie, un televizor color și o canapea, pe care o cărau din motive sentimentale. Biata vechitură n-avea să reziste prea mult timp în noua locuință! Restul de troace, fie le dădură cadou, fie le aruncară.

Și Mitch porni spre pămîntul făgăduinței, trecînd prin Boston, la volanul camionetei. Abby stătea alături de el, ținîndu-l în brațe pe Hearsay, cîinele lor, un maidanez prăpădit. Timp de trei zile merseră numai pe drumuri laterale, hoinărind și admirînd peisajele, cîntînd în cor după radioul de la bord, dormind în moteluri ieftine și vorbind întruna despre casă, BMW, mobilă nouă, copii și bunăstare. Mergeau cu geamurile deschise, să intre vîntul. Camioneta gonia cu cel mult șaptezeci și cinci de kilometri la oră. La un moment dat, undeva, în Pennsylvania, Abby spuse ceva despre o scurtă vizită în Kentucky, dar Mitch, fără nici un cuvînt, se mulțumi să aleagă un itinerar prin cele două Caroline și prin Georgia, avînd grijă să nu se aventureze la mai puțin de două sute de mile de granița cu Kentucky. Iar Abby nu mai pomeni nimic.

Sosiră la Memphis într-o dimineață de joi. Așa cum li se promisese, un BMW negru stătea sub copertina unui garaj improvizat. Avea un aer impozant, de parcă ar fi fost acolo de cînd lumea. Mitch rămase cu ochii la mașină, în timp ce Abby se uita la casă. Pe peluză, gazonul era des, verde și părea foarte bine îngrijit. Gardul viu fusese și el curățat și tuns. Peste tot sclipeau în soare flori de gălbenele. Găsiră cheile în magazie, sub o găleată, așa cum se înțeleșeseră. După o primă recunoaștere prin împrejurimi, cu noua mașină, se apucară să descarce repede camioneta, mai înainte ca vecinii să le poată zări vechiturile.

Apoi, se grăbiră să înapoieze camioneta celei mai apropiate agenții de închiriere.

În după-amiaza aceleiași zile, primiră vizita unei specialiste în design, aceeași persoană care urma să amenajeze biroul lui Mitch la firmă. Ea venise cu mostre de covoare, de vopsele, de perdele și de tapet. La început, lui Abby i se păru ridicol să apeleze la un designer, mai ales când se gândi la garsoniera lor din Cambridge, dar, încetul cu încetul, se prinse în acest joc. Mitch se plictisi imediat, așa că le părăsi și se duse să mai facă o tură cu mașina cea nouă. O luă agale pe străzile liniștite și umbrite de copaci ale acestui cartier distins, al cărui membru devenise cu câteva ore în urmă. Le zîmbi băieților care își opreau bicicletele și fluierau la vederea BMW-ului. Îi făcu cu mîna poștașului care tropăia pe trotuar, ud learcă de sudoare. Ei bine, iată că sosise! Era chiar el, Mitchell Y. McDeere, avea douăzeci și cinci de ani și absolvise dreptul cu șapte zile în urmă.

Pe la ora trei, Abby și decoratoarea se duseră la un magazin de mobilă de prima mînă. Directorul magazinului îi informă cu multă politețe că domnul Oliver Lambert făcuse toate cele necesare pentru deschiderea unui cont pe numele Mitchell Y. McDeere și că, prin urmare, puteau să cumpere practic orice. Și cumpără o casă întreagă. Din când în când, Mitch se încrunta, ba, de vreo două ori se opuse categoric la achizițiile lui Abby care i se părură mult prea scumpe, dar, de fapt, în acea zi, Abby fu cea care hotărî totul. Iar specialista în design îi făcu o mulțime de complimente pentru gustul ei deosebit. La sfîrșit, îl anunță pe Mitch că se vor revedea luni dimineată, pentru a decide și aranjarea biroului lui. "Splendid", mormăi Mitch.

Porniră spre locuința familiei Quin, orientîndu-se după o hartă a orașului. Abby fusese în casa lor în timpul primei lor vizite la Memphis, dar nu-și mai amintea cum ajunsese acolo. Știa doar că se afla într-un cartier numit Chickasaw Gardens, cu case uriașe, înconjurate de grădini minunate, pline de copaci mari și cu peluze admirabil îngrijite. Găsiră adresa și Mitch parcă mașina în spatele unui Mercedes nou și al altuia, ceva mai vechi.

Servitoarea îi salută politicos, dar fără să zîmbească. Îi conduse în camera de zi și îi lăsă acolo. Casa era întunecată și tăcută — nici un copil, nici o voce, nimeni. Admirară mobila din încăpere și începură să aștepte. Schimbară câteva cuvinte în șoaptă. Da, căzură de acord, fuseseră invitați la cină în seara de joi, 25 iunie, la ora șase. Mitch se uită din nou la ceas și mormăi ceva despre lipsa de politețe a unora. Apoi, așteptară nerăbdători.

Kay răsări de undeva, din hol, încercînd să zîmbească. Ochii îi erau umflați și împăienjeniți de lacrimi, cu dîre de rimel alunecînd spre obraji. Lacrimile începură să-i curgă în voie și ea își acoperi gura cu batista. O îmbrățișă pe Abby și se așeză lîngă ea pe canapea, mușcînd batista și plîngînd din ce în ce mai tare.

Mitch se lăsă în genunchi în fața ei.

— Pentru Dumnezeu, Kay, ce s-a întîmplat?

Ea clătină din cap, mușcînd batista și hohotînd. Abby îi strînse cu putere unul din genunchi, în timp ce Mitch o mîngîia pe celălalt. O priveau cu teamă, așteptîndu-se la tot ce putea fi mai rău. Se întîmplase ceva cu Lamar sau cu unul dintre copii?

— S-a întîmplat o tragedie, răspunse ea printre suspine.

— Despre cine e vorba? întrebă Mitch.

Kay își șterse ochii și respiră adînc.

— Doi angajați ai firmei: Marty Kozinski și Joe Hodge. Au murit astăzi. Eram prieteni foarte apropiați.

Mitch se așeză pe măsuta de lîngă canapea. Îl cunoscuse pe Marty Kozinski cu ocazia celei de-a doua vizite făcute la Memphis, în aprilie. Luase prînzul împreună cu el și cu Lamar într-un restaurant de pe Front Street. Era următorul pe lista de așteptare pentru a deveni asociat, dar nu părea prea entuziasmat de această perspectivă. Pe Joe Hodge însă, Mitch nu și-l putea aminti.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el pe Kay.

Ea se opri din plîns, își șterse fața și îl privi pe Mitch.

— Nu se știe foarte sigur. Erau amîndoi pe insula Grand Cayman, la o partidă de înot subacvatic, pe un iaht care a explodat sau cam așa ceva și noi credem că s-au înecat. Lamar spunea că nu sînt prea multe amănunte. Acum câteva ore s-au adunat cu toții la firmă și atunci li s-a anunțat vestea. Lamar abia a ajuns acasă.

— Și unde e acum?

— Lîngă piscină. Te așteaptă.

Lamar stătea într-un șezlong alb de metal, lîngă o măsută, sub o umbrelă de soare, chiar pe marginea piscinei. Lîngă un răzor de flori, o stropitoare automată șuiera și stropea, învîrtindu-se în cerc. În interiorul acestui cerc se aflau măsuta, umbrela, șezlongul

și Lamar Quin, care era ud loarcă. Apa îi picura de pe nas, din urechi și din păr. Cămașa albastră de bumbac și pantalonii din stofă de lână musteau de apă. Nu avea nici ciorapi, nici pantofi. Stătea nemișcat, ca o stană de piatră, fără să se clintească sub șuvoaiile de apă. Părea că pierduse orice contact cu realitatea. Privea fix către gardul grădinii. Pe ciment, lângă șezlong, zăcea o sticlă de whisky nedesfăcută.

Mitch privi cu atenție spre fundul grădinii, să se asigure că vecinii nu puteau vedea ce se întâmplă. Nu, nu puteau. Un gard din lemn de chiparos, înalt de doi metri și jumătate descuraja orice intenție indiscretă. Mitch înconjură piscina și se opri la marginea unei zone uscate. Lamar îl observă, dădu din cap și încercă să zîmbească. Îi făcu semn să ia loc pe un scaun ud. Mitch trase scaunul mai la o parte și se așeză chiar în clipa în care un nou șuvoi de apă se prăvăli peste Lamar. Acesta, fără să dea atenție dușului pe care tocmai îl primise, își întoarse din nou privirea spre un punct fix. Statură o vreme nemișcați, părînd că ascultă uruitul infernal al stropitoareii. Din cînd în cînd, Lamar scutura din cap și încerca să mormăie ceva. Mitch zîmbea stînjinit, neștiind ce-ar fi fost nimerit să spună într-o asemenea ocazie.

— Lamar, îmi pare nespus de rău, se hotărî el în cele din urmă.

Lamar păru să-i înțeleagă cuvintele și îl privi stins.

— Și mie.

— Aș vrea să-ți spun ceva care să te mîngîie.

Lamar îl privi din nou. Părul lui era complet ud; niște lațe negre îi atîrnau pe ochi. Iar ochii îi erau roșii și îndurerați. Privirea îi era mereu fixă. Jetul de apă trecu peste el.

— Da, știu, dar nu e nimic de spus. Îmi pare rău că s-a întîmplat tocmai astăzi și uite — nici n-am mai avut chef să ne ocupăm de cină...

— Asta e ultimul lucru la care trebuie să te gîndești! Oricum, mi-am pierdut orice poftă de mîncare acum cîteva minute.

— Ți-i amintești? Întrebă Lamar, ștergîndu-și buzele de apă.

— Da, mi-l amintesc pe Kozinski, dar nu și pe Hodge.

— Marty Kozinski a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Era din Chicago. S-a angajat la firmă cu trei ani înaintea mea și era următorul candidat la asociere. Era un avocat grozav. Toată lumea îl admira. Toți îl căutau cînd aveau nevoie de un sfat. Era, de departe, cel mai bun negociator al firmei și știa să-și păstreze sîngele rece în orice situație.

Își șterse fața și privi fix în pămînt. Cînd vorbea, apa îi picura din nas.

— Trei copii și gemenele sînt doar cu o lună mai mari decît băiatul meu — și s-au jucat tot timpul împreună.

Închise ochii, își mușcă buzele și începu să plîngă. Mitch ar fi vrut să nu fie acolo unde era. Încercă să nu-și privească prietenul.

— Îmi pare tare rău, Lamar. Tare rău.

După cîteva minute, Lamar se opri din plîns. Ploaia artificială cădea cu intermitențe. Mitch iscodi cu privirea peluza întinsă, în căutarea robinetului. Își luă inima în dinți de două ori să întrebe dacă putea să oprească stropitoarea și tot de atîtea ori renunță: dacă Lamar putea să suporte, atunci putea și el. Poate că apa asta ajută și ea la ceva, cine știe. Se uită la ceas. Peste o oră și jumătate se întuneca.

— Ce se știe despre accident? Întrebă el într-un tîrziu.

— Nu ne-au spus mare lucru. Făceau înot subacvatic și în timpul ăsta s-a produs o explozie pe iaht și comandantul vasului, un indigen, a murit și el și acum încearcă să le aducă trupurile acasă.

— Soțiile lor unde erau?

— Acasă, slavă Domnului! Ei erau într-o călătorie de afaceri.

— Nu-mi pot aminti figura lui Hodge.

— Joe era blond și înalt și nu vorbea prea mult. Știi, genul de tip cu care faci cunoștință și-l uiți repede. Și el făcuse Harvard-ul, ca și tine.

— Cîți ani avea?

— Amîndoi aveau doar treizeci și patru de ani. Joe era imediat următorul după Marty care ar fi trebuit să devină asociat. Erau prieteni foarte buni. Știi, toți sîntem foarte apropiați și simt acest lucru mai ales acum.

Lamar își dădu părul pe spate folosindu-și degetele drept pieptene, se ridică și se îndreptă spre zona uscată a peluzei. Apa îi șiroia din poalele cămășii și din manșetele pantalonilor. Se opri lângă Mitch și privirea lui golită parcă de expresie se agăța de vîrfurile copacilor din grădina vecinilor.

— Cum e BMW-ul?

— Fantastic, o mașină grozavă. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o!

— Și când ați sosit?
— Azi-dimineață și am și băgat deja trei sute de mile în ea.
— A apărut femeia cu design-ul?
— Da. Ea și cu Abby mi-au cheltuit tot salariul de anul viitor.
— Las' că e bine. Casa e drăguță. Sînt foarte bucuroși că ești aici, Mitch, sîntem bucuroși cu toții, numai că îmi pare rău că tocmai acum... bine, cred că o să-ți placă aici.
— Ascultă, Lamar, n-ai de ce să te scuzi.
— Știi, nu-mi vine să cred, încă nu-mi vine să cred că-i adevărat. Parc-aș fi paralizat. Mă cutremur la gîndul că va trebui să dau ochii cu soția și cu puștii lui Marty. Mai bine m-ar bate cineva decît să mă duc acolo...
În acel moment, Kay și Abby traversară curtea interioară și coborîră treptele spre piscină. Kay răsuci robinetul și stropitoarea fu, în fine, redusă la tăcere.

Mitch și Abby părăsiră Chickasaw Gardens și o luară spre vest, urmînd șuvoiul de mașini care se îndreptau spre centrul orașului. Se țineau de mîină, fără să scoată un cuvînt. Mitch lăsă în jos geamurile și capota mașinii, în timp ce Abby scormonea într-o cutie cu casete vechi. Găsi una cu Bruce Springsteen. Casetofonul stereo funcționa perfect. Micul automobil strălucitor își croia drum spre fluviu, în lumina din ce în ce mai stinsă a amurgului. În atmosfera de vară, atît de specifică orașului Memphis — caldă, umedă, viscoasă —, automobilele pline ochi cu adolescenți se îngrămădeau în fața cîrciumilor fast-food; tinerii se dădeau în vînt să bea o bere, să bîrfească și să alerge după fete. Mitch zîmbi, încercînd să uite de Lamar, de Kozinski și de Hodge. La urma urmei de ce ar fi fost trist? Doar nu erau prietenii lui! Îi părea sincer rău de familiile lor, dar, de fapt, el nici nu-i cunoștea pe oamenii aceia. Și-apoi el, Mitchell Y. McDeere, băiat sărac și fără familie, avea o sumedenie de motive să fie fericit: o soție frumoasă, o casă nouă, o diplomă nouă de la Harvard. O minte ascuțită ca un brici și un trup solid, care nu lua în greutate și nici nu avea nevoie de prea multe ore de somn. Optzeci de mii pe an — deocamdată — și peste doi ani o sumă frumușică de șase cifre. Și pentru asta nu trebuia decît să muncească nouăzeci de ore pe săptămînă. Ceea ce era, de fapt, un fleac.

Opri la o stație de benzină cu autoservire și-și umplu rezervorul. Mergînd să plătească, cumpără și șase cutii cu bere. Abby deschise două, Mitch sorbi dintr-una și, așezîndu-se la volan, reintrară pe șosea. Mitch propuse zîmbind să meargă să cineze undeva.

— Da' nu prea sîntem îmbrăcați pentru așa ceva, observă ea.

Mitch îi privi în treacăt picioarele lungi și bronzate. Abby purta o fustă scurtă albă și un tricou alb, cu gulerul răsfrînt.

Mitch avea niște pantaloni scurți, un pulover negru, decolorat și espadrile de pînză.

— Cu asemenea picioare, spuse el, putem pretinde să fim primiți la oricare restaurant din New York.

— Ce-ai zice de Rendez-vous din Memphis? Ția parcă nu pretindeau ținută de seară.

— Grozavă idee!

Lăsară mașina la o parcare din centrul orașului și se îndreptară pe jos către restaurant, care se afla la două cvartale distanță. Mirosul de grătar îmbibase atmosfera și atîrna greu deasupra pavajului. Aroma de carne friptă și condimentată se insinua în nări, în gură și în ochi, producînd un freamăt în stomac. Aleea era plină de fum care năvălea prin orificiile de aerisire ale cuptoarelor în care se frigeau cele mai bune antricoate de porc din cel mai bun restaurant din acest oraș, renumit pentru preparatele la grătar. Restaurantul Rendez-vous se afla la subsol, sub nivelul aleii, într-o clădire veche, din cărămidă roșie, care ar fi fost de mult demolată, dacă nu ar fi adăpostit la subsol un chiriaș atît de faimos.

Restaurantul era întotdeauna aglomerat, dar cei doi McDeere găsiră o masă; joia părea a fi o zi mai calmă. Abby și Mitch fură pilotați prin restaurantul zgomotos, foarte asemănător unei peșteri, și fură invitați la o masuță acoperită cu o față de masă în carouri. Toate capetele se întoarseră după ei; bărbații înțepeniră cu dumaticatul în gură în timp ce Abby McDeere aluneca pe lîngă ei, precum un manechin la o prezentare de modă. Odată, la Boston, reușise să oprească circulația stînd pur și simplu la marginea trotuarului. Era pretutindeni însoțită de fluierăturile bărbaților. Mitch era obișnuit; de fapt, era foarte mîndru de frumusețea ei.

Un negru furios, cu un șorț roșu, se înfipse în fața lor:

— OK, domnu'? întrebă el.

Meniul era tipărit pe niște cartonașe așezate pe mese, dar se dovedi total inutil: antricoate, antricoate și iar antri-coate.

— De două ori specialitatea casei, o bere și un platou cu brânzeturi, comandă Mitch. Chelnerul nu notă nimic. Se întoarse spre intrare și strigă:

— Dă-mi două complete, o brânză și o bere!

După plecarea lui, Mitch se aplecă și o mîngîie pe picior, pe sub masă. Abby îl plesni peste mîină.

— Ce să fac, dacă ești așa frumoasă, zise el. Cînd ți-am spus chestia asta ultima dată?

— Cam acu' două ore.

— Două ore!? Ce neglijent pot să fiu!

— Fii atent, nu care cumva să se mai repete!

El îi prinse din nou genunchiul și îl mîngîie lacom. Ea îi dădu voie, ba chiar îi zîmbi seducător. În lumina slabă, ochii ei căprui și luminoși străluceau. Părul negru și drept îi cădea pe umeri ca o cascadă ordonată.

Chelnerul le aduse berea și umplu două halbe, fără să spună un cuvînt. Abby sorbi o înghițitură. Brusc, zîmbetul i se topi de pe față.

— Crezi că Lamar e bine? Întrebă ea.

— Nu știu. La început am crezut că e beat. M-am simțit ca un idiot cînd stăteam acolo așa și mă uitam la el cum îl făcea learcă stropitoare aia.

— Bietul de el! Kay a spus că înmormîntarea va fi probabil luni, dacă reușesc să-i aducă înapoi la timp.

— Știi ce, hai să vorbim despre altceva! Nu-mi plac înmormîntările de nici o culoare, nici chiar atunci cînd fac simplu act de prezență. Am avut numai experiențe neplăcute cu înmormîntările.

Apăru și mîncarea, servită pe farfurii de carton. Chelnerul furios le mai puse în față un castronaș cu salată de varză și un alt castronaș cu fasole prăjită. Antricoatele abureau, stropite din belșug cu un sos necunoscut. Mitch și Abby se năpustiră asupra mîncării.

— Bine, dar despre ce ți-ar plăcea să vorbim? Întrebă ea.

— Despre cum poți să rămîi gravidă.

— Parcă am hotărît să mai așteptăm cîtiva ani!

— Păi asta și facem, numai că eu zic că trebuie să exersăm cît mai mult.

— Da' am tot exersat în fiecare motel de la Boston pînă în Memphis.

— Așa e, dar încă n-am exersat în casa cea nouă. Mitch trase de un antricot, încercînd să-i scoată osul și se stropi cu sos pe sprîncene.

— Păi dacă abia ne-am mutat în dimineața asta!

— Da, ai dreptate, dar acum ce mai așteptăm?

— Ascultă Mitch, te porți ca bărbații neglijanți.

— Asta și e ideea, sînt neglijat. De azi dimineață. Uite ce e, eu propun să facem astă-seară un fel de botez al casei, ce zici?

— Zic că mai vedem noi.

— Promiți? Îl vezi pe tipul din colț? Și-a înnodat gîtul zgîindu-se la picioarele tale. Cred că ar fi cazul să-i scap un pumn în mutră.

— Da. Promit. Și nu te mai uita la ceilalți. De fapt se holbează la tine, fiindcă ești frumușel și prezentabil!

— Ha, ha. Foarte nostim.

Mitch mîncă porția lui și jumătate din porția lui Abby. Termină berea, plătiră și ieșiră. Mitch conduse mașina cu prudență prin oraș. Recunoscu una din străzile pe care le cunoscuse din copilărie. După două încercări greșite nimeri în cartierul Meadowbrook și ajunse la locuința domnului și doamnei Mitchell Y. McDeere.

În dormitor, salteaua și somiera zăceau înconjurate de cutiile îngrămădite pe podea. Hearsay se piti sub un lampadar și îi privi nedumerit cum exersează.

Patru zile mai târziu, în ceea ce ar fi trebuit să fie prima lui zi de muncă, Mitch și frumoasa lui soție se alăturară celor treizeci și nouă de angajați ai firmei care, însoțiți de frumoasele lor soții, aduceau un ultim omagiu lui Martin S. Kozinski. Catedrala era plină de oameni. Oliver Lambert ținu un discurs funebru atît de mișcător, încît Mitch, care își înmormîntase tatăl și un frate, se înfiora. Ochii lui Abby se umeziră la vederea văduvei și a copiilor.

În aceeași după-amiază, se întîlniră la Biserica Presbiteriană din East Memphis pentru a-și lua rămas bun de la Joseph M. Hodge.

Foarte punctual, Mitch se prezintă la biroul lui Royce McKnight la ora opt și treizeci fix. Mica anticameră era pustie. Mitch studie cu atenție încăperea, apoi începu să fredoneze ceva, dar își luă seama și tuși de câteva ori. Era din ce în ce mai nerăbdător. După o vreme, în cameră intră o secretară în vîrstă, cu părul albastrii și-l fixă cu o privire amenințătoare. El se grăbi să-i explice că domnul McKnight îl convocase la ora opt și treizeci. Își făcu apariția o altă secretară. Aceasta îi zîmbi lui Mitch, îl informă că se numește Louise, că este secretara personală a domnului McKnight de treizeci și unu de ani și că i-ar face plăcere să-i ofere o ceașcă de cafea. "Cafea? Da, cu plăcere, spuse Mitch, dar fără zahăr." Femeia dispăru un moment, se întoarse cu o ceașcă și o farfurioară, le puse în fața tînărului, apoi, prin interfon, își informă șeful că Mitchell Y. McDeere se afla în anticameră. Acesta fu poftit să ia loc și să mai aștepte puțin. Abia acum îl recunosc Louise: o altă secretară i-l arătase ieri, la biserică, la înmormîntarea celor doi.

Louise se scuză pentru atmosfera sumbră care domnea în Bendini Building. Adevărul este că nimeni nu are chef de muncă, spuse ea, și va trece o bună bucată de vreme pînă cînd lucrurile vor reintra în normal. Fuseseră doi tineri atît de drăguți! Sună telefonul și Louise îi explică persoanei de la celălalt capăt al firului că domnul McKnight era prins într-o ședință extrem de importantă — nici vorbă să poată fi deranjat. Telefonul sună din nou. Louise ascultă fără să spună un cuvînt și, după ce închise, îl conduse pe Mitch în biroul lui McKnight.

Mitch fu întîmpinat de Oliver Lambert și de Royce McKnight, care îl prezentară altor doi asociați, Victor Milligan și Avery Tolar. Luară loc cu toții în jurul unei măsuțe și Louise fu rugată să le aducă niște cafea proaspătă. Milligan era șeful sectorului taxe, iar Tolar era, la cei patruzeci și unu de ani ai săi, unul dintre cei mai tineri asociați.

— Mitch, te rugăm să ne ierți pentru acest început atît de deprimant, spuse McKnight. Țin să-ți spun că am apreciat cu toții prezența ta ieri la înmormîntări și că ne pare extrem de rău că prima ta zi de lucru a fost atît de tristă.

— Am simțit că locul meu era acolo, alături de voi.

— Sîntem foarte mîndri de tine și avem planuri mari în ceea ce te privește. Vezi tu, tocmai am pierdut doi dintre cei mai buni avocați ai firmei și amîndoi erau specializați în taxe. Vom avea mari pretenții de la tine. De fapt, va trebui să facem eforturi deosebit de mari, și tu și noi.

Louise aduse cafeaua pe o tavă de argint. Serviciul de cafea era din porțelan foarte fin.

— Sîntem nespuse de mîhniti, adăugă Oliver Lambert. Te rugăm să ne înțelegeți și să fiți alături de noi.

Cu fețele mîhnite și încruntate, aprobară cu toții, dînd din cap. McKnight își consultă agenda.

— Uite ce e, Mitch, deși am mai discutat despre asta, îți reamintesc că, în cadrul firmei noastre, fiecare membru obișnuit este repartizat pe lîngă un asociat care îl supraveghează și îi este și mentor. Noi credem că acest gen de relații este foarte important. Încercăm să te punem în echipă cu un asociat cu care să te potrivești și cu care să colaborezi foarte strîns. Pînă acum sistemul a dat rezultate, deși au mai fost și erori... antipatii spontane, incompatibilități chimice... mă rog, știu și eu... În fine, cînd se întîmplă așa ceva, pur și simplu facem o redistribuire. Ei bine, asociatul cu care vei lucra este Avery Tolar.

Mitch îi zîmbi stingherit noului său partener.

— El te va conduce, iar cazurile și dosarele la care vei lucra vor fi ale lui. În principiu, chestiuni legate de taxe.

— Foarte bine.

— Ah, să nu uit! Aș vrea să prînzim împreună astăzi, spuse Avery Tolar.

— Bineînțeles, răspuse Mitch.

— Luați limuzina mea, le propuse Lambert.

— Chiar asta aveam intenția să fac, replică Tolar.

— Și eu, eu cînd voi avea o limuzină? Întrebă Mitch. Zîmbiră cu aerul că gustau gluma și intenția lui de a destinde atmosfera.

— Cam peste vreo douăzeci de ani, răspuse Lambert.

— Ei bine, pot să aștept.

— Apropo, cum e BMW-ul? se interesă Victor Milligan.

— Grozav! E pregătit să facă cinci mii de mile fără să tușească.

— Ați avut probleme cu mutatul?

— Nu, totul a fost în ordine. Sîntem recunoscători firmei pentru ajutorul pe care ni l-a oferit. Ne-ați făcut să ne simțim într-adevăr bineveniți. Abby și cu mine vă sîntem extrem de recunoscători.

McKnight încetă să mai zîmbească și își privi din nou însemnările din agendă.

— După cum ți-am mai spus, examenul de barou are prioritate față de orice altă activitate. Ai la dispoziție șase săptămîni pentru ca să te pregătești. Noi te vom ajuta cu tot ce ne stă în putință. Avem propriile noastre cursuri recapitulative, care acoperă toate domeniile. Ai noștri te vor îndruma și vor urmări cu atenție modul în care te pregătești. Această pregătire îți va lua cel puțin o jumătate din programul de lucru de la firmă și, bineînțeles, cea mai mare parte a timpului liber. După cum ți-am spus, nici un angajat de-al nostru nu a ratat acest examen.

— Nu voi fi eu primul!

— Fii atent, dacă pici, îți luăm BMW-ul, zîmbi Tolar.

— Secretara ta va fi doamna Nina Huff. Această doamnă lucrează la noi de opt ani și are mult temperament. Să știi că este foarte capabilă, cu toate că, din punct de vedere fizic, nu prea ai la ce să te uiți. Cunoaște foarte multă legislație și are tendința de a-i sfătui pe angajații mai tineri. De tine depinde s-o pui la locul ei. Oricum, dacă nu te înțelegi cu ea, o înlocuim.

— Unde este biroul meu?

— La etajul al doilea, pe același culoar cu cel al lui Avery. Decoratoarea va fi aici după-amiază și veți alege împreună mobilierul pentru birou. E o persoană foarte pricepută, pe cît posibil, urmează-i sfaturile!

Și Lamar avea biroul la etajul al doilea; pentru moment, acest gînd îl reconforta pe Mitch. Și-l aminti pe Lamar cum stătea acolo, lîngă piscină, ud learcă, plîngînd și îngînînd cuvinte incoerente.

— Mitch, spuse McKnight, mi-e teamă că am neglijat ceva ce trebuia discutat încă de la prima ta vizită pe care ne-ai făcut-o. Mitch așteptă cîteva secunde și întrebă:

— OK, despre ce e vorba?

— Uite ce e, niciodată nu am permis unui membru al firmei noastre să-și înceapă cariera împovărat de credite studentești. Am dori să găsești alte lucruri pentru care să-ți faci probleme și alte moduri de a-ți cheltui banii. Ce datorii ai?

Mitch sorbi din cafea și socoti repede:

— Aproape douăzeci și trei de mii de dolari.

— Mîine dimineață, la prima oră, toate documentele referitoare la acest lucru să fie pe biroul Louisei!

— Adică vreți să spuneți că firma îmi plătește datoriile și împrumuturile?

— Mitch dragă, asta face parte din politica noastră! Evident, cu condiția ca tu să nu ai nimic împotrivă...

— N-am nimic împotrivă, de fapt, nu știu ce să spun!

— Nu trebuie să spui nimic; am făcut acest lucru pentru fiecare angajat al firmei. Tot ce ai de făcut este să-i dai Louisei toate hîrțile.

— Domnule McKnight, este mai mult decît generos din partea dumneavoastră!

— Da, așa este!

Limuzina înainta încet, blocată de traficul amețitor al amiezii. Avery Tolar vorbea fără întrerupere. Îi spunea lui Mitch cît de mult îi amintea de el însuși, așa cum fusese în tinerețe. Un puști sărac, dintr-o familie destrămată, crescut în Sud-Vestul Texasului de niște oameni cu suflet bun, rămas apoi fără nici un căpătîi, după ce terminase liceul. Muncise în tura de noapte într-o fabrică de încălțăminte pentru a-și putea plăti primul an de colegiu și, în fine, o bursă îl scosese din impas. Absolvise colegiul *cum laude* și depusese cereri de înscriere la mai multe facultăți de Drept. În final, alesese Universitatea Stanford, unde termină al doilea din promoția lui. Refuză toate ofertele venite din partea marilor firme de pe Coasta de Vest. Voia să lucreze în domeniul taxelor. Oliver Lambert fusese cel care-l recrutase cu șaisprezece ani în urmă. Pe vremea aceea, firma nu avea nici măcar treizeci de angajați.

Era căsătorit și avea doi copii, dar nu vorbea prea mult despre familia lui. Vorbi, în schimb, despre bani care, spuse el, erau o adevărată pasiune. Avea deja un milion în bancă. Al doilea va fi tot acolo peste doi ani. La un venit brut de patru sute de mii pe an,

cam acesta era ritmul de strângere a milioanelor. Specialitatea lui era organizarea de societăți care cumpărau tancuri petroliere de mare tonaj. El, Avery, era cel mai bun specialist în domeniu și lucra câte șazezi — șaptezeci de ore pe săptămână, la trei sute de dolari ora.

Mitch, spuse Tolar, va începe cu o sută de verzișori pe oră, cel puțin cinci ore pe zi, pînă cînd trecea examenul de barou și primea autorizația de liberă practică. După aceea, era de așteptat să lucreze cîte opt ore pe zi, la o sută douăzeci ora. Onorariile erau infuzia dătătoare de viață a firmei. Totul se învîrtea în jurul lor: avansări, măririi de salariu, prime, succes, totul. Acesta era oxigenul lor: totalul încasărilor realizate de fiecare în parte. Și asta, în special în cazul nou-ve-niților. Cea mai rapidă cale de a primi o muștrare era să neglijezi înregistrarea onorariilor zilnice. El, Tolar, nu-și amintea să fi primit vreodată o asemenea muștrare. Era ceva de neînchipuit ca un angajat al firmei să uite de încasări!

Onorariul mediu al membrilor obișnuiți era de o sută șaptezeci și cinci pe oră. Asociații aveau o medie de trei sute pe oră. Victor Milligan primea patru sute pe oră de la doi dintre clienții lui, iar Nathan Locke primise o dată chiar cinci sute pe oră pentru o prestație profesională care presupunea tranzacții în care erau implicate mai multe țări. Cinci sute de verzi pe oră! Avery se delecta la acest gînd și calculă repede cît făcea cinci sute pe oră înmulțit cu cincizeci de ore pe săptămână, înmulțit cu cincizeci de săptămîni pe an. Păi făcea un milion două sute cincizeci de mii pe an! Iată cum se fac banii în branșa noastră! Iei o mîna de avocați aleși pe cînte, îi facturezi la oră și întemeiezi o dinastie. Cu cît aduni mai mulți avocați, cu atît asociații fac mai mulți bani. E simplu ca bună ziua. Totul este să nu nesocotești încasările — îl avertiză el pe Mitch. Asta e regula de bază a supraviețuirii. Dacă vreodată nu găsește dosare ca să înscrie încasările, Mitch să facă bine să se prezinte imediat la el, la Avery, care avea destule asemenea dosare.

Îi mai spuse lui Mitch că în fiecare lună, pe data de zece, asociații se adună să revadă încasările lunii anterioare. Acest oficiu divin are loc cu ocazia unui prînz în sufrageria lor cu acces limitat și este o întreagă ceremonie. Royce McKnight citește cu voce tare numele fiecărui avocat și totalul încasărilor realizate de acesta în luna respectivă. Desigur, adăugă el, între asociați există o competiție strînsă în privința încasărilor, dar totul se petrece într-un spirit deschis și fără învrîncenare. La urma urmei, toți vor să fie bogați, și chiar vor fi! Cît despre facturarea onorariilor, în ceea ce-i privește pe membrii obișnuiți, cel care a omis să factureze nu pățește nimic prima dată. Abia după o lună Oliver Lambert îi va aminti ceva, în treacăt. Și nimeni nu a rămas într-o astfel de situație mai mult de două luni! Desigur, cei care reușesc să factureze onorarii foarte mari, primesc prime. Societățile comerciale se bazează pe dosarul de încasări, așa că, îl avertiză Tolar pe Mitch, nu nesocoti acest subiect! După examenul de barou, aceasta era prima urgență, întotdeauna.

Ei da, continuă Tolar, examenul de barou era o pacoste, era un chin ce trebuia îndurat, dar era, în același timp, și o ceremonie de primire în rîndul breslei. Oricum, să n-aibă Mitch teamă, nu era ceva de care să se sperie un absolvent al Harvard-ului. Nu avea decît să se concentreze asupra cursurilor recapitulative și să încerce să-și amintească tot ceea ce învățase în facultate.

Limuzina coti pe o stradă laterală, printre două clădiri înalte și se opri în fața unui soi de baldachin care ajungea la o ușă neagră, metalică. Avery își privi ceasul și-i spuse sofe-lui:

— Să fii înapoi la două!

"Două ore pentru dejun, se gîndi Mitch, asta vine șase sute de dolari, la onorariul de trei sute de dolari pe oră. Ce pierdere!"

Manhattan Club se afla la ultimul etaj al unei clădiri cu zece nivele, construită pentru birouri, dar care nu mai fusese ocupată de nici o întreprindere încă de prin anii cincizeci. Avery declară sentențios că această clădire era un morman de moloz și gunoi, dar se grăbi să adauge că era, totuși, cel mai select loc unde te puteai refugia să dejunezi sau să cînezi în Memphis. Mîncarea era excelentă, iar mediul era exclusiv masculin, alb, bogat și de mare clasă. Dejunuri de mîna întîi pentru oameni de mîna întîi. Bancheri, avocați, directori, impresari, cîțiva politicieni și cîțiva aristocrați. Un ascensor aurit țîșni în sus, fără să oprească la etajele unde se aflau doar birouri pustii. Ajunseră la etajul al zecelea. Îi primi un maître d'hotel care îi spuse lui Tolar pe nume și care îl întrebă ce mai fac bunii lui prieteni Oliver Lambert și Nathan Locke. Prezentă apoi condoleanțe pentru pierderea domnilor Kozinski și Hodge. Avery îi mulțumi și i-l prezentă pe cel mai nou angajat al firmei. Masa preferată a lui Avery îi aștepta, într-un colț al sălii. Un negru deosebit de politicos le

întinse meniul.

— Firma nu admite alcoolul la dejun, spuse Avery, în timp ce consulta lista.

— Foarte bine, eu nici nu obișnuiesc să beau alcool la prînz.

— Cu atît mai bine, dar atunci ce vrei să bei?

— Ceai. Ceai cu gheață.

— Ceai cu gheață pentru el și adu-mi și mie un Martini Bombay cu gheață și cu trei măsline, comandă Avery chelnerului.

Cu nasul înfundat în lista de mîncăruri, Mitch zîmbi ironic și-și mușcă limba.

— Firma asta are prea multe reguli mormăi Avery.

Primul Martini se termină curînd și fu urmat îndeaproape de un al doilea, după care Avery puse punct acestui capitol și comandă pentru amîndoi pește fript, specialitatea zilei. Trebuia să-și supravegheze silueta, oftă el. Mergea zilnic la club, la propriul său club de exerciții fizice. Îl invită pe Mitch să vină să asude împreună. Da, poate după examenul de barou. Îl întrebă pe Mitch despre cum jucase fotbal în timpul colegiului și acesta nu uită că trebuia, în mod politicos și formal, să decline orice merit. La rîndul său, Mitch întrebă despre copii, iar Avery îi răspunse că locuiau cu mama lor.

Peștele era prea crud, iar cartofii erau prea nefierți. Mitch ciuguli puțin, își mîncă încet salata și-l ascultă pe celălalt cum turuie. Vorbea acum despre cei care erau așezați la celelalte mese. La o masă se găsea primarul, însoțit de un japonez. La o altă masă, se afla unul dintre bancherii firmei lor. Mai erau și alți avocați pe la diferite mese. Toți tipii ăștia erau niște tipi grei și toți mîncau cu furie și importanță, așa cum se cade să mînce niște oameni care au în mînă pîinea și cuțitul. Atmosfera era rece și rigidă. Avery tocmai îi spunea că fiecare membru al acestui club era o figură de prim-plan, atît în domeniul său de activitate, cît și în oraș. Avery Tolar se simțea printre ei ca acasă.

Refuzară amîndoi desertul și comandară cafea. Mitch trebuia să fie în fiecare dimineață la birou la ora nouă, explică Avery, după ce-și aprinse o țigară. Secretarele veneau la opt și jumătate. Programul era de la nouă la cinci, dar nimeni nu lucra opt ore. În ceea ce-l privește, el, Avery, venea în fiecare dimineață la opt și rareori pleca acasă înainte de șase seara. Douăsprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, la trei sute de dolari ora, timp de cincizeci de săptămîni pe an — asta face nouă sute de mii! în timp facturat! Asta era țelul lui! E adevărat că anul trecut facturase doar șapte sute de mii, dar fusese un an greu — avusese probleme personale. Mitch putea veni la birou la șase sau la nouă dimineața, firmei nu-i păsa. Important era să-și facă datoria.

— La ce oră se deschid ușile? întrebă Mitch.

Avery îi explică zîmbind că fiecare angajat are propria lui cheie, așa că puteau veni și pleca după propria lor dorință. Paza era foarte bine organizată și paznicii lor erau obișnuiți să aibă de-a face cu angajații firmei — niște posedați de muncă! Obiceiurile unora dintre ei erau deja intrate în legendă. Victor Milligan lucrase, la începutul carierei lui, cîte șaisprezece ore pe zi, timp de șapte zile pe săptămînă, pînă devenise asociat. În acel moment, renunțase să mai lucreze duminica. Apoi făcuse un infarct și renunțase și la sîmbete. După care medicul îi impusese un program strict de zece ore pe zi, timp de cinci zile pe săptămînă și rezultatul fusese că Victor Milligan era, la ora actuală, un om absolut nefericit.

Și bietul Marty Kozinski — el cunoscuse numele de botez al tuturor portarilor! El fusese genul de om care ținea morțiș să-și ia micul dejun împreună cu copiii, așa că venea la birou la nouă, dar pleca acasă după miezul nopții. Iar Nathan Locke pretinde că nu poate lucra ca lumea după sosirea secretarelor, așa că se prezintă la sediu la șase dimineața. Pentru el, ar fi o rușine să înceapă munca mai tîrziu de șase! Iată deci un tip de șaiszeci și unu de ani, cu o avere de zece milioane, care muncește de la șase dimineața la opt seara în fiecare zi, timp de cinci zile, plus o jumătate de sîmbătă în fiecare săptămînă. Dacă ar ieși la pensie, ar muri. Tolar îi explică mai departe că nimeni nu avea fișă de pontaj; vii și pleci după cum ai chef. Important este să-ți faci treaba. Mitch îl asigură că recepționase mesajul și că, pentru el, șaisprezece ore de lucru pe zi nu era ceva nou.

Avery îl privi pe Mitch și-i făcu un compliment — costumul lui cel nou era foarte reușit. Îi spuse că la firma lor era în vigoare un adevărat cod al îmbrăcămînții și că, după toate aparențele, Mitch descifrase codul. El, Avery, avea propriul lui croitor, un coreean bătrîn, care locuia în South Memphis. Dacă Mitch dorea, i-l va recomanda, atunci cînd va avea suficienți bani, pentru că, iată, omul lua cincisprezece sute pentru un costum. Mitch declară că mai poate aștepta un an-doi.

În acel moment se apropie de ei un avocat de la o altă firmă, care dorea să-i prezinte lui Avery condoleanțe și să-l întrebe ce fac familiile celor doi dispăruți. Nu trecuse nici un

an de cînd lucrase cu Joe Hodge la un caz comun și acum, nu, era peste putință, nu-și credea urechilor. Avery îl prezentă lui Mitch și așteptară amîndoi ca celălalt să plece, dar omul îi dădea înainte cu părerile de rău. Era clar că voia detalii suplimentare. Avery însă nu spuse nimic și, în cele din urmă, fu nevoit să se retragă.

Pe la ora două, sala începu să se golească. Avery semnă cecul și fură imediat conduși spre ieșire de către același maître d'hotel. Șoferul îi aștepta răbdător, sprijinit de port-bagajul limuzinei. Mitch se scufundă în canapeaua mare și confortabilă, din piele naturală. Privi clădirile, automobilele, pietonii care mergeau grăbiți pe trotuarele încinse de văpaia amiezii și se întrebă cîți dintre ei văzuseră vreodată interiorul unei limuzine. Cîți cinaseră vreodată la Manhattan Club. Cîți dintre ei vor fi bogați peste zece ani? Mitch zîmbea, simțindu-se nespus de bine în propria-i piele. Harvard-ul era la un milion de mile distanță! Harvard-ul fără credite studentești. Și Kentucky făcea parte din altă lume. Trecutul era deja uitat. Mitch reușise.

Decoratoarea îl aștepta în birou. Avery se retrase, nu înainte de a-l invita pe Mitch la el în birou peste o oră. Femeia venise cu un teanc de reviste specializate în mobilier pentru birouri și cu un maldăr de mostre. Mitch îi ceru părerea, o ascultă cu tot interesul de care era capabil și, în final, îi spuse că avea cea mai mare încredere în ea și în bunul ei gust, așa că o rugă să se ocupe singură de tot. Ea îi recomandă un birou din lemn de cireș, masiv și fără sertare; scaune cu brațe, îmbrăcate în piele de Burgundia; un covor oriental de preț. Iar Mitch fu de părere că totul era minunat.

După plecarea ei, Mitch se așeză în fața biroului vechi, care, de fapt, arăta cum nu se poate mai bine și care lui i-ar fi convenit de minune, numai că era deja prea uzat și nu se potrivea cu statutul unui avocat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Încăperea de cinci pe cinci avea două ferestre înalte de doi metri, orientate spre Nord. Prin ele, Mitch putea vedea cu mare exactitate tot ce se petrecea la etajul al doilea al clădirii de alături. Priveliștea nu era deloc cine știe ce! Dacă făcea un efort, putea totuși zări, undeva departe, apele fluviului. Pereții tapetați erau goi. Ah, da, decoratoarea alesese și niște opere de artă; așa că Mitch decise că va atîrna pe peretele din fața biroului diplomele și certificatele înrămate — acela avea să fie Peretele Personal.

Era o încăpere spațioasă pentru un nou angajat. Mult mai spațioasă decît alveolele în care se înghesuiau bobocii la New York sau la Chicago. Da, mergea pentru vreo doi ani.

Apoi venea la rînd alt birou, cu o vedere mai atrăgătoare. Și, în sfîrșit, unul din birourile de pe colț, unul din "birourile puterii".

Domnișoara Nina Huff ciocăni în ușă, intră și se prezentă — ea era secretara. Era o femeie solidă, de vreo patruzeci și cinci de ani. Privind-o, nu era deloc greu să-ți dai seama de ce nu se măritase niciodată. Neavînd obligații familiale, era evident că-și cheltuia toți banii pe haine și farduri. Efectul era nul. Mitch se întrebă de ce nu-și dădea banii pe gimnastică și pe dietetician. Ea îi spuse că lucra la firmă de opt ani și jumătate și că știe absolut totul despre activitatea de birou. Dacă Mitch are vreo nedumerire, n-avea decît s-o întrebe, ea îi stătea la dispoziție. Lucrase un timp la serviciul de dactilo și era foarte mulțumită că revenise la secretariat. El aprobă, ca și cum ar fi înțeles ce mare diferență era între cele două activități. Ea îl mai întrebă și dacă știe să folosească aparatele de dictare și înregistrare. Da, știe, răspunse el, cu un an în urmă colaborase cu o firmă-de-trei-sute-de-angajați de pe Wall Street și acolo se obișnuise să întrebuițeze cele mai recente realizări din domeniul biroticii. Dar, dacă va avea o problemă, are să-i ceară ajutorul, desigur.

— Cum se numește soția dumneavoastră?

— Are vreo importanță?

— Are. Vreau să-i vorbesc pe un ton politicos și prietenos cînd va suna la birou.

— Ei bine, o cheamă Abby.

— Și cum preferați cafeaua?

— Fără zahăr, dar mi-o prepar singur.

— Dar nu mă deranjează deloc să fac cafea! Face parte din atribuțiile mele.

— Nu. Mi-o fac singur.

— Dar toate secretarele prepară cafeaua șefului!

— Dacă te atingi vreodată de cafeaua mea, îți promit că voi avea gijă să ajungi la serviciul de expediții unde ai să lipești timbrele cu limba!

— Avem dispozitiv automat de lipit timbre. Pe Wall Street le lipesc cu limba?

— Era o figură de stil.

— Deci, am reținut numele soției dumneavoastră și am rezolvat și chestiunea cafelei, așa că bănuiesc că putem începe.

— Dimineața să fii aici la opt și jumate!

— Da, șefu', să trăiți!

Nina Huff ieși din încăpere și Mitch zîmbi pe sub mustață: făcea ea pe deșteaptă, dar, slavă Domnului, avea simțul umorului. Nu trecu mult și în ușă apăru Lamar care îi spuse că întârziase la o întâlnire cu Nathan Locke. Se bucura să-l vadă pe Mitch și era foarte mulțumit că birourile lor erau atât de apropiate. Se scuză din nou pentru cina ratată de joia trecută. Da, spuse în încheiere, cu mîna pe clanța ușii, va veni cu Kay și cu copiii la ora șapte diseară, să vadă casa și mobila cea nouă a familiei McDeere.

Hunter Quin avea cinci ani; sora lui, Holly, avea șapte. Așezați la masa nou-nouță din sufragerie, își mîncară în liniște porțiile de spaghete. Erau doi copii foarte bine crescuți, așa că ignorau în mod conștiincios conversația adulților. Abby îi privea pe cei doi puști și visa la bebeluși. Și Mitch îi găsea nostimi, dar el era preocupat să recapituleze întâmplările de peste zi.

Femeile mîncară repede și plecară să vadă mobila și să discute despre aranjarea interiorului. Pilotată de Hearsay, copiii o luară către curtea din spate.

— Mă simt oarecum surprins că te-au repartizat la Tolar, spuse Lamar în timp ce se ștergea la gură cu șervetul.

— De ce?

— Nu țin minte ca el să fi coordonat vreodată un nou angajat.

— Dintr-un motiv anume?

— Nu neapărat. Să știi că e un tip grozav, doar atît că nu prea e jucător de echipă. Tipul e un singuratic, vrea să treacă totul prin mintea și prin mîna lui. Se zice că are probleme cu nevastă-sa, se pare chiar că s-au despărțit, dar el nu vorbește niciodată despre asta.

Mitch își împinse farfuria goală și sorbi din ceaiul cu gheață.

— E un avocat bun? Întrebă el.

— Tot ce poate fi mai bun ca avocat. De altfel, toți sînt buni, de vreme ce ajung asociați. Tolar are mulți clienți bogați, care știu că îi datorează faptul că le-a pus milioanele la adăpost. El organizează societăți comerciale cu răspundere limitată. Multe din soluțiile lui sînt riscante și el, ca profesionist, e cunoscut pentru bucuria pe care i-o produce lupta, riscul, și mai apoi ciocnirile cu cei de la Serviciul de Venituri Interne. Cei mai mulți dintre clienții lui sînt niște rechini care joacă tare. Ai să faci multă cercetare ca să găsești modalitățile optime de eludare a legilor fiscale. O să te distrezi pe cînte!

— Azi la dejun mi-a vorbit o oră despre facturarea încasărilor.

— Da, păi e o chestie vitală. Pentru noi, această presiune de a încasa mereu mai mult e o condiție permanentă. Timpul este tot ceea ce avem de vînzare. Ai să vezi, după ce treci examenul de barou, Tolar și McKnight îți vor supraveghea încasările. Totul e băgat pe calculator și ei pot să-ți spună cît ești de productiv, pînă la ultima centimă. În mod normal, se așteaptă de la tine să facturezi între treizeci și patruzeci de ore pe săptămînă — asta în primele șase luni, și pe urmă, timp de doi ani, cam cincizeci de ore pe săptămînă. Înainte de a deveni asociat, va trebui să-ți tragi vreo șaiszeci de ore, și asta vreme de cîțiva ani buni. Nici un asociat activ nu declară mai puțin de șaiszeci de ore, și asta la un onorariu maxim!

— Da, da' sînt foarte multe ore!

— Așa pare la prima vedere. Cea mai mare parte a avocaților buni pot lucra opt-nouă ore pe zi și facturează douăsprezece. Asta se numește umplutură. Da, nu prea e cîstît față de client, da' toți fac așa. Să știi că marile firme s-au înălțat pe dosare de umplutură. Asta e jocul.

— Nu mi se pare prea etic.

— O fi, da' nici figurile avocaților reclamantului nu sînt etice. Nu e etic nici să primești onorariul în bani gheață, atunci cînd presupui că sînt bani murdari. Și mai sînt lucruri care nu sînt etice. Ce zici de doctorul care vede o sută de pacienți pe zi? Sau de ăla care face operații cînd nu e necesar? Să știi că am avut printre clienții mei unii care erau cu totul lipsiți de principii etice. Și să mai știi că e ușor să umpli un dosar cînd clientul e un multimilionar care nu vrea decît să tragă guvernul în piept și mai vrea ca tu să fii cel care face chestia asta. În mod legal. Toți facem asta.

— Firma te școlarizează pe tema asta?

— Ei, firește că nu! Le înveți singur. Într-un fel sau altul, începi prin a munci foarte mult, ca un nebun, dar n-o poți ține în ritmul ăsta. Așa că încet, încet, descoperi că se poate și pe scurtătură. Ai să vezi, Mitch, peste un an ai să știi perfect cum să muncești zece ore și să facturezi douăzeci. E un al șaselea simț care se dezvoltă la avocații maturi.

— Și ce-am să mai dobândesc?

Lamar zăngăni cuburile de gheață din paharul cu ceai și se gândește înainte să răspundă.

— O anume doză de cinism. Meseria asta te marchează, în facultate ai capul plin de idei care mai de care mai nobile: avocatul campion al drepturilor individului, apărător al Constituției, al celor oprimați și așa mai departe. După numai șase luni de practică, înțelegi că nu sîntem altceva decît niște arme de închiriat. Oratori de vînzare, adjudecați prin licitație celui care plătește mai mult, fie el ultima jigodie, ultimul escroc, dar care are bani să achite onorariile noastre exorbitante. Și, în acel moment, nimic nu te mai poate șoca. Da, știu, se presupune că avem o meserie onorabilă, dar vei întâlni atît de mulți avocați corupți, încît vei simți la un moment dat nevoia de a renunța, de a căuta o muncă cinstită, în fine, cinstită! Da, Mitch, ai să ajungi și tu un cinic. Și asta mi se pare foarte trist, crede-mă!

— N-ar trebui să-mi spui toate astea acum, cînd sînt pe punctul de a începe, nu crezi?

— Se poate, da' știi ceva? Bani compensează totul. E de necrezut cît de multe corvezi poți să faci și cîte chinuri poți să înduri pentru două sute de mii pe an...

— Corvezi, chinuri?! Sună teribil!

— N-o lua chiar așa! Lucrurile nu stau chiar atît de rău. Dar îți mărturisesc că viziunea mea asupra vieții a suferit o schimbare radicală joia trecută. Îmi pare rău.

— Nu vrei să vezi casa? E splendidă!

— Nu, lasă, poate altă dată. Acum, hai să stăm doar de vorbă!

6

La ora cinci dimineața, soneria deșteptătorului așezat pe noptiera cea nouă, sub veioza cea nouă, făcu pur și simplu explozie, dar fu imediat redusă la tăcere. Clătinîndu-se, Mitch străbătu casa întunecată și se îndreptă spre ușa de serviciu, în fața căreia Hearsay aștepta dînd din codiță. Mitch îi dădu drumul cîinelui în curtea din spate și se duse spre baie. Douăzeci de minute mai tîrziu, gata de plecare, o sărută pe Abby care dormea, și care nu-i răspunse.

Orașul era și el adormit, așa că Mitch făcu doar zece minute pînă la Bendini Building. Era hotărît să-și înceapă programul zilnic la cinci și jumătate — cu condiția să nu fie altul care să-și înceapă ziua și mai devreme, pentru că, în acest caz, va trebui să se prezinte la cinci sau la patru sau la ora la care să fie sigur că este primul. Somnul nu era decît pierdere de timp! Astăzi el va fi primul sosit la firmă, astăzi și în toate zilele de acum înainte, pînă va deveni asociat. Dacă alții aveau nevoie de zece ani pînă să ajungă asociați, ei bine, lui nu-i erau necesari decît șapte. Mitch era ferm decis să ajungă cel mai tînăr asociat din istoria firmei.

Lîngă Bendini Building se afla un teren viran înconjurat de un gard înalt. Un paznic stătea în poartă. În parcare de dincolo de gard, numele lui Mitchell McDeere era scris pe spațiul dintre două linii de vopsea galbenă. Oprit lîngă poartă, Mitch aștepta. Paznicul răsări de undeva, din întuneric și se apropie de mașină. Mitch apăsă pe buton, geamul se lăsă în jos, și el putu să-i întindă omului în uniformă legitimația din plastic pe care era lipită și o fotografie.

— Trebuie că sînteți tipul cel nou.

— Da. Sînt Mitch McDeere.

— Știu și eu să citesc. Oricum, mi-am dat seama după mașină.

— Dumneata cum te numești?

— Dutch Hendrix. Treizeci și trei de ani am fost polițist în Memphis.

— Ei bine, Dutch, mă bucur să te cunosc!

— Da, și eu. Începeți lucru' la ora asta afurisită?

— Nu, dar am crezut că vor fi deja aici cu toții, spuse Mitch zîmbind, în timp ce-și recupera legitimația.

Dutch Hendrix gîlgîi făcînd o grimasă care se dovedi a fi un zîmbet.

— Sînteți primu', dar apare el și domnul Locke în curînd.

Poarta se deschise și Dutch îl lăsă să treacă spre locul lui de parcare. Mitch își găsi numele scris pe jos cu vopsea albă. Își parcă BMW-ul fără nici o pată, își luă de pe

bancheta din spate servieta din piele de tipar roșu închis, care servietă nu conținea de fapt nimic, și închise portiera fără s-o trîntească. Un alt paznic aștepta la intrarea de serviciu. Mitch se prezentă și își controla ceasul: da, era exact cinci și treizeci. Se simți ușurat să constate că ora aleasă era suficient de matinală pentru a-i îngădui să fie primul la slujbă.

Clădirea era întunecată și Mitch trebui să aprindă toate luminile în drum. Își trînti servieta pe biroul vechi și se îndreptă către automatul de cafea aflat într-o încăpere special amenajată. Aparatul de cafea era una din chestiile acelea de dimensiuni industriale cu mai multe arzătoare, cu multe recipiente și butoane și fără nici o instrucțiune de folosire la prima vedere. Mitch vărsă un pachet de cafea în filtru, studie cu atenție aparatul timp de cîteva secunde, turnă apă într-un orificiu cu pîlnie și începu să rîdă în clipa în care cafeaua începu să picure chiar acolo unde își așezase paharul.

Într-un colț al biroului se aflau trei cutii mari de carton în care Mitch își îndesase cărți, dosare, carnete și notițe de la cursuri. Începu să golească prima cutie pe birou, așezînd materialele în teancuri ordonate, pe categorii. După ce termină și a doua ceașcă de cafea, Mitch găsi în fine și cursurile recapitulative pentru examenul de barou: erau în cea de-a treia cutie. Se duse apoi la fereastră și ridică jaluzelele: afară era încă întuneric. Nu observă silueta care apăruse brusc în cadrul ușii.

— Bună dimineața!

Mitch se întoarse brusc și îl privi pe noul venit cu uimire.

— M-ați speriat, răsuflă el adînc. Bună dimineața!

— Te rog să mă ierți. Eu sînt Nathan Locke, nu cred că ne-am cunoscut.

— Nu, nu ne-am cunoscut. Eu sînt Mitch McDeere, noul angajat.

Își strînseră mîinile.

— Da, știu cine ești și-mi pare rău că nu am avut cînd să facem cunoștință. De fapt, am fost teribil de ocupat în timpul vizitelor duminicale anterioare. Mi se pare că te-am văzut luni, la cele două înmormîntări, nu?

Mitch dădu afirmativ din cap. Știa cu cea mai mare precizie că nu se aflase niciodată la mai puțin de o sută de metri de Nathan Locke, pentru că dacă i s-ar fi întîmplat măcar o dată, ar fi ținut minte. Ochii lui Locke erau negri, cu o privire de gheață, înconjuțați de riduri întunecate, săpate adînc în piele. Extraordinari ochi, de neuitat. Părul lui alb, ceva mai rar în creștet, era mai des în dreptul urechilor și contrasta puternic cu restul feței. Cînd vorbea, ochii i se îngustau și pupilele negre străluceau violent. Ochi sinistri. Atoateștiutori.

— Da, s-ar putea, răspunse Mitch fascinat de figura cea mai plină de răutate pe care o întîlnise pînă atunci. S-ar putea.

— Văd că te numeri printre adepții sculatului de dimineață.

— Da, domnule.

— Atunci e și mai bine că te avem printre noi. Nathan Locke se desprinsese din cadrul ușii și dispăru.

Mitch aruncă o privire pe culoar în urma lui și închise ușa. Mda, nu era de mirare că-l consemnau la etajul ai patrulea, departe de toată lumea. De-aia nu i-l prezentaseră înainte de a semna contractul — ar fi putut să se răzgîndească și să nu-l mai semneze! Probabil că-l ascundeau de toți viitorii recruți! Adevărul e că Locke are o prezență malefică, își spuse Mitch, cea mai amenințătoare și mai rea ființă pe care am cunoscut-o. Și asta din cauza ochilor. Da, monologa Mitch cu picioarele întinse pe birou și cu cafeaua în mîină, ochii lui Locke — nu era a bună cu ei.

Dar cum era de așteptat, Nina Huff sosi la opt și jumătate aducînd și ceva de mîncare. Îi oferă lui Mitch o gogoasă. El luă două și ea îl întrebă dacă n-ar trebui să aducă ceva mai multă mîncare în fiecare dimineață. Da, răspunse Mitch, ar fi un gest nemaipomenit de drăguț.

— Și cu astea ce-i? întrebă Nina arătînd spre mormanul de hîrtoage de pe birou.

— "Astea" sînt munca noastră pe ziua de azi. Trebuie să punem în ordine toate mizeriile astea.

— Și nimic de dictat azi?

— Nu, nu încă. Peste cîteva minute mă duc la Avery. Am nevoie de ordine în zăpăceala asta.

— Oh, ce activitate palpitantă, zise Nina și plecă spre camera de cafea.

Avery Tolar îl aștepta și, cînd îl văzu, îi întinse un dosar gros, spunînd:

— Acesta este dosarul Capps, de fapt numai o parte din el. Clientul nostru se numește Sonny Capps și locuiește la Houston, dar s-a născut și a crescut în Arkansas. Omul are vreo

treizeci de milioane și-și ține laba pe fiecare cent.

Taică-său i-a lăsat moștenire o companie de șleपुरi pe care el a transformat-o în cea mai mare companie de remorchere de pe Mississippi. Acum are în toată lumea vapoare — bărci, cum spune el. Noi rezolvăm cam optzeci la sută din problemele lui juridice, adică totul în afara litigiilor. Acum, Capps vrea să înființeze încă o societate comercială cu răspundere limitată, care să achiziționeze o flotă de tancuri petroliere, rămasă familiei unui tip din Hong Kong care tocmai a murit; în asemenea situații, Capps este asociatul principal și mai găsește încă vreo douăzeci, douăzeci și cinci de asociați cu răspundere limitată cu care să împartă riscurile și care să-și pună paralele la bătaie. Afacerea asta valorează vreo șaiszeci și cinci de milioane. Să știi că am organizat mai multe societăți pentru Capps și toate sînt diferite una de alta și extrem de complicate. Și el este un tip extrem de dificil: e un perfecționist care își închipuie că știe mai multe decît știu eu. Tu nu vei fi nevoit să discuți cu el, de fapt, nimeni de la noi nu vorbește cu el, în afară de mine. În dosarul ăsta se află o parte din documentele ultimei societăți comerciale pe care am organizat-o pentru Sonny. Citește toate hîrtoagele astea cuvînt cu cuvînt și pe urmă, fă-mi un proiect în ciornă pentru contractul afacerii despre care ți-am povestit!

Brusc, dosarul deveni și mai greu. Poate ora cinci și jumătate nu era suficient de devreme, se gîndi Mitch.

— Deci, continuă Tolar, Capps ne-a dat vreo patruzeci de zile și sîntem deja în întîrziere. Marty Kozinski era cel care mă ajuta, așa că am să revăd dosarul întocmit de el și după aceea ți-l pasez. Ai vreo întrebare?

— Cum rămîne cu cercetarea?

— Totul este în ordine, dar va trebui să aduci materialele la zi. Anul trecut, Capps a cîștigat mai mult de nouă milioane, dar pe taxe a dat o nimica toată. Nu dă doi bani pe taxe și mă face pe mine răspunzător pentru fiecare cent pe care-l pierde pe așa ceva. Bineînțeles că totul este perfect legal, dar eu zic că asta se cheamă muncă la înaltă tensiune. Și în joc se află milioane de dolari din investiții și din economii de taxe! Fii atent că societatea pe care o facem acum va fi purcată de experți guvernamentali din cel puțin trei țări! Așa că, prudență și atenție!

— Cîte ore pe zi va trebui să lucrez la povestea asta? întrebă Mitch răsfoind dosarul.

— Cît mai multe cu putință. Știu, examenul de barou e important, dar tot atît de important este și Sonny Capps. Anul trecut ne-a plătit onorarii de o jumătate de milion.

— Bine, am să rezolv problema asta.

— Sînt convins. Cum îți spuneam, tu ai o sută pe oră, așa că nu uita să-ți facturezi încasările. Nina Huff te va ajuta să parcurgi dosarul astăzi. Nu uita de facturare!

— Ei, cum aș putea să uit?!

Oliver Lambert și Nathan Locke stăteau în fața ușii metalice de la etajul al cincilea și se uitau ținută în camera de luat vederi. Clic! ușa se deschise și un paznic îi salută dînd din cap. De Vasher îi aștepta în biroul lui.

— Bună, Ollie, spuse el calm, ignorîndu-l complet pe celălalt.

— Ce mai e nou? șuieră sec Nathan Locke în direcția lui.

— Unde? întrebă De Vasher liniștit.

— La Chicago.

— Cei de-acolo sînt foarte neliniștiți, Nat. Indiferent de ceea ce crezi tu despre ei, să știi că nu le place să-și murdărească mîinile. Și nici nu vor să priceapă de ce trebuie s-o facă.

— Ce vrei să spui cu asta? Locke îi vorbea fără să-l privească.

— Vreau să spun că ăia pun niște întrebări dure de tot, de exemplu, de ce nu ne putem ține oamenii în frîu.

— Și tu ce le-ai spus?

— Că totul e OK. Că e minunat. Că marea firmă Bendini este solidă. Că fisurile au fost astupate. Că afacerile decurg în nota obișnuită. Că nu sînt probleme.

— Cît de mult rău au făcut cei doi? interveni Lambert.

— Nu știu, nu sînt sigur. Cred că nici n-o să știu vreodată, dar părerea mea e că n-au vorbit. Se hotărîseră să vorbească, asta e sigur, da' cred că n-au mai apucat. Am aflat din sursă sigură că în ziua accidentului, agenții FBI erau în drum spre insulă, așa că-mi închipui că plănuseră să se întîlnească acolo ca să-și verse sacul.

— De unde știi? Întrebă Locke.

— Hai, Nat, ce dracu', am și eu oamenii mei! Și, dacă vrei să știi, am oameni peste tot în insulă. Știi doar că fac treabă bună!

— Da, evident.

— Treaba a fost făcută ca lumea, cel puțin?

— Da, a fost o afacere profesionist executată.

— Și tipul ăla, indigenul, cum a apărut acolo?

— Păi trebuia să facem ca totul să arate cum nu se poate mai natural, Ollie.

— Ce-au zis autoritățile locale?

— Care autorități, Ollie? Acolo e o insulă mică, liniștită. Anul trecut au avut o crimă și patru accidente subacvatice, așa că, din punctul lor de vedere, și ăsta a fost tot un accident. Trei înecuri accidentale, asta e părerea autorităților de-acolo.

— Dar FBI-ul? Întrebă Locke.

— Habar n-am.

— Parcă ziceai ceva de o sursă...

— Care chiar există, da' nu pot să dau de el. De ieri a dispărut, nu mai știu nimic despre el. În orice caz, oamenii mei sînt încă pe insulă și n-au observat nimic deosebit.

— Și cît timp îi mai ții acolo?

— Cîteva săptămîni.

— Și dacă apar federalii? nu-l slăbi Locke cu întrebările.

— Dacă apar, vor fi urmăriți pas cu pas. Vor fi luați în primire cînd coboară din avion, vor fi însoțiți pînă la hotel, le vom intercepta telefoanele, vom ști ce-au mîncat la micul dejun, ce-au vorbit între ei și așa mai departe. Fiecare federal o să aibă în cîrcă trei oameni de-ai mei care vor ști și cînd se duc ăia la closet. Ascultă, Nat, n-au ce să găsească! Ți-am spus doar că treaba a fost făcută de profesioniști. Treabă curată. Fără probe. Calmează-te odată, ce dracu'!

— Uite ce e, De Vasher, povestea asta mă înnebunește, zise Lambert.

— Da' crezi că mie-mi place, Ollie? Și ce vrei să facem acu' ? Da' atunci, înainte, ai fi vrut să stăm deoparte și să-i lăsăm să vorbească? Haide, Ollie, oameni sîntem! Știi că eu n-am vrut, dar Lazarov a zis s-o fac. Uite ce e, dacă vrei să te cerți cu Lazarov, n-ai decît, dar eu te avertizez că s-ar putea să te găsească și pe tine plutind cine știe pe unde. Și-apoi, băieții ăia doi n-aveau gînduri bune. Puteau dracu' să-și țină gura! Să se joace de-a avocații plini de bani și să-și conducă mașinuțele lor nemaipomenite! Da' nu, ei au preferat să fie niște șmecheri cu două fețe!

Locke își aprinse o țigară și suflă un nor gros de fum în direcția lui De Vasher. Toți trei tăceau, în vreme ce fumul inunda încăperea. De Vasher îl privea fix pe Ochi Negri, fără să scoată o vorbă.

— De ce ne-ai chemat? Întrebă Lambert care se ridicase în picioare și studia cu atenție peretele alb din fața lui.

De Vasher respiră adînc înainte să răspundă.

— Uite ce e, Chicago vrea să intercepteze telefoanele particulare ale tuturor angajaților care nu sînt asociați ai firmei.

— Vezi, ți-am spus eu, îi zise Lambert lui Locke.

— Atît îți spun, Ollie, ideea nu-mi aparține, și ăia chiar insistă s-o facă. Sînt nervoși și vor să-și ia precauții suplimentare și eu zic că nu poți să-i condamni pentru asta.

— Nu crezi că exagerează? se interesă Lambert.

— Ba cred că da și că nu e deloc o măsură necesară, da' vezi că ei sînt de altă părere.

— Cînd? Întrebă Locke sec.

— Săptămîna viitoare. O să ne ia cîteva zile bune toată treaba.

— Ai zis "toate telefoanele particulare"?

— Da, așa au zis ei.

— Chiar și al lui McDeere?

— Da, chiar și al lui McDeere! Cred că Tarrance n-o să se lase păgubaș și o să încerce iar și, dacă are doxă, de data asta începe de jos, de la bază.

— M-am întîlnit cu McDeere azi dimineață, spuse Locke, a ajuns aici înaintea mea.

— Da, știu, la cinci treizeci și două.

Suvenirurile din facultate erau acum pe podea și dosarul Capps se lăfăia la loc de cînte pe biroul lui Mitch. După pauza de prînz, Nina îi adusese un sandviș cu pui și salată, pe care Mitch îl mîncase studiind dosarul. Nina se apucase să facă ordine și să sorteze

hîrtoagele de pe podea. Puțin după ora unu, în biroul lui Mitch își făcuse apariția Wally Hudson, de fapt J. Walter Hudson, după cum apărea în acte. Îi declarase lui Mitch că venise pentru a începe studiul pentru examenul de barou. Specialitatea lui erau contractele. Era la firmă de cinci ani și era singurul angajat originar din Virginia, ceea ce era ciudat după părerea lui, deoarece tot după părerea lui, Virginia avea cea mai bună facultate de Drept din toată țara. Ei bine, el, Wally, alcătuisese, în acești cinci ani, un nou curs recapitulativ în domeniul contractelor, curs special pentru examenul de barou și murea de nerăbdare să-l testeze pe cineva și să uite că Mitch McDeere se întâmplă să fie acel cineva. Așa că îl pricopsi pe Mitch cu un caiet greu de cel puțin zece centimetri, la fel de greu ca dosarul Capps. Îi mai explică și că examenul va dura patru zile și că era structurat în trei secțiuni. În prima zi era un examen de patru ore în probleme de etică. Gil Vaughn, unul dintre asociați, era expert în etică și el va fi cel care-l va supraveghea pe Mitch la recapitularea acestei părți. A doua zi era un examen de opt ore, cunoscut drept "multi-state" care acoperea legislația comună tuturor statelor din S.U.A.; era un examen greu, cu întrebări înșelătoare. Dar abia apoi venea partea grea. În a treia și a patra zi va avea examene de opt ore care priveau legislația de sine stătătoare a fiecărui stat: contracte, Codul Comercial General, bunuri imobiliare, prejudicii, relații de familie, testamente, proprietăți funciare, taxe, impozite, despăgubiri, procedura federală, procedura penală, corporații, societăți, asigurări, debit — credit și așa mai departe. Toate răspunsurile se dădeau în scris. Desigur, întrebările vor privi în special legislația din Tennessee. La firmă se aflau planuri și scheme de recapitulare pentru toate secțiunile de examen.

— Vrei să spui că există cincisprezece chestii de-astea? întrebă Mitch, arătînd caietul adus de Hudson.

Wally zîmbi și-i răspunse:

— Da, știi, noi sîntem extrem de meticuloși, facem totul așa cum se cade să fie făcut. Să știi că nimeni de la noi nu a ratat...

— Știu, știu. Las' că n-o să fiu tocmai eu primul!

— Uite cum facem: în următoarele șase săptămîni, ne întîlnim cel puțin o dată pe săptămîină și aprofundăm materialele. Fiecare întîlnire va dura cam două ore, așa că poți să-ți împărți ziua în funcție de asta. Ți-aș sugera ziua de miercuri, la ora trei. Îți convine?

— Dimineața sau după-amiaza?

— După-amiaza.

— Bine, îmi convine.

— După cum știi, contractele și Codul Comercial General merg mîna în mîna, așa că le-am inclus în același material. Le facem pe amîndouă, dar chestia asta o să ne ia ceva timp. Un examen tipic de barou e plin de tranzacții comerciale, așa că acest caiet e foarte important. Am inclus în el și întrebări care s-au pus în sesiunile anterioare și răspunsurile care s-au dat atunci. Vei vedea, este o lectură captivantă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Abia aștept să citesc caietul ăsta.

— Citește primele optzeci de pagini pînă săptămîina viitoare și răspunde și la întrebările pe care le vei găsi acolo!

— Adică am temă pentru acasă?

— Fără discuție! Te verific săptămîina viitoare. Să știi că este foarte important să exersezi, să răspunzi la întrebări în fiecare săptămîina!

— Încep să cred că va fi mai rău ca la facultate.

— Nu, este mult mai important, atîta tot. Noi luăm treaba asta foarte în serios; avem și o comisie care-ți va controla evoluția pînă la examen. Vei fi supravegheat cu lupa.

— Și cine face parte din comisie?

— Eu, Avery Tolar, Royce McKnight, Randall Dunbar și Kendall Mahan. Ne vom întîlni în fiecare vineri ca să vedem ce-ai făcut.

Wally scoase un carnețel și-l puse pe colțul biroului.

— Uite, ăsta ți-e jurnalul de bord. În el îți vei nota orele de studiu și subiectele pe care le-ai parcurs. Eu vin și-l iau în fiecare vineri, înainte de întîlnirea cu comisia. Ai întrebări?

— Nu, pentru moment, nu.

— Atunci pe miercurea viitoare la ora trei.

Mitch zîmbi și așeză jurnalul de bord deasupra dosarului Capps.

Peste nici zece secunde, în birou intra Randall Dunbar, ținînd la subraț un caiet gros, remarcabil de asemănător cu cel lăsat de Wally Hudson. De fapt, erau identice. Dunbar era șeful serviciului de bunuri imobiliare. El fusese cel care achiziționase în luna mai casa lui McDeere. Îi întinse lui Mitch un caiet pe care stătea scris: Legislația imobiliarului și-i explică acestuia că specialitatea lui constituia de fapt partea cea mai grea a examenului. Totul

pornește de la proprietate, declară el sentențios. De zece ani pregătea aceste materiale și chiar se gândise să le publice. Cît despre Mitch, ei bine, ar fi trebuit ca ei doi să se întâlnească cel puțin o dată pe săptămîna, așa că ar fi de preferat marți după-amiază. După care, timp de o oră, îi povesti cît de diferit era examenul de barou cu treizeci de ani în urmă, pe vremea cînd îl dăduse el.

Se prezentă apoi Kendall Mahan care răsuci și el șurubul: dorea să se întâlnească cu Mitch sîmbăta dimineața devreme, pe la șapte și jumătate.

— Nici o problemă, spuse Mitch, luînd caietul pe care-l adusese Kendall punîndu-l lîngă celelalte. Acest caiet era dedicat dreptului constituțional, domeniul favorit al lui Kendall, după cum se exprimă el însuși. Păcat că era pus atît de rar în situația de a-l folosi. În orice caz, îl asigură el pe Mitch, era de departe partea cea mai grea a examenului. Cel puțin așa fusese cu cinci ani în urmă, cînd el luase examenul fără probleme. Pe vremea studenției, la Universitatea Columbia, publicase în *Columbia Law Review* un articol despre drepturile cuprinse în Primul Amendament al Constituției. O copie a acestui articol se afla în caiet, pentru cazul în care Mitch ar fi dorit să îl citească. Mitch declară că îl va citi imediat.

Procesiunea continuă de-a lungul întregii după-amieze. Jumătate din oamenii de la firmă îi lăsară lui Mitch caiete, teme, propuneri de întâlniri săptămînale. Toți îi reamintiră că nici unul dintre ei sau dintre înaintașii lor la firmă nu ratase examenul de barou.

La ora cinci, Nina își luase rămas bun, lăsîndu-l în micul birou sufocat de documentație; erau atîtea hîrtii, încît o firmă de zece oameni ar fi trudit din greu să le studieze. Incapabil să mai scoată o vorbă, Mitch îi zîmbi Ninei și se reîntoarse la versiunea legislației contractuale, nemuritoare opera a lui Wally Hudson. O oră mai tîrziu, își aminti de mîncare și, pentru prima dată în ultimele douăsprezece ore, își aminti și de Abby. Îi dădu un telefon.

— Nu vin încă acasă.

— Dar tocmai pregăteam cina!

— Las-o pe aragaz, spuse el cu oarecare bruschete.

— Cînd vii acasă? îl întrebă ea după o mică pauză, articulînd lent și clar cuvintele.

— Peste cîteva ceasuri.

— Cîteva ceasuri?! Dar ești acolo de o jumătate de zi!

— Așa e, dar mai am încă multe de făcut.

— Dar bine, Mitch, e prima ta zi de muncă!

— Uite ce e, Abby, dacă ți-aș povesti, nu m-ai crede!

— Te simți bine?

— Da, foarte bine. Vin acasă ceva mai tîrziu.

Zgomotul motorului îl trezi pe Dutch Hendrix care se ridică în capul oaselor. Deschise poarta și așteptă ca mașina să iasă din parcare. Mitch opri chiar lîngă el.

— Bună seara, Dutch.

— Abia acu' plecați?

— Da, am avut o zi grea.

Dutch își privi ceasul la lumina lanternei: unsprezece, treizeci.

— Ei, atunci să fii atent cum conduceți, îl sfătui el pe Mitch.

— Da, o să fiu. Ne vedem peste cîteva ore.

Apoi BMW-ul coti pe Front Street și se pierdu în noapte. Peste cîteva ore, își spuse Dutch, bobocii ăștia îți luau piuitul. Optsprezece, douăzeci de ore pe zi, șase zile pe săptămînă! Uneori, chiar șapte! Toți chiteau să devină ai mai grozavi avocați din lumea asta și să umfle un milion peste noapte și erau în stare să doarmă pe birou pentru asta! Dutch văzuse multe la viața lui. Las' că oricum nu puteau să reziste, omu' nu era făcut pentru un abuz atît de mare. După șase luni, pierdeau din viteză și o lăsau mai moale, la cincisprezece ore pe zi, șase zile din săptămînă, pe urmă la cinci zile și jumătate, cu numai douăsprezece ore pe zi. Știa el că nimeni nu putea munci o sută de ore pe săptămînă mai mult de șase luni în șir.

Una dintre secretarele lui Avery Tolar căuta ceva într-un fișet în care intrase aproape complet. Cealaltă stătea în picioare, în fața biroului șefului ei, și nota din cînd în cînd instrucțiunile pe care acesta i le dicta. Avery Tolar țipa cînd la secretară, cînd la persoana cu care vorbea la telefon. Trei luminițe roșii clipeau pe aparatul telefonic. Cînd Avery se

răstrea în receptor, cele două secretare se răstreau una la cealaltă. Mitch intră încet în încăpere și rămase lângă ușă.

— Liniște! tună Avery către cele două femei.

Cea din fișet trînti sertarul, trecu la fișetul următor și trase sertarul cel mai de jos.

Avery pocni din degete către cealaltă și-i arată cu mîna calendarul de pe birou. Peste cîteva clipe, puse telefonul în furcă fără să-și ia rămas bun de la interlocutorul lui nevăzut.

— Ce program am azi? întrebă el, punînd mîna pe un dosar.

— La zece, întîlnire în oraș cu cei de la Serviciul de Venituri Interne; la unu, întîlnire cu Nathan Locke pentru dosarul Spinosa; la trei și jumătate, ședința asociaților; mîine trebuie să fiți la tribunalul de taxe toată ziua, așa că ar trebui să vă pregătiți de azi.

— Minunat. Anulează totul! Verifică ce zboruri am spre Houston sîmbătă după-amiază și spre Memphis luni dimineată!

— Da, dartinule!

— Mitch! Unde este dosarul Capps?

— Pe biroul meu.

— Ai lucrat ceva la el?

— L-am citit aproape pe tot.

— Uite ce e, Mitch, trebuie să mărim viteza! Am vorbit acum cu Sonny Capps care vrea să mă vadă sîmbătă dimineată la Houston și vrea să-i aduc un proiect în ciornă pentru contractul de care ți-am vorbit.

Mitch simți o crampă nervoasă în stomacul gol de altfel. Dacă memoria nu-i juca feste, contractul avea o sută patruzeci de pagini sau chiar mai multe.

— Doar o ciornă, repetă Avery, arătîndu-i ceva unei secretare.

— Nici o problemă, răspunse Mitch cu o voce în care încerca să concentreze toată încrederea de care mai dispunea. Mă rog, s-ar putea să nu fie perfect, dar de făcut, îl fac.

— Am nevoie de el sîmbătă la prînz și în cea mai bună formă posibilă. Una dintre secretarele mele îi va spune Ninei unde se află, în banca ei de date, contractul de organizare, așa că nu va fi nevoie de cine știe ce dictare sau dactilografie. Ascultă, să știi că știu că nu e corect, dar nimic din ceea ce-l privește pe Capps nu e corect. Omul cere foarte multe; mi-a spus că afacerea trebuie încheiată în douăzeci de zile, astfel totul cade. Așa că acum depinde numai de noi.

— Bine. Fac proiectul.

— E-n regulă. Vreau să ne vedem mîine dimineată la opt să ne lămurim cum stăm.

Avery apăsă pe una din luminițele roșii ale telefonului și, aproape instantaneu, începu să se rățoiască în receptor. Mitch se întoarse în propriul lui birou și începu să caute dosarul Capps undeva, pe sub cele cincisprezece caiete recapitulative. Capul Ninei se iți în cadrul ușii.

— Vrea să te vadă Oliver Lambert.

— Cînd?

— Cînd poți dar du-te repede la el!

Mitch se uită la ceas: trei ore de serviciu doar și lui i se părea că trecuseră pe puțin zece.

— Nu poate să aștepte?

— Nu cred. De obicei, Oliver Lambert nu așteaptă pe nimeni.

— Ah, înțeleg.

— Ar fi bine să te grăbești.

— Da' ce vrea?

— Nu știu, secretara lui nu mi-a spus.

După ce-și puse sacoul și-și îndreptă nodul cravatei, Mitch o luă la goană către etajul al patrulea. Secretara lui Oliver Lambert îl aștepta. Ea i se prezentă singură: lucra la firmă de treizeci și unu de ani. Era, de fapt, cea de-a doua secretară pe care Anthony Bendini o angajase pe vremea cînd abia se mutase la Memphis. Se numea Ida Renfrew, dar toată lumea îi spunea doamna Ida. Ea îl conduse pe Mitch în biroul lui Lambert și, cînd ieși, închise ușa cu grijă în urmă. Oliver Lambert se ridică de la birou, își scoase ochelarii și îi zîmbi lui Mitch cu multă căldură, în timp ce-și așeza pipa într-un suport de alamă.

— Bună dimineată, Mitch, începu el blînd și calm, ca și cum timpul ar fi fost o chestiune lipsită de orice importanță. Hai să ne așezăm puțin aici și să stăm de vorbă. Nu vrei o cafea? îl întrebă el, conducîndu-l spre o canapea.

— Nu, mulțumesc, răspunse Mitch afundîndu-se în canapeaua luxoasă și primitoare. Lambert luă loc pe un scaun tare, un fel de jeț cu brațe late, înalt și aparent incomod. Tînarul își deschise sacoul, încercînd să se destindă. Se așeză picior peste picior,

admirîndu-și pantofii cei noi — îl costaseră două sute de dolari, adică o oră de muncă a unui membru oarecare al acestei fabrici de făcut bani. Deși încerca să se relaxeze, îl urmărea panica din vocea lui Avery și disperarea din privirea acestuia pe cînd vorbea la telefon cu tipul ăla, Capps. Mitch se afla la începutul celei de-a doua zile de lucru. Capul stătea să-i plesnească, iar în stomac avea o crampă din ce în ce mai dureroasă.

Oliver Lambert îi dăruia cel mai sincer zîmbet de bunic afectuos de care era în stare — venise, deci, momentul unei predici.

Mitch îl privea cu atenție: Lambert purta o cămașă de bumbac, strălucitor de albă, și un papion mic, din mătase închisă la culoare, ceea ce-i conferea un aer extrem de inteligent și spiritual. Era, ca întotdeauna, bronzat, mult mai bronzat decît majoritatea locuitorilor orașului, mult mai bronzat decît ar fi permis soarele de iulie. Dinții albi îi străluceau ca niște diamante. Era pur și simplu un perfect manechin bărbătesc de șaizeci și unu de ani.

— Avem de discutat cîteva lucruri, dragă Mitch, deși am înțeles că ești deja foarte ocupat.

— Da, domnule, foarte.

— Să știi că panica este un mod de viață comun tuturor firmelor de avocatură, dar clienții gen Sonny Capps pot să te îmbolnăvească de ulcer. Clienții noștri sînt însă singurul capital de care dispunem, așa că trebuie să fim în stare să murim pentru ei.

Mitch zîmbi fără însă să-și poată reprima încruntarea.

— Două lucruri, Mitch. Primul ar fi că soția mea și cu mine am dori ca tu și Abby să cinați cu noi sîmbătă seara. Noi avem obiceiul să ieșim destul de des și ne place foarte mult să ne vedem prietenii. Trebuie să-ți spun că-mi place grozav mîncarea bună și băutura fină și mă pricep chiar să și pregătesc cîte ceva special. De obicei, reținem o masă mai mare la unul din restaurantele noastre preferate și ne invităm prietenii la cîte o cină de pomină — nouă feluri de mîncare, stropite cu cele mai rare soiuri de vin. Ce zici, crezi că veți fi liberi sîmbătă seara?

— Desigur, domnule, și vă mulțumesc pentru invitație.

— I-am mai invitat pe Kendall Mahan, pe Wally Hudson și pe Lamar Quin, cu soțiile.

— Va fi minunat!

— Bun, restaurantul meu favorit este Justine's, ceva franțuzesc cu o bucătărie delicioasă și o pivniță foarte selectă. Să zicem sîmbătă la ora șapte?

— Da, perfect, vom fi acolo.

— A doua problemă. Trebuie să stăm puțin de vorbă, deși este un subiect pe care-l cunoști. Știu că la Harvard v-au învățat că între avocat și clientul lui este o relație confidențială, privilegiată aș spune, și nimeni nu te poate obliga să divulgi ceva în legătură cu clienții tăi. Ceea ce-ți spune ție clientul tău este strict confidențial, deci orice discuție cu un terț despre afacerile unui client este o violare a eticii profesionale. Evident, toate acestea sînt valabile pentru orice avocat, dar noi luăm și mai în serios acest aspect: nu discutăm afacerile clienților noștri cu nimeni, nici cu alți avocați, nici cu propriile noastre soții, nici măcar între noi nu le discutăm de cele mai multe ori. Ca regulă generală, noi nu vorbim acasă despre problemele de serviciu și soțiile noastre au învățat că nu trebuie să pună întrebări. Cu cît spui mai puțin, cu atît mai bine. Anthony Bendini credea în discreție mai mult decît în orice altceva pe lume și ne-a transmis și nouă această credință a sa. Nimeni nu a auzit vreodată pe vreun membru al acestei firme menționînd numele unui client dincolo de zidurile acestei clădiri. Iată cît de serios tratăm acest aspect!

"Unde o fi vrînd să ajungă cu chestiile astea? se întrebă Mitch. Orice timpit în anul doi e-n stare să țină discursul ăsta."

— Da, domnule Lambert, înțeleg. Nu trebuie să vă faceți griji din pricina mea.

— "Limbile slobode pierd procesele", aceasta era deviza lui Anthony Bendini și o aplica în absolut orice ocazie. Pur și simplu nu discutăm cu nimeni afacerile clienților noștri. Sîntem tăcuți și discreți. Vei cunoaște și alți avocați din oraș și, mai devreme sau mai tîrziu, vor încerca să te descoase despre firmă sau despre clienți. Noi nu vorbim, înțelegi?

— Firește, domnule Lambert!

— Bine. Să știi că sîntem foarte mîndri de tine, Mitch. Cred că vei ajunge un avocat excelent și foarte bogat. Atunci, rămîne pe sîmbătă!

Doamna Ida avea un mesaj pentru Mitch: Avery Tolar îl chema de urgență la el. După ce mulțumi, Mitch se grăbi pe scări în jos, trecu în fugă pe culoar, prin fața propriului birou, și intră la Avery Tolar. De data aceasta, trei secretare și nu două făceau săpături în fișete. Vorbeau în șoaptă, în timp ce șeful zbiera la telefon. Mitch ochi un loc mai ferit, lîngă ușă.

Se așeză pe un scaun și urmări cu atenție show-ul. Din când în când, Avery pocnea din degete și arăta cu mîna colo sau dincolo. Secretarele alergau și țopăiau ca niște iepuri dresați. După cîteva minute, Avery trînti receptorul fără să-și ia la revedere de la interlocutor. Privirea i se opri asupra lui Mitch.

— Iar Sonny Capps. Chinezii cer șaptezeci și cinci de milioane și el e de acord să plătească, așa că în loc de douăzeci și cinci de asociați cu răspundere limitată vor fi patruzeci și unu. Avem la dispoziție douăzeci de zile — sau afacerea pică.

Două secretare îi dădură lui Mitch niște dosare impresionante ca grosime.

— Poți să rezolvi chestia asta? îl întrebă Avery cu un ton aproape sarcastic.

Secretarele îl priviră surprinse. Mitch înșfacă dosarele și se apropie de ușă.

— Bineînțeles că pot. Asta-i tot?

— Păi nu-i destul? Vreau să lucrezi numai la dosarele astea, de azi pînă sîmbătă, ai înțeles?

— Da, șefu'!

Reîntors în biroul lui, Mitch luă de pe masă materialele recapitulative pentru examen și le mută în colț, pe jos. Puse dosarul Capps pe birou, răsuflă adînc și începu să citească. O bătaie în ușă.

— Da, cine e?

Nina apără în cadrul ușii.

— Nu-mi face nici o plăcere să te deranjez, dar a sosit mobila de birou.

Mitch își masă încet tîmplele, mormăind ceva.

— Poate că ar fi bine să lucrezi o oră-două în bibliotecă.

— Poate.

După ce ei reîmpachetaseră dosarul Capps și cazaseră afară pe culoar cele cincisprezece caiete de cursuri recapitulative, în încăperea golită își făcură apariția doi negri masivi, cărînd o droaie de cutii voluminoase și un covor oriental făcut sul. Nina îl urmase pe Mitch la etajul al doilea, unde acesta se instalase în bibliotecă.

— Ar fi trebuit să mă întîlnesc cu Lamar la două, să studiem ceva pentru examen.

Sună-l, te rog, și anulează întîlni-re. Spune-i că-i explic eu mai tîrziu.

— Dar la două aveai o întîlnire cu Gil Vaughn, îi aduse ea aminte.

— Da? Atunci anuleaz-o și pe asta!

— Bine, dar Vaughn e unul dintre asociați!

— Anuleaz-o! Las' că rezolv eu mai tîrziu.

— Să știi că nu e înțelept ceea ce faci.

— Fă ce-ți spun eu și nu mă mai pisa!

— OK, tu ești șeful.

— Mulțumesc.

O femeie scundă și solidă, între două vîrste, lipea tapetul. De aproape patruzeci de ani, îi spunea ea lui Abby, lipea tapet pe pereții celor mai grozave case din Memphis. Vorbea fără încetare, dar mîinile ei antrenate nu făceau nici o mișcare inutilă. Tăia hîrtia cu o precizie de chirurg și dădea cu clei într-o manieră absolut artistică. Așteptînd să se usuce fișia lipită, scosese o ruletă din marsupiul de piele în care-și păstra sculele și acum măsura ultimul colț netapetat din camera de zi, mormăind în legea ei cifre pe care Abby nu le pricepea. Măsură lungimea și lățimea în patru locuri diferite, apoi se urcă pe scară, cerîndu-i lui Abby un rulou de hîrtie care se dovedi perfect ca dimensiuni. Femeia îl apăsă cu putere de perete, în timp ce, pentru a suta mia oară, declara cît de frumos este modelul tapetului, cît de scump costă, cît de mult timp va dura fără să se strice și cît de bine va arăta totul. Și, în plus, îi mai plăcea și culoarea, se potrivea de minune cu perdelele și cu covorul. Abby obosise de mult să-i mai mulțumească pentru această listă fixă și lungă de complimente. Acum se mulțumea doar să dea din cap. La un moment dat, își privi ceasul: era timpul să se apuce de pregătirea cinei.

Cînd femeia termină pereții camerei de zi, Abby o anunță că se făcuse tîrziu și o rugă să revină a doua zi, la ora nouă.

— Firește, răspunse femeia, care începu imediat să curețe locul în care lucrase.

Primea doisprezece dolari pe oră, bani gheață, și era de acord cu tot ceea ce i se propunea. Abby admira camera. Mîine totul va fi gata, cu excepția celor două băi și a oficiului. De vopsit se vor apuca săptămîna viitoare. Mirosul mobilei noi, amestecat cu cel al cleiului și al lacului ud, aplicat peste tapet, avea o notă minunat de proaspătă: așa trebuia să miroasă într-o casă nouă.

După plecarea femeii cu tapetul, Abby merse în dormitor, se dezbracă și se întinse în pat. Îl căută pe Mitch la telefon și Nina o informă că soțul ei se afla într-o ședință care avea să dureze ceva timp. Abby își lungi picioarele fine și frumoase care acum o dureau și-și masă umerii. Deasupra ei, ventilatorul de pe plafon se învîrtea încet. Ei bine, Mitch va sosi acasă în cele din urmă!

O vreme va lucra o sută de ore pe săptămîna, apoi va mai încetini ritmul și va lucra doar optzeci de ore. Abby era decisă să aștepte pînă atunci.

O oră mai tîrziu se trezi și sări din pat. Se făcuse aproape șase și — ah, da — escalop de vițel! Își trase la repezeală pe ea un pulover alb și niște pantaloni scurți kaki și se duse în bucătărie care era gata, dacă nu punea la socoteală vopsitul

tocăriei și perdelele. Toate acestea rămăseseră pentru săptămîna viitoare. Abby căută rețeta în cartea de bucate și rîndui ingredientele pe masă. În timpul facultății mîncaseră pe apucate, mai ales hot dogs și sandvișuri; de gătit gătise puțin și numai pui. Acum, cu toți banii aștia care le curgeau literalmente în poală, Abby simțea că era timpul să învețe să gătească și, în prima săptămîna, preparase ceva nou și bun în fiecare seară. Făcea meniuri, conspecta cărți de bucate, experimenta sosuri noi. Nu se știe de ce, lui Mitch îi plăcea mîncarea italienească. Abby era deja maestră în pregătirea pastelor așa că, în seara aceasta, Mitch va avea la cină escalop de vițel. Frăgezise escalopurile de vițel, le trecuse prin făină amestecată cu sare și piper, pusese o tigaie la foc, cînd se opri brusc și turnă un pahar de chablis, și dădu apoi drumul la radio. Îi telefonase lui Mitch de două ori după prînz și uite că el nu găsise nici un minut liber să o caute! Se gîndea dacă să-i telefoneze tot ea lui, dar se hotărî să n-o facă. Acum era rîndul lui. Vor cina cînd el se va întoarce acasă.

Abby înăbuși escalopurile în ulei încins — nu mai mult de trei minute — și apoi le scoase din tigaie. Scurse uleiul și turnă vin și suc de lămîie pe care le lăsă să fiarbă la foc mic, pînă ce sosul se dovedî destul de legat și abia atunci puse iar carnea în tigaie, împreună cu ciuperci și anghinare tăiate. Acum mîncarea trebuia acoperită și lăsată să fiarbă la foc mic. Între timp, ea va prăji costița afumată, va tăia roșiile, va fierbe pastele. Și va bea încă un pahar de chablis.

La ora șapte, cina era gata și Mitch nu dăduse încă nici un semn de viață. Abby își luă paharul și ieși în grădină. Apărut de sub niște tufișuri, Hearsay se oferî să-i țină de urît. Meraseră de-a lungul pajiștei pînă la cei doi stejari stufoși și bătrîni. În frunzișul celui mai mare din ei se aflau rămășițele unei colibe făcută cîndva de niște puști. Pe trunchiul copacului, cineva își immortalizase inițialele. Celălalt stejar avea o bucată de sfoară agățată de una din crengi. Sub el, Abby găsi o minge de cauciuc și o aruncă departe de ea. Hearsay pricepu că mingea era a lui și porni imediat să o recupereze. Abby stătea cu urechile ciulite, dar telefonul din bucătărie se încăpățîna să tacă. Brusc, Hearsay se opri, începînd să mîrîie către casa vecinilor: printre tufele de gard viu perfect tunse, își croia drum domnul Rice, vecinul. Picăturile de sudoare îi alunecau de-a lungul nasului, iar cămașa de bumbac era complet udă. Scoțîndu-și mănușile de grădinar, domnul Rice aruncă o privire în curtea vecină și o văzu pe Abby care, mereu sub stejari, îi zîmbi imediat. Privind-o de sus și pînă jos cu admirație, domnul Rice îi zîmbi și el — avea doar niște picioare superbe! Își șterse fruntea și se apropie de gard.

— Ei, ce mai faci? o întrebă el, răsufînd cu greutate.

Părul cărunt și umed îi era complet lipit de țeastă.

— Foarte bine, mulțumesc, domnule Rice! Dar dumneavoastră?

— Mi-e îngrozitor de cald. Cred că sînt peste patruzeci de grade la umbră.

Abby ieși de sub stejari, îndreptîndu-se către el; era foarte dornică să stea de vorbă cu cineva. Remarcase din prima zi privirile vecinului, dar nu o deranjau: acesta avea cel puțin șaptezeci de ani și nu putea să-i cășuneze nici un rău, așa că "lasă-l să se uite!", mai ales că era o ființă omenească vie, care respira, transpira și vorbea, cu care deci se putea conversa. De cînd se trezise în zori, după plecarea lui Mitch, nu schimbase o vorbă cu nimeni — ah, da, cu femeia cu tapetul.

— Peluza dumneavoastră arată grozav, observă ea.

Vecinul își șterse fruntea și scuipă în pămînt cu năduf.

— Grozav? După dumneata, asta este "grozav"? Păi așa ceva nu vezi decît în reviste! Eu unul, n-am văzut niciodată una mai frumoasă. De fapt, eu merit premiul pentru "cea mai frumoasă grădină din oraș", dar ăia nu vor să mi-l dea! Unde ți-e bărbatul?

— La serviciu, lucrează tîrziu.

— Păi e aproape opt! Și azi dimineață a plecat înainte de răsărit. Eu am ieșit la șase și jumătate să-mi fac plimbarea și el era dus demult. Ce-i cu el?

— Ce să fie, îi place să muncească.

— Dacă eu aş avea o soţie ca dumneata, să fiu al naibii dacă n-aş sta tot timpul acasă! Nimeni şi nimic nu m-ar urni de-acasă!

Abby zîmbi primind complimentul şi-l întrebă:

— Şi ce mai face doamna Rice?

Bătrînul se încruntă. Smulse o buruiană pe care o aruncă şi îi răspunse cu glasul înfundat:

— Nu prea bine. Mi-e teamă că nu prea bine.

Îşi muşcă apoi buzele, ferindu-şi privirea în lături. Soţia lui avea cancer şi era pe moarte. Medicii nu-i dăduseră mai mult de un an de viaţă. Îi scosese aproape tot stomacul, dar acum se manifesta o metastază pulmonară. Biata femeie era numai piele şi os. Cu mare greutate reuşea să se dea jos din pat. În timpul primei vizite peste gard, domnului Rice i se umpluseră ochii de lacrimi cînd vorbise despre ea şi despre cît de singur va rămîne după moartea ei. Erau căsătoriţi de cincizeci şi unu de ani şi nu aveau copii.

— Noo, nici vorbă să-mi dea ăia mie premiul pentru cea mai frumoasă grădină pe luna asta! Chestia e că nu stau în cartierul în care ar trebui. Nu vezi că mereu îl iau numai ăia bogaţi care angajează pe alţii să facă treaba în locul lor? Şi ei zac pe marginea piscinei şi se-ndasă cu daiquiri! Da' a mea e frumoasă, nu?

— Incredibil de frumoasă! De cîte ori pe săptămînă tundeţi iarba?

— Păi, de trei-patru ori, depinde de vreme. Vrei să tund şi iarba din grădina voastră?

— Mulţumesc, nu. Aş vrea ca Mitch să se ocupe de asta.

— Ei, na! Nu vezi că n-are timp? Abia dă pe-acasă. Las' că o să am eu grijă, vin şi o aranjez cînd o fi nevoie.

Abby se răsuci brusc spre fereastra bucătăriei.

— Aţi auzit cumva telefonul? întrebă ea, îndepărtîndu-se grăbită spre casă. Drept răspuns, domnul Rice îi arătă aparatul din urechea stingă. Era aproape surd.

Tînăra femeie îşi luă rămas bun şi fugi în bucătărie, dar telefonul se opri exact în clipa în care ea ridică receptorul. Ea formă numărul de la biroul lui Mitch, dar acolo nu răspundea nimeni. Cu atît mai bine, îşi spuse ea, poate că el se afla deja în drum spre casă.

Telefonul sună la o oră după miezul nopţii. În birou era linişte. Ghemuit în fotoliul de piele, cu picioarele cocoţate pe birou şi deja amortite de proasta circulaţie a sîngelui, Mitch dormea dus, sforăind din timp în timp. Dosarul Capps era împrăştiat peste tot. Mitch dormea cu nişte documente strîns lipite de piept. Undeva, pe podea, se odihneau şi pantofii lui, printre teancuri de hîrtii. De ei se sprijinea o pungă goală în care fuseseră cartofi prăjiţi. După al doisprezecelea zăbîrnîit, Mitch se mişcă, sări în sus şi înşfacă receptorul: era Abby.

— De ce n-ai telefonat? întrebă ea cu răceală, dar şi cu oarecare îngrijorare.

— Iartă-mă! Am adormit. Cît e ceasul? spuse el frecîndu-şi ochii şi privindu-şi şi el ceasul.

— E trecut de miezul nopţii. Ai fi putut să suni.

— Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Da? Pe la ce oră?

— Între opt şi nouă. Da' tu unde eşti acum?

Ea nu-i răspunse la întrebare. Peste cîteva clipe spuse sec:

— Vii acasă?

— Nu. Trebuie să lucrez toată noaptea.

— Toată noaptea!? Bine, da' nu poţi lucra toată noaptea!

— Bineînţeles că pot lucra toată noaptea. Pe-aici aşa ceva e foarte obişnuit. De fapt, asta se şi cere de la mine.

— Mitch, să ştii că te-am aşteptat. Ai fi putut şi tu să-mi dai măcar un telefon. Mîncarea e şi acum în cuptor.

— Iartă-mă! Sînt băgat pînă în gît în termene de predare şi pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului. Hai, iartă-mă, te rog!

Se aşternu un moment de tăcere: Abby cîntărea scuzele lui Mitch. Într-un tîrziu, îl întrebă:

— Ascultă Mitch, povestea asta se va transforma în obicei?

— Tot ce se poate.

— Aha, înţeleg. Şi cînd crezi că vii acasă?

— Ți-e frică să stai singură?
 — Nu. Nu mi-e frică. Mă duc să mă culc.
 — Vin pe la șapte să fac un duș.
 — O, ce drăguț! Dacă apari la ora șapte, să nu cumva să mă trezești, spuse ea și închise brusc telefonul.

El privi receptorul oarecum descumpănit, îl așează în furcă și oftă. La etajul al cincilea, agentul însărcinat cu paza și securitatea firmei se amuza de unul singur. "Să nu mă trezești!" Mda, așa e bine, spuse el, oprind magnetofonul care înregistrase convorbirea. Apăsă apoi pe trei butoane la rînd și vorbi într-un mic microfon.

— Hei, Dutch, scoală-te odată!
 — Mda, ce e?
 — Sînt eu, Marcus, de la etaj. Cred că băiatu' are de gînd să stea aici toată noaptea.
 — Și care e baiul?
 — Păi, nevastă-sa. A uitat s-o anunțe și ea tocmai gătise ceva ca lumea.
 — Aaa, păi asta nu-i bine! Auzi, da' parcă refrenul ăsta ne e cunoscut!...
 — De, toți bobocii fac așa în prima săptămînă. Mă rog, el i-a spus că nu ajunge acasă pînă mîine dimineată, așa că poți și tu să pui cornu'n pernă.

Marcus mai manevră niște butoane și-și reluă lectura — avea în mînă o revistă ilustrată.

Abby era trează în clipă în care prima rază de soare se furișase printre ramurile stufoase ale stejarilor din grădină. Se sculă, își făcu o cafea, mîngîie cățelușul și începu să tragă cu urechea la zgomotele ușoare ale cartierului care se trezea. Dormise puțin și prost. Făcuse un duș fierbinte, dar nu reușise să își alunge oboseala. Acum, era îmbrăcată în halatul alb de baie al lui Mitch. Avea părul ud, legat la spate cu o ață.

Auzi pocnetul unei portiere. Mitch deschise ușa de la bucătărie, intră, își aruncă sacoul pe un scaun și se îndreptă spre soția lui.

— Bună dimineța, îi spuse el, așezîndu-se de cealaltă parte a mesei de răchită împletită.

— Bună dimineța, îi răspunse ea cu un zîmbet înșelător.

— Ce devreme te-ai trezit, zise el, făcînd efortul de a fi prevenitor și prietenos. Evident, nu reuși s-o păcălească. Ea își bea cafeaua zîmbind mereu. Mitch răsufă adînc, privind undeva, afară.

— Da, vād că ești încă furioasă pentru astă-noapte.
 — Nu, nu chiar. Nu țin supărare.
 — Ți-am spus că-mi pare rău și chiar așa și e. Am încercat să sun o dată.
 — Și ce-ar fi fost dacă mai încercai o dată?
 — Abby! Te rog să nu divorțezi! Jur că nu se va mai repeta! Numai nu mă părăsi! De data aceasta, ea zîmbi de-adevărat și apoi chicoti:
 — Arăți ca dracu'.
 — Ce mai ai pe sub halat?
 — Nimic.
 — Arată-mi!
 — Mai bine dormi puțin. Arăți jigărit de tot.
 — Mulțumesc, dar nu pot. La nouă am ședință cu Avery și la zece am altă ședință, tot cu Avery.

— E clar, ăștia încearcă să-ți vină de hac din prima săptămînă.
 — Îhî, da' au luat plasă, că sînt un bărbat și jumătate. Hai să facem un duș împreună!
 — Abia am făcut duș.
 — Goală?
 — Da 'cum altfel?
 — Povestește-mi cum a fost? Spune-mi fiecare amănunt.
 — Vezi, dacă veneai acasă la o oră decentă, nu te-ai mai fi purtat acum ca un maniac sexual.

— Iubito, sînt absolut convins că povestea se va repeta. O să mai am multe nopți albe. Cînd eram în facultate, nu te plîngeai niciodată că lucrez zi și noapte.

— Atunci era altceva. Atunci știam că totul avea să se sfîrșească într-o bună zi. Acum ești deja avocat și n-ai nici o șansă să-ți schimbi statutul multă vreme de-aci înainte. Măntreb dacă toate astea fac parte din meseria ta. Toată viața ai să muncești cîte o sută de ore pe săptămînă?

— Abby, e doar prima săptămînă, scumpo!
 — Păi tocmai asta mă sperie! Va fi din ce în ce mai rău.

— Bineînțeles că va fi! Asta e meseria — o chestie ucigătoare unde cei slabi sînt înghițiți și cei tari se umplu de bani. E ca la maraton, cel mai rezistent înhață aurul.

— Și moare la finish!

— Ei, lasă! Eu nu cred asta. Ne-am mutat aici de cîteva zile și gata, te și îngrijorează starea sănătății mele!

Abby bea cafeaua gînditoare, în timp ce, cu o mîna, îl scărpină pe Hearsay după ureche. Era atît de frumoasă! Cu ochii încercănați, nefardată, cu părul ud, atît de frumoasă! Mitch se ridică de pe scaun, se duse în spatele ei și o sărută pegît.

— Te iubesc, îi șopti el.

Abby îl prinse de mîna pe care i-o pusese pe umăr.

— Du-te și fă un duș. Între timp, eu fac micul dejun. Abby aranjase masa ca pentru o primire de gală. Scosese din bufet serviciul de masă de porțelan al bunicii, pe care-l inaugura în noua casă — aprinsese lumînările din sfeșnicele de argint și umpluse paharele din cristal gros cu suc de grapefruit proaspăt. Pe fiecare farfurie așezase un șervețel de in, asortat cu fața de masă. Mitch, care tocmai terminase dușul, se întoarse în sufragerie și fluieră surprins:

— Cu ce ocazie?

— Mic dejun special pentru un soț special.

El se așează la masă și admiră o farfurie de porțelan. Mîncarea se încălzea într-un vas de argint cu capac.

— Ei, ce-avem de mîncare? întrebă el, lingîndu-se deja pe buze.

Abby îi arătă vasul de argint și el ridică mirat capacul.

— Ce-i asta?

— Vițel piccata.

— Vițel cum?

— Vițel piccata.

Mitch se uită la ceas.

— Păi credeam că e vorba despre micul dejun.

— Uite ce e, "asta" trebuia să mîncăm aseară la cină; te sfătuiesc să nu faci nazuri și să mănînci.

— Vițel-cum-ai-spus la micul dejun?

Ea zîmbi sarcastic, se strîmbă ușor la el și dădu din cap. El se uită încă o dată în crăcioara de argint, se prefăcu că analizează situația cu atenție și, în cele din urmă, rosti sentențios:

— Miroase al dracu' de bine.

8

Sîmbătă dimineată, Mitch dormi tîrziu și ajunsese la serviciu abia pe la unsprezece, nebărbierit, îmbrăcat în niște jeans vechi, cu o cămașă și mai veche, încălțat în niște mocasini lăbărtați și fără șosete în picioare. Haine din timpul facultății.

Contractul Capps, scris și rescris pînă vineri seara, fusese iar revăzut de către Mitch și refăcut de Nina. Mitch se gîndea că Nina nu avea o viață personală în afara serviciului, așa încît nu ezitase deloc să-i ceară să lucreze peste program. Și, cînd ea acceptase, el nu se sfiise să-i spună să se prezinte sîmbătă dimineată, cît mai devreme. Sîmbătă, Nina venise pe la nouă. Era și ea îmbrăcată cu niște blue-jeans — care n-o făceau deloc să arate mai bine. Mitch îi dăduse contractul de două sute de pagini, însoțit de ultimele modificări și o rugase să-l bage în calculator și să-i dea forma definitivă. El avea întîlnire cu Avery la zece.

Sîmbătă, firma arăta cu totul altfel decît în celelalte zile ale săptămînii. Erau prezenți aproape toți angajații, dar, nefiind vorba de nici un client care să-i viziteze, regula hainelor stricte cădea de la sine. Peisajul era suprasaturat de doc — s-ar fi putut organiza un rodeo fără să fi fost nevoiți să împrumute costume de cowboy. Nici urmă de cravate. Cîțiva tineri aveau însă niște cămăși atît de scobite, încît scîrțiau la fiecare mișcare.

Cu toate acestea, presiunea era aceeași din timpul săptămînii, cel puțin în ceea ce-l privea pe ultimul angajat al firmei, Mitch McDeere, care-și anulasese toate întîlnirile recapitulative pentru examenul de barou încă de joi. Caietele pentru examen zăceau pe podea, din ce în ce mai pline de praf, amintindu-i, ca un reproș mut, că el va fi primul angajat al onorabilei firme care va pica la examenul acesta atît de important.

Sîmbătă dimineată la zece, cea de-a patra variantă a contractului Capps fusese gata

și Nina o pusese ceremonios pe colțul biroului șefului ei, după care se dusesse după niște cafea caldă. Dosarul avea acum două sute nouăsprezece pagini; pentru a ajunge la acest rezultat, Mitch recitise de patru ori fiecare cuvânt și recapitulase codul de taxe pînă cînd îl învățase pe de rost. Luînd contractul în mînă, el se îndreptase către biroul lui Avery. Acolo, o secretară aferată aranja servieta de dimensiuni impresionante a șefului ei, în timp ce acesta stătea, ca de obicei, la telefon.

— Cîte pagini? îl întrebă el pe Mitch, după ce pusese receptorul în furcă.

— Peste două sute.

— Bine. Cît de ciornă este?

— Nu prea e ciornă. E a patra variantă de ieri pînă azi. E aproape perfect.

— Vedem noi. Îl citesc în avion și Capps o să-l citească cu lupa și, dacă găsește o chichiță care nu-i place, o să facă spume o oră întreagă și o să mă amenințe că nu plătește un sfanț. Cîte ore ți-a luat chestia asta?

— Cincizeci și patru de ore și jumătate, de miercuri încoace.

— Uite ce e, Mitch, știu că te-am cam înghesuit. Îmi pare rău. Prima săptămînă la noi a fost grea, dar să știi că ne înghesuie clienții și o să-ți prindă bine să te obișnuiești cu greul de la început. Toți ne spargem capetele pentru clienții care plătesc două sute pe oră. Asta e treaba!

— Dar nu mă deranjează deloc. Ce-i drept, sînt cam în urmă cu pregătirea pentru examen, dar pot să recuperez din mers.

— Scîrba aia mică de Hudson îți face mizerii?

— Nu, nu în mod special.

— Dacă-ți face zile fripte, să-mi spui imediat. E aici doar de cinci ani și face pe belferul. Se crede de-a dreptul academician. Mie nu-mi place tipul deloc.

— N-am nici o problemă cu el.

Avery pusese contractul în servietă.

— Ei, unde-i prospectul și unde-s celelalte hîrtoage?

— Am făcut cîte o ciornă pentru fiecare. Mi-ai spus că avem douăzeci de zile la dispoziție.

— Așa ți-am spus, da' hai să le facem! Capps are obiceiul să ceară totul înainte de termenele stabilite chiar de el. Ce faci, lucrezi mîine?

— Duminică? Nu aveam de gînd. Soția mea a insistat oarecum să mergem la biserică.

— Nevestele astea! Nu știu cum reușesc să încurce toate lucrurile, nu-i așa? Întrebă el fără să aștepte răspuns. Hai să-l dăm gata pe Capps pînă sîmbăta viitoare!

— Bine, nici o problemă.

— Ascultă, Mitch, am mai discutat noi pînă acum despre dosarul Koker-Hanks?

Avery scotocea într-o mapă.

— Nu.

— Asta e. Koker — Hanks e un mare antreprenor din Kansas City. Are contracte în toată țara, în valoare de cel puțin o sută de milioane. Un șantier lîngă Denver, Holloway Brothers, s-a oferit să cumpere Koker — Hanks. Vor să achiziționeze acțiuni, active, ceva contracte și să bage în schimb niște bani gheață. Uite, ia dosarul, familiarizează-te cu el și stăm de vorbă marți, cînd mă întorc.

— Cît timp avem la dispoziție?

— Treizeci de zile.

Dosarul nu era tot atît de gros ca cel al lui Capps, dar era, oricum, impunător.

— Treizeci de zile, mormăi Mitch.

— Afacerea valorează pe puțin optzeci de milioane — și noi stoarcem două sute de mii de bătrîne ca onorariu, așa că nu e o chestie rea absolut deloc. De cîte ori te uiți în dosarul ăsta, facturezi o oră. Lucrează la el ori de cîte ori ai timp — dacă-ți trece prin cap numele Koker — Hanks, în mașină, sub duș, oriunde ești, bagi o oră în facturi. La cazul ăsta, nu avem alt plafon decît cerul!

Spunîndu-i acestea, Avery părea că se delectează la gîndul că un client plătește cît îi ceri.

Sîmbătă seară, pe cînd cocteilurile erau pe sfîrșite, în timp ce studiau cu toții lista de vinuri și-l ascultau pe Oliver Lambert dizertînd despre marile vinuri franțuzești, exact în momentul în care Abby și Mitch se gîndeau că, de fapt, ar fi preferat să fi rămas acasă, să mănînce pizza și să se uite la televizor, doi bărbați intrau cu chei potrivite în BMW-ul negru al familiei McDeere, parcat lîngă restaurantul Justine's. Erau îmbrăcați în sacou și purtau

amîndoi cravată și nu ieșeau cu nimic în evidență. Cei doi porniră mașina și traversară jumătate din oraș, fără să dea de bănuț cuiva. Parcară mașina în fața casei celor doi McDeere, la locul ei obișnuit. Cu o altă cheie potrivită intrară în casă. Hearsay fu imediat închis în dulapul din spălătorie. Pe întuneric, cei doi așezară pe masa din hol o servietă diplomat, își puseră mănuși de cauciuc și luară fiecare o mică lanternă.

— Aranjează mai întîi telefoanele, spuse unul dintre ei. Lucrau cu repeziciune, complet indiferenți la faptul că era întuneric beznă. Derivația telefonică din bucătărie fu scoasă din priză și aparatul, descompus în factori primi, se văzu curînd înnobilit cu un emițător minuscul, de dimensiunile unui bob de strugure, lipit cu clei în cavitatea receptorului și apăsător cu putere, timp de zece secunde, ca să se prindă cît mai bine. Odată cleiul uscat, microfonul instalat în lăcașul lui și aparatul montat la loc, unul dintre cei doi bărbați îl reaseză pe peretele bucătăriei. Semnalele sau vocile aveau să fie transmise unui mic receptor ce urma să fie plasat în mansarda casei, lîngă un transmițător ceva mai puternic, capabil să retransmită semnalele către antena ce se găsea pe Bendini Building. Nu era nevoie de alte instalații mai sofisticate; din momentul în care erau cuplate la rețea, puteau funcționa la nesfîrșit.

— Mai pune unul și în oficiu.

Servieta diplomat se mută pe canapea. Cei doi bătură un cui într-o umflătură a placajului care lambrisa pereții, apoi scoaseră cuiul și înfipseră în micul orificiu rămas un cilindru subțire, negru, pe care-l fixară cu o picătură de lipici special. Microfonul era invizibil. De el atîrna o sîrmuliță de grosimea firului de păr. Ea fu la rîndul ei fixată cu grijă la îmbinarea celor două panouri de placaj, apoi dusă spre plafon. Ceva mai tîrziu, aveau s-o cupleze la receptorul din mansardă.

În pereții fiecărei camere se aflau acum microfoane. Cei doi găsiră în holul casei niște scări ușoare, extensibile, cu ajutorul cărora se puteau urca în podul casei. Unul dintre ei aduse receptorul și transmițătorul, celălalt trase prin pereți sîrmele aproape invizibile, le adună într-un singur fascicul răsucit pe care se trudi să-l treacă pe sub izolația peretelui pînă în colțul în care colegul lui montase transmițătorul într-o cutie veche de carton. Cuplară apoi instalația lor la curent printr-un cablu și montară și o antenă mică, mascată de birnele care traversau mansarda. Încăperea era mare, dar foarte călduroasă și respirația celor doi vizitatori nocturni devenea din ce în ce mai anevoioasă. În fine, transmițătorul era instalat și el în carcasa veche a unui aparat de radio.

Cei doi zvîrliră peste el tot felul de lucruri vechi și de zdrențe. Oricum, era vorba de un colț îndepărtat al mansardei și era probabil că multă vreme de-acum înainte nimeni nu va cotoabi pe acolo. Iar dacă totuși cineva ar observa ceva, fără îndoială că acel cineva ar crede că are în față o grămadă de vechituri pe care le-ar lua și le-ar arunca fără să bănuiască mai mult. Cei doi își admirară talentul și îndemînarea, apoi coborîră și începură să-și înlăture propriile urme. Totul durase ceva mai mult de un sfert de oră. Îi dădură drumul lui Hearsay și se furișară către BMW-ul cu care ieșiră în alee și se pierdură în noapte.

Cina de la Justine's nu se terminase cînd mașina celor doi McDeere își regăsi locul din parcare. Șoferul pescui din buzunar cheia unui Jaguar cafeniu, proprietatea familiei Kendall Mahan, consilier juridic la firma Bendini, Lambert & Locke. Tehnicienii se instalară în Jaguar. Familia Mahan locuia în centru și, judecînd după schița apartamentului, treaba avea să fie mai ușoară decît fusese la McDeere.

În Bendini Building, la etajul al cincilea, Marcus privea cu atenție panoul pe care clipeau intermitent tot felul de luminițe. Aștepta un semnal din East Meadowbrook numărul 1231. Petrecerea se terminase în urmă cu o jumătate de oră și era timpul să asculte. O luminiță galbenă îi atrase atenția și Marcus își puse căștile la urechi, apăsă butonul de înregistrare și începu să aștepte. O luminiță verde clipea lîngă poziția McD6. Aha, asta era pe peretele dormitorului! Semnalele erau clare, vocile, la început mai slabe, deveniră și ele foarte limpezi. Marcus mări volumul și se puse pe ascultat.

— Jill Mahan e o cățea afurisită, spunea femeia, adică doamna McDeere. Cu cît bea mai mult, cu atît devenea mai a dracului.

— Mi se pare că are ceva sînge albastru sau cam așa ceva, replică domnul McDeere.

— Bărbasu' e OK, da' ea e o jigodie.

— Auzi, mi se pare că te-ai amețit.

— Aproape. Și să știi că sînt gata să fac dragoste pe viață și pe moarte.

Marcus mări volumul și se aplecă spre luminițele care clipeau.

- Dezbracă-te! ceru imperativ doamna McDeere.
- N-am mai făcut chestia asta cam de mulțisor, remarcă domnul McDeere.
- Marcus se ridică și examina, ezitînd, butoanele și becurile.
- Ei, și a cui e vina?
- Las' că n-am uitat încă procedura! Ești foarte frumoasă.
- Da? Treci în pat!

Marcus răsuci la maximum butonul pe care era scris VOLUM. Privea luminițele zîmbind și răsufliînd din greu. Îi erau dragi angajații ăștia, proaspăt veniți de pe băncile școlii, plini de energie și de visuri frumoase. Ascultă zîmbind sunetele care îi parveneau din dormitorul familiei McDeere. În cele din urmă, închise ochii, urmărind în gînd cum cei doi făceau dragoste.

9

"Criza Capps" se rezolvă înainte de a ajunge la dezastru în mai puțin de două săptămîni, grație unei serii de zile de optsprezece ore de lucru cotidian, facturate de cel mai proaspăt membru al firmei, Mitchell McDeere. Și culmea, acesta, care nici măcar nu-și dăduse examenul de barou, era atît de ocupat cu practica avocățească, încît nici nu-și mai găsea timp pentru examen. În luna iulie, tînrul facturase cincizeci și nouă de ore pe săptămîină în medie — un adevărat record pentru unul care nici nu era încă atestat oficial ca avocat. La ședința lunară a asociaților, Avery, plin de mîndrie, îi informă pe colegii lui că treaba făcută de McDeere era minunată pentru un începător. Datorită lui McDeere, spuse Avery, afacerea Capps se încheiase cu trei zile înainte de termen. Numai documentația acestei afaceri număra patru sute de pagini perfecte, puricate, redactate și adăugite de McDeere. Mulțumită aceluiași McDeere, afacerea Koker — Hanks se va încheia și ea în mai puțin de o lună. Și firma avea să mai cîștige aproape un sfert de milion! McDeere era pur și simplu o mașină perfectă, încheie Avery, foarte satisfăcut.

În schimb, Oliver Lambert își exprimă îngrijorarea în legătură cu activitatea de studiu a numitului McDeere. Mai avea vreo trei săptămîni pînă la examen și era evident pentru toată lumea că el nu se pregătea. Mai mult de jumătate din ședințele lui recapitulative fuseseră amîinate în iulie și în jurnalul de bord nu menționase decît vreo douăzeci de ore de studia Avery le spuse să nu-și facă griji — "băiatul lui" avea să fie gata la timp cu totul.

Cu două săptămîni înainte de examen, Mitch găsi și el de cuviință să se plîngă. În timpul unui dejun la Manhattan Club, el îi explică lui Avery că s-ar putea să pice la examen și că avea nevoie de timp pentru studiu. De foarte mult timp. Da, spuse el, putea să înghesuie toată materia în două săptămîni și să ia examenul la mustață, dar pentru asta trebuia să fie lăsat în pace. Gata cu termenele limită! Gata cu urgențele! Gata cu munca de noapte! Mitch ținu o adevărată pledoarie pe care Avery o ascultă spășit. Îi prezentă scuze și-i promise că, în următoarele două săptămîni, îl va ignora complet. Mitch se mulțumi și cu atît.

În prima zi din august, era convocată o reuniune generală în biblioteca principală de la etajul întîi. Acolo era sala de ședințe cea mai spațioasă din cele patru biblioteci și sala de festivități. O parte dintre avocați se așezaseră deja pe scaune, în jurul anticei mese din lemn de cireș. Ceilalți stăteau în picioare, sprijiniți de rafturile pline cu tomuri de legi; erau niște cărți grele, îmbrăcate în piele de vițel — nimeni nu le mai deschidea de ani de zile. În încăperea vastă se aflau toți angajații firmei — chiar și Nathan Locke care sosise printre ultimii și rămăsese în picioare, lîngă ușă. Nu vorbea cu nimeni și nimeni nu-l privea. Din cînd în cînd, Mitch strecura o privire către Ochi Negri. Atmosfera era sumbră. Nici un zîmbet, nici o privire veselă.

Beth Kozinski și Laura Hodge intrară în sală, conduse de Oliver Lambert. Li se oferiră două locuri în fața peretelui pe care erau atîrnate două portrete acoperite cu pînză. Cele două femei se țineau de mînă și încercau să zîmbească. Lambert stătea în picioare, cu spatele la perete și cu fața la adunare. Vorbea cu blîndețe, frumoasa lui voce de bariton fiind încărcată de simpatie și compasiune. La început vorbi aproape în șoaptă, dar dicția lui perfectă făcea să răsună foarte limpede fiecare silabă în întreaga încăpere. Le privea pe cele două tinere văduve și vorbea despre tristețea tuturor membrilor firmei, despre grija pe care o vor avea întotdeauna cu toții de ele și de familiile lor. Și iar, despre Marty și Joe,

despre primii lor ani la firmă, despre cât de buni și importanți fuseseră pentru Bendini, Lambert & Locke, despre imensul gol lăsat prin plecarea lor prematură. Vorbi și despre marea dragoste și desăvârșitul lor devotament pentru familiile lor.

Lambert era elocvent. Vorbea în proză, fără să-și fi schițat discursul în prealabil. Cele două văduve plîngeau încetișor. Din cînd în cînd, își ștergeau lacrimile. Lamar Quin și Doug Turney, colegii cei mai apropiați ai celor doi dispăruți, începuseră și ei să-și sufle nasul și să-și șteargă ochii.

Lambert ajunsese la concluzia că a spus tot ce trebuia spus și se opri. Dezveli apoi portretul lui Martin Kozinski, ceea ce produse o mare emoție în rîndurile asistenței. Lacrimile se vedeau pe tot mai multe fețe. Lambert anunță că va fi creată o bursă cu numele celui dispărut, la Facultatea de Drept din Chicago. Firma va deschide conturi la bancă pentru educația copiilor lui Marty și nu va uita familia Kozinski în nici o ocazie. Beth își mușcă buzele, dar tot ce reuși fu să plîngă și mai tare. Avocații duri și chițibușari ai firmei Bendini, acești nemiloși ași ai baroului, își înghiteau toți cu greutate lacrimile care le împînzeau privirile, ferindu-se să se uite unul la altul. Singur Nathan Locke nu părea cîtuși de puțin mișcat. Privea țintă peretele cu pricina și părea că ignoră întreaga ceremonie.

Urmă portretul lui Joe Hodge, o biografie similară, o bursă asemănătoare și aceleași conturi pentru copiii defunctului. Mitch auzise zvonul că, patru luni înainte de a muri, Hodge încheiase o asigurare în caz de deces de două milioane de dolari. În clipa în care discursurile funebre se apropiau de sfîrșit, Nathan Locke dispăru pe ușa de care stătuse rezemat. Ceilalți le înconjurară pe cele două femei, îmbrățișîndu-le și spunîndu-le cuvinte de îmbărbătare. Mitch nu-i cunoscuse pe cei doi, așa că socoti că nu prea avea ce să spună. Se apropie de perete și privi portretele cu atenție. Erau cinci în total, dar cele trei anterioare erau mai mici, deși realizate în același stil demn și distins. Privirea i se opri asupra femeii. Pe plăcuța metalică stătea scris: Alice Knauss, 1948 —1977.

— Ea a fost o eroare, îi șopti de la spate Avery care se apropiase de "repartizatul" lui.

— Cum adică?

— Tipicul avocat-femelă. A venit aici de la Harvard ca șefă de promoție și de la început ne căuta rîcă la toți, tocmai pentru că era femeie. După părerea ei, toți bărbații din lume sînt misogini, iar misiunea ei în viață era nici mai mult nici mai puțin decît abolirea discriminării sexuale. O cătea împruțită. Nici șase luni nu i-au trebuit să ne facă pe toți să vomităm cînd o vedeam, dar nu puteam să scăpăm de ea. Nu-ți mai spun că a obligat practic pe doi asociați să se retragă mult înainte de termen și că Milligan încă mai dă vina pe ea pentru infarctul pe care l-a avut. Vezi că tocmai el, Victor Milligan, fusese însărcinat cu păstoritul ei!

— Măcar era o avocată bună?

— Foarte bună, dar era imposibil să-ți dai seama, în așa hal de cutră era.

— Și ce s-a întîmplat cu ea?

— Accident de mașină. Omorîta de un șofer beat. O adevărată tragedie.

— Ea a fost prima femeie angajată la firmă?

— Da, da' și ultima, în fine, dacă nu ne dă cineva în judecată.

Mitch arătă cu capul spre celălalt portret.

— Țsta cine e?

— Robert Lamm. Am fost prieten cu el. Făcuse dreptul la Emory, în Atlanta. Era cu trei ani înaintea mea.

— Și lui ce i s-a întîmplat?

— Nu știe nimeni. Era un vînător pasionat. Țin minte că într-o iarnă am fost împreună la elani, în Wyoming. În fine, tipul s-a dus la vînătoare de căprioare în Arkansas și a dispărut. L-au găsit după o lună, prăbușit într-o viroagă, cu o gaură în cap. S-au făcut diferite speculații, vezi-doamne, împușcătura fusese trasă de la mare distanță, cu o carabină puternică și așa mai departe. A fost, probabil, un accident și n-o să știm niciodată adevărul. Eu, unul, nu pricep cine și de ce ar fi dorit moartea lui Bobby Lamm.

Ultimul portret era cel al lui John Mickel, 1950 —1984.

— Dar el? întrebă Mitch în șoaptă.

— Povestea lui e cea mai dramatică din toate. Tipul nu era un om puternic și stresul i-a venit de hac. Bea ca un burete și, încetul cu încetul, a început să se și drogheze. Pe urmă l-a lăsat nevasta și a mai urmat și un divorț urît de tot. Firma a fost pusă într-o situație foarte neplăcută. Iar omul, după zece ani de lucru, a început să se teamă că nu va mai ajunge asociat. Și uite așa, s-a apucat vîrtos de băut. Noi am cheltuit o groază de bani pe tratamente și pe restul, da' n-am reușit să-l scoatem la lumină. Pe urmă depresia și sinuciderea. A scris o scrisoare de șapte pagini cu explicații amănunțite și și-a zburat

creierii.

— Cred că a fost îngrozitor.

— Să știi că așa a și fost.

— Și unde l-au găsit?

Avery își dresă glasul și aruncă o privire împrejur.

— Păi, în biroul tău.

— Ce?!

— Da, da' au făcut curățenie mare.

— Glumești?

— Nu, vorbesc foarte serios. Liniștește-te, Mitch, totul s-a întâmplat cu ani în urmă!

Biroul n-a mai fost folosit de-atunci. Îți spun că totul e OK.

Mitch rămăsese fără glas.

— Ascultă, nu ești superstițios, nu-i așa? Întrebă Avery cu o grimasă batjocoritoare.

— Bineînțeles că nu.

— Mă rog, cred că nu am greșit că ți-am spus, deși noi nu prea vorbim despre asta.

— Ascultă, crezi că pot să mă mut în alt birou?

— Sigur că da. E suficient să pici examenul de barou și te ducem la subsol, în birourile personalului auxiliar.

— Dacă-l pic, o să fie din pricina ta.

— Da, da' n-ai să-l pici, nu-i așa?

— Dacă ai putut tu să-l iei, o să pot și eu.

Între cinci și șapte dimineața, Bendini Building era un edificiu gol și liniștit. Nathan Locke sosise ca de obicei la șase, se dusesse direct în biroul lui și încuiase ușa. Pe la șapte, începuseră să apară și ceilalți angajați, așa că se auzeau voci și râsete. Pe la șapte și jumătate erau toți în păr și un grup de secretare își făcu apariția. La opt, culoarele erau pline de lume și, ca de obicei, un aer haotic domnea în întreaga clădire. Era foarte greu să te concentrezi în vreo privință. Toată lumea întrerupea pe toată lumea, conform unei vechi rutine. Telefoanele sunau fără pauză. La nouă, avocații, personalul auxiliar, funcționarii de la ghișee și secretarele erau prezenți sau, în orice caz, se știa exact unde sînt.

Mitch prețuia mult singurătatea și liniștea primelor ore ale dimineții, așa că își dăduse ceasul cu treizeci de minute înainte și-l trezea acum pe Dutch la cinci, în loc de cinci și jumătate. Luase obiceiul de a-și pregăti două recipiente mari de cafea și de a hoinări pe culoarele întunecate, aprinzînd luminile și inspectînd clădirea. Uneori, în diminețile senine, stătea la fereastra biroului lui Lamar, urmărind răsăritul soarelui, deasupra uriașului și puternicului Mississippi. Număra șlepurile frumos aliniate în urma remorcherelor care despicau încet apele maiestuoase ale fluviului. Urmărea traficul lent de pe podul din depărtare. Dar aceste clipe de răgaz erau foarte scurte; Mitch nu pierdea timpul. Dicta scrisori, informări, rapoarte, rezumate, memorii și sute de alte documente pe care Nina le bătea la mașină și Avery le revedea. În același timp, înghițea pe nerăsuflăte materia pentru examenul de barou.

În dimineața care urmă ceremoniei dedicate memoriei celor doi avocați decedați, Mitch se trezi că, în timp ce căuta un tratat de drept în biblioteca cea mare de la etajul al patrulea, ochii i se pironiră asupra celor cinci portrete. Se apropie de ele și le privi cu mare atenție, amintindu-și tot ce-i spusese Avery. Cinci avocați morți în ultimii douăzeci de ani — mda, era un loc de muncă periculos. Își notă într-o agendă numele și anii în care muriseră cei cinci. Ceasul arăta cinci și treizeci de minute. Pe culoar se auzi o mișcare și Mitch se întoarse brusc. În întuneric se decupa silueta lui Locke. Acesta îl urmărea cu privirile lui de gheață neagră. Păși în încăperea și-l întrebă rece:

— Ce faci aici?

Mitch se căzni să zîmbească:

— Bună dimineața. Întîmplător, studiam pentru examen.

Locke aruncă o privire scurtă spre perete și apoi îl fixă cu o privire inchizitorială.

— Înțeleg. De ce te interesează atît de mult portretele astea?

— Curiozitate. Mă gîndeam că firma și-a avut partea ei de tragedie pe lumea asta.

— Oamenii aceștia sînt morți. Adevărata tragedie se va întîmpla dacă nu iei examenul de barou.

— Ei bine, eu am intenția să-l iau.

— Da?! Află că eu am auzit altceva: toți sînt îngrijorați de felul în care studiezi, mai bine zis, de felul în care nu studiezi.

— Facturile mele excesive nu-i îngrijorează?

— Nu face pe deșteptu' cu mine! Ți s-a spus de o mie de ori că examenul are prioritate absolută. Nu avem nevoie de un angajat fără licență de liberă practică.

Mitch se gândi la cel puțin o duzină de replici ironice sau caustice, dar renunță. Locke se întoarse pe călcâie și dispăru. După ce închise ușa propriului său birou, Mitch ascunse cu grijă într-un sertar numele și datele pe care le scrisese și se apucă să conspecteze o lucrare recapitulativă de drept constituțional.

10

În prima săptămână de după examen, Mitch ezita dacă să se ducă la serviciu sau să stea acasă, așa că își petrecu dimineața în grădină, săpînd straturile de flori și așteptînd. Aranjatul casei luase sfîrșit și, bineînțeles, primii oaspeți aveau să fie părinții lui Abby. Ea frecase și curățase fiecare colțisor și acum era momentul să-i invite. Îi promisese lui Mitch că nu vor sta decît vreo trei ceasuri, iar el îi promisese că va fi cît va putea de politicos. El spălase și lustruise ambele mașini — mai cumpăraseră una între timp — și acum acestea străluceau în soare de parcă abia ar fi fost scoase din vitrină. Peluza fusese tăiată și periată de un puști de pe stradă. Timp de o lună, domnul Rice, vecinul, stropise cu îngrășămintă și iarba era deasă, moale și uniformă, ca peluza unui teren de golf.

Socrii îi sosiseră pe la prînz și Mitch se văzu nevoit să părăsească locul lui strategic fără nici o tragere de inimă, de altfel. Le ieși în întîmpinare zîmbind, dar imediat se scuză și se duse să-și schimbe hainele. Își dăduse imediat seama că cei doi nu se simțeau în largul lor; acest lucru îi făcea mare plăcere. Stătu multă vreme la baie, timp în care Abby le arăta părinților ei fiecare centimetru pătrat de tapet și fiecare bucată de mobilă. Bătrînii Sutherland erau totdeauna impresionați de astfel de lucruri. De lucruri fără importanță. Nu-i preocupau decît obiectele deținute sau nu de alții. El era președintele unei mici bănci care agoniza de cel puțin zece ani. Ea nu lucra — ar fi fost sub demnitatea ei! — așa că-și petrecuse cea mai mare parte a existenței încercînd să promoveze social într-un orașel în care nimeni nu reușea să păcălească pe nimeni. Își făcuse un arbore genealogic din care reieșea că se trage din familia regală a unei mici țări europene și cu asta reușise să-i impresioneze pe oamenii care trudeau la minele de cărbuni din Danesboro, Kentucky. Cu atîta sînge albastru în vine, fusese de datoria ei să nu facă altceva decît să bea ceai, să joace bridge și să activeze neobosit la Clubul Prietenilor Grădinii. Vorbea mereu și fără încetare despre banii soțului ei și nu obosea niciodată cînd era vorba de a-i critica pe cei mai puțin norocoși în viață. El era un tip scortșos, care tresărea la lătratul consoartei și care trăia cu spaima de a nu o înfuria. Formau o echipă sudată și, ca niște adevărați parveniți, o antrenaseră pe fiica lor de la cea mai fragedă vîrstă: trebuia să fie cea mai bună, să fie prima în toate domeniile și, în special, trebuia să se mărite foarte bine. Iată însă că fiica lor se răzvrătise și se căsătorise cu un tînăr sărac, avînd drept familie o mamă nebună și un frate criminal.

— Ei bine, Mitch, aveți o casă foarte drăguță, începu domnul Sutherland cînd se aflau deja la masă.

Era un efort de a sparge gheața.

— Mulțumesc.

Nimic altceva. Mulțumesc și atît. Mitch își îndrepta atenția asupra conținutului farfuriei. Nu, n-aveau să-l vadă zîmbind în timpul prînzului. Cu cît vorbea el mai puțin, cu atît se simțeau ei mai stînjiți. De fapt, Mitch asta și dorea, să-i vadă bîlbîindu-se, să-i vadă cum se foiesc pe scaune, să-i facă să se simtă vinovați, să-și dea seama că judecaseră greșit. Să asude și să sîngereze! Ei nu vruseseră să vină la nuntă — ei aruncaseră primii cu pietre, nu el.

— Da, într-adevăr, totul este atît de frumos, completă mama lui Abby, adresîndu-se și ea ginerelui ei.

— Mulțumesc.

— Și nouă ne place totul foarte mult, mamă, zise Abby.

Conversația continua pe tema casei, dar fără participarea bărbaților. Femeile vorbeau și iar vorbeau despre gustul și talentul specialistei în design; Abby încerca cu disperare să acopere golurile jenante care, totuși, se iveau uneori. Spunea tot ce-i trecea prin minte. Lui Mitch aproape că-i părea rău pentru ea, dar se încapățîna să privească numai în farfurie. Da, tensiunea din aer ar fi putut fi despicată cu un cuțit, ceea ce lui Mitch îi convenea de

minune.

— Așadar, ți-ai găsit o slujbă, o întrebă pe Abby mama ei.

— Da, încep de luni într-o săptămână. Preiau clasa a treia la Școala Episcopală "St. Andrew".

— În învățământ sînt cele mai mici lefuri, trînti tatăl ei. "Bestie grosolană", gîndi Mitch.

— Dar pe mine nu mă interesează banii, tăticule! Uîți că eu sînt institutoare?! Pentru mine asta e cea mai importantă meserie din lume. Dacă aș fi vrut bani, m-aș fi dus la medicină.

— Clasa a treia, spuse mama ei, sînt la vîrsta cea mai frumoasă, nu? În curînd veți dori și voi să aveți copii...

"Dacă am avea copii, ăștia ar fi una-două la Memphis", se gîndi Mitch. Să aștepte ei mult și bine! El nu se dădea în vînt după copii. Nu avea nici un nepot, cu excepția, probabil, a acelora necunoscuți, semănați de Ray peste tot pe unde fusese. Nu avea de unde și nici cum să fi învățat să iubească copiii.

— Poate peste cîțiva ani, mamă, răspunse Abby.

"Poate după ce muriți voi doi" completă Mitch mereu în sinea lui.

— Și tu vrei copii, nu-i așa, Mitch? i se adresă soacră-sa.

— Poate, peste cîțiva ani.

Domnul Sutherland își împinse farfuria și-și aprinse o țigară. Mitch și Abby discutaseră despre fumat de nenumărate ori în ultimele zile. Mitch voia să le interzică cu desăvîrșire să fumeze în casă. Discuțiile fuseseră violente și, în final, Abby cîștigase.

— Cum a fost examenul de barou? se interesă socrul său.

"Da, ăsta ar putea să fie un subiect interesant", își spuse Mitch, dar, cu voce tare, nu răspunse decît "istovitor". Se uită la Abby care mesteca nervoasă.

— Și, crezi că l-ai luat?

— Sper.

— Cînd ai să știi rezultatul?

— Rezultatul se comunică după patru — șase săptămîni.

— Aha, și cît a durat?

— Patru zile.

— De cînd ne-am mutat aici, n-a făcut altceva decît a lucrat și a învățat. Nu prea l-am văzut la față în vara asta, zise Abby.

Mitch îi zîmbi. Absențele lui de la domiciliu, repetate și prelungite, erau un subiect dureros, de aceea pe Mitch îl amuza s-o vadă pe Abby prefăcîndu-se că înțelege și trece totul cu vederea.

— Ce se întîmplă dacă nu iei examenul? continuă interogatoriul domnul Sutherland.

— Nu știu, nu m-am gîndit la varianta asta.

— Da' dacă-l iei, îți măresc salariul?

Mitch promisese să fie amabil, dar îi venea din ce în ce mai greu să-și țină promisiunea.

— Da, o mărire frumoasă și, pe deasupra, și o primă frumoasă.

— Cîți avocați sînt la firmă?

— Patruzeci.

— Dumnezeule! exclamă doamna Sutherland, aprinzîndu-și la rîndul ei o țigară. Nu găsești atîția avocați în tot ținutul Dane!

— Și unde este sediul firmei?

— În centru.

— Putem să-l vedem și noi?

— Poate altă dată. Sîmbăta nu e deschis pentru public. Mitch se distra singur auzindu-și răspunsul "pentru public", de parcă ar fi fost un muzeu. Abby simțea apropierea dezastrelor și încercă să schimbe subiectul, vorbind despre biserica pe care o aleseseră. Avea patru mii de enoriași, o sală de sport și o popicărie. Abby cînta în cor și le preda puștilor la Școala Duminicală. Mitch venea și el cînd nu era la serviciu, numai că, deocamdată, pînă acum lucrase aproape în fiecare duminică.

— Sînt fericit să constat că ți-ai găsit o casă pentru suflet, Abby, draga mea, spuse tatăl ei cu cel mai pios accent pe care-l putu găsi. Ani de zile, el fusese cel care condusesese rugăciunile în fiecare duminică, la Biserica Metodistă din Danesboro. În celelalte șase zile ale săptămîinii, discret, dar sigur, se ocupase de mîncare, de băutură și de femei. Și conversația se poticni iarăși. În încăpere domnea o liniște neplăcută. Bătrînul își aprinse o nouă țigară. "Dă-i înainte, nu te jena!" bombăni Mitch în sinea lui.

— Haideți să luăm desertul în grădină, propuse Abby și se apucă să facă ordine pe

masă.

Cei doi oaspeți îi ridicară în slăvi talentul de grădinar și Mitch acceptă laudele. De fapt, el smulgea niște buruieni când și când și mai curăța și murdăria lui Hearsay. De restul se ocupase un puști de pe stradă care curățase pomii de uscături, scosese buruienile, tunsese gardul viu și aranjase grădina. Uneori, Mitch stropea peluza, dar, cel mai adesea, îl lăsa pe domnul Rice s-o facă.

Abby aduse prăjiturile cu căpșuni și cafeaua. Acum, îl privea pe Mitch, cerîndu-i ajutor. El se făcu că nu observă.

— Da, e foarte drăguță casa asta, spuse tatăl ei, pentru a treia oară consecutiv, în timp ce examina curtea din spate.

Mitch îi urmărea șuvoiul gîndurilor, ceea ce nu era prea greu. Bătrînul cîntărise casa și cartierul și acum curiozitatea îi ajunsese la maximum. "La dracu', cît costă toate astea? ar fi vrut el să întrebe. Cît avans, cît rata lunară, cît — totul?" Și va continua cu întrebările, pînă cînd va reuși să le plaseze și pe astea care-l rodeau.

— Și locul este foarte frumos, adăugă mama lui Abby.

— Cînd a fost construită casa? întrebă tatăl lui Abby.

Mitch puse farfuria pe masă și își dresе glasul: simțea că se apropie momentul.

— Cam acum cincisprezece ani, răspunse el scurt.

— Cîți metri pătrați?

— Vreo mie, zise Abby nervoasă. Mitch o privi sever: stăpînirea de sine începea să-i dispară.

— E un cartier frumos, repetă doamna Sutherland, ca să-și ajute fiica.

— E un credit nou sau ai preluat totul de la cineva? continuă domnul Sutherland să-l interogheze, de parcă ar fi avut în față un tip care ceruse un împrumut, oferind o garanție prea subțire.

— Un credit nou răspunse Mitch, apoi așteptă. Abby aștepta și ea și se ruga. Bătrînul nu mai putea să aștepte.

— Cît ai plătit-o?

Mitch răsuflă adînc și fu cît pe aci să-i răspundă "prea mult", dar Abby i-o luă înainte:

— Nu prea mult, tăticule, spuse ea cu siguranță în voce și, încruntîndu-și sprîncenele, adăugă: Să știi că sîntem perfect capabili să avem grijă de banii noștri fără ajutorul nimănui.

Mitch reuși să zîmbească în timp ce-și mușca limba. Doamna Sutherland se ridică.

— Hai să facem un tur cu mașina, vreți? Aș vrea să văd fluviul și piramida cea nouă de pe mal. Haidem! Vino, Ha-rold!

Harold ar fi vrut să știe mai multe despre casă, dar ea-l trase cu putere și-l obligă să se scoale de pe scaun.

— E o idee grozavă, făcu Abby.

Se urcară în BMW-ul cel nou și porniră spre fluviu. Abby îi rugă să nu fumeze în mașină. Mitch conducea fără o vorbă.

11

Nina intră grăbită în biroul lui Mitch, cu un vraf de dosare.

— Am nevoie de semnături, îi spuse ea, întinzîndu-i stiloul.

— Ce-s chestiile astea? o întrebă Mitch, începînd să-și scrie numele cu conștiinciozitate în josul fiecărei hîrtii.

— Nu pune întrebări inutile! Ai încredere în mine!

— Am găsit un cuvînt scris greșit în contractul Landmark.

— Calculatorul e de vină, nu eu.

— OK. Anunță să vină să-l repare!

— Pînă la ce oră lucrezi astă-seară?

Mitch verifica documentele înainte de a le semna.

— Nu știu, da' de ce întrebî?

— Pentru că ai un aer obosit. Mai bine te-ai duce acasă pe la zece, zece și jumătate, și te-ai odihni. Ai început să semeni la ochi cu Nathan Locke.

— Da, ești foarte spirituală.

— Vezi că te-a căutat soția ta la telefon.

Cînd Mitch termină de semnat, Nina refăcu vraful de hîrtii.

— E ora cinci. Eu plec Oliver Lambert te așteaptă în biblioteca de la etajul întâi.
— Oliver Lambert!? Mă așteaptă pe mine!?
— Precum ai auzit. A sunat acum cinci minute, nu mai mult. Zicea că e o chestiune foarte importantă.

Mitch își controla cravata și o porni în goană pe culoar, apoi pe scări în jos și, în cele din urmă, intră foarte degajat în bibliotecă. Lambert, Avery și ceea ce părea să fie majoritatea asociaților firmei îl așteptau așezați în jurul mesei. În picioare, de jur-împrejur, se aflau toți ceilalți angajați. Fotoliul din capul mesei era gol. Atmosfera din încăpere era calmă, solemnă chiar. Nimeni nu zîmbea. Lamar era foarte aproape de Mitch, dar nu se uita la el. Avery avea un aer spășit, jenat. Wally Hudson își răsucea vârful pantofului și dădea încet din cap.

— la loc, Mitch, îl invită Lambert, cu o voce foarte gravă. Avem ceva de discutat cu tine.

În acel moment, Doug Turney închise ușa bibliotecii.

Mitch luă loc și privi în jur, căutînd un semn care să-l liniștească cît de cît. Nu găsi nici unul. Toți se întorseseră și-l priveau cu severitate.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el sfios, privind neajutorat către Avery Tolar. Deasupra sprîncenelor i se iviseră mici stropi de sudoare. Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic. Răsufla cu mare greutate. Oliver Lambert se sprijini de marginea mesei și-și scoase ochelarii de la ochi. Se încruntă, ca și cînd ceea ce avea să urmeze îl umplea de durere.

— Am primit un telefon de la Nashville, Mitch, și am vrut să stăm de vorbă cu tine.

Examenul de barou. Examenul de barou. Examenul de barou. Vasăzică se făcuse de rîs. În sfîrșit, un angajat al firmei Bendini, al ilustrei firme Bendini, reușise să pice la examenul de barou. Îl privi fix pe Avery și-i veni să urle la el: "E numai vina ta!" dar Avery îi evită privirea și-și masa tîmplele, de parcă ar fi avut migrenă. Lambert îi trecu pe toți în revistă și, în final, reveni la McDeere.

— Ne temeam că așa se va întîmpla, Mitch.

El ar fi vrut să poată vorbi, să le explice că mai merită o șansă, că poate să dea examenul din nou, peste șase luni și că e deja sigur că-l va lua, să le promită, în fine, că nu-i va mai pune niciodată în asemenea situație. O durere ascuțită îi traversă abdomenul.

— Da, domnule, spuse el plin de umilință, desființat. Acum, Lambert se pregătea să dea lovitura de grație.

— N-ar trebui ca noi să fim la curent cu așa ceva, dar uitate că tipii din Nashville ne-au spus că ai obținut... cel mai mare punctaj dintre toți concurenții! Felicitări, domnule consilier!

O explozie de rîsete salută aceste cuvinte. Se strînseră cu toții în jurul lui rîzînd, înghesuindu-se să-i strîngă mîna și să-l bată pe spate. Avery își ștergea fruntea cu o batistă deja udă de transpirație, pe cînd Kendall Mahan, cu un aer triumfător, trînti pe masă trei sticle de șampanie și se apucă să le scoată dopurile. Cu un pahar de plastic plin ochi cu șampanie, Mitch putea și el, în sfîrșit, să respire liniștit. Reuși chiar și performanța de a zîmbi. După ce-și goli paharul, avură grijă să-i umple imediat un al doilea. Oliver Lambert îl luă de umeri cu căldura lui obișnuită și începu să vorbească:

— Mitch, sîntem nespuse de mîndri de tine! Și credem că povestea asta cere o mică primă. Uite, am aici, din partea firmei, un cec în valoare de două mii de dolari; e o răsplată pentru realizarea ta care ne bucură pe toți.

Asistența izbucni în strigăte și fluierături aprobatoare.

— Această primă se adaugă, bineînțeles, la mărirea de salariu pe care ți-ai cîștigat-o pe merit. Și e o mărire substanțială, crede-mă!

Alte strigăte și fluierături. Mitch luă cecul fără să-l citească. Oliver Lambert, cu o mînă ridicată, cerea liniște.

— În numele firmei, dă-mi voie să-ți mai ofer ceva!

Lamar Quin îi întinse un pachet înfășurat în hîrtie. Lambert rupse ambalajul și-l aruncă pe masă.

— Este o placă pe care am comandat-o special pentru această zi. Sînt gravate pe ea numele tuturor angajaților noștri și, după cum poți vedea, Mitchell Y. McDeere figurează la loc de cinste. Emoționat și jenat, Mitch se ridică și primi darul. Culoarea îi revenise în obraji și începu să simtă gustul șampaniei.

— Mulțumesc foarte mult, zise el încetișor.

Trei zile mai tîrziu, presa din Memphis publica numele avocaților care reușiseră la examenul de barou. Abby tăie articolele ca să le lipească într-un album. Trimise o copie părinților ei și una lui Ray.

Mitch descoperise o cîrcumioară, undeva între Front Street și Riverside Drive, nu departe de biroul lui. Era, de fapt, o bombă întunecoasă, în care aceiași clienți mîncau aceiași hot dogs. Lui Mitch îi plăcea, deoarece se putea ascunde acolo, fără teama că cineva l-ar putea găsi. Și putea să lucreze în timp ce mîncea. Acum, că era avocat cu toate diplomele și certificatele posibile, își putea permite să ia un hot dog la dejun și să factureze o sută cincizeci de dolari pe oră.

La o săptămînă după ce numele lui apăruse în ziar, Mitch era singur la o masă ceva mai retrasă în cîrcumioară cu pricina, cu un hot dog în față. Localul era pustiu. Mitch citea un dosar gros cît jumătate de palmă, iar proprietarul cîrcumii, un grec, moțăia la casă. De masa lui se apropie un străin și, cînd se afla la mai puțin de doi pași, desfăcu un pachet de gumă de mestecat, foșnind hîrtia cît mai zgomotos cu putință. În clipa în care se convinse că nimeni nu-i dădea atenție, se așeză cu un aer hotărît la masa lui Mitch. Acesta își ridică privirea și împinse dosarul lîngă paharul cu ceai la gheață.

— Da, pot să-ți fiu de folos cu ceva? întrebă el.

Străinul aruncă o privire spre tejghea, o alta spre mesele goale și, în sfîrșit, încă una în spate.

— Ești McDeere, nu-i așa?

Omul avea un accent foarte pronunțat — Brooklyn, fără îndoială. Mitch îl studia cu atenție: patruzeci de ani, părul tuns scurt, militărește, cu un smoc încărunțit căzîndu-i pe frunte. Purta un costum bleumarine, dintr-o stofă cu un procent foarte ridicat de poliester. Cravata lui era o imitație ieftină de mătase. Una peste alta, tipul nu arăta cine-știe-ce, cu toate că avea o oarecare simplitate de bun gust. Precum și un aer foarte îndrăzneț.

— Da, da' dumneata cine ești?

Celălalt scoase din buzunar o insignă.

— Tarrance, Wayne Tarrance, agent FBI, răspunse el, după care, cu sprîncenele ridicate, așteptă reacția lui Mitch.

— Poți să stai, spuse Mitch.

— Chiar asta am să și fac.

— Și ce vrei, să mă percheziționezi?

— Nu, nu încă. Deocamdată vreau doar să te cunosc. Ți-am văzut numele în ziar și am auzit că ești tipul cel nou de la Bendini, Lambert & Locke.

— Nu înțeleg ce anume poate interesa FBI-ul în asta.

— Uite ce e, sîntem cu ochii pe firmă.

Brusc, Mitch pierdu orice urmă de poftă de mîncare. Își împinse farfuria spre mijlocul mesei și trase spre el paharul de ceai.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă el pe agent.

— Nu, mulțumesc.

— Și de ce sînteți cu ochii pe firma Bendini?

Tarrance zîmbi și mai privi o dată spre locul unde grecul dormita liniștit.

— Acum nu pot să-ți spun de ce. Avem noi motivele noastre, da' n-am venit aici să vorbim despre asta. Am venit doar ca să te cunosc și să te avertizez.

— Să mă avertizezi?!

— Da, în privința firmei.

— Te ascult.

— Trei chestii. Unu — să nu ai încredere în nimeni! La ăștia nu e nici măcar unu' în care să poți avea încredere. Ține minte ce-ți spun! Ai să vezi mai tîrziu că e important. Foarte important. Doi — ăștia înregistrează fiecare cuvîntel pe care-l spui acasă, la ei la firmă, peste tot. Cred că ascultă și ce spui în mașină.

Mitch privea și asculta plin de încordare, ceea ce, de fapt, și urmărise Tarrance.

— Și al treilea? întrebă Mitch.

— Al treilea? Al treilea e că banii nu cresc în copaci.

— N-ai vrea să-ți dezvoltîi ideea?

— Nu pot chiar acum. Știi ce? Eu cred că noi doi o să ne împrietenim. Mi-ar place să ai încredere în mine, da' știu că n-o să-mi fie ușor să ți-o cîștig. Așa că nu vreau să merg prea repede. De întîlnit, nu ne putem întîlni nici la biroul tău, nici la al meu, și nici nu putem vorbi la telefon, așa că am să te caut eu din cînd în cînd. Dar pînă atunci, ține minte alea trei chestii pe care ți le-am spus și fii foarte atent!

Tarrance se ridică și-și scoase portvizitul.

— Uite, ai aici cartea mea de vizită. Numărul de telefon de acasă e scris pe spate. Îl

folosești numai de la un telefon public. Mitch studie dreptunghiul de carton.

— Și de ce, mă rog, ar trebui să te caut?

— O vreme nu va fi nevoie, da' păstrează-l totuși.

Mitch puse cartea de vizită în buzunarul cămășii.

— Și mai e ceva, spuse Tarrance. Te-am văzut la înmormântarea lui Hodge și Kozinski.

Trist, foarte trist. N-au murit într-un accident.

Spunând acestea, Tarrance îl privea pe Mitch cu un mic zîmbet.

— Nu înțeleg.

Tarrance o porni spre ușă, spunându-i peste umăr:

— Sună-mă mai târziu, cîndva. Fii prudent. Nu uita că ăia te ascultă zi și noapte.

Puțin după ora patru dimineața, un claxon îl făcu pe Dutch să sară din somn direct în capul oaselor. Înjură cu foc și se duse spre mașina cu farurile aprinse.

— Ce dracu', Mitch, n-ai somn? E ora patru! Ce dracu' cauți nici la ora asta?

— Iartă-mă, Dutch, da' chiar că n-am somn. Am avut o noapte grea.

Poarta se deschise.

Pînă la șapte și jumătate, Mitch dictase suficiente pagini pentru ca Nina să aibă cu ce se ocupa cel puțin două zile. El constata că secretara lui era mai puțin ținătoare și afurisită cînd avea de lucru. Mitch își propuse ca scop imediat să devină primul membru obișnuit al firmei care să justifice folosirea unei a doua secretare.

La ora opt, Mitch se înființa în biroul lui Lamar și începu să-l aștepte. Se apucă să corecteze un document, bău o cafea și-i spuse secretarei lui Lamar că nu avea nevoie de ea. În sfîrșit, la opt și un sfert, apărură și Lamar în persoană.

— Uite ce e, trebuie să stăm de vorbă, îi spuse Mitch, închizînd ușa în urma lui. Dacă era să-i dea crezare lui Tarrance, încăperea era împînzită de microfoane și conversația lor avea să fie înregistrată. De fapt, nici el nu știa pe cine să mai creadă.

— Ei, pare să fie ceva serios, observă Lamar.

— Ai auzit vreodată de un tip, Tarrance, Wayne Tarrance?

— Nu.

— FBI.

Lamar închise ochii și mormăi "FBI", scotocind în propria-i memorie.

— Exact, spuse Mitch, FBI. Avea insignă și tot tacîmul.

— Unde l-ai întîlnit?

— El m-a găsit pe mine la cîrciuma lui Lansky, pe Union Street. Știa cine sînt și știa că abia mi-am luat licența. Zicea că știe totul despre firmă și că sînt cu ochii pe noi.

— L-ai spus lui Avery?

— Nu. Numai ție. Ascultă, nu știu ce să fac.

Lamar ridică receptorul telefonului.

— Trebuie să-i spunem lui Tolar. Parcă-mi amintesc că s-a mai întîmplat așa ceva pe aici.

— Da? Cui? Despre ce e vorba?

Lamar vorbi cu secretara lui Avery Tolar și-i spuse să-i comunice șefului ei că aveau o problemă urgentă. Peste cîte-va clipe, Avery era la celălalt capăt al firului.

— Avem o mică problemă, Avery. Ieri, Mitch a fost agățat de un agent FBI. Mitch e la mine în birou.

Lamar ascultă răspunsul lui Avery și apoi îi spuse lui Mitch:

— Mi-a spus să aștept puțin ca să-l sune pe Lambert.

— Văd că e treabă serioasă.

— Da, da' tu nu trebuie să-ți faci griji. Există o explicație. Ți-am spus că așa ceva s-a mai întîmplat și înainte. Lamar duse receptorul la ureche și ascultă instrucțiunile, apoi închise telefonul.

— Ne cheamă la Oliver Lambert peste zece minute. Avery Tolar, Royce McKnight, Oliver Lambert, Harold

O'Kane și Nathan Locke îi așteptau. Toți erau foarte nervoși, dar cînd Mitch intră în birou, își dădură osteneala să pară calmi.

— Ia loc, îl invită Nathan Locke cu un zîmbet scurt. Vrem să ne spui tot ce s-a întîmplat.

— Ce-i asta? Întrebă Mitch, arătînd spre un magnetofon care trona în mijlocul mesei.

— Nu vrem să pierdem nici un detaliu, răspunse Locke, arătîndu-i cu bărbia un scaun gol.

Mitch se așează și-l privi ținută pe Ochi Negri, aflat exact vizavi de el. Nimeni nu scotea nici un sunet.

— OK. Tocmai luam prânzul ieri, la Lansky's, de pe Union. Și apare tipul ăsta care se așază la masa mea. Știa cum mă cheamă. Îmi arată o insignă și zice că el e Wayne Tarrance, agent special FBI. Mă uit la insignă și văd că e valabilă, îmi zice că vrea să ne întâlnim pentru că o să ne împrietenim. Mă avertizează să nu am încredere în nimeni, că FBI-ul e cu ochii pe firma asta. Îl întreb de ce, da' el pretinde că n-are timp să-mi explice acum și că o să-mi spună totul altă dată. Eu nu știu ce să spun, așa că-l ascult pe el. Și el îi dă înainte că o să mă contacteze mai încolo. Se ridică să plece și-mi spune peste umăr că m-a văzut la înmormîntare — așa că mă anunță și că moartea lui Hodge și cea a lui Kozinski nu au fost niște simple accidente. Și pleacă. Totul a durat cel multe cinci minute.

Ochii Negri îl fixau pe Mitch, sorbindu-i parcă fiecare cuvînt.

— L-ai mai văzut vreodată înainte pe omul acesta?

— Nu, niciodată.

— Cui ai mai povestit toate astea?

— Doar lui Lamar. I-am spus imediat ce a ajuns aici, azi-dimineață.

— Dar soției tale?

— Nu.

— Ți-a lăsat un număr de telefon?

— Nu.

— Vreau să știu fiecare silabă pe care ați spus-o, tu și el, ceru Nathan Locke.

— Am spus tot ce mi-am amintit — nu pot reda textual.

— Ești sigur?

— Stați să mă gîndesc puțin. "Nu le spun tot, mai păstrez ceva și pentru mine", își spuse el în gînd, privindu-l pe Locke și dîndu-și seama că acesta bănuia mult mai multe. Ah, zicea că mi-a văzut numele în ziar și că știa că eu sînt angajatul cel nou al firmei. Asta-i tot. V-am spus chiar tot. A fost o conversație foarte scurtă.

— Încearcă să-ți amintești absolut tot, insistă Locke.

— L-am întrebat dacă vrea și el niște ceai, dar m-a refuzat.

Magnetofonul fu oprit. Cei de față păreau ceva mai relaxați. Locke se îndreptă spre fereastră.

— Mitch, de cîțiva ani încoace, avem probleme cu FBI-ul și cu Serviciul de Venituri Interne. Unii dintre clienții noștri, oameni foarte bogați, de altfel, milionari care fac și cheltuiesc milioane, au pretenția să plătească taxe și impozite cît mai mici, dacă se poate chiar deloc. Așa că ne plătesc pe noi ca să poată evita taxele în modul cel mai legal cu putință. Noi avem reputația de a fi extrem de agresivi și nu ne deranjează să ne asumăm riscuri, dacă așa cer clienții. Printre ei sînt oameni de afaceri, adevărați rechini care înțeleg ce înseamnă riscul și ne plătesc gras de tot "imaginația profesională creatoare". Serviciul de Venituri Interne ne atacă pe unde poate — ne batem cu ei pe tema taxelor de cel puțin douăzeci de ani. Ei nu ne simpatizează pe noi, noi nu-i simpatizăm pe ei. Bineînțeles, am avut și clienți pe care nu-i dădea afară din casă etica, așa că urmarea a fost că i-a anchetat FBI-ul. Ei bine, de trei ani încoace, FBI-ul ne hărțuiește și pe noi. În ceea ce-l privește pe Tarrance, el e un începător care încearcă să-și facă un nume. E aici de mai puțin de un an și deja ne stă ca un ghimpe în talpă. Să nu mai vorbești cu el de-acum încolo! Probabil că el a înregistrat ieri tot ce-ați vorbit. Da, să știi că e un tip periculos, extrem de periculos! Nu joacă cîstit, de fapt nici un federal nu joacă cîstit, de asta te vei convinge singur.

— Cîți dintre clienții de care mi-ați vorbit au fost condamnați?

— Nici măcar unul singur! Iar în ceea ce ne privește, noi am cîștigat totdeauna litigiile cu Serviciul de Venituri Interne.

— Dar povestea cu Hodge și Kozinski?

— Bună întrebare, interveni Oliver Lambert. De fapt, noi nu știm ce s-a întîmplat acolo. La început, părea să fi fost un simplu accident, dar nu puteam fi siguri. Știi, împreună cu Marty și Joe se mai afla un tip, un indigen din insulă. El era căpitanul vasului și supraveghea și scufundările. Acum însă, autoritățile locale ne spun că tot el era și o verigă importantă dintr-o rețea de traficanți de droguri cu baza în Jamaica și că, probabil, ținta exploziei era el. Tipul e mort, bineînțeles.

— Cred că nu vom ști adevărul niciodată, adăugă Royce McKnight. Polițiștii din insulă nu sînt prea subtili. În ceea ce ne privește, noi vom proteja familiile celor dispăruți și considerăm că totul a fost un accident. Sincer să fiu, nici nu prea știu cum am putea lua lucrurile altfel.

— Ascultă, Mitch, să nu suflă nici o vorbă despre povestea asta, îi atrase atenția Locke.

Ferește-te de Tarrance și,

dacă te mai contactează vreodată, anunță-ne imediat. Ai priceput?

— Da, domnule!

— Nu-i spune nimic soției tale! adăugă Avery.

Mitch dădu din cap, semn că înțelese, iar Oliver Lambert își regăsi expresia de bunic zîmbitor și afectuos.

— Mitch, îmi dau seama că toate acestea par de-a dreptul înspăimîntătoare, dar noi ne-am obișnuit cu ele, spuse el, jucîndu-se cu ochelarii pe care-i dăduse jos de pe nas. De povestea asta ne ocupăm noi, te rog să ai încredere! Nouă nu ne e teamă nici de Tarrance, nici de FBI, nici de Serviciul de Venituri Interne. Nouă nu ne e teamă de nimeni, pentru că știm că nu am făcut nimic rău. Anthony Bendini a ridicat firma numai prin muncă îndîrjită, prin talent și printr-o etică profesională fără nici un compromis. Și aceste principii le avem cu toții în sînge. Da, unii dintre clienții noștri sînt departe de a fi fost niște sfinți, dar avocatul nu-i dictează clientului ce morală să adopte. Nu vrem ca tu să-ți faci griji în legătură cu povestea asta — e foarte, foarte periculos acest Tarrance. Dacă-i dai apă la moară, devine din ce în ce mai îndrăzneț și poate ajunge o adevărată pacoste. Locke îl împunse pe Mitch cu un deget strîmb.

— Orice contact pe care-l vei mai avea de-aici încolo cu Tarrance îți pune în pericol viitorul la firma noastră. Să nu spui că n-ai fost avertizat!

— Ah, înțeleg.

— Înțelege, adăugă și Avery pe care Locke îl privea cu un aer sever.

— Ei bine, spuse Oliver Lambert, asta-i tot. Fii prudent! Mitch și Lamar ieșiră din încăperea și se îndreptară spre cele mai apropiate scări.

— Cheamă-l pe De Vasher, îi spuse Locke lui Lambert care ridicase deja receptorul.

În mai puțin de două minute, cei doi se aflau în biroul lui De Vasher, unde domnea un talmeș-balmeș incredibil.

— Ai ascultat? întrebă scurt Locke.

— Bineînțeles, Nat. Am auzit fiecare cuvînt rostit de băiat. Pot să spun că te-ai descurcat foarte bine. După mine, l-ai speriat atît de tare, că de-acum înainte o să fugă de Tarrance ca de dracu'.

— Și cu Lazarov, cum rămîne?

— Trebuie să-i spun tot. El e șefu'. Nu putem să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic.

— Și ce crezi că o să facă?

— Ei! Nimic grav! Noi o să-l urmărim pe băiat douăș'patru din douăș'patru! O să-i ascultăm toate convorbirile telefonice! Și o să așteptăm. Băiatu' n-o să facă nici o mișcare, Tarrance o să fie ăla care o să miște. O să-l agate iar pe băiat, da' de data asta o să fim și noi acolo. Tine-l pe băiat cît mai mult aici și anunță-mă, dacă se poate, cînd pleacă. În fine, eu unu' nu cred că dracu' e chiar atît de negru.

— Da' de ce să-l fi ales pe McDeere?! se întrebă Locke cu voce tare.

— Păi, eu unu' cred că e o nouă strategie. Kozinski și Hodge s-au dus ei la Tarrance, ți-ai aduci aminte? Ei, și poate că au ciripit mai mult decît ne-am închipuit noi! În fine, nu știu, poate că-și imaginează că McDeere e cel mai vulnerabil: un boboc abia ieșit din facultate, burdușit de idealuri nobile și de etică, precum prietenul nostru aici de față, Ollie-cel-etic. Ai fost bun, Ollie, foarte bun, p-onoarea mea.

— la mai tacă-ți gura!

De Vasher tăcu și-și mușcă buzele. Îl privi apoi pe Locke.

— Și acum, știi care e pasul următor, nu? Tarrance o să insiste și idiotul de Lazarov o să sfîrșească prin a-mi spune să scap de el. Să-l reduc la tăcere. Să-l bag într-un butoi și să-i fac vînt în Golf. Și cînd s-o întîmpla chestia asta, voi toți, onorabilii mei domni, o să ieșiți la pensie înainte de vreme și o să părăsiți țara. În mod foarte precipitat.

— Lazarov nu va îndrăzni să comande lichidarea unui agent FBI.

— Pe dracu', nu va îndrăzni. Eu zic că e o mutare nebunească, da' Lazarov e nebun. E un nebun scos din minți de situația de aici. Îmi dă tot timpul telefon și mă pisează cu întrebările lui și eu îi dau răspunsuri halandala. Cîteodată mă ascultă, cîteodată nici nu se sinchisește de ce-i spun, cîteodată mai zice și că trebuie să vorbească cu ăia din consiliul de conducere. Da' să știți că dacă-mi spune că trebuie să-l elimin pe Tarrance, eu îl voi elimina! Să nu spuneți că nu v-am avertizat!

— Chestia asta îmi provoacă greață, spuse Lambert.

— O fi, Ollie. Vrei tu să-ți fie greață. Lasă-i tu pe consilierii tăi îmbrăcați la patru ace să se tragă de șireturi cu Tarrance, să înceapă toți să ciripească și o să-ți fie o greață de n-ai s-o poți duce! Și-acu', băieți, vă sugerez să-l țineți pe McDeere atît de ocupat, încît să n-

aibă timp nici măcar să se gîndească la unchiu' Tarrance.

— Doamne, De Vasher, dar băiatul lucrează și așa cîte douăsprezece ore pe zi! A plecat ca din pușcă și nu încetinește ritmul deloc.

— Uite ce zic eu, fii cu ochii pe el! Spune-i lui Lamar Quin să se împrietenească cu el strîns de tot, fiindcă dacă McDeere are ceva pe suflet, la el o să se ducă să-și verse sacu'.

— Da, o idee bună, spuse Locke privindu-l pe Lambert. Hai să stăm de vorbă cu Quin. El e mai apropiat de McDeere și poate că reușește să se apropie și mai mult.

— Băieți, interveni De Vasher, McDeere e speriat și n-o să facă nici o mișcare. Cel puțin nu acum. Dacă Tarrance îl contactează din nou, băiatu' o să facă ce a făcut și azi. Se va duce adică întins la Lamar Quin. El singur ne-a arătat în cine are încredere.

— I-a povestit ceva nevستی-si astă-noapte? se interesă Locke.

— Verificăm benzile. Avem atîtea afurisite de microfoane în afurisitul ăsta de oraș, că ne trebuie șase computere ca să găsim o înregistrare.

Mitch stătea în biroul lui Lamar privind pe fereastră și vorbea lent, alegîndu-și cuvintele cu grijă. Dacă Tarrance avea dreptate, tot ceea ce spunea el era înregistrat.

— Ei, te simți mai bine? îl întrebă Lamar.

— Da, cred că da. Ceea ce mi-au spus are o logică limpede.

— S-a mai întîmplat și altă dată, așa cum spunea și Locke.

— Cu cine? Cine a mai fost contactat?

— Asta n-aș putea să-ți spun. Pur și simplu nu-mi amintesc. Mi se pare că a fost o chestie, acum vreo trei ani.

— Da' nu-ți amintești cu cine a fost chestia aia?

— Nu și nu înțeleg de ce ți se pare atît de important să știi cine a fost implicat.

— Pur și simplu vreau să știu. Vreau să știu pentru că, de fapt, nu înțeleg de ce m-ales pe mine, cel mai nou aici, omul care știe cel mai puțin despre afacerile firmei și despre clienții ei. De ce tocmai eu?!

— Habar n-am, Mitch. Eu atît îți spun: fă exact ceea ce Locke ți-a spus să faci! Și încearcă să-l uiți pe tipul ăla și, dacă mai apare, ferește-te de el! Oricum, nu ești obligat să vorbești cu el dacă nu are mandat. Dacă mai apare, trimite-l la plimbare! E un tip al dracului de periculos.

— Da, cred că ai dreptate, încercă Mitch să zîmbească, în timp ce se îndrepta spre ușă. Rămîne în picioare cina de mîine seară?

— Evident. Kay vrea să facă grătar și frigărui, așa că vom cina afară, lîngă piscină.

— OK! Pe mîine seară.

12

Gardianul îl strigă pe nume, îl percheziționă și apoi îl conduse într-o sală mare, în care un șir lung de cabine erau ocupate de vizitatori care vorbeau sau șopteau cu deținuții printr-un paravan de sită groasă, metalică.

— Paisprezece, strigă gardianul.

Mitch intră în boxa numărul paisprezece și se așeză. Un minut mai tîrziu, își făcu apariția Ray, care se așeză de partea cealaltă. Dacă n-ar fi avut o cicatrice pe frunte și riduri în jurul ochilor, ar fi putut fi luați drept frați gemeni. Aveau amîndoi cam un metru optzeci și cinci, optzeci de kilograme, părul castaniu, ochii mici și albaștri, pomeți proeminenți și maxilare largi. Ei știau din poveștile de familie că aveau ceva sînge indian în vine, dar pigmentul închis se decolorase în cîteva generații care truseră în mină, așa că pielea lor nu mai era smeadă.

Mitch nu mai venise la Brushy Mountain de trei ani, de trei ani și trei luni exact. Frații își scriau însă de două ori pe lună și asta de opt ani de zile.

— Ei, cum stai cu franceza? îl întrebă el pe Ray. Testele trecute de acesta în armată puseseră în evidență un talent neobișnuit pentru limbile străine. Doi ani întregi fusese translator de vietnameză. În șase luni învățase germana, pe vremea cînd unitatea lui staționase în Germania Federală. Spaniola îi luase cam patru ani, dar asta numai pentru că fusese obligat s-o învețe din cărțile de la biblioteca închisorii. Ultimul lui proiect lingvistic era franceza.

— Cred că vorbesc curgător. Nu prea am cum să-mi dau seama. N-am cu cine vorbi aici. Țștia nu fac cursuri de franceză și frații sînt unilingvi, așa că... În orice caz, franceza e cea mai frumoasă limbă pe care o știu.

— E ușoară?

— Nu la fel de ușoară ca germana, dar mi-a fost ușor să învăț germana, pentru că am trăit acolo unde o vorbea toată lumea. Știai că cincizeci la sută din limba noastră vine din germană prin engleza veche?

— Nu, habar n-aveam.

— Și totuși așa e. Engleza și germana sînt verișoare primare.

— Ei bine, și după franceză, ce urmează?

— Poate că italiană. E o limbă romanică, la fel cu franceza, spaniola și portugheza. În fine, nu știu, poate să mă apuc de rusă sau de greacă. Am citit cîte ceva despre insulele grecești. Am de gînd să mă reped acolo, în curînd...

Mitch zîmbi. Ray mai avea de stat la închisoare cel puțin șapte ani, și asta dacă era să fie eliberat pe cuvînt de onoare.

— Crezi că glumesc, nu? Ai să vezi că-mi iau zborul de-aici și nu peste mult timp.

— Ce planuri ai?

— Nu pot să-ți spun, dar pun eu ceva la cale.

— Ray, nu face asta, te rog!

— O să am nevoie de ajutor din afară și de ceva bani ca să ies din țară. Mi-ar ajunge cam o mie de dolari. Poți să te ocupi de chestia asta, nu-i așa? Oricum, tu nu vei fi implicat.

— Nu sîntem ascultați?

— Ba da, uneori.

— Păi atunci, hai să vorbim despre altceva!

— Bine. Spune-mi ce mai face Abby.

— Abby e bine.

— Unde e acum?

— La biserică. A vrut să vină, dar i-am spus că nu va putea să te vadă.

— Da, și eu aș fi vrut s-o văd.

— Îmi pare rău.

— Am înțeles din scrisori că o duceți foarte bine. Casă nouă, mașini... Nici nu știi ce mîndru sînt de tine. Ești primul McDeere din ultimele două generații care a reușit să facă ceva valabil în viața lui.

— Mama și tata au fost foarte buni, Ray, dar nu li s-a oferit nici o ocazie în viața lor și, pe deasupra, au mai avut și ghinion cu carul. Au făcut și ei tot ce-au putut, cum au putut mai bine.

Ray zîmbi, privind aiurea.

— Da, cred că ai dreptate. Ai mai vorbit cu mama?

— Da, dar cam demult.

— E tot în Florida?

— Da, cred că da.

Tăcură amîndoi o vreme, privindu-și fiecare mîinile. Se gîndeau la mama lor și cele mai multe gînduri erau dureroase. Ei doi apucaseră și perioade mai bune, pe vremea cînd erau mici și tatăl lor trăia. După moartea soțului ei, mama nu-și mai revenise niciodată și apoi, după moartea lui Rusty, rudele o internaseră într-un sanatoriu.

Ray urmărea cu degetul ochiurile metalice ale plasei care-i despărțea.

— Hai să vorbim despre altceva.

Mitch aprobă din cap. Aveau multe lucruri să-și spună, dar toate țineau de trecut. Trecutul era singurul lor punct comun și era mai bine să-l lase nerăscolît.

— Mi-ai scris că unul dintre foștii tăi colegi de celulă e detectiv particular în Memphis.

— Da, Eddie Lomax. A fost polițist în Memphis cam nouă ani, pînă cînd l-au vîrît la zdup pentru viol.

— Viol?

— Mda. Și a trecut prin momente grele aici. Âștia nu-i văd cu ochi buni pe violatori. Și nici pe polițisti. Pînă să apar eu, aproape că-l omorîseră. Tipul a ieșit de vreo trei ani. Îmi scrie cu regularitate, cîcă se ocupă mai ales de divorțuri.

— E în cartea de telefon?

— 969-3838! Da' ce nevoie ai de el?

— Am un coleg la firmă și nevastă-sa a luat-o prin arătură, da' nu poate s-o prindă. Auzi, dar Lomax ăsta, știe meserie?

— E foarte bun, așa pretinde. În orice caz, a făcut ceva bani.

— Pot să am încredere în el?

— Ei na, glumești?! Dacă-i spui că ești fratele meu, e în stare să și ucidă pentru tine. El e cel care mă va ajuta să ies de-aici, da' nu știe chestia asta încă. Poate îi arunci tu o

vorba...

— Aș vrea să nu te mai aud spunând asta.

Un gardian se opri în spatele lui Mitch.

— Trei minute, spuse el laconic.

— Spune-mi ce să-ți trimit.

— Dacă nu te superi, aș vrea să-mi faci un mare serviciu.

— Orice.

— Du-te la o librărie și caută o casetă d-aia, cum să înveți limba greacă în douăzeci și patru de ore, și mai cumpără-mi și un dicționar grec-englez!

— Bine, le ai săptămîna viitoare.

— Poți să-mi trimiți și tot tacîmul pentru italiană?

— Nici o grijă.

— Chestia e că nu m-am hotărît încă între Sicilia și Grecia. Nu știu ce să aleg și asta îmi dă insomnii. L-am întrebat și pe pastorul de aici, dar nici el nu m-a putut ajuta. M-am gîndit să mă duc la directorul stabilimentului, ce zici, nu-i o idee mare?

Mitch rîse scurt, aprobînd din cap.

— Da' de ce nu pleci în Australia?

— Știi că e o idee mișto? Ia vezi și de niște casete și dicționare pentru australiană, te rog!

Zîmbiră amîndoi, apoi tăcură, privindu-se cu intensitate și așteptînd gardianul să le anunțe sfîrșitul întrevederii. Mitch se uita la cicatricea de pe fruntea fratelui său și se gîndea la nenumăratele bătăi și încăierări care, în cele din urmă, îl duseseră la asasinat. Ray îi spunea "legitimă apărare"! Ani de-a rîndul fusese furios pe Ray pentru că se dovedise un prost, dar, cu timpul, furia îi trecuse și acum nu ar fi dorit nimic mai mult decît să-l poată îmbrățișa! Și ar mai fi dorit și să-l ia acasă, să-l îngrijească, să-l ajute să-și găsească o slujbă și un rost în viață.

— Să nu te prind că ai regrete în ceea ce mă privește, tocmai îi spunea Ray.

— Abby vrea și ea să-ți scrie.

— Foarte bine, mi-ar plăcea tare mult să-mi scrie și ea. Abia dacă mi-o amintesc, de pe vremea cînd era o puștoaică mică în Danesboro. Țin minte că se tot fiția pe lîngă banca lui taică-său, pe Main Street. Spune-i că o rog să-mi trimită o fotografie de-a ei și aș vrea și una cu casa voastră cea nouă. Știi că ești primul McDeere care, în ultima sută de ani, este proprietarul unei case?

— Trebuie să plec.

— Te mai rog ceva: caut-o pe mama și vezi ce face, dacă mai trăiește. Acu', că ai terminat școala, ar fi frumos din partea ta să cauți s-o vezi și să afli cum îi mai merge.

— Să știi că m-am gîndit și eu la asta.

— Ei bine, mai gîndește-te, da?

— Da. Ne vedem peste o lună.

De Vasher trase cu sete din țigară și apoi dădu drumul unui nor de fum în direcția instalației de aer condiționat.

— Am dat de Ray McDeere, anunță el plin de importanță.

— Unde e? Întrebă Oliver Lambert.

— Păi, în închisoarea Brushy Mountain. Omor prin imprudență în Nashville, acum opt ani. E acolo pentru cincisprezece ani, fără nici o posibilitate de eliberare "pe cuvînt de onoare". Raymond McDeere, treizeci și doi de ani, fără familie. Trei ani angajat în armată cu lăsare la vatră prin dezonoare publică. Un adevărat păgubos, ce mai!

— Dar cum l-ați găsit?

— Păi, frate-său ne-a condus: a fost ieri în vizită la el și, ca un făcut, noi l-am urmărit... Douăș'patru din douăș'patru, nu uita!

— Bine, dar condamnarea lui Raymond McDeere încheia un dosar public! Cred că l-ai fi putut găsi mai de mult.

— Păi l-aș fi găsit, Ollie, dacă ar fi fost important, numai că nu e. Noi ne facem meseria foarte bine, să știi!

— Cincisprezece ani ai zis? Dar pe cine a omorît?

— Eh, povestea obișnuită. O mîină de bețivi care se bat într-un bar pentru o fufă. Da' fără arme. Medicul legist a scris în raportul lui că tipul nostru și-a lovit adversarul cu pumnul de două ori și i-a crăpat capul.

— Bine, dar de ce "lăsare la vatră prin dezonoare publică"?

— Nesupunere la ordine. Plus că a mai atacat și un ofițer. Eu unu' nu pricep cum de n-a ajuns în fața Curții Marțiale!? Tipu' are un caracter din cele mai nasoale.

— Da! De fapt, ai dreptate, povestea asta nu are nici o importanță. Ei, și altceva ce ai mai aflat?

— Păi, nu prea multe. Avem microfoane în toată casa, știi, nu? Ei, da' băiatu' nu i-a spus nimic nevastei despre Tarrance. Îl ascultăm douăș'patru din douăș'patru, și n-a scăpat o vorbă nimănui.

Lambert zîmbi, aprobînd din cap: era foarte mîndru de McDeere.

— Și din punct de vedere sexual, cum e?

— Păi, tot ce putem face e să ascultăm, Ollie. Da' să știi că ascultăm cu cea mai mare atenție. Ei bine, ăia doi nu au mai făcut nimic de două săptămîni. Ce să-i faci, dacă puștiul stă aici șaispe ore pe zi și mai e și un maniac al muncitului pe brînci! Las' că aveți și voi grijă să-i educați așa pe toți! Și puștoaica s-a cam plictisit — sindromul obișnuit de nevastă de avocat începător. Toată ziua vorbește cu mă-sa la telefon, da' cu taxă inversă, așa că puștiu' habar n-are. Și ea i-a zis lu' mă-sa că el s-a schimbat și că nu mai e același și tot felu' de chestii de-astea. Ah, și după părerea ei, el o să moară de atîta muncă. Uite, numai aiureli de-astea auzim. Și nici n-am vreo fotografie cu ei doi în pat. Îmi pare rău, Ollie, că știu ce mult îți plac poze de-astea.

Lambert privea cu mare atenție peretele din fața lui, fără să scoată un cuvînt.

— Ascultă, Ollie, eu unu' cred că ar trebui să-l trimitem pe puști în Grand Cayman, împreună cu Avery, să rezolve ceva afaceri. Ia vezi dacă poți să aranjezi chestia asta!

— Nici o problemă, dar aș putea să te întreb de ce?

— Nu acum! Ai să afli tu mai tîrziu.

Clădirea se afla în partea veche a orașului, în plin centru, într-o zonă de dărăpănături. La nici două cvartale distanță, străluceau în soare modernele turnuri din sticlă și oțel, înghesuite unul într-altul, de parcă la Memphis ar fi fost criză de terenuri de construcții.

Pe ușă, o plăcuță metalică informa că la etaj se află biroul lui Eddie Lomax, detectiv particular. Consultații numai pe bază de programare. Pe ușa de la etaj, o altă plăcuță anunța că onor clientela putea beneficia de orice fel de investigații: divorțuri, accidente, persoane dispărute, urmăririi și supravegheri. În ceea ce privea anunțul din cartea de telefon, acela menționa fosta carieră de polițist a detectivului Lomax, dar nu și sfîrșitul acesteia. Anunțul din cartea de telefon îi mai asigura pe clienți că pot beneficia de ascultări discrete, de fotografii — la fel de discrete —, de probe pentru tribunal, de analiza stresului vocii înregistrate, de urmărirea și identificarea bunurilor furate, de asigurare personală și de investigații prenuptiale. Toate acestea autorizate, sigure și disponibile douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Etic, confidențial, demn de toată încrederea.

Pe Mitch, cel mai mult îl impresiona abundența de încredere. Avea fixată o întîlnire cu Lomax la ora cinci după-a-miază, dar el sosise cu cîteva minute mai devreme. O blondă bine făcută, strînsă într-o fustă de piele neagră, cu niște cizme negre în picioare, îl întrebă cine este și-i arătă cu un gest nepăsător un scaun îmbrăcat în vinilin portocaliu, așezat lîngă fereastră. Eddie era puțin ocupat, spuse ea. După ce examina cu atenție scaunul acoperit cu un strat gros de praf și aseasonat cu ceva pete de grăsime, Mitch renunță să se mai așeze. Îi spuse blondei că îl doare spatele. Tammy, căci așa o chema, dădu din umeri și se întoarse la guma ei de mestecat și la vrafu' de documente pe care le bătea la mașină. Mitch încercă să glumească, întrebînd-o dacă dactilografia un act prenuptial. Scrumiera de pe masa ei era plină ochi cu mucuri de țigări spoite cu ruj de buze roz. În timp ce bătea la mașină cu mîna stîngă, cu dreapta culese cu mare precizie din pachet o nouă țigară. Cu o dexteritate și mai mare, aprinse o brichetă și dădu foc vîrfului țigării incredibil de lungă și subțire. Cînd sfîrși această operațiune, buzele i se strînseseră posesiv în jurul minusculei țigări și întregul ei trup începu să tragă avid fumul albăstrui. Literale se transformau în cuvinte, cuvintele în propoziții, în fraze și paragrafe, în timp ce ea încerca cu disperare să-și umple plămîinii cu fum. Fumul se ridica spre tavanul încăperii, amestecîndu-se cu norul cenușiu care deja plutea acolo. Apoi, blondă începu să tușească, o tuse sacadată și enervantă, care-i congestiona fața și-i zgîlțîia sîinii mari. Nu se întrerupse nici cînd înșfacă o cană aflată pe birou, cană din care bău cu lăcomie. După care își reluă țigara, pufăind cu poftă mai departe.

După vreo două minute, lui Mitch începu să i se facă teamă de concentrația de monoxid de carbon. Descoperi o spărtură în fereastră, o mică spărtură pe care, din motive necunoscute, păianjenii o ocoliseră cînd își țesuseră plasele, așa că se apropie de perdelele zdrențuite și îmbîcsite de praf, încercînd să respire aerul de afară. Se simțea rău de-adevărat. În spatele lui, tușea și horcăitul blondei continuau în tandem. Mitch încercă să

deschidă fereastra, dar aceasta fusese demult sigilată de straturile succesive de vopsea, acum crăpată. Tocmai în clipa în care amănase de tot, zgomotul mașinii de scris și tusea încetară.

— Avocat?

Mitch se depărta de fereastră, privind-o pe secretară. Aceasta era acum așezată pe marginea biroului, picior peste picior, cu fusta de piele neagră mult ridicată peste genunchi. Sorbea dintr-o sticlă de Pepsi-Cola dietetică.

— Da.

— La o firmă mare?

— Da.

— Așa mă gîndeam și eu. Puteam să jur că așa e. Costum scump, cămașă nostimă și fină, cravată de mătase... E ușor să-i recunoști pe avocații de la firmele mari — n-au nimic de-a face cu pîrlitii care se vîntură prin Tribunalul Orășenesc.

Fumul începuse să se destrame și Mitch să respire mai ușor. Admiră picioarele femeii care se așezase în așa fel încît să fie admirată. Tammy, la rîndul ei, admira pantofii lui Mitch.

— Îți place costumul meu?

— Da, vîd că e marfă scumpă, la fel ca și cravata, da' nu sînt la fel de sigură despre pantofi și cămașă.

Mitch îi studie cizmele, apoi picioarele, fusta, puloverul mulat pe bustul ei bogat și încercă să găsească o replică amuzantă. Se pare că pe ea n-o deranja să fie examinată; stătea proțăpîtă în fața lui și plescăia din sticla de Pepsi. Cînd se satură și de Mitch și de Pepsi, îi arătă din cap ușa de la biroul lui Lomax și-i spuse:

— Acum poți să intri, Eddie te așteaptă.

Detectivul vorbea la telefon, încercînd să-l convingă pe un biet bătrîn că fiul lui era, în realitate, homosexual. Ba chiar unul foarte activ. Îi arătă lui Mitch cu bărbia un scaun de lemn pe care acesta se așeză. Cînd observă că ambele ferestre ale încăperii erau larg deschise, respiră mult mai ușor.

Eddie părea pur și simplu dezgustat de conversația telefonică și-i șopti lui Mitch, după ce acoperise microfonul cu mîna:

— Plînge.

Mitch surîse politicos, ca și cum situația i s-ar fi părut foarte veselă.

Eddie purta cizme albastre cu vîrfurile ascuțite din piele de șopîrlă, niște blue-jeans, o cămașă bine apretată de culoarea piersicii coapte, foarte adînc deschisă în față. Pe piept, prin pădurea de păr negru, se zăreau două lanțuri groase de aur și un colier ce părea a fi din turcoaze. Era evident un admirator al lui Tom Jones sau al unuia dintre cîntăreții aceia cu păr stufos, cu ochi negri, cu perciuni deși și cu bărbii puternice.

— Am și fotografii, spuse el și imediat îndepărtă receptorul de la ureche, în momentul în care interlocutorul lui începu să strige. Scoase dintr-un dosar cinci poze lucioase, opt pe zece și le împinse peste birou, drept în poala lui Mitch. Da, era adevărat. Tipii ăștia, oricine ar fi fost ei, erau niște homosexuali. Eddie zîmbea plin de mîndrie. Trupurile din fotografii erau se pare, pe o scenă a unui club dubios. Mitch puse cu grijă fotografiile pe birou și privi pe fereastră. Cel care luase aceste imagini fusese chiar în acel club. Își amintea de condamnarea pentru viol a lui Lomax. Un polițist condamnat pentru viol! Tocmai atunci, Eddie trînti receptorul în furcă.

— Deci tu ești Mitchell Mc Deere! Încîntat să te cunosc!

Își strînseră mîinile peste birou.

— Plăcerea este de partea mea! Am fost duminică la Ray.

— Parcă te cunosc de ani de zile! Știi, semenii teribili cu Ray! Da, mi-a spus că ai fost pe la el și mi-a povestit totul despre tine. Bănuiesc că și ție ți-a spus totul despre mine. Am fost polițist, pe urmă m-au condamnat pentru viol. Nu știu dacă ți-a spus că fata avea șaptesprezece ani, dar că arăta ca de douăzeci și cinci și că eu am căzut în plasă ca un fraier?!

— A amintit el ceva. Știi că Ray nu e prea vorbăreț.

— E un tip nemaipomenit! Îi datorez, practic, viața. În închisoare, cînd ăia au aflat că sînt polițist, s-au pus cu omor' pe mine. Noroc că a intervenit el! Pînă și negrii s-au dat la o parte în fața lui! Știi ce poate să-i facă unuia, dacă-și pune mintea cu el!...

— Ray e toată familia mea.

— Mda, știu și asta. Cînd împărți ani de zile cu același tip o celulă de doi pe trei, afli totul despre el. Cînd m-au eliberat pe mine pe cuvînt de onoare, tu tocmai te gîndeai să faci dreptul.

— Am terminat în iunie anul ăsta și acum am venit să lucrez la Bendini, Lambert & Locke.

— N-am auzit de ei.

— E o firmă specializată în taxe. Au sediul pe Front Street.

— Am deseori de-a face cu divorțurile avocaților. Supraveghere, fotografii, în fine, o groază de murdării de strîns pentru tribunal.

Eddie Lomax vorbea repede, în propoziții scurte, mîncînd litere și silabe întregi. Își așezase cizmele de cowboy pe birou, forțînd admirația interlocutorului.

— Mai am și cazuri la care lucrez, la cererea avocaților. Dacă, de exemplu, miros un accident zdravăn de mașină, sau o urmărire în justiție pentru daune, mă bag și aștept să văd care o să fie ăla care o să facă pe nizonaiul. Așa a fost clădită firma asta — daune personale. Avocații ăștia iau patruzeci la sută din despăgubire! Patruzeci la sută!

Clătină din cap, plin de dezgust, ca și cum i-ar fi fost imposibil să înțeleagă cum de trăiau în Memphis niște avocați atît de lacomi.

— Lucrezi cu ora, Eddie?

— Treizeci de verzișori, plus cheltuielile. Noaptea trecută am stat șase ore în mașină în față la Holiday Inn, așteptînd ca soțul clientei mele să iasă cu tîrfa lui pe ușă, ca să pot face și eu niște poze. Șase ore. Adică o sută optzeci de verzișori, și asta numai ca să stau în cur și să mă uit la reviste porno și să aștept. Și i-am trecut la cheltuieli și cina.

Mitch îl asculta cu mare atenție, de parcă lua lecții. Capul lui Tammy se iți în cadrul ușii. Secretara anunța că pleacă. Izul rînded care o însoțea, se pare, pretutindeni, pătrunse în încăperea și Mitch se întoarse repede către ferestrele deschise. Ușa se trînti în urma ei.

— E o fată grozavă. Are necazuri cu bărbatu'. Ță e șofer de camion și se crede Elvis Presley. Are părul negru, tuns și pieptănat exact ca Elvis. Poartă ochelari din ăia aurii, de soare, tot ca Elvis. Cînd nu e în cursă, stă lîngă camion, ascultă cîntecele lui Elvis și se uită la filmele lui timpite. Închipuiește-ți că s-au mutat tocmai aici din Ohio, pentru că maimuțoiul ăsta vrea cu orice preț să fie cît mai aproape de mormîntul lui Elvis — the King. Și ghicește cum îl cheamă!

— De unde să știu eu?!

— Păi, na! Elvis, cum să-l cheme! Elvis Aaron Hemphill. Și-a schimbat numele după moartea lui King și l-a schimbat în mod absolut legal! Are și un număr, o imitație, într-un night club de mîna paispea de pe-aici. L-am văzut și eu într-o seară. Era într-un costum alb, mulat pe hoit, descheiat pîn-la buric și totul ar fi fost OK, doar că are o burtă ca o lubeniță. A fost ceva trist de tot! Și are și o voce caraghioasă, parcă e un șef indian bătrîn, care mormăie rugăciuni lîngă foc. Trist de tot, ce mai!

— Da' care e problema?

— Femeile. N-o să-ți vină să crezi cînd ți-o spune cîte nebune vin în Memphis doar de dragul lui Elvis! Și toate matracucile astea cad în fund în fața bufonului de care-ți spuneam, atunci cînd îl maimuțărește el pe Elvis. Aruncă în el cu chiloți, niște parașute de chiloți, scoși de pe fundurile lor grase, pline de slănină! Și ăla își șterge fruntea cu chiloții ăștia și pe urmă pac! Îi aruncă înapoi! Și țicnitele îi dau numerele camerelor lor de la hotel! Ei bine, noi bănuim că el se duce la astea și încearcă să facă pe armăsarul, cum făcea Elvis. Da' încă nu l-am prins asupra faptului.

Mitch nu știa ce să spună. Rîdea prosteește, de parcă ar fi auzit o poveste incredibilă. Lomax știa ce gîndea el.

— Ai probleme cu nevasta?

— Nu. N-are nici o legătură. Am nevoie de niște informații despre patru persoane dispărute. Trei sînt morți și unul e în viață.

— Sînt numai urechi. Sună interesant. Hai, te ascult!

Mitch își scoase notițele din buzunar.

— Presupun, spuse el, că toată afacerea asta este și va rămîne strict confidențială.

— Absolut. Strict confidențială, așa cum sînt afacerile tale cu clienții tăi.

Mitch aprobă din cap, dar se gîndi la Tammy și la Elvis — de ce îi povestise Lomax chestia asta?

— Da, trebuie să fie confidențială.

— Ți-am spus doar că așa o să fie! Poți să ai încredere în mine.

— Treizeci pe oră?

— Pentru tine, douăzeci, că doar te-a trimis Ray, nu?

— Îți mulțumesc.

— Ei bine, despre cine e vorba?

— Cei trei care au murit au fost avocați la firma unde lucrez eu. Robert Lamm a fost

omorît într-un accident de vînătoare, undeva, prin Arkansas, în munți. Dispăruse de vreo două săptămîni cînd l-au găsit. Avea un glonț în cap. l-au făcut autopsie și asta e tot ceea ce știu. Alice Knauss a murit într-un accident de mașină în 1977, aici, în Memphis. Se presupune c-a lovit-o un șofer beat. John Mickel s-a sinucis în 1984. L-au găsit în birou, alături de o armă și de o scrisoare de adio.

— Și asta-i tot ce știi?

— Da.

— Și, de fapt, ce vrei?

— Vreau să știu cît mai multe despre moartea lor. Cum au murit, cine a anchetat, ce întrebări au rămas fără răspuns, în fine, toate supozițiile și ipotezele posibile.

— Da' tu ce bănuiești?

— În momentul de față, nimic. Sînt doar curios.

— Ba ești mai mult decît curios.

— OK, sînt mai mult decît curios, dar, deocamdată, hai s-o lăsăm așa.

— Corect. Și cine-i al patrulea?

— Un tip, Wayne Tarrance, agent FBI aici, în Memphis.

— Oh, FBI!

— Ce, te deranjează?

— Da, mă deranjează. Pentru un sticlete iau patruzeci pe oră.

— Nici o problemă.

— Și ce vrei să știi?

— Verifică-! De cînd e aici, de cînd e agent, ce faimă are și așa mai departe.

— Asta-i destul de ușor.

Mitch își strînse notițele și le puse în buzunar.

— Cît timp durează toată investigația?

— Păi, cam o lună.

— Bine.

— Ia mai zi o dată, cum îi zice firmei unde lucrezi?

— Bendini, Lambert & Locke.

— Tipii ăia doi care au fost omorîți astă-vară...

— Da, erau la firmă.

— Vreo bănuială...

— Nu.

— Eh, am zis și eu doar așa, ca să te întreb...

— Ascultă, Eddie, trebuie să fii foarte prudent! Nu-mi telefona nici acasă, nici la serviciu, te caut eu peste vreo lună. Cred că sînt urmărit în permanență.

— De cine?

— Ei, tocmai asta aș vrea și eu să știu.

13

Avery privea zîmbind cînd la Mitch, cînd la hîrtia pe care o ținea în mînă:

— Ia uite! În octombrie ai facturat o medie de șaiszeci și una de ore pe săptămînă!

— Da?! Eu credeam că sînt șaiszeci și patru...

— Să știi că șaiszeci și una e o medie foarte bună. Și dacă vrei să mai știi ceva, află că n-am mai avut niciodată un angajat care să factureze atît pe lună, încă din primul an.

— Iar tu află că n-am băgat nimic de umplutură și că aș fi putut să facturez chiar mai mult.

— Cîte ore lucrezi pe săptămînă?

— Păi, ceva între optzeci și cinci și nouăzeci. De fapt, dacă aș fi vrut, aș fi putut factura șaptezeci și cinci de ore.

— Ei, lasă, nu era cazul. Cel puțin nu încă. Vezi, fii atent că s-ar putea să-i faci pe unii geloși, pe-aici prin zonă. ăia mai tineri sînt cu ochii pe tine.

— Și tu ai vrea s-o las mai moale?

— Bineînțeles că nu! Noi doi sîntem în urmă cu o lună față de ceea ce ne-am propus. Nu, nu despre asta e vorba. Pur și simplu sînt îngrijorat de numărul mare de ore. Puțin îngrijorat, asta-i tot. Cum vine unu' la noi, cum pornește ca din pușcă: optzeci, nouăzeci de ore pe săptămînă. După numai două luni, și-au și golit rezervorul. Dar tu nu, tu ai o rezistență ieșită din comun.

- Păi dacă n-am nevoie de prea mult somn...
- Da' soția ta ce crede despre chestia asta?
- De ce te interesează?
- Nu o deranjează programul tău de lucru interminabil?

Mitch îl privi încruntat pe Avery și-și aduse aminte de cearta lui cu Abby din noaptea trecută, când el ajunsese acasă cu trei minute înainte de miezul nopții. Schimbaseră doar câteva cuvinte dure și reci, dar fusese, oricum, cea mai urâtă ceartă a lor de până acum. Și promitea să fie doar începutul! Nici unul nu cedase și Abby terminase prin a-i declara că se simțea mai apropiată de domnul Rice, vecinul de alături, decât de propriul ei soț.

— Soția mea înțelege situația. Oricum, i-am spus că ajung asociat în cel mult doi ani și că, la cel mult treizeci, mă retrag.

— Ei da, nu s-ar spune că nu te străduiești să ajungi aici!

— Da' nici nu s-ar spune că te plângi de chestia asta tocmai tu. Fiecare oră pe care am facturat-o săptămîna trecută era legată de unul din cazurile tale și nu mi s-a părut că te omorai cu regretele în ceea ce privea suprasolicitarea mea.

Avery lăsa hîrtia pe birou și se uită încruntat la Mitch:

— Pur și simplu nu vreau să-ți neglijezi familia.

"Ciudată chestie! Sfaturi conjugale de la un tip care și-a părăsit nevasta!" Mitch îl privi pe Avery cu tot disprețul de care se simțea capabil:

— N-ai de ce să fii îngrijorat de ceea ce se întîmplă la mine acasă! Atîta timp cît sîntem productivi, ar trebui să fii fericit.

Avery se aplecă peste birou:

— Uite ce e, Mitch, eu habar n-am de chestiile astea! Mi s-a șoptit de sus — Lambert și McKnight — lor li se pare că forțezi nota. Adică — de la cinci dimineața în fiecare zi, chiar și duminica — trebuie să recunoști că e cam exagerat!

— Aha și ce ți-au spus exact?

— Păi, nu prea multe! Mă crezi sau nu, da' ăstora chiar le pasă de tine și de ai tăi. Ei vor să aibă avocați fericiți cu soții ferice, pentru că, dacă totul merge frumos acasă la ei, avocații sînt productivi la firmă. Lambert mai ales este foarte îngrijorat. El s-a gîndit să se retragă peste cîțiva ani și acum încearcă să-și retrăiască anii de glorie prin tine și prin ceilalți tineri de aici. Să nu te superi dacă-ți pune prea multe întrebări sau dacă-ți ține predici. El și-a cîștigat dreptul de a face pe bunicul aici, la noi.

— Dacă te mai întreabă cineva ceva despre mine, spune-i că Abby e bine, că sîntem foarte fericiți împreună și că eu sînt productiv în draci!

— OK, acum că am lămurit și chestia asta, află că plecăm amîndoi în insula Grand Cayman de mîine într-o săptămîină. Trebuie să mă întîlnesc acolo cu niște bancheri, în numele lui Sonny Capps și al altor trei clienți. Evident, e vorba de afaceri, dar acolo mai rămîne totdeauna loc și de ceva înot și pescuit subacvatic sau de alte minuni. I-am spus lui Royce McKnight că am nevoie de tine și a fost de acord. A zis chiar că, probabil, ai și tu nevoie de odihnă și recreere. Ei, vrei să mergi?

— Cum să nu! Numai că sînt puțin surprins.

— E vorba strict de afaceri, așa că fără neveste. Lambert era chiar puțin îngrijorat să nu care cumva să ai necazuri acasă pe chestia asta.

— Da?! Eu cred că domnul Lambert se interesează puțin cam mult de ceea ce se întîmplă prin ograda mea! Transmite-i, te rog, că sînt stăpîn pe situație și că nu e nici o problemă la mine acasă!

— Prin urmare, vîi cu mine?

— Sigur că vin! Da' cît stăm acolo?

— Vreo două zile. O să stăm într-unul din apartamentele firmei. S-ar putea ca celălalt apartament să fie ocupat de Sonny Capps. Eu încerc să obțin și avionul firmei, dar s-ar putea să fim nevoiți să zburăm cu o cursă obișnuită.

— În ceea ce mă privește, totul e OK.

La Miami, doar doi dintre pasagerii cursei Cayman Airways 727 mai purtau cravate, iar după primul punch cu rom, Avery își scoase și el cravata și și-o îndesă în buzunar. Stewardesele care serveau băutura erau niște indigene din insule — frumoase, cu părul negru, cu ochi albaștri și cu zîmbete fermecătoare. Avery repeta întruna că femeile din insule erau grozave. Așezat la fereastră, Mitch încerca să-și ascundă emoția primei lui călătorii în străinătate. Căutase o carte despre Insulele Cayman și găsisese una la bibliotecă. Erau trei insule: Grand Cayman, Little Cayman și Cayman Brac. Cele două mai mici erau

puțin populate și rareori vizitate. Grand Cayman avea cam optsprezece mii de locuitori, douăsprezece mii de corporații înregistrate și trei sute de bănci. Populația era alcătuită din douăzeci la sută albi, douăzeci la sută negri și șaizeci la sută persoane care nici nu știau ce sînt și nici nu le păsa. În ultimii ani, capitala insulei, Georgetown, devenise o oază de refugiu pentru cei care doreau să evite taxele internaționale. Bancherii din insulă aveau reputația de a fi mai discreți decît colegii lor elvețieni. În Grand Cayman nu existau taxe, iar unele companii primiseră asigurări ferme că n-aveau să plătească taxe cam cincizeci de ani de acum înainte. Insulele erau dominion britanic și aveau un guvern neobișnuit de stabil. Veniturile provenite din impozitele pe importuri și din turism finanțau absolut orice activitate din insulă. Rata criminalității și cea a șomajului erau zero.

Grand Cayman avea douăzeci și trei de mile lungime și opt mile lățime, dar din avion părea mult mai mică. Era o stîncă aruncată în marea transparentă, de culoarea safirului.

Avionul părea gata să aterizeze în lagună, dar o fișie scurtă de asfalt, răsărită de niciunde, îl prinse, parcă, în ultima clipă. Cei doi coborîră și se îndreptară către vamă, în timp ce un negru înșfăcă bagajele lui Mitch și le aruncă, împreună cu cele ale lui Avery, în portbagajul unui Ford LTD model 1972. Mitch îi dădu un bacșiș regesc.

— La Seven Mile Beach! comandă Avery, renunțînd cu regret la ceea ce mai rămăsese din ultimul punch cu rom.

— OK, mon, răspunse șoferul, trăgănînd cuvintele.

Taxiul se îndreptă, scîrțîind din toate încheieturile, către Georgetown. Din aparatul de radio de la bord se revărsa muzică reggae, iar șoferul trepida și se bîțîia, bătînd ritmul cu degetele în volanul rabelei pe care o conducea. De altfel, mergea pe contrasens. De fapt, observă Mitch, toată lumea mergea aici pe contrasens. Așa că se înfundă și mai bine în canapeaua uzată și-și încrucișă picioarele cît mai comod. Prin ferestrele deschise, aerul tropical intra în valuri calde și umede, răvășindu-i părul. Senzația era foarte plăcută, își spuse Mitch.

Relieful insulei era plat. Pe șoseaua spre Georgetown se înghesuiau sumedenie de mașini europene prăfuite, care se încurcau cu sumedenie de scutere și de biciclete. Casele de pe marginea drumului aveau un singur etaj, acoperișuri de tablă și jaluzele colorate. Erau înconjurate de minuscule peluze, a căror iarbă săracă era perfect îngrijită. Pe măsură ce se apropiau de oraș, casele erau înlocuite de magazine și de clădiri albe cu două-trei etaje, în care miile de turiști se ascundeau de soarele tropicelor. Șoferul luă o curbă strînsă și, dintr-o dată, se treziră în plin centru al orașului — o aglomerație de sedii de bănci, cu clădiri din cele mai moderne. Brusc, Avery își aduse aminte că trebuia să facă pe ghidul.

— Vezi aici bănci din toată lumea: Germania, Franța, Anglia, Canada, Spania, Japonia, Danemarca, ba chiar și din Arabia Saudită și din Israel. Peste trei sute la ultimul inventar! Locul ăsta a devenit un adevărat refugiu pentru cei care caută să evite taxele. Bancherii sînt foarte discreți. În comparație cu ei, elvețienii sînt niște adevărate guri-spate.

Traficul era foarte intens, așa că șoferul micșoră viteza și, ca urmare, briza tropicală încetă brusc să-l mai mîngîie pe Mitch.

— Văd o mulțime de bănci canadiene, observă el cu voce tare.

— Uite, clădirea aia e Royal Bank of Montreal. Mergem acolo mîine dimineață, la ora zece. Cele mai multe afaceri pe care le avem aici sînt în legătură cu băncile canadiene.

— Vreun motiv special?

— Sînt și sigure și discrete.

Strada era supraaglomerată. După o curbă, pătruseră într-o altă stradă, la fel de ticsită. Dincolo de intersecție, undeva, foarte aproape, scînteia în soarele orbitor, Marea Caraibelor. Un iaht de croazieră era ancorat în golf.

— Vezi, ăla e Hogsty Bay, unde acum vreo trei sute de ani își adăposteau pirații corăbiile. Barbă Neagră a bîntuit pe-aici și și-a îngropat comorile tot pe undeva pe-aici. Acum vreo cîțiva ani au găsit niște comori într-o peșteră de lîngă Bodden Town.

Mitch dădu din cap, ca și cum ar fi crezut toată povestea. Văzu zîmbetul șoferului în oglinda retrovizoare. Avery își ștergea fruntea inundată de sudoare, gata să continue.

— Da, locul ăsta i-a atras întotdeauna pe pirați. Odată, demult, veneau aici oamenii lui Barbă Neagră, acum vin pirații moderni care înființează corporații, ca să aibă unde să-și ascundă banii. Am dreptate, mon?

— Da, mon, aveți dreptate, răspunse șoferul.

— Uite și Seven Mile Beach! E una din cele mai frumoase și mai reputeate plaje din lume. Așa e, mon?

— Așa e, mon.

— Nisip alb ca zahărul, apă caldă și limpede, femei calde și frumoase. Așa e, mon?

— Așa e, mon.
— Astă-seară, la Palms, o să fie o masă la iarbă verde, mon?
— Da, mon. La ora șase.
— Asta-i chiar lângă apartamentul nostru, Mitch. The Palms e un hotel cunoscut și are cea mai tare activitate de pe plajă, ai să vezi.

Mitch zîmbea și urmărea defilarea hotelurilor care, privite prin parbriz, păreau că zboară. Își amintea de interviul de la Harvard. Oliver Lambert îi predicase mult și convingător: firma nu accepta divorțul și nici crailîcul. Și nici băutura. Ei, dar poate că Avery nu beneficiase de vreo astfel de predică! Sau, poate că da...

Firma Bendini, Lambert & Locke deținea două apartamente situate chiar în centrul cartierului numit Seven Mile, foarte aproape de hotelul The Palms. Încăperile erau foarte spațioase și decorate somptuos. Avery spunea că fiecare apartament făcea pe puțin o jumătate de milion, dar, firește, nu erau de vânzare. Nu erau nici de închiriat. Erau sanctuarele membrilor firmei și ale cîtorva clienți, puțini la număr și aleși pe sprînceană.

Din balconul dormitorului aflat la etajul al doilea, Mitch se uita visător la micile vase care pluteau, parcă fără țintă, pe marea scînteietoare. Soarele scăpata într-un apus incendiar, iar valurile îi reflectau razele în mii de direcții. Lahtul de croazieră se îndepărta încet de mal. Plaja era invadată de zeci de turiști care se plimbau, vîneau crabi și beau punch cu rom sau bere Red Stripe din Jamaica. Dinspre The Palms, se revărsau valuri de melodii, în ritmul de neconfundat al Caraibelor. Acolo, un bar spațios, amenajat în aer liber, protejat doar de un vast acoperiș de paie, atrăgea turiștii cu forța unui magnet. În imediata vecinătate, o colibă de iarbă oferea spre închiriere echipament pentru scufundări, catamarane și mingi de volei.

Avery apărui în balcon, arborînd un șort cu desene mari, florale, violent colorate în galben și portocaliu. Avea un trup neted și musculos, fără nici o urmă de piele atîrnînd sau de carne fleșcăită. Împreună cu alți tipi din Memphis, Avery era proprietarul unui club de sănătate și era evident că mergea acolo în fiecare zi. Era și mai evident faptul că respectivul club avea în dotare lămpi pentru bronzat artificial... Cu toate acestea, Mitch era într-adevăr impresionat de forma colegului său.

— Ei, cum îți plac țealele mele de plajă?
— Foarte drăguțe. Îți vin bine.
— Dacă vrei și tu, să știi că mai am o serie.
— Nu, mulțumesc, rămîn la șortul meu de sport.
Avery sorbi o înghițitură dintr-un pahar și începu să vorbească despre peisaj.
— Uite, am venit aici de zeci și zeci de ori și încă mă simt emoționat! M-am gîndit să mă retrag — cînd m-oi retrage — pe undeva pe-aici.
— Da, cred că ar fi plăcut. Ai putea să te plimbi pe plajă și să vînezi crabi.
— Și să joc domino. Și să beau Red Stripe. Tu ai băut vreodată?
— Nu, nu-mi amintesc să fi băut vreodată.
— Atunci pică tocmai la țanc să mergem acum și să bem. Hai!

Barul în aer liber se numea Rumheads și era în permanență ticsit de turiști însetați. La o masă de lemn ședea cîțiva localnici și jucau domino. Avery nu se lăsă impresionat de mulțime. În cîteva minute se întoarse la Mitch cu cîte o sticlă de bere pentru fiecare. După care găsiră și două locuri libere lângă jucătorii de domino.

— Da, cred că asta am să fac cînd o fi să mă retrag. Mă mut aici, joc domino și beau numai Red Stripe.
— E bună berea asta.
— Da, și cînd m-oi sătura de domino, arunc inele la țintă, continuă Avery, privind spre un grup de englezi beți care se îndeletniceau cu aruncatul unor inele și se înjurau reciproc cu multă rîvnă.
— Și cînd am să mă satur și de asta, cine știe ce-o să mai fac... Scuză-mă un moment, te rog.

Avery se ridică și se îndreptă către o masă la care se așezaseră două costume de baie minuscule. Se prezentă și fu invitat să ia loc. Mitch comandă încă o bere și se duse pe plajă, în depărtare se vedeau clădirile băncilor din Georgetown. O porni fără grabă în direcția lor.

Mîncarea era așezată pe măsuțe pliante, în jurul piscinei. Rechin și fructe de mare la

grătar, creveți fripți, broască țestoasă și stridii, homar. Toate veneau din mare, toate erau proaspete. În jurul măsuțelor era mare înghesuială și chelnerii se foiau de colo-colo, cărînd galoane de punch cu rom.

Atmosfera era încălzită de o formație reggae. După ce se ascunsese în spatele unui nor, soarele sfîrși prin a dispărea dincolo de orizont. Mitch îl însoți pe Avery la bufet unde, așa cum era de așteptat, la o măsuță, îi așteptau cele două costume de baie. Erau surori, aveau cam treizeci de ani, erau divorțate și, în acel moment, pe jumătate bete. Cea care răspundea la numele de Carrie se aprinsese după Avery. Cealaltă, Julia, îi făcea ochi dulci lui Mitch. Acesta se întreba ce anume oare le povestise Avery celor două.

— Văd că ești căsătorit, șopti Julia, așezîndu-se lîngă el.

— Da, și sînt foarte fericit în căsătorie.

Femeia zîmbi, ca și cum ar fi acceptat provocarea. Sora ei îi făcu cu ochiul lui Avery. Mitch înșfacă un pahar cu punch și-l dădu peste cap. Nu prea avea poftă de mîncare.

Ciugulea absent din farfurie și nu-și putea lua gîndul de la Abby. Dacă cineva i-ar fi cerut o explicație, i-ar fi fost greu s-o dea. Să cinezi cu două femei atrăgătoare și aproape goale — cum să explici așa ceva!? La un moment dat, conversația se împotmoli și Mitch nu se simți în stare să dea o mîină de ajutor. Un chelner puse pe masă o carafă cu punch care fu golită aproape instantaneu. După care, Avery deveni insuportabil. Începu prin a le povesti celor două femei că Mitch jucase fotbal la New York Giants și că fusese de două ori cîștigător al cupei Super Bowl, că, înainte de accidentul de la genunchi, același Mitch cîștigase un milion pe an dar că, din nefericire, cariera lui fusese dramatic întreruptă, iar Mitch îl asculta clătînînd din cap și, în loc de orice alt comentariu, își mai turna din cînd în cînd ceva punch în pahar. Julia își trase scaunul mai aproape de el și începu să-i îndruge la ureche vrute și nevrute. Orchestra începu să cînte din ce în ce mai tare, semn că cei care se saturaseră de mîncat puteau să danseze, dacă doreau. Jumătate din asistență se ridică și luă cu asalt ringul de dans, un podium de lemn situat între piscină și plajă, protejat de coroanele copacilor.

— Hai să dansăm! strigă Avery, luîndu-și partenera de mîină și trăgînd-o spre ring.

Curînd, Mitch nu-i mai putu identifica în mulțimea înghesuită. Julia se apropie și mai mult de el. Nu trecu mult și mîna ei poposi de piciorul lui.

— Vrei să dansăm? îl întrebă ea, torcînd încetișor și îmbietor.

— Nu.

— Foarte bine. De fapt, nici eu nu vreau. Ce-ai vrea să facem?

Acum, sîinii ei îi atingeau brațul, iar buzele i se desfăcuseră în cel mai seducător surîs.

— N-am de gînd să fac ceva anume, răspunse el morocănos, îndepărtîndu-i mîna.

— Ei, totuși, hai să ne distrăm și noi puțin! Oricum, soția ta nu va afla niciodată.

— Uite ce e, Julia, ești foarte frumoasă, dar îți pierzi timpul cu mine. E încă destul de devreme, așa că ai timp să-ți găsești un armăsar adevărat.

— Da' știi că ești nostim?!

Mîna ei își relua locul pe piciorul lui. Mitch trase aer în piept:

— Știi ceva?! Cară-te!

— Poftim!? Mîna ei se retrase brusc.

— Am spus cară-te!

— Ce-i cu tine? Ce nu merge?

— Am oroare de bolile venerice. Cară-te!

— Cară-te tu!

— E o idee nemaipomenită. Cred că asta am să fac. Ah, să știi că cina mi-a plăcut.

Cu un pahar de punch în mîină, Mitch se îndreptă spre bar. Comandă o bere și se așază într-un colț mai întunecos al curții interioare. În fața lui, cît cuprindea cu ochii, plaja era pustie. Undeva, mai departe, se zăreau luminile celor cîteva bărci care pluteau în rada portului. Noaptea caraibiană era caldă și străbătută de muzică și de hohote de rîs. E bine aici, își spuse Mitch, și ar fi și mai bine dacă ar fi și Abby cu mine. Las' că poate venim aici la anul, dacă s-o putea. Avem mare nevoie să fim împreună undeva departe de casă și de birou. Adevărul e că ne-am cam îndepărtat unul de altul și zău dacă știu de ce!? Și nici măcar nu putem vorbi despre asta... Mie mi-e teamă, da' nu știu ce să fac...

— La ce te uiți?

Vocea necunoscută îi făcu să tresară. Ea se apropie de masă și se așază. Era o indigenă cu piele măslinie și cu ochi albaștri sau căprui deschis. Mitch nu reușea să le distingă culoarea în întunericul ce-i înconjură. Vedea însă că ea avea ochi frumoși, cu privirea caldă și sinceră. Părul ei negru și ondulat îi cădea în valuri mari pînă în talie. În vinele ei curgea un adevărat cocktail — sînge alb, negru, european și încă. Fata purta un

sutien alb, care abia dacă reușea să-i acopere sânii mari. Avea și o fustă lungă, multicoloră, spintecată pînă sus, care se deschise larg atunci cînd necunoscuta se așeză picior peste picior. Era desculță.

— La nimic, răspunse Mitch.

Fata era foarte tînă. Zîmbetul copilăresc îi dezveli două șiraguri perfecte de dinți albi.

— De unde ești?

— Din State.

— Sigur că din State, dar de unde anume?

Fata vorbea engleza aceea dulce, clară și apăsătoare a celor din Caraibe.

— Din Memphis.

— Da. Pe-aici vin mulți din Memphis, în special pentru înotul subacvatic.

— Locuiești aici? Întrebă el.

— Da, dintotdeauna. Mama era localnică și tata este englez. Acum nu mai e aici, s-a întors de unde a venit.

— Vrei să bei ceva?

— Da, mulțumesc. Rom cu sifon.

Mitch se ridică și se duse la bar. O senzație nedefinită îi strîngea stomacul. Ar fi putut să se piardă în mulțime, să dispară în întuneric și să se refugieze în apartamentul lui. Ar fi putut să încuie ușa și să mai citească ceva despre evaziunea fiscală. Ei da, era cam plictisitoare perspectiva și probabil că Avery era deja acolo cu partenera lui. Și mai era ceva — fata era inofensivă —, așa îi spunea lui și berea și romul pe care le băuse. O să bea ceva cu ea și pe urmă somn ușor și adio. Mitch se întoarse cu paharele pline și se așeză cît mai departe de fată. Acum observă și el că numai ei doi mai erau în curtea interioară.

— Tu faci înot subacvatic? Îl întrebă ea.

— Nu. Mă crezi sau nu, dar eu sînt aici în probleme de serviciu. Sînt avocat și trebuie să mă întîlnesc cu niște bancheri mîine.

— Și cît timp stai aici?

— Vreo două zile.

Mitch răspunse politicos, dar cît putea de scurt. Cu cît vorbea mai puțin, cu atît era mai în siguranță. Fata își încrucișa din nou picioarele și îi zîmbi cu nevinovăție. Mitch se simțea complet lipsit de apărare în fața ei. O întrebă ce vîrstă are.

— Am douăzeci de ani și mă numesc Eilene. Am exact vîrsta care trebuie!

— Eu sînt Mitch.

Stomacul îi tresări și el se simți din ce în ce mai aiurit. Luă repede o înghițitură de bere și se uită la ceas. Ea continua să-i zîmbească.

— Știi că ești un tip bine?

"Stăpînește-te! Pentru Dumnezeu, stăpînește-te!"

— Mulțumesc.

— Ești sportiv?

— Oarecum, dar de ce mă întrebă?

— Fiindcă arăți a sportiv, fiindcă ești musculos și bine făcut.

La auzul acestor din urmă cuvinte, stomacul lui tresări din nou. Se uită la ea și încercă să găsească un compliment fără dublu înțeles. Mai bine las-o baltă!

— Și unde lucrezi, făcu el un efort să îndrepte conversația către regiuni lipsite de conotații senzuale.

— Sînt vînzătoare într-un magazin de bijuterii din centru.

— Aha! Și unde locuiești?

— În Georgetown, da' tu unde stai?

— Într-un apartament foarte aproape de-aici.

Mitch îi arătă, dînd din cap, direcția și fata privi spre stînga. El nu se îndoi nici o secundă că ea ar fi dorit să vadă apartamentul. Ea sorbi delicat din pahar.

— Da' de ce nu ești la petrecere?

— Nu prea mă dau eu în vînt după petreceri.

— Dar plaja îți place?

— Da, e o frumusețe.

— E și mai frumoasă la lumina lunii.

Și din nou zîmbetul acela. Mitch nu găsi nici o replică omenească.

— Cam la o milă de aici, pe plajă, e un bar și mai bun decît ăsta. Hai să facem o plimbare pînă acolo!

— Știu și eu?! Ar cam fi timpul să plec. Am ceva de lucru pentru mîine dimineață.

Fata rîse și se ridică în picioare.

— Aici, în insule, nimeni nu se duce la culcare atît de devreme! Hai, vino! Îți sînt datoare o bere.

Ea îl luă de mîină și el o urmă pe plajă. Mergeau în tăcere. Hotelul, muzica, totul dispăru în noapte. Numai luna, imensă și strălucitoare, le lumina siluetele. Plaja era pustie. Mitch auzi un fîșîit ușor: fata își scoase fusta și acum mai avea pe ea doar două sfericele — una în jurul taliei și cealaltă trecută printre picioare. După ce făcu fusta sul, o trecu pe după gîtul lui și-l luă de mîină. Lui Mitch i se păru că cineva îi șoptește "Fugi! Aruncă sticla de bere în apă! Aruncă fusta pe jos! Fugi cît te țin picioarele! Du-te în camera ta! Încuie ușa! Închide ferestrele! Fugi! Fugi! Fugi!" Mai exista însă altcineva care-i șoptea "Relaxează-te! E doar un joc nevinovat. Hai, mai bea puțin! Dacă se întîmplă ceva, ei bine, n-ai decît să savurezi momentul, fiindcă, oricum, nimeni nu va ști nimic niciodată. Memphis e la o mie de mile de aici. Și nici Avery n-o să știe nimic. Da, chiar așa, ce-ar putea să spună tocmai el?! Toată lumea face chestia asta, știi bine că și tu ai mai făcut-o, atunci, la colegiu, cînd erai chiar logodit cu Abby... Da, ai dat tu atunci vina pe bere, dar recunoaște că, de fapt, a fost o chestie care a trecut și n-a rămas nici o urmă... Hai, lasă, Abby nu va afla niciodată..."

"Fugi. Fugi. Fugi."

Străbătuseră deja o milă și nu întîlniseră în drum nici un bar. Luna se ascunsese în nori și acum plaja era întunecată de tot. Nu se zărea nici țipenie de om. Ea îl trase de mîină către două șezlonguri așezate chiar la marginea mării.

— Hai să ne odihnim puțin.

El dădu pe gît ultimele înghițituri de bere din sticlă.

— Nu s-ar putea spune că ești prea vorbăreț.

— Ce-ai vrea să spun?

— Spune-mi de exemplu ce crezi despre mine. Sînt frumoasă?

— Ești foarte frumoasă. Și ai un trup frumos.

Fata stătea pe marginea șezlongului, bălăcindu-și picioarele în apă.

— Hai să înotăm!

— Păi, nu prea am chef.

— Hai, vino, Mitch! Ador apa.

— Du-te tu, eu mă uit la tine.

Ea îngenunche pe nisip, la cîțiva centimetri de el și, cu mișcări lente, își duse mîinile la ceafă, își desfăcu sutienul și-l lăsă să cadă foarte încet. Sîinii ei, mult mai plini acum, se odihneau pe brațul lui stîng. Îi întinse sutienul:

— Ține-l, te rog.

Era alb și fin și nu cîntărea nici a milioana parte dintr-un gram. Mitch se simțea complet paralizat. Cu cîteva clipe în urmă, mai reușise încă să respire, greu și sacadat, e adevărat. Acum nici să respire nu mai putea. Fata intră în apă cu aceleași mișcări lente. Fesele ei erau separate de o sforică albă care nu reușea să ascundă nimic. Părul lung și negru îi mîngîia talia. Intră în apă pînă la genunchi și apoi se întoarse spre el:

— Vino, apa e minunată.

Și îi zîmbi atît de strălucitor încît, cu tot întunericul, el desluși chemarea ei. Mîngîie atunci minuscula bucată albă și fină pe care o avea încă în mîină și știu exact că era ultima șansă să fugă, numai că se simțea amețit și lipsit de putere. Pentru ca să poată fugi ar fi avut nevoie de mult mai multă forță decît știa el că are în clipa aceasta. El nu dorea decît să stea acolo unde era. Poate că, pînă la urmă, va pleca ea... Poate că se va îneca... Poate că fluxul o va purta undeva, departe, în larg...

— Vino, Mitch!

Atunci el își lepădă cămașa și intră în apă. Ea îl privea zîbind și cînd ajunse lîngă ea, îl luă de mîină și-l trase la apă adîncă. Îi încolăci brațele în jurul grumazului și se sărutară. Mîinile lui găsiră cele două sfericele albe — și iar se sărutară. Fata se desprinse din îmbrățișare și, fără nici un cuvînt, porni spre plajă. Mitch o urmări cu privirea. Ea se așeză pe nisip și-și scoase sforicele albe și le aruncă pe nisip. Mitch se scufundă și rămase sub apă multă vreme, o veșnicie. Cînd ieși, în cele din urmă, o văzu pe fată întinsă pe nisip, sprijinindu-se pe coate. Se uită pe plajă în toate direcțiile — evident, nici țipenie de om. În acel moment, luna se ascunse după un nor.

— Nu pot s-o fac, mormăi el printre dinți.

— Ce-ai spus?

— Nu pot s-o fac! strigă el exasperat.

— Dar eu te doresc.

— Nu pot s-o fac.

— Vino! Nimeni nu va ști niciodată. Nimeni nu va ști niciodată. Nimeni nu va ști niciodată. Se apropie de ea. Nimeni nu va ști niciodată. Nimeni nu va ști niciodată.

Nimeni nu scotea o vorbă în taxiul care-i ducea spre Georgetown. Mitch și Avery întârziaseră. Nu se putuseră trezi și nici nu-și luaseră micul dejun. Avery arăta îngrozitor — avea ochii roșii, fața palidă și, peste cîte toate, mai era și neras.

Șoferul opri mașina în fața lui Royal Bank of Montreal. Afară, arșița și umiditatea îi întâmpinară în valuri sufocante. Bancherul se numea Randolph Osgood și era tipul de britanic clasic — scorțos, cu un costum bleumarine la două rînduri, cu ochelari cu rame de baga. Avea o frunte lucioasă și un nas ascuțit. Pe Avery îl întâmpină ca pe un vechi prieten, iar lui Mitch i se prezintă singur. Îi conduse într-un birou spațios de la etajul al doilea, care dădea spre Hosty Bay. Înăuntru îi așteptau două funcționare.

— De ce anume aveți nevoie, Avery? fonfăi către acesta din urmă.

— Păi, aș propune să începem cu niște cafea. Și pe urmă am nevoie de situația conturilor Sonny Capps, Al Coscia, Dolph Hemmba, Ratzlaff Partners și Green Group.

— Pe cîtă vreme în urmă?

— Pe șase luni, pentru fiecare cont în parte.

Osgood pocni din degete spre una din cele două femei care părăsi imediat încăperea și se întoarse cu o tavă încărcată de cești de cafea și de farfurii cu gustări. Cealaltă lua notițe.

— Vom avea nevoie, evident, și de toate autorizațiile și împuternicirile tuturor clienților în cauză, spuse Osgood.

— Sînt la dosar, preciză Avery deschizîndu-și servieta.

— Da, numai că au expirat și noi avem nevoie de ele la zi.

— Da, foarte bine, aprobă Avery împingîndu-i în față un dosar. Le ai aici pe toate și sînt la zi, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul lui Mitch.

Una dintre funcționare luă dosarul și răsfirea documentele pe masă, apoi, împreună cu colega ei, se apucară să studieze fiecare hîrtie în parte. Veni rîndul lui Osgood să purice fiecare document, timp în care cei doi avocați își băură cafelele. În sfîrșit, Osgood își ridică nasul din hîrtoage, zîmbi și spuse:

— Se pare că totul este în ordine. Mai aveți nevoie de ceva?

— Avem nevoie să punem la punct trei corporații: două pentru Sonny Capps și una pentru Green Group. Vom proceda ca de obicei și banca va servi drept agent de înregistrare și așa mai departe.

— Da, voi face rost de toate documentele necesare, spuse Osgood, privind către una dintre funcționare. Altceva?

— Deocamdată atît, mulțumesc.

— Foarte bine. În jumătate de oră avem procesele-verbale. N-ați vrea să dejunăm împreună?

— Îmi pare rău, Randolph, dar sînt nevoit să te refuz. Mitch și cu mine sîntem deja invitați la prînz. Poate mîine.

Mitch nu știa despre nici o invitație sau, în orice caz, despre nici una care să-l privească și pe el.

— Poate, spuse Osgood și părăsi încăperea, urmat de cele două femei.

Avery închise ușa și-și scoase imediat sacoul. Se duse la fereastră și mai luă o înghițitură de cafea.

— Uite ce e, Mitch, îmi pare rău pentru aseară. Chiar foarte rău. M-am îmbătat și urmarea a fost că am încetat să mai raționez. Regret că am încercat să ți-o bag pe gît pe gaga aia.

— Scuze acceptate. Fii atent să nu mai faci așa ceva.

— Îți promit că n-o să mai fac.

— Da' pînă la urmă, a ta a fost bună de ceva?

— Cred că da. Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe. Și tu ce-ai făcut cu soră-sa?

— Păi, mi-a zis, la un moment dat, să mă car, așa că m-am plimbat pe plajă.

Avery ciuguli cîte ceva dintr-un platou cu gustări, apoi se șterse la gură.

— Cred că știi că sînt despărțit de nevastă-mea. Peste vreun an o să obținem probabil și divorțul. Eu încerc să fiu cît de discret pot, pentru că divorțul se poate transforma în ceva extrem de neplăcut. La noi la firmă e o regulă nescrisă — ceea ce facem departe de Memphis rămîne departe de Memphis. Pricepi?

— Hai, Avery, știi bine că n-o să spun nimănui nimic!

— Știu, știu.

Mitch se bucura sincer de existența acestei reguli pe care n-o cunoscuse, ceea ce nu-l împiedicase să se trezească dis-de-diminează cu senzația de a fi comis o adevărată înfracțiune. Se gîndise tot timpul la fată, în pat, sub duș, în taxi și chiar și în acest moment făcea eforturi să se concentreze asupra documentelor. Pe cînd era în taxi, se surprinsese privind atent magazinele de bijuterii din Georgetown.

— Am o întrebare, spuse el.

Avery dădu din cap, continuînd să mănînce.

— Nu sînt multe luni de cînd am fost recrutat de către Oliver Lambert, Royce McKnight și restul trupei și toți mi-au atras atenția în modul cel mai solemn cu putință că firma asta nu tolerează divorțurile, crailicul, băutura și drogurile. Că, de fapt, nu tolerează decît munca îndrăcită și banii. De aia am și acceptat slujba. Ei, și am văzut munca îndrăcită și am văzut și banii, numai că acum am început să văd și altele. Ai greșit tu undeva sau fac toți ceea ce faci tu?

— Nu-mi place întrebarea ta.

— Păi știam că n-o să-ți placă, dar eu tot vreau un răspuns. Am dreptul să primesc un răspuns, pentru că am senzația că am fost tras pe sfoară.

— Și ce-ai de gînd să faci? Să-ți dai demisia numai pentru că eu m-am îmbătat și m-am culcat cu o curvuliță?

— Nici nu m-am gîndit la demisie.

— Foarte bine, și nici să nu te gîndești.

— Dar am, totuși, dreptul la un răspuns.

— OK, așa e. Află că eu sînt cel mai mare derbedeu de la firmă și că toți or să mă facă albie de porci cînd o să pomenesc de divorț. Bineînțeles că am mai avut eu cîte o fufă din cînd în cînd, da` ei nu știu nimic de afacerile astea ale mele. Sau nu pot să mă dovedească. Și sînt absolut sigur că și ceilalți au aventuri cu gagici, dar nu-i poți prinde. În fine, poate nu chiar toți, poate numai unii dintre ei. Cei mai mulți au căsnicii solide și sînt niște soți credincioși. Ei, eu am fost întotdeauna băiatul cel rău, dar m-au tolerat din cauză că sînt al dracului de talentat. Da, eu beau alcool la dejun, mai beau chiar și la serviciu și mai încălc încă o grămadă de reguli nescrise ale firmei, dar tot m-au făcut asociat, fiindcă aveau mare nevoie de mine. Și acum e prea tîrziu ca să-mi mai facă ceva. De fapt, Mitch, să știi că nici măcar nu sînt un tip atît de rău!

— Nici n-am spus că ai fi.

— Da, nu sînt perfect așa cum sînt unii dintre ei. Uneori chiar seamănă cu niște mașini, cu niște roboți care trăiesc, mănîncă și dorm numai pentru Bendini, Lambert & Locke. Mie unuia îmi mai place și un pic de distracție.

— Prin urmare, tu ești excepția.

— Mai degrabă decît regula. Da. Și pentru asta nu mă scuz.

— Nici nu ți-am cerut așa ceva. Voiam doar o mică explicație.

— O ai. Este suficient de limpede?

— Da. Să știi că ți-am admirat sinceritatea de cînd te-am cunoscut.

— Iar eu admir la tine spiritul disciplinat. Numai un bărbat foarte puternic putea să-i rămîină credincios soției, după ce fusese supus tuturor tentațiilor, ca aseară! Eu nu sînt atît de puternic și nici nu vreau să fiu.

Da, tentații. Mitch tocmai se gîndea să dea o raită pe la prînz prin magazinele de bijuterii din centrul orașului.

— Avery, dar nici eu nu sînt un sfînt! Nimic din ceea ce mi-ai spus nu m-a șocat. Nu sînt eu cel chemat să judece. Pe mine m-au tot judecat alții, și asta de cînd mă știu. Pur și simplu eram nedumerit în privința regulilor. Asta-i tot.

— Regulile sînt imuabile. Turnate în beton, săpate în granit și gravate în piatră. Dacă încalci prea multe reguli te dau afară. Sau încalcă oricîte, dar ai grijă să nu te prindă! Asta-i!

— Destul de clar și de corect.

În încăpere își făcu apariția Osgood, urmat de un grup de funcționari cărînd teancuri de documente pe care le așezară pe masă, în stive organizate în ordine alfabetică.

— Ai aici de lucru pentru vreo trei zile, spuse Osgood cu un zîmbet strîmb pe buze. Dacă aveți nevoie de ceva, sînt la mine în birou, adăugă el și pocni din degete, făcîndu-i să iasă, în acest mod original, pe toți cei care-l însoțiseră.

— Bine, mulțumesc, spuse Avery, care se și apucă să frunzărească hîrtille.

Mitch își scoase și el sacoul și-și slăbi nodul de la cravată.

— Ei, cu ce începem?

— Cu două lucruri. Unu — ne interesează profitul din dobînzii, procentele și așa mai

departe. Verificăm fiecare cont, ca să fim siguri că profitul merge acolo unde trebuie. Uite, de exemplu, Dolph Hemmba își dirijează profitul spre nouă bănci din Bahamas. E o chestie absolut cretină, da' dacă așa se simte el mai bine... Și mai e ceva — nimeni nu poate urmări timpenia asta, nimeni în afară de mine... Uite, în banca asta are vreo douăsprezece milioane, așa că vezi, merită efortul! Omul meu ar putea face totul cu mîna lui, dar el se simte mai bine dacă le fac eu, iar eu, la două sute cincizeci pe oră, nu mă supăr deloc, dar absolut deloc! Vom verifica deci dobînda plătită de banca asta pentru fiecare cont în parte. Procentele variază în funcție de cîțiva factori. Banca are puteri depline și asta e o modalitate de a-i face pe bancheri să rămînă cinstiți.

— Bine, dar eu credeam că *sînt* cinstiți!

— Sînt, dar în același timp sînt și bancheri. Avem aici aproape treizeci de conturi și cînd vom termina de verificat, vom ști precis ce-i cu balanțele, cu dobînzile și cu profiturile. Și — doi, noi sîntem aici ca să plasăm trei companii sub jurisdicția caymaneză. E o chestie foarte ușor de făcut, care putea la fel de bine să fie aranjată și la Memphis, da' vezi că oamenii noștri sînt convinși că trebuie să ne trambalăm la Georgetown tocmai pentru ca s-o facem mai bine... Nu uita că avem de a face cu niște tipi care fac investiții de milioane. Ei bine, cîteva mii în plus pe onorariile noastre nu-i deranjează și nici pe noi.

— Cine-i tipul ăsta, Hemmba?

— Am o mulțime de clienți de care n-ai auzit încă. Hemmba ăsta e un fermier din Arkansas, unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri de-acolo.

— Douășpe milioane?

— Numai în banca asta...

— Păi asta înseamnă o grămadă de bumbac și de soia!

— Să zicem că mai are și alte afaceri...

— De exemplu?

— Nu pot să-ți spun.

— Legale?

— Să zicem că tipul vrea să pună "la rece" vreo douăzeci de milioane și dobînda, pe la diferite bănci din Caraibe...

— Cum, și noi îl ajutăm?!

Avery nu-i răspunse; se apucase deja să înșire pe masă documentele și le studia cu atenție. Mitch se uita la el, așteptînd încă răspunsul la ultima lui întrebare, dar liniștea din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare și era limpede că nu va primi nici un răspuns. Ar fi putut să insiste, dar simțea că și așa pusese prea multe întrebări pentru o singură zi. Își suflecă manșetele și se apucă și el de lucru.

Abia la ora prînzului află Mitch care era "invitația" lui Avery. Femeia de aseară îl aștepta în apartament pentru o întâlnire scurtă, așa că Avery îi propuse tînărului să-și vadă fiecare de programul lui și chiar îi recomandă un café-bar din centru. Dar Mitch preferă să se ducă la biblioteca orașenească, aflată la vreo patru cvartale distanță de sediul băncii. La etajul al doilea, la secția de periodice, găsi un raft întreg de numere vechi din *The Daily Caymanian* și, evident, și un exemplar din 27 iunie. Cu ziarul în mînă, se așeză la o măsuță lîngă fereastră. Aruncă o privire în stradă și, brusc, deveni atent: omul pe care-l văzuse ceva mai înainte lîngă clădirea băncii era acum proțăpît lîngă intrarea bibliotecii. De fapt, era la volanul unui Chevette galben vechi, parcat pe o alee peste drum de bibliotecă. Un tip brun și îndesat, străin de aceste meleaguri. Avea o cămașă țipătoare, verde cu portocaliu și purta niște ochelari ieftini, special făcuți pentru turiști. Aceași mașină cu același tip la volan staționase în fața magazinului de cadouri de lîngă bancă, iar acum, la cîteva minute, era parcată peste drum de bibliotecă. Lîngă mașină se opri un localnic pe bicicletă, aparent pentru a-și aprinde o țigară. Șoferul îi făcu un semn prin care-i arătă biblioteca, iar omul coborî de pe bicicletă și traversă strada. Mitch împături ziarul și-l vîrî în buzunarul interior al sacou-lui. Se duse și alese din raft un exemplar din *National Geographic*, după care se reaseză la masă. Răsfoia revista și asculta atent pașii omului care urca treptele. Odată ajuns în sală, acesta se apropie de Mitch, se opri o clipă, de parcă ar fi vrut să zărească ce anume citea, făcu stînga împrejur și coborî. Mitch așteptă puțin, apoi se apropie de fereastră: omul își aprinsese o nouă țigară și vorbea cu cel de la volan. După cîteva secunde, se urcă pe bicicletă și își continuă drumul.

Mitch reluă lectura ziarului. Pe pagina întîi era un articol despre cei doi avocați americani și ghidul lor morți într-un misterios accident, cu o zi în urmă. Memora cîteva date și înapoie ziarul. Chevette-ul era tot în același loc. Trecu prin fața mașinii, îndreptîndu-se

spre bancă. Zona comercială a oraşului era înghesuită între clădirile băncilor şi golful Hogsty. Străzile înguste erau supraaglomerate de turişti, de scutere şi de microbuze. Mitch îşi scoase haina şi intră într-un magazin de tricouri, care avea şi un bar la etaj. Urcă treptele, comandă o Coca-Cola şi se aşează pe terasă. După numai câteva minute, localnicul cu bicicleta era şi el în bar, în faţa unei sticle de bere, urmărindu-l atent pe Mitch, de după lista de bucate. Mitch sorbea alene din Cola, privind furnicarul străzii. Nici o urmă de Chevette. El ştia însă că urmăritorul nu putea fi prea departe. Iată că un alt ins îl fixa cu privirea, de pe cealaltă parte a străzii — nu pentru multă vreme, căci, brusc, dispăru în mulţime. Iată şi o femeie — ce era asta, se întrebă el, am devenit cumva paranoic? În sfârşit, apărură şi maşina, venind încet pînă sub terasa barului. Mitch coborî în magazin şi-şi cumpără o pereche de ochelari de soare, ieşi din magazin şi, în clipa în care trecu de primul cvartal, se năpusti pe o alee întunecoasă, fugi pînă la strada următoare şi intră într-un alt magazin de cadouri. Ieşi din el pe uşa de serviciu şi se trezi într-o altă alee, unde văzu un magazin de îmbrăcăminte. Intră pe uşa laterală, privi cu atenţie strada, dar nu văzu nimic suspect. Se uită apoi pe rafturile care gemeau de pantaloni scurţi şi de cămăşi viu colorate — marfă pe care localnicii o dispreţuiau şi după care se dădeau în vînt americanii. Mitch se decise pentru ceva mai clasic: pantaloni scurţi albi şi un tricou roşu. Găsi pînă la urmă şi o pereche de sandale, oarecum asortate cu pălăria pe care o alesese. O vînzătoare îl conduse chicotind la o cabină de probă. Mitch verifică din nou strada: nimic. Hainele îi veneau ca turnate, aşa că o întrebă pe vînzătoare dacă-şi putea lăsa la magazin costumul şi pantofii cu care venise, pentru vreo câteva ore. Bineînţeles că putea, răspunse ea. El îşi plăti cu bani gheaţă achiziţiile şi-i strecură în palmă fetei o hîrtie de zece dolari, rugînd-o să-i cheme un taxi. Fata îi spuse că arăta foarte bine. El îi mulţumi şi începu să aştepte sosirea taxiului, privind nervos strada. Cînd maşina apărură, se năpusti ca din puşcă şi se azvîrli pe bancheta din spate.

— Abanks Dive Lodge, spuse el scurt.

— E drum lung pînă acolo, mon, primi răspuns de la şofer.

Fără să spună nimic, aruncă pe spătarul banchetei din faţă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dă-i drumul! Fii atent la oglindă! Dacă ne urmăreşte cineva, să-mi spui imediat!

— OK, mon, spuse şoferul, înşfăcînd banii.

Mitch se afundă în canapeaua maşinii, cu pălăria trasă cît mai mult peste faţă. Şoferul îşi croia drum de-a lungul lui Shedden Road, dincolo de zona comercială, mai departe de Hogsty Bay, îndreptîndu-se către Vest, dincolo de Ded Bay, dincolo de Georgetown, către Bodden Town.

— Da' de cine vrei să scapi, mon?

— De Serviciul de Venituri Interne, răspunse Mitch zîmbind.

După părerea lui, răspunsul fusese de-a dreptul amuzant, dar şoferul nu părea să-i guste umorul. După o clipă, îşi aduse aminte că în insule nu existau taxe şi nici percepatori. Oricum, şoferul nu mai scotea nici o vorbă.

În ziar scria că ghidul pentru înot subacvatic al celor doi avocaţi americani fusese Philip Abanks, fiul lui Barry Abanks, proprietarul unui centru specializat în astfel de servicii. Philip Abanks avea doar nouăsprezece ani cînd se întîmplase accidentul. Tot în ziar scria că cei trei erau deja morţi — înecaţi — în momentul în care survenise o explozie la bordul vasului. O explozie foarte misterioasă, sublinia articolul. Cadavrele fusese găsite la o adîncime de optzeci de picioare. Nu existau martori, nu existau nici explicaţii pentru faptul că totul se petrecuse la nici două mile de ţărm, într-o zonă unde nu se practica acest sport. Articolul din ziarul local remarcă persistenţa unui mare număr de întrebări la care nu se primise răspuns.

Bodden Town era o mică aşezare la vreo douăzeci de minute de Georgetown, iar centrul sportiv al lui Abanks se afla în sud, pe o plajă izolată.

— Ne-a urmărit cineva?

Şoferul răspunse scuturînd din cap, în semn de negaţie.

— Ai făcut o treabă bună, poftim patruzeci de dolari. Uite, e aproape ora unu. Poţi să fii aici la două şi jumătate fix?

— Nici o grijă, mon.

Drumul se sfîrşea la marginea plajei, transformîndu-se într-o parcare umbrită de palmieri. Clădirea era spaţioasă, cu două etaje, acoperiş de tablă şi o scară exterioară care ducea la al doilea nivel, unde se afla centrul lui Abanks. I se spunea Grand House — casa cea mare — şi era zugrăvită în albastru deschis, cu un brîu lat, alb. Pereţii exteriori erau îmbrăcaţi în viţă sălbatică şi caprifoi, iar jaluzelele din lemn erau vopsite în verde oliv. În

interior se găseau birourile și cantina Centrului de Înot Subacvatic Abanks. În dreapta clădirii, palmierii se răreau făcînd loc unei alei pentru mașini, care înconjura Grand House și cobora spre o zonă larg deschisă, pietruită cu rocă albă. De o parte și de alta a acestei alei, se înșira o duzină de colibe acoperite cu paie. Colibele puteau fi închiriate de amatorii de înot. Un adevărat labirint de trotuare de lemn lega colibele de centrul ansamblului — barul în aer liber, aflat chiar lîngă apă.

Mitch se îndreptă direct către bar, călăuzit de muzica reggae și de rîsete. Era la fel ca la Rumheads, dar mult mai puțin aglomerat. În cîteva secunde, barmanul, un oarecare Henry, îl servi pe Mitch cu obișnuita bere Red Stripe.

— Unde îl pot găsi pe Barry Abanks? îl întrebă Mitch.

Celălalt îi arătă din ochi marea și-și văzu mai departe de treabă. Cam la o jumătate de milă în larg, o barcă tăia apa cu repeziciune, îndreptîndu-se spre mal. Mitch mîncă un cheeseburger și încercă să piardă timpul uitîndu-se la eternii jucători de domino. Barca acostă la un debarcader aflat între bar și o colibă ceva mai mare, pe una din ferestrele căreia sta scris de mîină: magazin pentru înot subacvatic. Toți înotătorii săriră din barcă și se îndreptară în formație compactă către bar. Un bărbat scund și vînjos stătea în picioare lîngă barcă, răcnind tot felul de ordine către ajutoarele care descărcau echipamentul. Nu s-ar fi putut afirma că era îmbrăcat — avea, în principal, o șapcă și un cache-sexe negru. Intră în magazin și începu să zbiere la ghizi și la ajutoare, apoi o luă și el către bar. Aici, îi ignoră pe toți, merse glonț la frigider, luă o cutie cu bere, o desfăcu nerăbdător și o bău cu lăcomie. Barmanul îi șopti ceva la ureche, arătîndu-i-l pe Mitch. Abanks mai deschise o cutie de bere și se duse către tînăr, fără să schițeze nici un zîmbet.

— Pe mine mă cauți?

— Da, dacă ești domnul Abanks.

— Sînt. Ce vrei?

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Proprietarul locului dădu berea peste cap și apoi își îndreptă privirea către mare.

— Nu pot. Sînt prea ocupat. Am o barcă gata de plecare.

— Mă numesc Mitch McDeere și sînt avocat. Din Memphis.

Abanks își întoarse către el ochii mici și cafenii — reușise să-i atragă atenția.

— Da, și?

— Și cei doi care au murit împreună cu fiul dumitale îmi erau prieteni. N-am să te rețin decît cîteva minute.

Abanks se așeză pe scaun.

— Nu e unul din subiectele mele favorite.

— Știu, și te rog să mă ierți.

— Cei de la Poliție mi-au atras atenția să nu vorbesc cu nimeni despre povestea asta.

— Va fi o discuție strict confidențială, îți jur.

Cu ochii mijiiți, Abanks privea din nou apele albastre și strălucitoare. Fața și trupul lui păstrau urmele unei vieți petrecute pe mare și în mare, la șaizeci de picioare adîncime, unde îi îndruma pe novici, învățîndu-i secretele scufundării printre recife de coral și epave de corăbii.

— Ce vrei să știi?

— Putem merge în altă parte?

— Firește, putem face o plimbare.

Îi strigă ceva lui Henry, le spuse ceva scufundătorilor de la masa vecină și plecă cu Mitch pe plajă.

— Aș vrea să vorbim despre accident, spuse Mitch.

— Poți să-mi pui întrebări, dar s-ar putea să nu-ți răspund.

— Ce anume a provocat explozia?

— Nu știu. Poate un compresor de aer, poate o scurgere de carburant. Nu sîntem siguri. Vasul a fost rău lovit, așa că cele mai multe indicii s-au făcut scrum.

— Era vasul dumitale?

— Da, unul din cele mici. Prietenii tăi îl închiriaseră pe toată dimineața.

— Și unde le-au fost găsite cadavrele?

— La optzeci de picioare adîncime. În privința lor, nimic suspect, decît atît, că nu aveau arsuri sau răni care să arate că fuseseră atinși de explozie, așa că, de fapt, cadavrele erau al dracului de suspecte.

— Autopsia a arătat că se înecaseră.

— Da, se înecaseră, numai că echipamentul era foarte bun. După ce s-a terminat totul, un om de-al meu l-a verificat încă o dată și funcționa perfect. Și apoi, prietenii tăi

erau și ei niște scufundători foarte buni.

— Și fiul dumitale?

— El nu era sub apă atunci, dar, oricum, înota ca un pește.

— Unde s-a produs explozia?

— Ei doriseră să se scufunde în locul numit Roger's Wreck Point. E plin de corali pe acolo — dar nu cunoști insula?

— Nu.

— Ei bine, locul de care-ți spun se află lângă East Bay și prietenii tăi nu se mai scufundaseră niciodată acolo, așa că fiul meu le-a propus să încerce. El îi știa bine și spunea că aveau experiență și că erau foarte serioși în chestia asta. De câte ori veneau, închiriau o barcă numai pentru ei doi și nu discutau prețul. Și întotdeauna îl voiau ghid pe Philip. Nu știu dacă în ziua cu pricina s-au scufundat. Oricum, barca a fost găsită la vreo două mile în larg, departe de orice loc în care se face înot subacvatic.

— Se poate ca barca să fi fost în derivă?

— Imposibil. Dacă ar fi avut probleme cu motorul, Philip ar fi transmis imediat prin radio. Noi folosim echipament modern și ghizii noștri sînt în permanentă legătură cu Centrul. Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic. E imposibil ca explozia să fi avut loc acolo și, în al doilea rînd, o barcă în derivă nu poate ajunge la două mile în larg. Dar cel mai important e că ei n-au fost găsiți în barcă. Închipuiește-ți că barca a fost în derivă, păi cum explici atunci deriva cadavrelor pînă la optzeci de picioare adîncime!? Ei?! Și vezi că au fost găsite la douăzeci de metri distanță de barcă! Ei?!

— Cine i-a găsit?

— Oamenii mei. Am auzit știrile la radio și am trimis un echipaj. I-au găsit după cîteva minute.

— Îmi dau perfect de bine seama că ți-e greu să vorbești despre toate astea.

— Da, așa e, răspunse Abanks aruncînd cutia de bere goală într-un coș de gunoi. Da, așa e, dar timpul vindecă durerea. Da' de ce te interesează povestea asta atît de mult?

— Știi, familiile lor ar avea o mulțime de întrebări de pus...

— Îmi pare rău. Le-am cunoscut soțiile acum un an, cînd au petrecut cu toții o săptămînă la noi. Da, erau niște oameni foarte cumsecade.

— Spune-mi, e posibil ca explozia să se fi produs în timp ce ei cercetau niște zone subacvatice necunoscute?

— Posibil, da, dar nu și probabil. Cînd trec dintr-o zonă în alta, oamenii mei raportează imediat, asta-i procedura standard și nu există excepții. Am pus pe liber pe unu' care nu balizase zona înainte de a o părăsi. Și fiul meu era cel mai bun dintre scufundătorii de pe insulă, gîndește-te că a crescut în apele astea. Nu ar fi neglijat niciodată să-și raporteze mișcările pe mare, nu, nu el! Asta e. Poliția crede că totul s-a întîmplat așa cum ți-am povestit, și asta pentru că, la urma urmei, trebuie să creadă ceva, nu? — și asta e singura explicație pe care o au.

— Dar cum își explică starea cadavrelor?

— Nu și-o explică. Pentru ei e vorba pur și simplu de un accident de scufundare.

— Dar a fost într-adevăr un accident?

— Eu cred că nu.

Sandalele îi făcuseră bășici la picioare, așa că Mitch se descălță. Se întoarseră și o luară înapoi către Centrul Abanks.

— Dacă n-a fost un accident, atunci ce-a fost? Abanks mergea privind atent oceanul. La auzul întrebării, zîmbi pentru prima oară de la începutul discuției.

— Care ar putea fi celelalte posibilități?

— La Memphis s-a zvonit că ar fi o chestie cu droguri.

— Da? Ia povestește-mi despre zvonul ăsta!

— Am auzit că fiul dumitale făcea parte dintr-o bandă de traficanti, că e posibil să-și fi folosit vasul pentru a se întîlni pe mare cu un furnizor, ceva, că s-a certat, probabil, cu omul lui și că prietenii mei se aflau întîmplător pe vas. Asta-i.

Abanks zîmbi și clătină din cap.

— Nu, Philip nu era amestecat în chestii de-astea. Știu că n-a folosit niciodată droguri și mai știu că nu comercializa așa ceva. Pe Philip nu-l interesau banii — doar femeile și înotul.

— Nici măcar din întîmplare?

— Nu, nici măcar din întîmplare. Pe aici nu circulă un asemenea zvon și dă-mi voie să mă îndoiesc că ăia din Memphis știu mai mult decît știu eu despre povestea asta. Insula e foarte mică și dacă ar fi fost o urmă de adevăr în zvonul ăsta, precis aflam și eu. Totul este

o mare minciună.

Conversația luase sfârșit. Ajunseră din nou la bar.

— Vreau să te rog ceva: nu povesti familiilor prietenilor tăi tot ce ți-am spus. N-am cum să dovedesc, așa că e bine să nu știe nimeni nimic.

— N-am să spun nimănui, dar te rog și eu să fii la fel de discret. Nu spune nimic nimănui; dacă te întreabă de mine, spune că am vorbit despre înotul subacvatic.

— Cum dorești.

— Voi veni cu soția mea la anul, aici, cam prin primăvară. Să știi că am să te caut.

14

În mijlocul orașului, pe un teren de vreo cinci acri, bine împădurit și minunat îngrijit, se aflau biserica și școala "St. Andrew". Fațada școlii, din cărămizi albe și galbene, era invadată de iederă sălbatică. Terenul de joacă și aleile erau mărginite de șiruri perfect geometrice de gard viu. Clădirea școlii era în formă de L, avea un singur etaj și era adăpostită la umbra unui pîlc de stejari venerabili. Foarte prețuită pentru exclusivismul ei, Școala Episcopală "St. Andrew" era cea mai scumpă școală particulară din Memphis. Părinții cu dare de mîină își înscriau progeniturile pe lista de așteptare încă de la nașterea lor.

Mitch oprise BMW-ul în parcare dintre școală și biserică. Trei locuri mai departe, stătea liniștit și nevinovat, așteptîndu-și proprietara, Peugeot-ul roșu al lui Abby. Pe el, pe Mitch, nu-l așteptase nimeni. Avionul sosise cu o oră mai devreme și el trecuse pe-acasă ca să se îmbrace cu ceva mai potrivit poziției lui de avocat în ascensiune. Avea de gînd s-o vadă pe Abby și apoi să se întoarcă la birou, să mai lucreze cîteva ceasuri, la un tarif de o sută cincizeci de dolari pe oră. Voia s-o vadă pe Abby aici, la școală, pe neașteptate. Un atac prin surprindere. O contralovitură. Să-i spună bun găsit, ce dor mi-a fost de tine, uite, nici n-am mai putut să aștept, vezi, am venit după tine la școală. O să fie foarte scurt, da, mai ales după întîmplarea aia de pe plajă... Și dacă ea își dă seama de tot ce s-a întîmplat acolo, așa, dintr-o singură privire? Dacă îi citește totul în ochi? Dacă observă o ușoară tensiune în vocea lui? Nu, dacă o ia prin surprindere, nu. Dacă e măgulită de vizita lui neașteptată, precis nu. Mitch își încleșta mîinile pe volan, privind fix mașina soției lui. Ce idiot! Ce tîmpit putea să fie! De ce nu fugise atunci pe plajă? De ce nu aruncase blestemata aia de fustă pe nisip? De ce nu fugise ca de dracu'? De ce? Ca să stea acum țepăn și să-și spună dînd din umeri că, la urma urmei, toți fac ceea ce a făcut el.

Își făcuse planul încă din avion. Va aștepta pînă seara tîrziu și apoi îi va spune adevărul. Nu va minți, nu avea nici cea mai mică intenție să trăiască în minciună. Și poate că ea va înțelege. În fond, aproape orice bărbat — la dracu'! *toți* bărbații ar fi procedat exact la fel ca el. Și pe urmă, ei bine, pe urmă, următoarea lui reacție va depinde de ea. Dacă ea își păstrează calmul, ba chiar îl și compătimește, el îi va spune că-i pare rău, foarte rău, că așa ceva nu se va mai repeta. Dacă ea începe să plîngă, el îi va cerși pur și simplu iertarea și era gata să-i jure chiar și pe Biblie că a fost o greșeală care nu se va mai repeta niciodată. Și îi va spune că o iubește, că o adoră și că o imploră să-i mai acorde o ultimă șansă. Ei, dar dacă ea începe să-și facă bagajele... abia atunci va înțelege și el că cel mai bine ar fi fost să tacă mîlc.

Să negi, să negi, să negi. Profesorul lui de penal de la Harvard, un radical pe nume Moscowitz, își făcuse chiar un nume apărînd tot felul de asasini, teroriști și corupători de minori. Avea o teorie despre apărare foarte simplă: Neagă! Neagă totul! Să nu recunoști niciodată o faptă sau o probă care te-ar putea învinovăți! Își amintise de Moscowitz în timp ce ateriza pe aeroportul din Miami și se apucase să elaboreze planul B — care începea cu vizita-surpriză la școală și continua cu o cină romantică seara tîrziu, la restaurantul ei preferat. Ce făcuse în Cayman? Păi, muncă, muncă și iar muncă. Mitch deschise portiera gîndindu-se la privirea ei încrezătoare și la zîmbetul ei frumos — îi era aproape rău, un burghiu îi sfredelea stomacul și era amețit. Porni încet spre intrare, mîngîiat de vîntul răcoros de toamnă.

Holul școlii era pustiu și tăcut. În dreapta era biroul directorului și Mitch se opri o clipă, dar nimeni nu-l văzu, așa că o luă încet către sălile de clasă. În dreptul celei de-a treia, auzi vocea minunat de frumoasă a propriei sale soții, care trăgea din greu la tabla înmulțirii. Brusc, în ușă, se iți capul lui Mitch, ceea ce o făcu mai întîi să tacă, apoi să chicotească. Le ceru copiilor să o scuze cîteva momente, să stea cumînți și să citească singuri pagina

următoare, după care ieși din clasă, închizînd ușa în urma ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, aruncînd priviri nervoase în toate direcțiile.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el cu convingere, înșfăcînd-o și lipind-o de un perete.

O strînse în brațe, o sărută pe gît, adulmecîndu-i parfumul. Brusc, îi reveni în minte chipul fetei de pe plajă — un ticălos nenorocit, asta ești, de ce n-ai fugit?

— Cînd te-ai întors? întrebă ea aranjîndu-și părul și privind atent în jur.

— Acum o oră. Arăți minunat.

Ochii ei frumoși și minunat de sinceri se umeziră.

— Și, cum a fost?

— OK. Mi-a fost dor de tine. N-are nici un haz fără tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Se luară de mîină și o porniră spre ieșire.

— Aș vrea să-mi acorzi un rendez-vous diseară.

— Astă-seară nu lucrezi?

— Nu, astă-seară nu. Astă-seară îmi scot nevasta la cîrciuma ei preferată. O să mîncăm și o să bem tot ce găsim mai scump pe listă și pe urmă ne întoarcem acasă și ne jucăm de-a Adam și Eva în paradis.

— Da, chiar că ți-a fost dor de mine, spuse ea sărutîndu-l și privind iar holul. Pînă una alta, dispari de-aici, înainte să te prindă cineva.

Se îndreptară spre ieșire, fără ca cineva să-i vadă. După ce se despărți de ea, Mitch trase adînc aer în piept — da, o făcuse și pe asta! Se uitase în ochii ei, o îmbrățișase și o sărutase ca întotdeauna, iar ea nu bănuise nimic. Fusesse chiar impresionată și emoționată!

De Vasher se plimba prin birou nerăbdător și trăgea nervos din țigară. La un moment dat, se așeză pe scaunul rotativ de la masa lui de lucru și încercă să se concentreze asupra unui document. Nu reuși, așa că se ridică și o luă de la capăt cu plimbarea. Se uită la ceas. Își sună secretara, apoi o sună pe secretara lui Oliver Lambert. După care reîncepu să se plimbe. În fine, cu un sfert de oră de întîrziere, apărură și Lambert. De Vasher îl privi sever:

— Ai întîrziat!

— Da, am fost foarte ocupat. Dar ce s-a întîmplat atît de important?

Pe chipul lui De Vasher răsări un surîs răutăcios și prefăcut. Cu un gest dramatic, trase sertarul biroului și scoase un plic de mari dimensiuni pe care-l aruncă, plin de mîndrie, peste birou, drept pe genunchii lui Lambert.

— Asta-i cea mai bună lucrare pe care am făcut-o vreodată!

Lambert desfăcu plicul și rămase cu gura căscată: înăuntru erau niște fotografii opt pe zece, alb-negru. Le studie pe fiecare în parte, cu multă atenție, încercînd să memoreze toate detaliile. Plin de mîndrie, De Vasher îi urmărea mișcările. Lambert se mai uită încă o dată la poze și respirația îi deveni din ce în ce mai grea.

— Sînt incredibile.

— Mda, așa am zis și noi.

— Cine-i fata? întrebă Lambert cu ochii încă nedezlipiți de ceea ce vedea.

— O curvă locală, da' arată bine, nu? N-am mai folosit-o pînă acum, da' poți să pui pariu c-o s-o folosesc de-acum înainte.

— Vreau s-o cunosc, și repede!

— Nici o problemă. Mi-am cam închipuit eu c-o să vrei...

— Este incredibilă, cum poate să facă chestiile astea?!

— Păi, greu a fost începutu', că puștiul vostru i-a dat papucii primei fete și Avery era cu cealaltă, așa că Mitch s-a dus la bar și acolo a apărut fata noastră. E profesionistă, ce mai!

— Oamenii tăi unde erau?

— Peste tot. Pozele astea au fost făcute din spatele unui palmier, de la oarecare distanță, da' vezi ce bune sînt?!

— Foarte bune. Să-i dai o primă fotografului. Și cît timp s-au tăvălit ăștia doi prin nisip?

— Destul. Se potriveau la... nisip.

— Cred că lui i-a plăcut.

— Mda, da' și noi am avut noroc: plaja pustie, momentul potrivit.

Lambert ridică o fotografie spre lumină.

— Mi-ai făcut și mie un set?

— Firește, Ollie, ce, nu știi cît îți plac chestiile astea...

— Hm, aş fi crezut că McDeere e dintr-o stofă mai rezistentă.

— Aşa şi e, da' e şi el om. Şi nici timpit nu e. Ştii ceva? Noi credem că a doua zi la prînz şi-a dat seama că e urmărit. Avea un aer bănuitor şi s-a vînturat o grămadă prin cartierul comercial, pînă cînd a dispărut şi a mai şi întîrziat o oră la întîlnirea pe care o avea cu Avery la bancă.

— Unde a fost?

— Nu ştiu. De fapt, îl urmăream din curiozitate, nimic serios. Ei, la dracu', poate a fost la un bar, undeva — oricum, a dispărut pur şi simplu.

— Urmăriţi-l mai cu atenţie, a început să mă îngrijoreze.

De Vasher flutură un alt plic, identic cu primul.

— Nu-ţi face griji, Ollie, acu' e al nostru! Ar fi în stare să şi omoare pe cineva, dacă ar şti de pozele noastre!

— De Tarrance mai ştii ceva?

— Nimic. McDeere n-a pomenit nimănui despre el sau, în fine, nici unuia dintre cei pe care-i urmărim noi. Nu-i uşor de găsit Tarrance ăsta şi, oricum, tipul se ţine de-o parte.

— Să ţineţi ochii bine deschişi!

— Auzi, Ollie, nu-ţi mai face griji pentru munca mea, de asta mă ocup eu. Tu eşti avocatul-consilierul-proprietarul şi o să-ţi primeşti cartoanele opt-pe-zece. Tu conduci firma, eu conduc serviciul de siguranţă.

— Cum stau lucrurile acasă la McDeere?

— Nu cine ştie ce; ea a fost foarte rece în legătură cu călătoria asta a lui.

— Şi ce-a făcut cît a fost el plecat?

— Păi, fata nu prea e genul care să stea pe-acasă. A prînzat cu nevasta lui Quin de vreo două ori, prin nişte cîrciumi aiurite, pe urmă a mai fost şi la cinema, într-o seară a ieşit la cumpărături cu o colegă de-a ei de şcoală, a mai vorbit şi la telefon cu mă-sa, şi tot cu taxă inversă. E clar că puştiul nu se înghite cu socrii şi ea ar vrea să împace şi varza şi capra. Ea ar vrea să meargă la Crăciun acasă, în Kentucky, da' crede că el n-o să vrea. Ce mai, multă tensiune şi multe dedesubturi la ei în familie. Ea i-a spus mă-sii că el munceşte prea mult, iar mă-sa a zis că el face chestia asta numai ca să le dea lor peste nas. Mie, unuia, nu-mi place cum sună toate astea. Simt nişte chestii nasoale pe acolo.

— Ascultă mai departe, nu te opri. Să ştii că noi am încercat să-l mai domolim cu munca, dar puştiul e pur şi simplu o maşină.

— Mda, cred şi eu că vrei s-o lase mai moale la o sută cincizeci pe oră... De ce nu-i obligi pe angajaţi să lucreze doar patruzeci de ore pe săptămînă, ca să poată petrece mai mult timp cu familia? Ai putea chiar să-ţi micşorezi şi salariul, ai putea să vinzi un Jaguar, două, ai putea să vinzi şi diamantele lui madame Lambert, să-ţi vinzi şi casa de la ţară, ai putea să te muţi într-o casă mică, undeva, lîngă Country Club...

— Tacă-ţi gura, DeVasher!

Lambert ieşi ca o furtună din biroul lui DeVasher, care se sufoca de rîs. După ce se calmă, încuie plicul cu fotografia într-un seif şi mormăi: "Mitchell McDeere, acu' eşti al nostru pe veci!"

Şi, pe faţă, i se lăţi un zîmbet imens.

Cu două săptămîni înainte de Crăciun, într-o vineri la prînz, Abby îşi luă rămas bun de la elevii ei şi intră în vacanţă. La ora unu, după ce îşi părăsise maşina într-o parcare care gemea de maşini scumpe şi foarte scumpe, alergă prin ploaia rece către restaurantul favorit al lui Kay Quin, acel terrarium suprapopulat de plante tropicale şi de tineri plini de bani, care se ghiftuiau ascunşi după ferigile uriaşe. Abby prînzise de două ori cu Kay în ultima lună şi, conform obiceiului ei, Kay întîrzia de fiecare dată.

Prietenia dintre ele era abia la început; fire reticentă, Abby nu dădea niciodată buzna în viaţa cuiva. În timpul celor trei ani petrecuţi la Harvard nu avusese prietene şi se obişnuise cu singurătatea. De cînd se afla în Memphis, mai multe persoane încercaseră să se apropie de ea, dar fără mare succes. Abby tatona terenul. Chiar de la început, Kay Quin fusese deosebit de insistentă, făcea pe ghidul turistic, pe sfătuitoarea prin magazine, se autopropusese chiar şi decoratoare. Abby nu răspundea acestui atac decît cu multă grijă, observînd-o cu atenţie. Luaseră masa de cîteva ori, ea şi Mitch, la familia Quin, se mai văzuseră şi cu ocazia unor dineuri şi întîlniri organizate de cei de la firmă. Se simţeau bine

împreună. Deși pretindea că ignoră complet tot ceea ce o înconjoară, Kay observa imediat mașinile, casele și hainele altora. Ar fi dorit să devină prietena intimă, confidenta lui Abby, dar aceasta păstra distanța, permițându-i accesul în viața ei cu mare greutate.

Abby era acum așezată la masă. Cîteva trepte mai jos de masa ei, un tonomat tip 1950 își făcea auzită prezența din plin. Un grup numeros de persoane cu felurite pahare în mîini se plimbau de colo-colo, în așteptarea unei mese libere. După vreo zece minute și două piese interpretate de Roy Orbison, răsări în fine și Kay, căutînd-o pe Abby din priviri. Abby îi zîmbi și-i făcu semn cu mîna. Se îmbrățișară și se sărutară pe obraji din vîrfurile buzelor, fără să-și transfere vreun gram de ruj.

— Te rog să mă scuzi că am întîrziat.

— E-n ordine, m-am obișnuit.

— Da' locul e de-a dreptul ticsit azi! spuse Kay, privind cu surprindere împrejur. De fapt, totdeauna e ticsit. Ei deci gata cu școala?

— Da. Cam de o oră. Sînt liberă pînă pe 6 ianuarie.

Își admirară apoi reciproc toaletele și ajunseră cam în același timp la aceeași concluzie: ce frumoase, suple și tinere erau amîndouă! După care trecură la cumpărăturile de Crăciun și vorbiră îndelung despre magazine și copii, pînă fură întrerupte de chelner care le luă comanda și le aduse vinul.

— Și ce planuri aveți pentru Crăciun? o întrebă Kay.

— Deocamdată — nici un plan. Eu aș vrea să merg în Kentucky, la ai mei, dar mi-e că Mitch n-o să vrea. De cîte ori am făcut o aluzie, s-a prefăcut că nu mă aude.

— Tot așa de pornit e împotriva lor?

— Da, în privința asta nimic nu s-a schimbat. De fapt, nici nu vorbim despre ei. Pur și simplu nu știu cum să procedez.

— Păi, cu multă prudență, îmi închipui.

— Mda, și cu și mai multă răbdare. E drept că ai mei au greșit, dar eu am nevoie de ei. Și mă doare să văd că singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată nici măcar nu poate să-i tolereze. În fiecare zi mă rog lui Dumnezeu să facă o minune cît de mică...

— Hm, mie mi se pare că ai avea nevoie de una mai mare... Spune-mi, Mitch muncește chiar atît de mult pe cît spune Lamar?

— Nu-mi închipui cum ar putea cineva să muncească mai mult ca el. Optsprezece ore pe zi de luni pînă vineri, opt ore sîmbăta și duminica, fiindcă-i zi de odihnă, doar cinci sau șase.

— Și tu te simți oarecum frustrată?

— Chiar foarte frustrată, Kay. Să știi că am fost cît se poate de răbdătoare, dar lucrurile merg din ce în ce mai rău. Parcă sînt văduvă. Am obosit să tot adorm pe canapeaua din hol, așteptînd să vină el acasă.

— Rolul tău e să faci mîncare și să faci dragoste, nu?

— Măcar de-ar fi așa! El e prea obosit ca să mai facă dragoste. Aspectul ăsta nu mai are nici o importanță pentru el. Și să știi că vorbesc despre un bărbat care nu se satura niciodată de sex. Vreau să spun că, în timpul facultății, aproape ne-am devorat unul pe celălalt. Și-acum — o dată pe săptămînă, și asta dacă am noroc... Vine acasă, mîncînd, dacă mai are forța necesară să-i fie foame, și pe urmă se culcă. Dacă sînt foarte norocoasă, înainte să adoarmă, mai vorbește cu mine cinci minute... Kay, sînt pur și simplu fiămîndă de o conversație cu un om adult! Stau șapte ore pe zi cu niște copii de opt ani și doresc din tot sufletul să aud și să folosesc cuvinte ceva mai lungi de trei silabe! Și cînd încerc să-i povestesc toate astea lui Mitch, el sforăie... Ai trecut și tu prin așa ceva cu Lamar?

— Oarecum. În primul an a lucrat și el la fel ca toți ceilalți, cîte șaptezeci de ore pe săptămînă — am înțeles eu că asta era ca un fel de inițiere într-o confrerie, un ritual masculin în care masculinitatea trebuie dovedită. Oricum, cei mai mulți dintre ei rămîn fără combustibil după un an, așa că trec frumușel la șaizeci, șaizeci și cinci de ore pe săptămînă. Și asta este foarte mult, dar, în fine, nu-i chiar stilul kamikaze din primul an.

— Lamar lucrează și el sîmbăta?

— Da, cîteva ore, da' nu lucrează niciodată duminica. La asta am pus eu piciorul în prag. Desigur, dacă au vreun termen limită sau e "sezonul taxelor", muncesc toți, ca nebunii, douăzeci și patru din douăzeci și patru. În orice caz, se pare că Mitch le-a luat piuitul!

— Da, el n-a slăbit deloc ritmul. Adevărul e că se poartă ca un posedat. I se întîmplă să nu vină acasă pînă a doua zi de dimineață și dacă totuși trece în fugă, face doar un duș și se topește.

— Mda, Lamar spune că Mitch e deja o legendă vie. Abby gustă vinul și-și lăasă privirea să rătăcească peste capetele celor de la bar.

— Ei da, ce să spun, sînt măritată cu o legendă!

— Te-ai gîndit la copii?

— Ca să ai copii, trebuie mai întîi să ai o ocazie să-i faci, nu?

— Hai, Abby, lucrurile nu stau chiar atît de rău, ce naiba?!

— Nu sînt pregătită să am copii, nu mă descurc în rolul de părinte unic. Uite ce e, eu îmi iubesc bărbatul, dar sînt sigură că dacă ar avea o întîlnire de afaceri foarte importantă, ar fi în stare să mă lase să mă duc singură la maternitate, chit că aş avea o dilatație de opt centimetri. Și toate astea pentru că nu se gîndește decît la nenorocita aia de firmă.

Kay o luă de mîină cu blîndețe.

— Totul va fi cum nu se poate mai bine, îi spuse ea zîmbind și privind-o cu niște ochi plini de înțelepciune. Primul an este cel mai greu, dar totul are să se îndrepte, îți garantez eu!

Abby zîmbi și ea, la rîndul ei.

— Te rog să mă scuzi.

Chelnerul sosi cu mîncarea și ele mai comandară puțin vin. Cu un buchețel de broccoli în gură, Kay continuă s-o dăscălească.

— Să știi că firma își încurajează angajații să facă cît mai mulți copii.

— Nu-mi pasă ce face firma! În clipa asta o urăsc. Sîntem în competiție și eu pierd în fața ei, așa că nu dau doi bani pe ce vor sau nu vor cei de la firmă. Și nici nu pricep de ce se amestecă într-o mulțime de aspecte care nu-i privesc deloc!? Kay, mie mi se pare cam straniu ceea ce se petrece pe-aici; n-aș putea să-ți explic cu siguranță despre ce e vorba, dar tipii de la firmă mă fac să mă înfior.

— Dar ei nu vor decît ca angajații lor să fie fericiți și să aibă niște familii fericite și stabile!

— Iar eu îmi vreau bărbatul înapoi! Și ei sînt pe cale să mi-l ia, așa că familia asta nu e nici fericită, nici stabilă. Dacă nu l-ar mai mîna așa de la spate, poate am fi și noi niște oameni normali, cu casa plină de plozi, dar acum, așa cum se petrec lucrurile, nu, este absolut imposibil.

Ospătarul le aduse vinul comandat. Abby mîncă încet, fără poftă, în timp ce Kay se chinuia să găsească niște subiecte de conversație mai puțin dureroase.

— Lamar mi-a povestit că Mitch a fost în Insulele Cayman luna trecută.

— Da, a stat acolo trei zile, cu Avery. A fost o călătorie de afaceri sau cel puțin așa susține el. Tu ai fost acolo vreodată?

— Ah, da, în fiecare an! E foarte frumos, cu niște plaje senzaționale și cu o mare foarte caldă. Mergem în fiecare an în iunie, cînd se termină școala. Firma are două apartamente nemaipomenite, chiar pe plajă.

— Mitch ar vrea să mergem și noi, dar în martie, în vacanța mea de primăvară.

— Să știi că exact de asta ai avea tu nevoie! Înainte să avem copiii, stăteam toată ziua pe plajă, beam rom și făceam dragoste. Asta-i unul din motivele pentru care firma pune apartamentele la dispoziție și, cu un pic de noroc, chiar și avionul. Se muncește din greu, dar ei recunosc și respectă nevoia de destindere.

— Uite ce e, Kay, te rog să nu-mi mai pomenеști de firma asta! Nu vreau să mai aud nimic despre ce le place și ce nu le place, despre ce fac sau nu fac, despre ce încurajează și ce descurajează!

— Calmează-te, Abby! Lucrurile se vor îndrepta, îți garantez eu! Și soțul tău și soțul meu sînt doi avocați foarte buni, dar nu ar putea să cîştige cît cîştigă, nicăieri altundeva. Iar tu și eu am avea două Buick-uri prăpădite, nu Peugeot și Mercedes!

Abby împinse farfuria cu mîncare la o parte. Paharul era gol.

— Da, Kay, știu asta, dar eu cred că în viață mai sînt și alte lucruri în afară de o grădină mare cu peluză și un Peugeot și nimeni de-aici nu pare să-și dea seama de chestia asta. Îți jur că eram mai fericiți pe vremea cînd locuiam într-un apartament studentesc.

— Bine, dar sînteți aici doar de cîteva luni! Și Mitch va sfîrși prin a slăbi și el ritmul de lucru. Ai să vezi că totul o să reintre în normal. Pariez că n-o să treacă mult și niște McDeere mititei vor țopăi prin curtea din spate! Iar Mitch va deveni asociat! Crede-mă, Abby, lucrurile vor merge din ce în ce mai bine! Tu treci printr-o etapă prin care am trecut cu toții și pe care am depășit-o cu succes.

— Mulțumesc, Kay, sper din toată inima să ai dreptate.

Spânzurat pe o faleză deasupra fluviului, micul parc nu avea mai mult de trei acri. Un șir de tunuri și două statui de bronz stăteau acolo mărturisind despre bravura soldaților confederați care căzuseră apărând fluviul și orașul. La poalele monumentului închinat memoriei unui viteaz general și calului său, își făcuse culcușul un cerșetor. O cutie de carton și o zdreanță de pătură nu păreau însă a reprezenta o stavilă în calea frigului mușcător și al lapoviței. Foarte aproape, Ri-verse Drive părea înecat de traficul de seară. Afară era deja întuneric.

Mitch se apropie de șirul de tunuri de bronz și se opri cu ochii ațintiți spre fluviu și spre podurile dincolo de care se întindea statul Arkansas. Își trase pînă sus fermoarul hainei de ploaie și-și ridică gulerul. Aruncă o privire pe ceasul de la mînă și continuă să aștepte în același loc. Șase cvartale mai departe se putea zări silueta clădirii firmei. Mitch își lăsase mașina într-un garaj și luase un taxi pînă în apropierea fluviului. Era sigur că nu fusese urmărit. Fața i se înroșise din pricina vîntului înghețat care bătea dinspre fluviu, amintindu-i despre iernile petrecute în Kentucky după ce rămăsese orfan. Ierni reci și amare, pline de singurătate. Purtase mereu hainele altcuiva, ale unui văr sau ale unui prieten, haine de mîna a doua, care nu-l apărau de frig. Făcu un efort și-și alungă gîndurile triste. Continuă să aștepte. Ploaia înghețată îi atîrna în păr bucățele de gheață. Își privi din nou ceasul. În jurul lui, pe trotuar, cădeau cu zgomot alte bucăți de gheață. Deodată auzi un zgomot de pași și, din întuneric, răsări o siluetă care se apropia grăbită de aleea cu tunuri de bronz. La un moment dar, silueta se opri, apoi se apropie încet.

— Mitch?

Era Eddie Lomax, îmbrăcat în blue-jeans și înfășurat într-un mantou lung, din blană de iepure. Cu mustața lui groasă și cu pălăria albă de cowboy, Eddie părea coborît dintr-un spot publicitar pentru țigări Marlboro Man.

— Da, eu sînt.

Lomax se apropie de cealaltă parte a tunului. Acum, amîndoi păreau santinelele confederate care supravegheau fluviul. Lomax își vîrîse mîinile adînc în buzunare.

— Ai mai vorbit cu Ray?

— Nu.

Mitch răspunsese scurt, vrînd parcă să-i spună celuilalt că nu venise la întîlnire noaptea, pe lapoviță, ca să facă conversație. Lomax își aprinse o țigară — acum chiar *era* Marlboro Man.

— N-am găsit decît foarte puține informații despre cei trei avocați. Alice Knauss a murit într-un accident de mașină în 1977. Raportul Poliției consemnează că a fost lovită de un șofer beat. Ceea ce-i mai ciudat, este că tipul n-a fost găsit

niciodată. Accidentul a avut loc într-o vineri, pe la miezul nopții. Tipa stătuse mult la birou și tocmai se întorcea acasă. Locuia în cartierul de est, în Sycamore View și cînd mai avea mai puțin de o milă pînă acasă, a lovit-o camioneta de o tonă. Asta se întîmpla pe New London Road. Ea conducea un Fiat mic și elegant, care a fost făcut zob. Bineînțeles că n-au fost martori. Cînd au sosit, în fine, și sticleții, camioneta era goală. Și mai tîrziu, nici urmă de șofer. Au verificat numărul de înmatriculare și au descoperit că mașina fusese furată din St. Louis, cu trei zile mai înainte. Nici amprente, nici urme, nimic.

— Dar au căutat amprente?

— Da. Eu îl știu pe ăla care a condus ancheta — au avut ei niște bănuieli, da' n-au putut să dovedească nimic. În camionetă au găsit o sticlă de whisky spartă, așa că au dedus că accidentul era opera unui șofer beat și cu asta au închis cazul.

— I-au făcut autopsie?

— Nu, că era evident din ce pricină murise.

— Totul pare dubios.

— Chiar foarte dubios. De fapt, toate trei cazurile sînt al dracului de dubioase. Robert Lamm era la vînătoare de cerbi în Arkansas. Avea el, cu cîțiva prieteni ai lui, o cabană de vînătoare la Iazard Country, undeva, în Munții Ozarks. În sezon, mergeau acolo de două-trei ori. Într-o bună zi, după ce stătuseră cu toții o dimineață întreagă în pădure, se întorc la cabană fără Lamm. L-au căutat două săptămîni încheiate și l-au găsit în fundul unei rîpe, acoperit cu frunze. Era împușcat în cap. Și punct, asta este tot ce se știe. Poliția a dat-o pe sinucidere, da' n-au avut nici măcar o armă de la care să înceapă o anchetă adevărată.

— A fost deci asasinat?

— Păi așa se pare. Autopsia a arătat că glonțul a intrat prin spate, pe la baza craniului și a ieșit prin față. Cine a mai auzit așa sinucidere?!

— Poate să fi fost un accident, nu?

— Da, poate. Poate că glonțul era destinat unui cerb, da' nu prea e probabil. Tipul a

fost găsit departe de cabană, într-un loc pe care nu prea-l frecventează vînătorii. Prietenii lui au spus că n-au auzit și n-au văzut alți vînători pe-acolo în dimineața aia. Am vorbit și cu șeriful — care acu' nu mai e șerif — și chiar și el e convins că a fost o crimă. Omul spunea chiar că au existat probe cum că Lamm, în fine, cadavrul lui, a fost acoperit cu frunze în mod intenționat.

— Și asta-i tot?

— Da, despre Lamm.

— Dar despre Michel?

— E o chestie foarte tristă. S-a sinucis în 1984, cînd avea treizeci și patru de ani. S-a împușcat în tîmpla dreaptă, cu un Smith & Wesson 357. A mai lăsat și o scrisoare lungă de adio în care-i spunea fostei neveste c-o roagă să-l ierte și tot soiul de spanacuri de-astea. Își lua rămas bun și de la copii, și de la mă-sa, era de-a dreptul emoționantă, pe cuvîntu' meu!

— Scrisă de mîină?

— Nu. Nu tocmai. Era bătută la mașină, ceea ce se pare că era normal, pentru că tipul nu scria decît la mașină. Avea un IBM Selectric în birou și a scris scrisoarea chiar la mașina asta. Michel avea un scris de mîină îngrozitor.

— Păi ș-atunci ce mai rămîne dubios în asta?

— Pistolul. Băiatu' nu cumpărase în viața lui o armă de foc și nimeni n-a știut vreodată al cui a fost pistolul cu care s-a sinucis. Nu era înregistrat, n-avea serie, n-avea nimic. Unul dintre amicii lui spunea ceva din care se înțelegea că, vezi Doamne, Michel i-ar fi spus că-și cumpărase el un pistol ca să se apere, că era clar că avea el niște probleme.

— Și tu ce crezi despre toate astea?

Lomax aruncă chiștocul țigării pe trotuar și începu să-și sufle în mîini ca să le încălzească.

— Nu știu ce să cred. Nu cred că un avocat specialist în taxe, fără nici o cunoștință în domeniul armelor, a putut să-și facă rost de un pistol neînregistrat și cu seria ștearsă. Dacă avocatul ăla voia o armă, se ducea la un magazin, completa formularele obișnuite și-și lua frumușel o jucărioară nouă și strălucitoare. Or, pistolul cu care a tras, avea pe puțin zece ani și era curățat și bibilit de niște profesioniști.

— Poliția a făcut vreo anchetă?

— Nu prea. A fost practic un dosar deschis și închis.

— Scrisoarea era semnată?

— Da, da' nu știu cine a verificat semnătura. Omul era divorțat de un an de zile și tipa se mutase înapoi la Balti-more.

Mitch își încheie ultimul nasture al hainei și-și scutură gheața de pe guler. Lapovița era din ce în ce mai deasă și acoperise complet trotuarul. Sub tunul lîngă care stăteau, începuseră să apară țurțuri mici. Pe Riverside Drive, mașinile începuseră să circule cu viteză ceva mai mică, pe măsură ce roțile alunecau mai tare, învîrtindu-se în gol.

— Așadar, ce părere ai despre mica noastră firmă? Întrebă Mitch, privind țintă fluviul.

— Mde, e un loc de muncă periculos. Cinci avocați în cînșpe ani e cam mult și nu dă bine la capitolul riscuri la locul de muncă.

— Cinci?

— Da, dacă-i pui la socoteală și pe Hodge și pe Kozinski! Am o sursă care mi-a zis că în cazul ăstora doi o grămadă de întrebări au rămas fără răspuns.

— Dar eu nu te-am angajat să faci investigații și despre ei.

— Și tocmai de-aia nici nu-ți cer vreun franc. Am fost eu curios.

— Cît îți datorez?

— Șase și douăzeci.

— Cash și nici un fel de dosare, ne-am înțeles?

— Mie-mi convine de minune. Prefer cash.

Mitch se întoarse cu spatele la fluviu și privi țintă la clădirea înaltă a cărei siluetă se întrezărea la trei cvartale mai departe: Bendini Building. I se făcuse frig, dar nu-i venea să plece. Lomax îl urmărea cu coada ochiului.

— Ai probleme, nu-i așa?

— Tu ce crezi?

— Eu, unu', n-aș lucra acolo nici bătut. Eu nu știu ce faci tu și cred că sînt și o grămadă de treburi despre care nu vorbești. Și uite, stăm aici, în lapoviță, pentru că nu trebuie să fim văzuți. Nu putem să vorbim ca oamenii la telefon, nu ne putem întîlni la tine la birou și, mai nou, nu mai vrei nici să vii la mine la birou. Crezi că ești urmărit tot timpul. Ba îmi mai spui și mie să fiu atent, să mă păzesc de ei, cine dracu' or mai fi și ăștia, că ar

putea foarte bine să mă urmărească și pe mine. Cinci avocați de la firma aia a ta împruțită au murit în condiții dubioase la culme, iar tu te porți de parcă ai fi următorul de pe lista ăloră. Mda, n-aș zice că n-ai probleme babane! Babane de tot!

— Și despre Tarrance, ce-mi poți spune?

— Unul dintre cei mai buni agenți FBI. Transferat aici acu' doi ani.

— De unde?

— Din New York.

Vagabondul aciuat sub calul de bronz se rostogoli și căzu pe trotuar. Mormăi ceva, se ridică cu mare greutate, bălăngănindu-se pe picioare, își luă cutia de carton și pătura și dispăru înspre centrul orașului. Lomax tresărise puternic și îl urmărise pe cerșetor cu privire nervoasă.

— E doar un amărît de vagabond spuse Mitch, și, imediat, amîndoi se destinseseră.

— De cine ne ascundem, de fapt? întrebă Lomax.

— Asta vreau și eu să aflu.

Lomax îl studie cu atenție.

— Ba eu cred că știi.

Mitch nu răspunse.

— Uite ce e, amice, nu mă plătești ca să mă bag în chestia asta, m-am prins și singur. Da' instinctul îmi spune că ai necazuri și cred că ai nevoie de un prieten, de unu' în care să ai încredere. Și eu pot să te ajut, dacă ai nevoie de mine. Nu știu cine sînt băieții ăi răi, da' sînt convins că sînt al dracu' de periculoși.

— Mulțumesc, Eddie, spuse Mitch încetișor, fără să-l privească, ca și cum ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru Lomax să plece și să-l mai lase puțin acolo, singur, în lapoviță.

— Pentru Ray McDeere aș sări drept în rîul ăla înghețat de colo! Așa că-mi place să cred că pot să-l ajut și pe fra-su mai mic.

Mitch dădu din cap, fără să scoată un sunet. Lomax își aprinse altă țigară și-și scutură gheața de pe cizme.

— Sună-mă oricînd dorești. Și fii prudent. Ălalți sînt acolo, în stradă, și joacă dur, pe viață și pe moarte.

16

În zona veche a orașului Memphis, în intersecția Madison Cooper, se aflau cîteva clădiri vechi, cu două etaje, care fuseseră renovate de curînd. Acum, se aflau acolo nemărate baruri, magazine de cadouri și chiar cîteva restaurante foarte bune. Locul mai era cunoscut și sub numele de Overton Square. Era frecventat de toți amatorii de viață de noapte din oraș, cu atît mai mult cu cît o sală de spectacole și o librărie îi adăugau și o nuanță intelectuală. La sfîrșitul săptămîinii, atmosfera se încălzea brusc datorită contribuției gălăgioase a studenților și a marinarilor de la baza militară aflată în apropiere. În celelalte seri, restaurantele erau liniștite și, cu toate că erau mereu pline de clienți, nu păreau niciodată aglomerate. Paulettes's era unul din aceste restaurante, renumit pentru pivnița de vinuri, pentru specificul franțuzesc, pentru patiserie și nu în ultimul rînd pentru vocea agreabilă a pianistului. Localul se găsea într-o veche clădire albă, cu fațada împodobită cu stucaturi. Acestea erau și motivele pentru care familia McDeere, aflată mereu în căutarea celor mai bune restaurante din oraș, îl trecuse în fruntea listei preferințelor lor.

Așezat la bar, cu o cafea în față, Mitch urmărea atent intrarea. Conform planului, sosise ceva mai devreme decît ea. O căutase la telefon cu trei ore în urmă și o rugase să-i acorde un rendez-vous la ora șapte. De ce? întrebasese ea, iar el îi răspunsese laconic — mai tîrziu. De cînd fusese în Insulele Cayman, știa că e urmărit, observat, ascultat. În ultima lună, dovedise o mare prudență în conversațiile telefonice, își alesese cu mare grijă cuvintele chiar și cînd era la el acasă. Era absolut convins că cineva îl urmărește și îl ascultă. Se surprinsese urmărind ceea ce se petrecea în spatele lui cu ajutorul oglinzii retrovizoare.

În ușa se ivise Abby, care îl căuta din priviri. El se duse în întîmpinarea ei, o sărută ușor pe obraz și o ajută să-și scoată mantoul. Șeful de sală îi conduse la o masă ceva mai mică. De jur-împrejurul lor, la mese mici, identice cu a lor, stăteau o mulțime de oameni care se înghesuiau în asemenea măsură, că-și puteau auzi reciproc și respirațiile și bătăile

inimilor. Mitch aruncă o privire rapidă — ghinion, nici un loc liber! — așa că, după ce-i mulțumi șeful de sală, se resemna să se așeze în fața soției lui.

— Ei, cu ce ocazie? îl întrebă ea cu un aer bănuitor.

— Am nevoie de ocazie specială ca să cinez cu consoarta?

— Da! E ora șapte, e luni seara și tu nu ești la firmă. Trebuie să recunoști că e o ocazie specială.

Un chelner strivit între masa lor și următoarea îi întrebă ce doreau să bea.

— Două pahare de vin alb, vă rog.

Mitch își aruncă ochii roată prin încăperea care gemea de oameni și, brusc, zări un bărbat care stătea singur, cinci mese mai încolo. Figura lui i se păru cunoscută. Îl mai privi încă o dată și iată că tipul se ascunde în spatele ziarului pe care-l ținea în mână.

— Ce-i, Mitch, ce s-a întâmplat?

El îi luă mâinile în mâinile lui.

— Abby, trebuie să stăm de vorbă.

Mâinile ei tresăriră ușor și zîmbetul de pe buze i se șterse.

— Despre ce?

Vocea lui deveni un simplu murmur.

— Despre ceva foarte grav. Ea respiră adânc.

— Și nu putem aștepta pînă ne aduce vinul? S-ar putea să am nevoie de ceva de băut.

Mitch privi din nou bărbatul ascuns în spatele ziarului.

— Nu, nu putem vorbi aici.

— Păi atunci de ce am mai venit aici?!

— Abby, știi unde e toaleta? Pe culoar, acolo în dreapta.

— Da știu.

— Ei, vezi că la capătul culoarului este și ieșirea de serviciu care dă în spatele restaurantului, într-o stradă laterală. Te duci la toaletă și ieși pe ușa aia. Eu te aștept chiar acolo, în stradă.

Abby nu scoase nici un sunet. Sprîncenele îi coborîseră, ochii i se îngustară și-și plecase capul spre umărul drept.

— Abby, ai, te rog, încredere în mine! Îți explic totul mai târziu. Uite, ne întâlnim afară și mergem să mîncăm în altă parte. Aici nu pot să vorbesc.

— Mitch, mă înspăimînti.

— Te rog, spuse el hotărît, strîngîndu-i mîna. Totul e OK, îți aduc eu și haina.

Ea se ridică, își luă poșeta și ieși. Mitch îl privi pe necunoscutul cu figura cunoscută. Acesta tocmai se ridicase în întîmpinarea unei doamne vîrstnice. Nu părea a fi observat dispariția soției lui Mitch.

Odată ajuns în strada dosnică, Mitch îi așează pe umeri mantoul și apoi o conduse, pe jos, cîteva sute de metri mai departe, spre Bombay Bicycle Club, un bar unde se mîncea bine și se asculta blues. "Am să-ți explic totul" repetase el de cîteva ori.

Îndată ce intrară, Mitch alese o masă așezată într-un colț îndepărtat și i-o arătă șeful de sală: "Masa aceea". Se așezară, el cu spatele la perete și cu fața spre sală și spre intrare. Localul era întunecat și doar niște lumînări palide luminau fețele de masă.

Comandară niște vin.

Abby stătea țeapănă pe scaun, privindu-l cu intensitate și urmărindu-i fiecare mișcare. Aștepta.

— Îți mai aduci aminte de un tip, Rick Acklin, de la Western Kentucky?

— Nu, șopti ea fără să-și miște buzele.

— Unu' care juca baseball și locuia la cămin. Cred că l-ai întîlnit, era un tip foarte la locul lui și fin, un student bun. Mi se pare că era din Bowling Green, în fine, nu prea eram noi prieteni, dar ne cunoșteam.

Abby clătină din cap și așteaptă urmarea.

— Tipul a terminat cam cu un an înaintea noastră și a făcut pe urmă dreptul la Wake Forest. Acum e la FBI. Și lucrează aici, în Memphis.

Se uită cu mare atenție la ea, așteptînd reacția la inițialele FBI. Ea nu reacționa în nici un fel.

— Așa, și azi îmi mîncam tocmai tacticos prînzul la circiuma aia, Obleo, de pe Main Street, cînd Rick apare lîngă mine și-mi zice "Bună!" ca și cum ar fi fost o simplă coincidență faptul că era acolo. Și stăm noi așa de vorbă cîteva minute și iată că apare un agent, unu' Tarrance, care, nici una nici două, se așază și el lîngă mine. Să știi că e a doua oară că Tarrance ăsta mă agață, de la examenul de barou încoace...

— A doua...?

— Da, din august încoace.

— Și ăștia... sînt agenți FBI?

— Da, cu insigne și tot tacîmul. Tarrance e unu' din ăia cu vechime, din New York, și e aici de vreo doi ani. Acklin e doar un boboc pe care l-au adus încoace acum trei luni.

— Și ce vor de la tine?

Le fu adus vinul și Mitch aruncă o privire în jur. Pe o mică scenă, într-un colț ceva mai mdepărtat, o formație cînta ceva nu prea distinct. Barul era asaltat de tipi bine îmbrăcați, care vorbeau fără încetare. Chelnerul făcu un semn spre menu și Mitch îi spuse "mai tîrziu", cu un ton cît se poate de nepolitic.

— Nu știu ce vor. M-au agățat prima oară în august, imediat după ce am luat examenul de barou și mi-a apărut numele în ziar.

Luă o înghițitură de vin și îi povesti în amănunt prima vizită a lui Tarrance la barul lui Lansky de pe Unison Street, avertismentele acestuia despre persoanele în care să nu aibă încredere și locurile în care să se ferească să vorbească, îi spuse despre ședința cu Locke, Lambert și ceilalți asociați, explicîndu-i versiunea celor de la firmă despre interesul pe care li-l purta FBI-ul. Îi spuse și că discutase cu Lamar Quin care avea încredere în fiecare cuvînt rostit de Locke și de Lambert. Abby părea că îi soarbe cuvintele, dar nu se grăbi să-i pună întrebări.

— Și azi, eu îmi văd deci de treburile mele, și-mi mănînc hotdog-ul cu ceapă, și tipul ăsta, care a fost coleg de școală cu mine, vine și-mi zice că ei, adică FBI-ul, știu în mod cert că telefonul meu e interceptat, că am microfoane în toată casa și că cineva de la Bendini, Lambert & Locke îmi cunoaște toate mișcările, chiar fiecare strănut. Fii atentă, și Acklin a fost transferat aici *după* ce am luat eu examenul de barou — asta da, coincidență, ce zici?!

— Ce vor?

— Nu vor să-mi spună. Nu pot să-mi spună, cel puțin deocamdată. Îmi pretind să am încredere în ei și așa mai departe, știi refrenul. Abby, eu nu știu ce să zic, habar n-am ce urmăresc ei, dar mi-e foarte clar că m-au ales pe mine pentru un motiv anume.

— I-ai spus lui Lamar despre vizita asta?

— Nu, n-am vorbit despre asta cu nimeni în afară de tine, și nici n-am intenția să vorbesc cu altcineva.

Ea își bău vinul.

— Și zici că telefoanele noastre sînt interceptate?

— Așa zic ăștia de la FBI. Dar mă întreb cum de au aflat?!

— Ei na, că doar nu sînt tîmpiți! Dacă ar veni FBI-ul și m-ar anunța că telefonul meu e urmărit, eu l-aș crede pe cuvînt. Tu nu?

— Eu nu mai știu pe cine să cred. Locke și Lambert mi-au explicat totul atît de... nu știu... frumos... lupta firmei împotriva Serviciului de Venituri Interne și a FBI-ului... Aș vrea să-i cred pe ei, da' vezi că sînt o grămadă de lucruri care nu se potrivesc. Problema se mai pune și altfel. Vezi că, dacă firma ar avea un client bogat, dar dubios, demn de toată atenția binevoitoare a FBI-ului, de ce să mă aleagă tocmai pe mine FBI-ul, pe mine, un începător, unu' care nu știe mai nimic? De ce să mă urmărească pe mine? Ce pot eu să știu? Eu lucrez numai la dosare date de alții, eu n-am nici un client personal, eu fac doar ceea ce mi se spune să fac. De ce dracu' n-au ales pe unul dintre asociați?

— Poate că vor să le dai informații despre clienți...

— Exclus. Sînt avocat și am depus un jurămînt. Tot ceea ce știu eu despre un client este strict confidențial și federalii știu și ei chestia asta. Nimeni pe lume nu poate pretinde unui avocat să vorbească despre afacerile clienților lui!

— Da' tu ai prins vreo afacere ilegală?

El pocni din degete și privi împrejur, apoi zîmbi. Vinul începea să-și facă efectul.

— Draga mea, nici măcar ție n-am voie să-ți spun așa ceva! Răspunsul este totuși nu. Am lucrat pentru vreo douăzeci de clienți ai lui Avery și pentru alți cîțiva, dar n-am văzut nimic dubios. Poate ceva mai riscant în privința taxelor, dar nimic ilegal. Aș avea eu cîteva întrebări despre unele conturi bancare pe care le-am verificat în Cayman, dar oricum, nimic dubios, nu.

Chelnerul se învîrtea pe lîngă ei, privind fix meniul la care ei nici măcar nu se uitaseră.

— Niște vin, te rog! ceru Mitch, arătîndu-i paharele de pe masă.

Abby se aplecă înainte, atingînd aproape lumînările de pe masă, și îl privi tulburată.

— Bun, și cine interceptează telefoanele?

— Păi, presupunînd că sînt într-adevăr interceptate, habar n-am. Cînd l-am întîlnit prima dată, în august, Tarrance

m-a lăsat să înțeleg că ar fi cineva de la firmă. Adică asta am priceput eu că vrea el să

pricep. Mi-a zis să n-am încredere în nimeni de la firmă și mi-a mai zis și că tot ceea ce spun eu poate fi înregistrat. Și eu am presupus că el se referea la cei de la firmă.

— Și Locke ce-a spus despre toată povestea asta?

— Nimic, pentru că nu i-am spus-o. Nu le-am spus chiar tot-tot, am mai păstrat ceva și pentru mine.

— Adică cineva ne ascultă telefoanele și ne-a plantat și microfoane prin casă?

— Poate chiar și în mașini. Azi-dimineață, Rick Acklin mi-a făcut capul mare pe tema asta. Și zicea mereu să am grijă să nu care cumva să spun ceva ce n-aș vrea să fie înregistrat.

— Bine, dar e de necrezut! De ce ar face așa ceva o firmă de avocatură!?

El dădu din cap, privind fix paharul gol.

— Habar n-am, iubito, pur și simplu, habar n-am.

Chelnerul le umplu din nou paharele și rămase lângă ei, așteptând.

— Pot să iau comanda? Întrebă el.

— Da, peste câteva minute, răspunse Abby.

— Te chemăm noi, adăugă Mitch.

— Mitch, tu crezi că toate astea sînt chiar adevărate?

— Cred că ceva nu e în regulă. Pentru că povestea este mai lungă.

Abby își sprijini brațele de masă și-l privi îngrozită. Iar el îi vorbi despre Hodge și Kozinski, despre prima întâlnire cu Tarrance, despre Insulele Cayman și despre cei care-l urmăriseră acolo, despre întâlnirea lui cu Abanks. Îi mai povesti și despre Eddie Lomax, precum și despre moartea lui Robert Lamm, a lui John Mickel și a lui Alice Knauss.

— Mi-a trecut foamea, spuse Abby cînd el se opri.

— Și mie, dar mă simt mai bine acum că ți-am spus totul.

— Dar de ce nu mi-ai povestit mai de mult?

— Am sperat că lucrurile se vor lămurii, am mai sperat că Tarrance mă va lăsa în pace și că-și va găsi un alt client pe care să-l tortureze. Numai că el a venit aici ca să rămînă, și tot din cauza asta l-au transferat aici pe Rick Acklin — ca să se ocupe de mine. FBI-ul m-a ales pentru o misiune despre care n-am nici cea mai vagă idee, asta e.

— Simt cum mă lasă puterile.

— Nu, Abby! Trebuie să fim foarte atenți, trebuie să încercăm să ne purtăm ca și cum n-am bănuia nimic.

— Nu, este incredibil! Stau aici și te ascult și nu-mi vine să cred că aud ceea ce aud!

Totul mi se pare ireal. Îmi ceri adică să trăiesc într-o casă împinzită de microfoane, cu telefoanele interceptate și în tot timpul ăsta, cineva ascultă tot ceea ce vorbim!?

— Păi, ai tu vreo propunere mai bună?

— Da. Să-l angajăm pe tipul ăla, pe Lomax, să ne verifice casa.

— Da, m-am gîndit și eu la chestia asta, dar dacă găsește, într-adevăr ceva, ei, ia, gîndește-te! Dacă aflăm cu siguranță că avem microfoane în casă, ce ne facem? Dacă Lomax strică ceva pus de ăia acolo? Atunci ăia, oricine ar fi ei, or să afle că noi am aflat... Nu, nu, e mult prea periculos, cel puțin pentru moment. Nu știu, poate ceva mai tîrziu...

— Mitch asta-i curată nebunie! Adică, dacă vrem să stăm de vorbă, trebuie să dăm fuga, repede, în curtea din spate.

— Of, bineînțeles că nu, putem tot atît de bine să dăm o fugă în curtea din față.

— Auzi, să știi că nu găsesc că ai umor, cel puțin nu în clipa asta.

— Hai, iartă-mă! Uite, eu îți propun să încercăm să ne comportăm normal și să mai avem răbdare încă o vreme. Tarrance m-a convins că vorbește serios și că n-are nici cea mai mică intenție să mă uite, iar eu nu pot să-l opresc. Nu uita că el e cel care mă găsește cînd vrea. Cred că mă urmăresc și-mi pregătesc o ambuscadă. În fine, pentru moment, important e să trăim ca și pînă acum.

— Ah, ca și pînă acum? Da, de fapt, dacă stau și mă gîndesc, oricum n-a prea fost cine știe ce conversație de ascultat în casă la noi. Aproape că-mi pare rău de ăia care așteaptă să asculte dialogul nostru plin de miez. Săracii de ei, au parte de îndelungatele mele conversații cu Hearsay!

parte doar de două Crăciunuri albe în ultimii nouăzeci de ani, asta fiind tot pînă la sfîrșitul secolului, conform prognozei specialiștilor.

În Kentucky însă era zăpadă, iar drumurile erau practicabile, în dimineața Crăciunului, devreme, după ce își făcu bagajele, Abby le telefonă părinților ei. Vine să-i vadă, îi anunță ea, dar vine singură. Erau dezamăgiți, spuseră ei și îi sugerară să rămînă în Memphis dacă plecarea îi producea neplăceri, dar ea insistă. Era un drum de numai zece ore, șoselele nu erau aglomerate și va ajunge acolo pe înserat.

Mitch nu era prea vorbăreț. Își desfășurase ziarul de dimineață pe podea, chiar lîngă pomul de iarnă și se prefăcea că citește foarte concentrat în timp ce Abby își ducea bagajele în mașină. Cățelul se ascunsese sub un scaun, de parcă presimțea o explozie. Cadourile desfăcute erau așezate ordonat pe canapea. Îmbrăcăminte, și parfumuri, și albume, și, pentru ea, un mantou din blană de vulpe. Pentru prima oară în istoria tinerei lor căsnicii, avuseseră bani de cheltuit pentru Crăciun. Abby își luă mantoul pe braț și zise cu voce blîndă dar hotărîtă:

— Acum plec.

El se ridică încet și o privi.

— Aș fi vrut să vii și tu cu mine, continuă ea.

— Poate la anul.

Era o minciună și amîndoi știau lucrul ăsta. Dar suna bine. Era ca un fel de promisiune.

— Te rog să fii atentă.

— Să ai grijă de cîinele meu.

— O să fim bine amîndoi.

Mitch o prinse de umeri și o sărută pe obraz. O privea zîmbind. Era atît de frumoasă, mult mai frumoasă decît atunci cînd se căsătoriseră. La douăzeci și patru de ani, Abby își arăta vîrsta, dar anii fuseseră foarte generoși cu ea.

O ajută să se urce în mașină, se sărutară din nou, apoi ea porni în marșarier pe alee. "Crăciun fericit", își ură Mitch. "Crăciun fericit", îi ură el și cățelului.

După o oră de admirat pereții, aruncă în BMW o sacoșă cu două schimburi de haine, îl puse pe Hearsay pe locul din față și plecă din oraș. Ieși din Memphis pe interstatala 55 și intră în statul Mississippi. Șoseaua era pustie, dar el privea din cînd în cînd în oglinda retrovizoare. Cîinele începea să schelălăie la fiecare șaiszeci de minute, iar Mitch oprea, dacă era posibil, imediat ce trecea de vreun deal. Și în timp ce Hearsay își rezolva afacerile, el se ascundea într-un pîlc de copaci și urmărea traficul. Nu observă însă nimic suspect. După cinci opriri de felul ăsta, fu sigur că nu era urmărit. Era clar că aveau zi liberă de Crăciun.

După șase ore era în Mobile, iar două ore mai tîrziu traversa golful la Pensacola și se îndrepta spre Emerald Coast, în Florida. Autostrada 98 traversa orașele Navarre, Fort Walton Beach, Destin și Sandestin, toate înșirate de-a lungul coastei. Întîlnea, de asemenea, hanuri și moteluri, zone comerciale, parcuri de distracții și magazine de T-shirts, cele mai multe din ele închise și abandonate încă de la Ziua Muncii. Apoi, pe distanță de mile, dispărea orice aglomerație, orice deviere; cît vedeai cu ochii, doar plajele cu nisipul alb ca zăpada și apele de un verde strălucitor ale Golfului. La est de Sandestin, autostrada se îngusta și părăsea coasta, așa că timp de o oră rula pe o șosea cu doar două culoare de circulație, de-a lungul căreia nu văzu decît păduri și din cînd în cînd cîte o stație de benzină cu autoservire sau o prăvălie.

Pe înserat, întîlni un indicator care arăta că pînă la Panama City Beach mai erau doar opt mile. Șoseaua reveni pe malul mării într-un punct unde se bifurca într-o derivație spre nord și un drum drept pe ceea ce se numea Miracle Strip. Mitch alese drumul drept spre plajă — banda de asfalt care se defășura pe o distanță de cincisprezece mile chiar pe malul apei și care era mărginită pe amîndouă laturile de vilioare, moteluri ieftine, parcuri pentru rulote, căsuțe de vacanță, magazine de fast-food și magazine de tricouri. Acesta era Panama City Beach.

Cele mai multe apartamente erau goale, dar cele cîteva mașini parcate ici și colo îi dădură de înțeles că, totuși, cîteva familii își petreceau Crăciunul prin locurile astea. Un Crăciun cu o vreme de vară. "Da, dar cel puțin ăștia sînt împreună", își zise Mitch. Cîinele se puse pe lătrat și se opriră lîngă un debarcader unde turiști din Pennsylvania, Ohio și Canada pescuiau și priveau marea întunecată.

Pe Miracle Strip fură singurii călători. Hearsay lătra din cînd în cînd la fulgerul de neon

al vreunui motel cenușiu care-și făcea reclamă la prețurile mici și chiar la faptul că era deschis.

Mitch opri ca să facă plinul la o stație de benzină cu program non-stop; vânzătorul era surprinzător de prietenos.

— San Luis Street? Întrebă Mitch.

— Da, da, zise vânzătorul într-o engleză cu accent puternic și îi făcu semn să o ia spre vest. Al doilea semafor pe dreapta. Prima la stînga. Aia e San Luis.

Cartierul era de fapt o periferie dezordonată de locuințe mobile îngrozitor de vechi. Mobile, într-adevăr, dar se vedea de departe că nu se mai mișcaseră de acolo de secole. Rulotele erau vîrîte unele într-altele ca piesele de domino. Aleile scurte și înguste, la distanță de cîțiva centimetri una de alta, erau pline de tot felul de obiecte și de piese ruginite de mobilier pentru terasă. Pe străzi găseai mașini parcate, mașini vechi și dărîmate, mașini abandonate. Peste tot, motociclete și biciclete erau sprijinite de osiile rulotelor, iar din spatele fiecărei case răsărea mînerul unei mașini de tuns iarba. Pe un indicator scria că acolo era un sat de odihnă — San Pedro Estates — la o jumătate de milă de Emerald Coast. Arăta mai degrabă a mahala sordidă pe roți sau a proiect de construcție cu osie de rulotă.

Găsi San Luis Street, ceea ce îi provocă o neașteptată stare de nervozitate. Locul arăta mai rău decît tot ce văzuse pînă aici. Micșoră mult viteza și începu să urmărească foarte atent numerele locuințelor și plăcuțele de înmatriculare. Strada presărată cu mașini parcate sau abandonate era pustie la ora aceea.

Locuința de pe San Luis numărul 486 era una din cele mai vechi și mai mici de pe stradă. Era doar puțin mai mare decît un cort. Vopseaua originală părea să fi fost argintie, dar acum era crăpată și se lua fișii-fișii. Un strat de mușgai verde închis îmbrăca acoperișul, ajungînd pînă la cîțiva centimetri deasupra ferestrelor. Parbrizul lipsea. Chiar deasupra osiei, geamul unei ferestre era crăpat rău și lipit cu bandă izolatoare. O mică verandă acoperită înconjura mica intrare. Ușa era deschisă și înăuntru Mitch observă silueta unui bărbat care umbla de colo-colo.

Situația nu era așa cum își dorise el. Nu vrusese niciodată să-l cunoască pe cel de-al doilea soț al mamei sale, iar acum nu era momentul pentru a face cunoștință. Porni mai departe, dorind să nu fi venit deloc. Pe Miracle Strip găsi firma familiară a unui Holiday Inn. Era pustiu, dar deschis. Ascunse BMW-ul departe de șosea și închirie o cameră pe numele de

Eddie Lomax din Danesboro, Kentucky. Plăti cu bani gheață pentru o cameră cu un singur pat și cu vedere la ocean.

În cartea de telefon pentru Panama City Beach, găsi trei Waffle Hut pe Strip. Se întinse pe pat și formă primul număr. Nu avu noroc. Formă al doilea număr și ceru cu Eva Ainsworth. "O clipă", i se răspunse la celălalt capăt al firului. Închise telefonul. Era ora unsprezece noaptea. Dormise două ore.

Taxiul avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la motel, iar șoferul se apucă să explice cum stătea el acasă cu familia și cu niște prieteni și cum mîncau ei niște resturi de friptură de curcan cînd a sunat dispecerul, apoi ce înseamnă Crăciunul și cum speră el să fie împreună cu familia și să nu se mai gîndească la muncă măcar o zi pe an. Mitch îi aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari și îl rugă să tacă.

— Da' ce e la Waffle Hut, omule? Întrebă șoferul.

— Taci și vezi-ți de drum.

— Waffle, da? Rîse șoferul, mormăind ceva doar pentru el; răsuci butonul radioului de bord pînă cînd găsi postul preferat, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, privi pe fe-reastră, fluieră ceva și în cele din urmă zise: La ce-ai venit aici tocmai de Crăciun?

— Caut pe cineva.

— Pe cine?

— O femeie.

— Asta facem toți. Da' pă cine anume?

— O veche prietenă.

— Ea-i la Waffle Hut?

— Cred că da.

— Oi fi fiind vreun detectiv particular sau p-acolo?

— Nu.

— Mie nu prea-mi miroase bine chestia asta.

— Eu zic să-ți vezi de mașină.

Waffle Hut era o clădire mică și dreptunghiulară ca o cutie; înăuntru, o duzină de mese și o tejghea lungă așezată în fața grătarului arătau că totul era gătit la vedere. Ferestrele

mari, cu geamuri turnate permiteau clienților să admire Miracle Strip și vilișoarele din zonă în timp ce-și savurau mîncarea. Mica parcare din apropiere era aproape plină, așa că Mitch îl dirijă pe șofer spre un loc aflat chiar lîngă clădire.

— Păi nu cobori? întrebă șoferul.

— Nu. Lasă aparatul să meargă.

— Omule, da chestia-i nasoală.

— Ai să-ți primești banii.

— Îmi place c-ai înțeles.

Mitch se aplecă și se sprijini cu brațele de scaunul din față. Aparatul ticăia ușor în timp ce el observa atent clienții din local. Șoferul clătină din cap, se așeză mai bine pe scaun și urmări totul din pură curiozitate.

La o masă așezată în colțul de lîngă automatul pentru țigări, un grup de turiști grași cu cămăși lungi și șosete negre în picioarele albe beau cafea și vorbeau toți deodată în timp ce studiau lista de bucate. Șeful grupului, cel cu cămașa descheiată, perciuni stufoși și cărunți, șapcă de baseball și un lanț gros de aur așezat cu grijă pe părul de pe piept, privea din cînd în cînd spre grătar în căutarea unei chelnerițe.

— O vezi? întrebă șoferul.

Mitch nu-i răspunse, dar se aplecă și mai mult în față, încruntîndu-se. Ea răsări de nicăieri, cu creionul și carnețelul în mînă, gata să ia comanda. Șeful zise ceva nostim și grașii se puseră pe rîs. Ea nici măcar nu zîmbi și continuă să noteze. Arăta fragilă și mult mai slabă. Aproape prea slabă. Uniforma alb cu negru îi venea bine pe talia îngustă. Părul cărunț, bine strîns, era ascuns sub bonetă. Avea cincizeci și unu de ani și, de la distanță, își arăta vîrsta. Nimic mai mult. Părea o persoană ageră. Cînd termină de scris, smulse listele de bucate din mîinile celor de la masă, spuse ceva politicos, mai că le și zîmbi, apoi dispăru. Se mișca repede printre mese, turna cafea, aducea sticle de ketchup și transmitea comenzile bucătarului. Mitch se relaxa. Aparatul ticăia ușor.

— Asta e? întrebă șoferul.

— Da.

— Și-acu'?

— Nu știu.

— Păi am găsit-o, nu?

Mitch urmărea mișcările femeii fără să scoată o vorbă. Femeia turna cafea unui client singur la o masă. El zise ceva, iar ea zîmbi. Un zîmbet minunat. Un zîmbet pe care Mitch îl revăzuse de mii de ori cu ochii minții. Zîmbetul mamei lui.

O ceață ușoară începu să se lase peste oraș și la fiecare zece secunde parbrizul era traversat de ștergătoarele automate. Era aproape miezul nopții de Crăciun.

Șoferul bătea o darabană nervoasă în volan și se tot foia în scaun.

— Și cît mai stăm pe-aici?

— Nu prea mult.

— Omule, da' toată chestia asta e aiurea.

— Ai să-ți primești banii.

— Omule, da' banii nu e totu'. E Crăciunu'. Am și io acasă copii, rude, niște curcan și niște vin de terminat. Și-n loc de asta, uite-mă aici, la Waffle Hut, ca să te poți tu zgîi pînă la geam la nuș-ce bătrîină.

— E maică-mea.

— E... cine?

— M-ai auzit doar.

— Omule, măi omule. Am ajuns s-o văd și p-asta.

— Taci odată, OK?

— OK. Da' n-ai de gînd să vorbești cu ea? Vreau să zic, e doar Crăciunu' și ți-ai găsit mama. Ar trebui să mergi s-o vezi, nu?

— Nu, nu acum.

Mitch se așeză din nou pe canapeaua mașinii și privi plaja întunecată de dincolo de șosea.

— Dă-i drumul.

În zori, își puse pe el niște jeans și un pulover și se plimbă desculț pe plajă, doar el și cîinele. Merse spre răsărit, spre licărul portocaliu care-și făcea loc deasupra orizontului. Valurile se spărgeau ușor de țărm, nisipul era umed și rece. Cerul era senin și plin de pescăruși gălăgioși. Hearsay se repezi vitejește în mare, dar se retrase speriat cînd un nou

val de spumă albă veni peste el. Pentru un câine de apartament, întinderea de nisip și apă era ceva ce trebuia neapărat explorat. Așa că o luă la fugă, ajungând la vreo sută de iarzi în fața lui Mitch.

După vreo două mile de mers, ajunseră la un dig mare, din beton, care intra adânc în ocean. Un Hearsay fără frică acum țîșni pe dig și se opri lîngă o găleată cu momeală, așezată în apropierea a doi bărbați care stăteau nemișcați, privind apa mării. Mitch ajunse pînă la capătul digului unde vreo duzină de pescari vorbeau din cînd în cînd unul cu altul, așteptînd ca undițele lor să dea vreun semn. Cîinele se frecă de piciorul lui Mitch și rămase liniștit lîngă el. Soarele se reîntorcea strălucitor printre oameni și pe o întindere uriașă apa mării scînteia, schimbîndu-și culoarea din neagră în verde.

Mitch se rezemă de parapet, tremurînd de frig. Picioarele goale îi înghețaseră. Pe distanță de mile de-a lungul plajei, hotelurile și vilele așteptau, în tăcere, sosirea unei noi zile. Undeva, departe, se zărea încă un dig ce pătrundea în mare.

Pescarii vorbeau cu cuvintele clare și precise ale celor din Nord. Mitch îi ascultă destul ca să înțeleagă că peștele nu mușca. Privi atent marea. Se gîndi la Insulele Cayman și la Abanks. O clipă reveni și amintirea fetei, apoi dispăru. Se va întoarce acolo în martie, pentru o vacanță împreună cu soția lui. La dracu' cu fata aceea. Cu siguranță nu o va mai vedea. Va face scufundări cu Abanks și se vor împrieteni. Vor bea bere la bar și vor vorbi despre Hodge și Kozinski. Îl va urmări pe cel care era pe urmele lui. Acum că îi era complice, Abby îl va ajuta.

Bărbatul aștepta în întuneric lîngă automobilul marca Lincoln. Își verifică nervos ceasul și aruncă o privire spre trotuarul slab luminat care dispărea în fața clădirii. Lumina se stinse la etajul al doilea. Un minut mai tîrziu, detectivul particular ieși din clădire și se apropie de mașină. Bărbatul apărură din întuneric.

— Eddie Lomax? întrebă el nerăbdător.

Lomax încetini pasul, apoi se opri. Cei doi se aflau acum față în față.

— Da. Dar dumneata cine ești?

Bărbatul își ținea mîinile în buzunare. Vremea era umedă și rece și el tremura.

— Al Kilbury. Am nevoie de ajutor, domnule Lomax. Mare nevoie. Am să-ți plătesc chiar acum cu bani gheață, oricît îmi ceri. Numai să mă ajuți.

— E tîrziu, amice.

— Te rog. Am bani, spune doar cît. Trebuie să mă ajuți, domnule Lomax.

Din buzunarul stîng al pantalonilor dădu la iveală un rulou de bancnote și așteptă, gata să numere.

Lomax privi banii, apoi aruncă o privire peste umăr.

— Care-i problema?

— Nevastă-mea. Peste o oră trebuie să se întîlnească cu un tip într-un motel din South Memphis. Am numărul camerei, tot. Am nevoie să mergi cu mine și să le faci niște fotografii cînd intră și cînd ies de acolo.

— De unde știi toate astea?

— Telefoane înregistrate. Ea lucrează cu tipul ăsta și am avut niște bănuieli. Sînt un om bogat, domnule Lomax, și este obligatoriu să cîștig divorțul. Îți plătesc o mie de dolari chiar acum.

Și scoase cu repeziciune, din teancul de bani, zece bilete pe care i le întinse lui Lomax.

Lomax luă banii.

— OK. Să-mi iau aparatul de fotografiat.

— Grăbește-te, te rog. Totul e cu banii jos, OK? Fără dosare.

— Îmi convine, zise Lomax, îndreptîndu-se spre clădirea în care își avea biroul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Lincoln-ul rula încet în parcare aglomerată a unui Days Inn. Kilbury făcu semn spre o cameră de la etajul al doilea, aflată pe partea din spate a motelului, apoi spre locul gol de lîngă o dubiță maro. Lomax parcă. Din nou Kilbury arătă camera de la etajul al doilea, din nou își verifică ceasul, din nou îi spuse lui Lomax cît de mult îi aprecia ajutorul. Lomax se gîndea la bani. O mie de dolari pentru două ore nu era tocmai rău. Își scoase aparatul de fotografiat, puse filmul și potrivi diafragma. Kilbury îl urmărea nervos, ochii alergîndu-i neîncetat de la fereastra camerei la aparatul din mîna lui Lomax. Avea o figură îndurerată. Vorbea neîncetat despre soția lui, despre anii minunați petrecuți împreună, pentru ca apoi să izbucnească: "De ce, oh, de ce îi face așa ceva?"

Lomax îl asculta și urmărea șirul de mașini parcate în fața lui. Își ridică aparatul de fotografiat la ochi. Nu observă ușa dubiței maro de-alături. Aceasta se deschise ușor, fără

zgomot, doar la câțiva centimetri în spatele lui. În dubită, un bărbat cu o mască neagră pe față și cu mânuși negre în mâini se ghemui la podea și așteaptă. Când în parcare se lasă liniștea, bărbatul în negru țîșni din dubită, deschise brusc portiera din partea stîngă a Lincoln-ului, chiar în spatele lui Lomax, și trase trei gloanțe în capul detectivului particular. Datorită amortizorului, cele trei împușcături se auziră doar în interiorul mașinii.

Eddie, mort pe loc, se prăbuși pe volan. Kilbury sări din mașină, alergă la dubită și dispăru în noapte împreună cu asasinul.

18

După trei zile nefacturabile și nefacturate, complet lipsite de productivitate, zile de exil din sanctuarele lor atît de prețioase, zile pline de friptură de curcan, de jambon, de sos de afine și de jucării noi dezarticulate în cele din urmă, odihniții și întineriții avocați ai firmei Bendini, Lambert & Locke se întoarseră înversunați în fortăreața lor de pe Front Street. La ora șapte și treizeci dimineața, parcare era plină ochi. Avocații, așezați confortabil la birourile lor masive, beau litri de cafea, meditau pe marginea corespondenței și a documentelor, mormăiau tot felul de fraze în dictafon într-un stil în același timp incoerent și furios. Secretarele, funcționarii, personalul auxiliar și chiar și avocații între ei erau potopiți de ordine care mai de care mai drastice, date pe un ton lătrat. Pe coridoare și în preajma automatelor de cafea se auziseră și cîteva primiri de genul "Cum ai petrecut de Crăciun?" dar, în esență, conversația de dragul conversației era ieftină și nu putea fi facturată. Mașinile de scris, interfoanele și secretarele se armonizau într-un singur zumzăit glorios, care marca revenirea la normal după plictisul zilelor de Crăciun. Oliver Lambert străbătea culoarele, ascultînd și zîmbind satisfăcut, căci asculta sunetul bogăției construite cu fiecare oră care trecea.

La prînz, Lamar intră în încăpere și se aplecă peste birou. Mitch era cufundat într-o afacere cu petrol și gaze naturale în Indonezia.

— Prînz? întrebă Lamar.

— Nu, mulțumesc. Sînt în urmă cu lucrările.

— Păi, toți sîntem în aceeași situație. Mă gîndeam că poate mergem la magazinul de delicatese de pe Front Street, să mîncăm niște chili.

— Mulțumesc, dar o să sar prînzul.

Lamar aruncă o privire peste umăr în direcția ușii, apoi se aplecă mult peste birou, de parcă ar fi avut cine știe ce informație teribilă de transmis.

— Știi ce zi este azi, nu?

Mitch aruncă o privire pe ceasul de la încheietura mîinii.

— Este douăzeci și opt.

— Exact. Și știi ce se întîmplă, în fiecare an, în ziua de douăzeci și opt decembrie?

— Ți se agită măruntaiele.

— Așa. Și altceva?

— OK. Mă dau bătut. Ce se întîmplă?

— Chiar în clipa asta, în sufrageria de la etajul al cincilea, toți asociații iau parte la un prînz cu friptură de rață și vinuri franțuzești.

— Vin, la prînz?

— Da, pentru că este o ocazie foarte specială.

— Bun. Și mai departe?

— Prînzul propriu-zis ține vreo oră, după care Roosevelt și Jessie Frances vor pleca, iar Lambert va încuia ușa în urma lor. Partea a doua e numai pentru asociați, înțelegeți? Numai pentru asociați. Ei, și în momentul ăla, Lambert va prezenta raportul financiar al anului, care cuprinde numele tuturor asociaților și totalul facturilor pentru fiecare dintre ei pe anul ăsta, precum și o dare de seamă a profitului net după eliminarea cheltuielilor. Apoi, în sfîrșit, pe baza producției, își împart plăcinta! Mitch asculta cu atenție fiecare cuvînt al celui alt.

— Da, și?

— Și, anul trecut, bucată medie de plăcintă a fost de trei sute treizeci de mii. Evident că anul ăsta toată lumea se așteaptă să fie vorba de mai mult. Valoarea crește în mod constant, cu fiecare an.

— Trei sute treizeci de mii, repetă Mitch cuvînt cu cuvînt.

— Mda. Și asta-i doar media. Locke se va apropia de un milion. Victor Milligan va fi și

el foarte aproape.

— Și cu noi cum rămîne?

— O să primim și noi o bucată. O bucatică. Anul trecut media a fost de nouă mii.

Depinde de cînd ești aici și de producție.

— Noi putem să mergem să vedem tărășenia?

— Aia nu l-ar primi nici pe președintele Statelor Unite să asiste. Reuniunea ar trebui să fie secretă, dar știu cu toții despre ce este vorba. Informațiile or să înceapă să apară chiar în după-amiaza asta.

— Cînd vor vota numele celui care urmează să devină asociat?

— În mod normal, astăzi. Dar umblă vorba că anul ăsta n-or să mai aleagă pe nimeni din cauza lui Marty și Joe. Am impresia că Marty era următorul pe listă și după el venea Joe. Așa că s-ar putea să mai aștepte un an-doi.

— Așadar, cine este următorul pe listă?

Lamar își îndreptă spinarea și zîmbi plin de mîndrie.

— De azi într-un an, prietene, eu am să fiu noul asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Eu sînt următorul pe listă, așa că ferește-te din calea mea în anul care vine.

— Eu auzisem că următorul ar fi Massengill, unul care a făcut Harvard-ul aș adăuga eu.

— Massengill n-are nici o șansă. Am de gînd să facturez o sută patruzeci de ore pe săptămînă pe parcursul următoarelor cincizeci și două de săptămîni, iar păsărelele de la etaj mă vor ruga în genunchi să devin asociat. Eu am să urc la etajul al patrulea, iar Massengill o să ajungă la subsol, la un loc cu personalul auxiliar.

— Eu pariez pe Massengill.

— E un amărit pe care am să-l fac una cu pămîntul. Hai să mîncăm niște chili, timp în care eu o să-ți dezvălui viitoarea mea strategie.

— Mulțumesc, dar trebuie să lucrez ceva.

Lamar ieși țăntoș din încăpere, trecînd pe lîngă Nina care căra un teanc de documente. Secretara așeză hîrțile pe un colț al biroului aflat într-o evidentă stare de dezordine.

— Plec la masă. Vrei ceva?

— Nu, mulțumesc. Ba da, o Coca-Cola dietetică.

Liniștea se lăsa pe toate culoarele pe măsură ce secretarele părăseau clădirea pentru a-și lua dejunul în micile baruri și cafenele din zonă. Și cum jumătate din avocați își numărau banii la etajul al cincilea, zumzetul obișnuit din clădire se opri o vreme.

Mitch găsi un măr pe biroul Ninei, îl luă și îl șterse bine. Apoi deschise un manual de norme ale Serviciului de Venituri Interne, îl așeză pe copiatorul aflat în spatele biroului și apăsă pe butonul verde PRINT. În momentul acela, o luminiță roșie se aprinse brusc, iar ecranul afișă mesajul: INTRODUCETI NUMĂRUL DOSARULUI. Mitch se dădu un pas înapoi și privi aparatul cu multă atenție. Da, într-adevăr era un aparat nou. Lîngă butonul PRINT se afla un alt buton, BYPASS. Își înfipse degetul în butonul cu pricina. Țipătul ascuțit al unei sirene țîșni din măruntaiele mașinii, iar panoul butoanelor deveni în întregime roșu aprins. Mitch privi în jur, căutînd ajutor, dar nu văzu pe nimeni, ceea ce îl făcu să înșface înnebunit manualul cu instrucțiuni de folosire.

— Ce se-ntîmplă aici? se auzi deodată o voce care acoperi urletul mașinii.

— Habar n-am! răcni Mitch, fluturînd manualul.

Lela Pointer, o secretară prea bătrînă pentru a-și lua prînzul dincolo de zidurile firmei, ajunsese în spatele mașinii și atinse ușor un comutator. Sunetul sirenei se stinse.

— Ce dracu'? începu Mitch cu vocea întretăiată.

— Nu v-au spus nimic? întrebă ea așezînd manualul la locul lui.

Ochii ei mici și reci îl sfredeleau cu o privire de gheață, de parcă l-ar fi prins căutîndu-i în poșetă.

— Evident că nu. Care-i baiul?

— Avem un nou sistem de copiere, se porni ea să-l dăscălească. A fost montat în ajunul Crăciunului. Trebuie să introduci numărul dosarului înainte ca mașina să înceapă să opereze. Secretara dumitale ar fi trebuit să te pună la curent cu toată povestea.

— Vrei să spui că beleaua asta n-o să copieze nimic dacă n-o să bag în ea un număr de zece cifre?

— Exact.

— Bine, dar ce se întîmplă cu copiile care nu fac parte dintr-un dosar anume?

— Nu pot fi făcute! Domnul Lambert e de părere că pierdem prea mulți bani pe copii nefacturabile. Așa că de acum înainte fiecare copie va fi automat facturată la un dosar. În

primul rînd trebuie să introduci numărul dosarului respectiv. Mașina înregistrează numărul de copii pe care îl trimite terminalului principal, de unde trece mai departe în contul clientului.

— Și copiile personale?

Lela clătină din cap, cu un aer stupefiat.

— Nu pot să cred că secretara dumitale nu ți-a spus nimic despre toate astea.

— Ei bine, uite că nu mi-a spus, așa că de ce nu mă ajuți dumneata?

— Deci dumneata ai un număr personal de acces format din patru cifre. La sfîrșitul fiecărei luni, vei primi factura pentru copiile personale.

Mitch rămase cu ochii la aparat și dădu din cap.

— Și ce rost are afurisitul ăsta de sistem de alarmă?

— Domnul Lambert spune că după treizeci de zile, alarma va fi eliminată. În momentul de față este însă nevoie de ea pentru cei ca dumneata. Domnul Lambert nu glumește deloc în privința asta. Zice că pierdem mii de dolari pe copii nefacturate.

— Bun. Și presupun că a fost înlocuit fiecare aparat de copiat din clădire.

Un zîmbet plin de satisfacție se ivi pe chipul ei.

— Exact. Toate cele șaptesprezece aparate.

— Mulțumesc.

Mitch se întoarse în birou ca să caute numărul unui dosar.

La ora trei după-amiază, festivitatea de la etajul al cincilea ajunsese la o concluzie plină de veselie, iar asociații, mult mai bogați acum, dar și ușor băuți, părăsiră unul după altul sufrageria și coborîră în birourile lor aflate cu un etaj mai jos. Avery, Oliver Lambert și Nathan Locke traversară holul pînă în dreptul ușii serviciului de securitate și apăsară pe buton. De Vasher îi aștepta.

Le făcu semn să se așeze pe scaunele din încăpere, iar Lambert le oferi tuturor cîte o țigară de foi.

— Și așa, văd că sîntem toți într-o dispoziție foarte festivă, încep De Vasher, cu un rînjat batjocoritor pe buze. Cît a fost? Trei sute nouăzeci de mii media?

— Exact, De Vasher, zise Lambert. A fost un an foarte bun, adăugă el, trimițînd inele de fum spre tavan.

— Am avut cu toții un Crăciun minunat? întrebă De Vasher.

— Ce-ți trece prin minte? întrebă Lambert la rîndul lui.

— La mulți ani și ție, Nat; vreau să vă spun doar vreo două-trei lucruri. Acum două zile m-am întîlnit cu Lazarov la New Orleans. După cum știți, el nu sărbătorește nașterea lui Hristos. I-am făcut o dare de seamă despre situația de aici, cu un accent în plus pe McDeere și FBI. L-am asigurat că nu au mai avut loc și alte contactări după întîlnirea respectivă. Numai că el nu prea m-a crezut și mi-a spus că o să verifice totul prin sursele pe care le are la FBI. Nu știu ce-nseamnă chestia asta, da' cine's eu să pun întrebări? Mie mi-a dat ordin să nu-l scap din ochi pe McDeere două' și patru din două'și patru, de-acu' înainte, timp de șase luni. I-am zis lui Lazarov că noi facem deja chestia asta sau, mă rog, ceva asemănător. El nu vrea să mai apară ceva de genul Hodge și Kozinski. Este foarte îngrijorat din cauza asta. McDeere nu va pleca din oraș în voiaj de afaceri, decît dacă este însoțit de cel puțin doi oameni de-ai noștri.

— Bine, dar pleacă la Washington peste două săptămîni, interveni Avery.

— De ce?

— La Institutul American pentru Taxe. E vorba de un seminar de patru zile pe care trebuie să-l urmeze toți cei nou angajați la noi. I-am promis că va merge acolo și dacă anulăm plecarea va deveni suspicios.

— I-am făcut rezervările pentru luna septembrie, adăugă Ollie.

— În cazul ăsta să văd ce pot face cu Lazarov, zise De Vasher. Dați-mi perioada, cursele de avion și rezervările la hotel. Da' n-o să-i placă povestea asta.

— Ce s-a întîmplat de Crăciun?

— Mai nimic. Nevastă-sa s-a dus la ai ei, în Kentucky. Și tot acolo este și acum. Iar McDeere a luat cu el cîinele și s-a dus la Panama City Beach, în Florida. Credem că s-a dus s-o vadă pe maică-sa, dar nu sîntem siguri. A stat o noapte la un Holiday Inn, pe plajă; doar el și cățelul. Plictisitor al dracului. De-acolo s-a dus la Birmingham și a stat la un alt Holiday Inn, și în sfîrșit, ieri dimineată, devreme, a fost să-și viziteze fratele, la Brushy Mountain. În totul, o călătorie nevinovată.

— Nevesti-si ce i-a spus? întrebă Avery.

— Nimic, după cîte ştim noi. E greu să auzi chiar totul.
— Pe cine mai Țineți sub urmărire? Țntrebă mai departe Avery.
— Ți ascultăm din cînd în cînd pe toți. În afară de McDeere, și asta doar din cauza lui Tarrance, nu avem un suspect cu adevărat. Iar acum, în perioada asta, toți sînt foarte liniștiți.
— Băiatul trebuie să meargă la Washington, De Vasher, insistă Avery.
— OK, OK. O să lămuresc eu lucrurile cu Lazarov. Ai să vezi că o să ne ceară să trimitem cinci oameni să-l supravegheze. Doamne, ce idiot.

Barul Ernie's Airport era într-adevăr foarte aproape de aeroport. Mitch dădu de el abia la a treia încercare și își parcă mașina între două automobile de teren ale căror faruri și cauciucuri erau acoperite de o crustă serioasă de noroi adevărat. Mitch privi în jurul lui și, cu o pornire instinctivă, își scoase cravata de la gît. Era aproape de unsprezece. Barul era lung, adînc și întunecat; geamurile vopsite erau luminate intermitent de reclame colorate pentru bere.

Se mai uită o dată la bilețel, doar ca să fie sigur." Dragă domnule McDeere: Vino, te rog astă-seară tîrziu, la Ernie's Airport de pe Winchester. E-n legătură cu Eddie Lomax. Foarte important. Tammy Hemphill, secretara lui".

Găsise bilețelul pe ușa de la bucătărie cînd se întorsese acasă. Își amintise de ea așa cum o văzuse în timpul vizitei făcute în noiembrie la biroul lui Eddie. Își amintise fusta strîmtă de piele, sîinii imenși, părul oxigenat, buzele violent fardate și fumul care îi ieșea din nări ca dintr-un horn. Își amintise chiar și povestea despre soțul ei, pe nume Elvis.

Ușa se deschise ușor, fără să opună rezistență, și Mitch se strecură înăuntru. Jumătatea din stînga a încăperii era ocupată de un șir de mese de biliard; undeva, în spate, în ciuda obscurității și a fumului întunecat, putu să observe un mic ring de dans. În dreapta era un bar model saloon, unde se strînseseră numeroși cowboys împreună cu prietenele lor; toată lumea bea bere și nimeni nu părea să-l observe pe Mitch. Tînărul ajunsese cu pași repezi la capătul tejghelei, se așeză pe un scaun înalt și-i ceru barmanului o bere.

Tammy sosi înaintea paharului cu bere. Se așezase pe o bancă aglomerată, lîngă mesele de biliard. Purta o pereche de blue-jeans prespălați foarte strîmți, o cămașă uzată, în carouri și niște bazonii de pantofi roșii cu tocuri înalte. Părul îi era proaspăt decolorat.

— Mulțumesc că ai venit, îi spuse ea cînd se găsiră față în față. Te aștept de patru ore. N-am reușit să găsesc un alt mod de a te Țntîlni.

Mitch aprobă din cap și-i zîmbi, de parcă ar fi vrut să-i spună: "E-n regulă. Ai făcut ceea ce trebuia."

— Ce s-a Țntîmplat? Țntrebă el.

Ea privi în jur, apoi îi răspunse:

— Trebuie să stăm de vorbă, dar nu aici.

— Unde propui?

— N-am putea să ne plimbăm puțin cu mașina?

— Firește că da, dar nu cu mașina mea. S-ar putea să nu fie o idee prea bună.

— Atunci, cu mașina mea. E veche, dar merge.

Mitch plăti berea și o urmă spre ieșire. Un cowboy obraznic care stătea lîngă ușă, zise:

— Chestia asta e de-a-dreptul grețoasă. Apare un tip Țmbrăcat în costum și o agață într-o juma' de minut.

Mitch îi zîmbi și se grăbi să iasă de acolo. Ca un pitic printre uriași, broșcuța Volkswagen, șifonată și uzată, stătea cuminte într-un șir de mașini masive de curățat noroiul. Tammy descuie ușa automobilului și îl lăsă pe Mitch să se strecoare pe scaunul plin cu de toate. Apăsă de cinci ori pe accelerație și răsuci cheia. Mitch își ținu respirația pînă cînd porniră.

— Unde vrei să mergem? Țntrebă ea.

"Undeva unde să nu fim văzuți", se gîndi Mitch.

— Tu ești la volan.

— Ești căsătorit, nu? Țntrebă ea.

— Da. Tu?

— Și eu. Și bărbatul meu n-ar Țntelege situația asta. De-aia am și ales bomba de colo. Pentru că noi nu venim niciodată aici.

Spusese toate acestea, ca și cum ea și soțul ei ar fi fost niște critici avizați în domeniul speluncilor.

— Cred că nici soția mea nu ar Țntelege ce se-Țntîmplă. Oricum, în momentul ăsta este

plecată din oraș.

Tammy porni în direcția aeroportului.

— Mi-a venit o idee, vorbi ea nervos, ținându-și mâinile încleștate pe volan.

— Despre ce este vorba? Întrebă Mitch.

— Păi... ai auzit de Eddie.

— Da.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ne-am întâlnit cu vreo zece zile înainte de Crăciun. A fost o întâlnire oarecum secretă.

— Așa m-am gândit și eu. Nu avea nimic scris despre treaba pe care o făcea pentru tine. Zicea că așa ai vrut tu. Mie nu prea mi-a spus mare lucru. Da' eu și Eddie, ăă, eram, ăă, știi, ăă, eram... apropiați.

Mitch nu reuși să găsească ceva care să semene a răspuns.

— Vreau să spun că eram foarte apropiați. Știi ce înseamnă asta?

Mitch mîrîi ceva și sorbi din berea pe care o luase cu el.

— Și așa că mi-a spus lucruri pe care bănuiesc că nu avea voie să mi le spună. Zicea că e un caz foarte ciudat, că niște avocați de la firma ta au murit în condiții suspecte. Și că tu crezi că te urmărește și te ascultă cineva. Asta e o chestie dubioasă pentru o firmă de avocatură.

"Halal confidențialitate", se gândi Mitch.

— Așa este.

Ea întoarse în direcția aeroportului și se îndreptă spre parcare a aceea imensă înțesată de mașini.

— Ei, și odată, după ce terminase ce avusese de făcut pentru tine, doar atunci, în pat, mi-a spus că avea impresia că îl urmărea cineva. Asta a fost cu trei zile înainte de Crăciun. L-am întrebat cine îl urmărește dar mi-a răspuns că nu știe; mi-a povestit însă despre tine și mi-a zis cum că s-ar fi putut să fie aceiași oameni care te urmăreau și pe tine. De fapt, nu prea mi-a spus mare lucru.

Parcă mașina în apropierea pistei.

— L-ar mai fi putut urmări și altcineva? Întrebă Mitch.

— Nu, nimeni. Era un detectiv bun, care nu lăsa urme. Vreau să zic că era și fost polițist și fost pușcăriaș, așa că știa ce și cum. Era plătit să urmărească oameni și să caute în gunoaie. Nu l-a urmărit nimeni, niciodată.

— Bun, și-atunci cine l-a omorît?

— Ția care l-au urmărit. Ziarele au scris că scormonea în viața unui tip bogat și că de-aia i s-a făcut de petrecanie. Da' nu-i adevărat.

În clipa aceea, în mîna ei apărură din senin o țigară. Mitch lăsă în jos geamul mașinii.

— Te deranjează dacă fumez?

— Nu, dacă trimiți fumul în partea ailaltă.

— În orice caz, mie mi-e o frică grozavă. Eddie era convins că ăia care te urmăresc pe tine sînt teribil de deștepți și de periculoși. Și foarte sofisticați. Or, dacă l-au omorît pe el, atunci cu mine ce-or să facă? Că, cine știe, își închipuie că știu și eu cîte ceva. N-am mai dat pe la birou din ziua în care a fost omorît Eddie și nici n-am de gînd s-o fac.

— Nici eu n-aș face-o în locul tău.

— Doar nu sînt tîmpită. Am lucrat pentru el timp de doi ani și am învățat multe. Sînt mulți nebuni liberi pe străzi și am văzut de toate felurile.

— Cum l-au împușcat?

— Un prieten de-al lui, care lucrează la omucideri mi-a spus, confidențial, că a fost împușcat în cap cu un pistol calibrul 22; trei gloanțe trase din spate de la o distanță de cîteva centimetri. Și mi-a mai zis că nu au nici o urmă, nimic. A fost o treabă curată, făcută de profesioniști.

Mitch își terminase berea și lăsă sticla să cadă pe podeaua înțesată de cutii goale de bere a mașinii.

— O treabă foarte curată, făcută de profesioniști.

— Chestia asta n-are sens, repetă ea. Vreau să zic, cum de-a putut cineva să se strecoare în spatele lui Eddie, pe bancheta mașinii și să-i tragă trei gloanțe în ceafă? Și, în plus, el nici măcar nu trebuia să fie în locul acela.

— Poate că a adormit și l-au luat prin surprindere.

— În nici un caz. Când lucra tîrziu, era băgat în priză pînă cînd termina.

— Păstra cumva dosare la el în birou?

— Despre cazul tău?

— Mda, despre cazul meu.
 — Nu cred. N-am văzut niciodată nimic scris. Zicea că tu vrei să fie așa.
 — Exact, zise Mitch cu un sentiment de ușurare.
 Urmărire împreună decolarea unui Boeing 727, care făcu să vibreze întreaga zonă.
 — Mi-e tare frică, Mitch. Pot să-ți spun Mitch?
 — Firește. De ce nu?
 — Eu cred că Eddie a fost omorât fiindcă se ocupa de cazul tău. E singura explicație. Și a fost omorât pentru că aflase ceva și ei cred probabil că știu și eu ceva-ul ăla. Tu ce crezi?
 — Nu îndrăznesc să-mi dau cu părerea.
 — Poate ar fi bine să dispar pentru un timp. Bărbatul meu muncește într-un bar de noapte, așa că putem să plecăm dacă e nevoie. Nu i-am povestit toate astea, da' cred că va trebui s-o fac. Tu ce crezi?
 — Unde ați putea să plecați?
 — Little Rock, St. Louis, Nashville. A fost pus pe liber, așa că bănuiesc că am putea pleca.
 Cuvintele ei se pierdură în fumul din mașină. Tammy își aprinse o nouă țigară.
 "O treabă curată, făcută de mână de profesionist", își repeta în sinea lui. Aruncând o privire spre Tammy, observă o lacrimă ce i se prelingea pe obraz. Nu era o femeie urâtă, dar anii petrecuți prin baruri de noapte și prin alte cârciumi își cereau drepturile. Avea trăsături puternice și ar fi fost atrăgătoare pentru vîrsta ei dacă n-ar fi avut culoarea aceea de păr și nici machiajul atît de strident. "E-n jur de patruzeci de ani", își dădu Mitch cu părerea.
 Tammy trase cu sete din țigară și un nor de fum ieși pe fereastra broscuței.
 — Aș zice că sîntem amîndoi în aceeași barcă, nu crezi? Vreau să spun că sînt pe urmele noastre. I-au omorât pe toți avocații ăia, acum a fost rîndul lui Eddie și cred că noi sîntem următorii pe listă.
 "Nu te opri, fetiço, zi tot ce ai pe suflet".
 — Uite, hai să facem așa. Trebuie să ținem legătura unul cu celălalt. Dar nu poți să-mi telefonezi la serviciu și nu e bine să fim văzuți împreună. Soția mea știe totul și am să-i povestesc și despre întîlnirea asta. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza ei. Scrie-mi o dată pe săptămînă ca să-mi spui unde ești. Cum o cheamă pe mama ta?
 — Doris.
 — Bun; atunci ăsta să fie numele tău de cod. Semnează cu numele Doris tot ce-mi trimiți.
 — ăia îți citesc și scrisorile?
 — Tot ce se poate, Doris, tot ce se poate.

19

În după-amiaza aceea, cînd ceasul arăta ora cinci, Mitch stinse lumina de pe birou și ieși din încăpere. Se opri cîteva clipe în dreptul biroului Ninei. Aceasta bătea ceva la mașină, fiind în același timp atentă la persoana pe care o auzea în receptorul lipit de umăr. Cînd îl văzu, Nina scoase un plic dintr-un sertar.
 — Ai aici confirmarea pentru Hilton, zise ea în receptor.
 — Pe biroul meu găsești documentele pe care le ai de bătut la mașină. Ne vedem luni, zise el.
 Apoi urcă pe scări pînă la etajul al patrulea și intră în biroul lui Avery, tocmai cînd se dezlănțuise o mică furtună. Una dintre secretare îndesa tot felul de dosare într-o servietă, iar cealaltă îi spunea ceva lui Avery pe un ton foarte tăios. La rîndul lui, Avery urla în telefon și, în sfîrșit, un tip care facea parte din personalul auxiliar o mitralia cu ordine și comenzi pe prima secretară.
 Avery trînti telefonul în furcă.
 — Ești gata? îl întrebă el pe Mitch.
 — Te-aștept pe tine, replică Mitch.
 — Nu găsesc dosarul Greenmark, mîrîi o secretară la auxiliar.
 — Era la un loc cu dosarul Rocconi, răspunse acesta.
 — Da' n-am nevoie de dosarul Greenmark! zbieră Avery. De cîte ori să repet? Ce, ați surzit?
 Secretara îl privi încruntată.

— Nu, aud chiar foarte bine. Și te-am auzit clar când ai spus "împachetează dosarul Greenmark"!

— Mașina așteaptă, interveni cea de-a doua secretară.

— Nu... am... nevoie... de... afurisitul ăla de dosar Greenmark! răcni Avery.

— Dar de dosarul Rocconi? întrebă auxiliarul.

— Da! Da! E a zecea oară că vă spun! Îmi trebuie dosarul Rocconi.

— Și avionul așteaptă! interveni cealaltă secretară. Capacul uneia din serviete se închise cu un pocnet. Avery începu să scotocească într-un teanc de hîrtii de pe birou.

— Unde este dosarul Fender? Unde sînt dosarele mele? De ce dracu' nu găsesc niciodată ce-mi trebuie?

— Uite dosarul Fender, zise prima secretară, îndesînd hîrțiile într-o altă servietă.

Avery examina însemnările de pe o bucată de hîrtie.

— E-n regulă. Am dosarele Fender, Rocconi, Cambridge Partners, Green Group, Sonny Capps pentru Otaki Burton Brothers, Galveston Freight și McQuade?

— Da, da, da, răspunse prima secretară.

— Sînt toate aici, adăugă auxiliarul.

— Nu pot să cred, zise Avery în timp ce-și înșfăca sacoul. Hai să mergem.

Și porni cu pași mari spre ușă, urmat de tot alaiul. Una dintre secretare căra o servietă, Mitch și auxiliarul cărau cîte două; cealaltă secretară nota grăbită ordinele lui Avery pentru perioada când acesta urma să fie absent. Se îngrămădiră cu toții în micul ascensor care îi duse la parter. Când ajunseră afară, fu rîndul șoferului să intre în acțiune, deschizînd ușile și încărcînd totul în portbagaj. În sfîrșit, Mitch și Avery se așezară pe bancheta din spate.

— Relaxează-te, Avery, zise Mitch. Doar te duci în Insulele Cayman pentru următoarele trei zile. Relaxează-te!

— Așa e, așa e. Și iau cu mine de lucru pentru o lună întreagă. Unii dintre clienții mei vor să mă jupoaie de viu și amenință că mă dau în judecată pentru incapacitate profesională. Eu sînt cu lucrările în urmă cu două luni, iar tu ți-ai găsit să pleci tocmai acum pentru patru zile de plictiseală la un seminar de taxe, la Washington. Bravo, McDeere. Bravo.

Avery deschise barul și-și prepară o băutură. Mitch refuză paharul oferit. Limuzina își făcea loc cu greu prin traficul aglomerat al orelor de vîrf de pe Riverside Drive. După ce luă trei înghițituri de gin, asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke răsuflă adînc.

— Formare profesională continuă. Ce glumă! zise Avery.

— Bine, dar și cu tine a fost la fel. Și, dacă nu mă înșel, chiar de curînd ai petrecut o săptămînă întreagă la Honolulu, la seminarul ăla de taxe internațional. Sau ai uitat chestia asta?

— Acolo a fost de muncă. Numai muncă. Ce, tu îți iei acum dosarele cu tine?

— Bineînțeles, Avery. Toată lumea se așteaptă să fiu la cursuri opt ore pe zi ca să învăț ultimele hotărîri în materie adoptate de Congres, iar în timpul meu liber să facturez cinci ore pe zi.

— Șase, dacă poți. Sîntem în urmă cu lucrările, Mitch.

— Întotdeauna sîntem în urmă cu lucrările. Eu zic să mai bei ceva. Trebuie să te destinzi.

— Am de gînd să mă destind la Rumheads.

Mitch își aminti deodată totul: barul cu sticlele de bere Red Stripe, jocurile de domino, aruncările la țintă, ah, da, și costumele de baie string. Și fata de pe plajă.

— E prima oară că zbori cu avionul nostru? îl întrebă Avery, deja mult mai relaxat.

— Da. Deși sînt aici de șapte luni, abia acum am să-l văd și eu. Dacă știam toate astea în martie trecut, m-aș fi angajat la o firmă de pe Wall Street.

— Tu nu ești făcut pentru Wall Street. Știi ce fac ăia de-acolo? Au cîte trei sute de avocați într-o firmă, da? Și în fiecare an angajează cîte treizeci de avocați, ba poate și mai mulți. Toată lumea vrea să lucreze acolo, că doar e Wall Street, nu? Și cam după o lună de zile îi strîng pe toți treizeci într-o sală și le spun că trebuie să muncească cîte nouăzeci de ore pe săptămînă, timp de cinci ani, și la capătul celor cinci ani, jumătate dintre ei vor fi deja plecați. Fluctuația personalului este incredibilă, ăia încearcă efectiv să-i omoare pe boboci: îi facturează la o sută, o sută cincizeci pe oră, apoi îi fac pachet și dau cu ei de pămînt. Asta e Wall Street. Și prostimea nu ajunge niciodată să vadă cum arată avionul sau limuzina firmei. Să știi că tu ai avut noroc, Mitch. Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu în fiecare zi că firma Bendini, Lambert & Locke te-a ales să faci parte dintre avocații ei.

— Nouăzeci de ore sînt o joacă. Și așa avea ce să fac cu timpul care-mi rămîne.

— Ai să vezi și roadele, nu-ți face probleme. Ai auzit ce primă am luat anul trecut?

— Nu.

— 4-8-5. Nu e rău, nu? Și asta a fost doar prima.

— Eu am primit șase mii, zise Mitch.

— Stai lângă mine și în curînd ai să joci și tu în prima ligă.

— Mda, dar pînă atunci, trebuie să-mi continui formarea profesională.

Zece minute mai târziu, mașina intră pe o alee care ducea spre un șir de hangare. Pe firmă scria Memphis Aero. Un avion argintiu Lear 55 rula încet spre capătul pistei.

— Uite-l, exclamă Avery.

Servietele și restul bagajelor fură încărcate rapid în avion și după cîteva minute avionul primi liber pentru decolare. După ce își fixă centura, Mitch începu să admire interiorul îmbrăcat în piele și metal al avionului. De fapt, nici nu se așteptase la ceva mai puțin somptuos. Avery își prepară din nou ceva de băut și se concentra asupra paharului.

După un zbor de o oră și cincisprezece minute, avionul ateriza pe aeroportul internațional Baltimore din Washington. Avery coborî împreună cu Mitch pe pistă și îi arătă un bărbat în uniformă care aștepta lângă poarta de acces.

— Ala de colo este șoferul tău, iar limuzina e în fața intrării. O să-ți arate el drumul. Ești cam la patruzeci de minute distanță de Capital Hilton.

— Încă o limuzină? întrebă Mitch.

— Exact. Pe Wall Street n-ai fi avut parte de așa ceva. Apoi își strînseră mîinile și Avery se urcă din nou în avion.

Realimentarea dură o jumătate de oră, iar în momentul în care avionul decola spre sud, asociatul dormea.

Trei ore mai târziu, aparatul ateriza la Georgetown, Grand Cayman, și părăsi pista, îndreptîndu-se spre un mic hangar unde urma să stea peste noapte. Un membru al serviciului de securitate a aeroportului îl însoți pe Avery pînă cînd acesta ieși din vamă. Același lucru se întîmplă și cu echipajul.

După miezul nopții, luminile din hangar se stinseră și cam jumătate de duzină de avioane fură învăluite de întuneric. Deodată, una din ușile laterale se deschise fără zgomot și trei oameni — dintre care unul era Avery — pătrunseră în hangar și se apropiară cu pași repezi de avionul Lear 55. Avery deschise compartimentul de bagaje de unde descărcară douăzeci și cinci de cutii grele de carton. Căldura tropicală înăbușitoare făcea ca hangarul să semene cu un furnal. Cei trei erau learcă de sudoare, dar nici unul nu zise nimic pînă cînd cele douăzeci și cinci de cutii fură scoase din avion.

— Ar trebui să fie douăzeci și cinci. Numără-le, îi zise Avery unui indigen musculos, la al cărui șold spînzura un pistol.

Cel de-al treilea tip verifica minuțios încărcătura pe baza unei liste, de parcă ar fi fost un funcționar însărcinat cu recepția mărfurilor într-un depozit. Indigenul numără rapid cutiile pe care cădeau stropi de sudoare.

— Da, douăzeci și cinci.

— Cît? întrebă tipul cu lista.

— Șase milioane și jumătate.

— Lichizi?

— Lichizi. Dolari SUA, în bancnote de o sută și de douăzeci. Hai să încărcăm.

— Unde merg astea?

— La Quebecbanq. Ne așteaptă, de altfel.

Fiecare dintre ei înșfacă o cutie și porniră spre ușa laterală unde îi aștepta încă un tovarăș. Cutiile fură încărcate într-o furgonetă furată, pe care cineva scrisese stîngaci "Cayman produce". Indigenii înarmați urcară în mașină cu pistoalele pregătite pentru orice eventualitate, iar "funcționarul-recepționar" se așeză la volan. Furgoneta porni în direcția centrului orașului Georgetown.

Cursurile începeau la ora nouă, dar Mitch veni mai devreme, semnă de sosire, luă în primire mapa cu materiale, pe coperta căreia era tipărit numele lui, intră în Century Room aflată la mezanin și-și alegea un loc cam pe la mijlocul sălii spațioase. Din documente reieșea că participarea era limitată la două sute de persoane.

Un chelner îi aduse cafea, apoi Mitch se cufundă în lectura unui exemplar din *Washington Post*; rubrica știri era dominată de o duzină de relatări despre foarte iubita echipă locală Redskins, care ajunsese din nou în Super Bowl.

Sala se umplu încet-încet cu avocați specializați în taxe, veniți din toate colțurile țării

ca să afle ultimele noutăți dintr-un domeniu în care schimbările erau zilnice. Cu câteva minute înainte ca ceasul să arate ora nouă, un avocat spilcuit și cu alură de student se așază în stînga lui Mitch. Acesta îi aruncă o privire fugară, apoi se întoarce la ziarul lui. Cînd în sfîrșit sala fu plină ochi, moderatorul le ură tuturor "bun venit" și-l prezintă pe primul conferențiar: un congressman de Oregon, președinte al unui subcomitet al Camerei. Exact în momentul în care congressman-ul se pregătea să înceapă anunțata expunere de o oră, avocatul din stînga lui Mitch se aplecă și întinse mîna.

— Bună, Mitch. Sînt Grant Harbison, FBI, șopti el, strecurîndu-i o carte de vizită.

Prelegerea începuse cu o anecdotă, dar Mitch nu o auzi. Toată atenția îi era concentrată asupra acelei cărți de vizită pe care o ținea aproape de piept. Nu cunoștea pe nici unul dintre cei prezenți în sală, totuși ar fi fost foarte neplăcut dacă vreunul dintre ei ar fi observat cartonașul acela cu însemnele FBI-ului. După ce trecură vreo cinci minute, Mitch îl privi pe Harbison cu ochi lipsiți de expresie.

— Trebuie neapărat să te văd cîteva minute, murmură Harbison.

— Și dacă sînt ocupat? întrebă Mitch.

Agentul scoase încetîșor din mapă un plic alb pe care îl împinse către el. Acesta deschise plicul ținîndu-l foarte aproape de piept. Înăuntru era un bilet scris de mîna pe o hîrtie cu un antet impresionant: Biroul directorului. FBI. Textul era următorul: "Dragă domnule McDeere,

Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră cîteva minute în timpul prînzului. Vă rog să urmați instrucțiunile agentului Harbison. Nu va dura prea mult. Vă mulțumim pentru cooperare. F. Denton Voyles, director".

Mitch strecură plicul în mapă. "Vă mulțumim pentru cooperare". Un bilet semnat de directorul FBI. Își dădea seama că în clipa aceea păstrarea sîngelui rece și a unei expresii calme și destinse pe chip avea o importanță capitală. Și, totuși, începu să-și maseze tîmplele, privirea fixîndu-i-se undeva, într-un punct din podea. Închise ochii și simți că amețește. FBI. Pe scaunul de alături și cu antenele fixate pe el. Directorul însuși, precum și cine știe cine dracu' în afară de director. Asta însemna că nici Tarrance nu putea fi departe.

Deodată, asistența izbucni în hohote de rîs la o frază spusă de autorul expunerii.

Harbison profită de zgomot, se apropie în grabă de Mitch și îi suflă la ureche:

— Te aștept peste zece minute la toaletă.

Apoi își lăasă mapa cu materiale pe pupitru și ieși în timp ce în sală încă mai răsunau hohote de rîs.

Mitch începu să răsfoiască materialele din mapa personală, prefăcîndu-se absorbit de studiu. În acest timp, congressman-ul oferea ascultătorilor săi detalii despre curajoasa bătaie pe care o ducea ca să împiedice evaziunea fiscală din partea celor bogați și să ușureze, în același timp, viața grea a celor ce muncesc. Sub îndrumarea lui neînfricăță, subcomitetul refuzase să facă darea de seamă asupra legislației care limitează reducerile de taxe pentru explorările din domeniul petrolului și al gazelor naturale. Persoana în chestie făcea singură cît o armată de reprezentanți ai poporului.

Mitch așteptă cincisprezece minute, apoi alte cinci, apoi începu să tușească. Avea nevoie de apă, așa că se ridică ținîndu-și gura acoperită cu palma și ieși prin ușa din fundul sălii. La toaletă, Harbison tocmai se spăla pe mîini pentru a zecea oară.

Mitch dădu drumul la robinetul de apă rece al chiuvetei alăturate.

— Băieți, ce puneți voi la cale? întrebă Mitch.

Harbison îl privi prin oglindă.

— Eu nu fac decît să execut ordinele. Directorul Voyles vrea să te cunoască personal și eu am fost trimis aici ca să te iau.

— Și cam ce-ar vrea el de la mine?

— N-aș prea vrea să i-o iau înainte, dar sînt sigur că ceea ce vrea este foarte important.

Mitch aruncă o privire prudentă prin încăpere și se asigură că înăuntru erau doar ei doi.

— Și ce se întîmplă dacă sînt prea ocupat ca să mă întîlnesc cu directorul?

Harbison opri apa și își scutură mîinile deasupra chiuvetei.

— Mitch, întîlnirea asta este inevitabilă. Ar fi bine să nu ne jucăm cu focul. În pauza de prînz, un taxi cu numărul 8667 te va aștepta în stînga intrării principale. El te va duce la Vietnam Veterans Memorial. Trebuie însă să fii foarte atent pentru că doi dintre ei te-au urmărit de cînd ai plecat din Memphis.

— Bine, da' cine sînt "ei", ăștia?

— Băieții din Memphis. Fă cum îți spunem noi și ei n-or să afle niciodată.

Moderatorul îi mulțumi celui de-al doilea conferențiar, un profesor de taxe de la Universitatea New York, și le dădu liber pentru prînz.

Mitch nu-i spuse nici o vorbă șoferului care porni ca din pușcă; taxiul alerga cu o viteză nebună și se pierdu curînd în traficul aglomerat. Cincisprezece minute mai tîrziu, mașina fu parcată lîngă Memorial.

— Nu coborî încă, zise șoferul, autoritar.

Mitch nu se mișcă. Vreo zece minute nu făcu nici o mișcare, nu scoase nici un sunet. În cele din urmă, un Ford Escort alb se opri lîngă taxi și claxona. Apoi plecă mai departe.

Șoferul, a cărui privire era fixată undeva în zare, zise:

— OK. Acum du-te pînă la zid. Te vor găsi ei acolo peste cinci minute.

Mitch coborî, iar taxiul demară imediat. Tînărul își vîrî adînc mîinile în buzunarele paltonului și porni cu pas încet spre Memorial. Un vînt mușcător bătea dinspre nord, împrăștiind frunzele moarte. Un fior îl străbătu din cap pînă în picioare și îl făcu să-și ridice gulerul de la palton.

Un pelerin singuratic stătea nemișcat într-un scaun cu rotile și privea fix zidul din față. Era învelit într-o pătură groasă, pe cap avea o beretă de camuflaj mult prea mare pentru el, iar ochii îi erau ascunși de o pereche de ochelari de aviator. În locul acela, pe zid erau înscrise numele celor uciși în anul 1972. Mitch își concentra toată atenția asupra coloanelor de nume gravate în piatră, uitînd cu totul de prezența străină de alături.

Respirația îi deveni din ce în ce mai rapidă, o senzație de slăbiciune îi puse stăpînire pe trup. Privirea îi coborî încet de-a lungul coloanei și, deodată, aproape de capătul șirului, îl văzu. Gravate cu litere clare, prozaice, aidoma tuturor celorlalte, numele Rusty McDeere.

Chiar lîngă el se afla un coș cu flori veștede și înghețate. Mitch le dădu blînd la o parte și îngenunche. Degetele mîngîiară literele gravate în piatra rece. Rusty McDeere. Vîrsta, optsprezece ani, de-a pururi. Era de șapte săptămîni în Vietnam cînd călcase pe o mină. Familiei i se spusese că moartea fusese instantanee. Dar Ray zicea că asta li se spune tuturor. Mitch își șterse o lacrimă și se ridică, măsurînd cu privirea lungimea zidului. Se gîndi la cele cincizeci și opt de mii de familii cărora li se spusese că moartea fusese instantanee și că nici unul dintre cei de acolo nu suferise.

— Mitch, ești așteptat.

Mitch se răsuci pe călcîie și-l privi pe bărbatul din scaunul cu rotile, de altfel singura ființă omenească din preajmă. Ochelarii de aviator continuau să fie fixați asupra zidului. Mitch privi în jur.

— Liniștește-te Mitch, locul este perfect protejat. Nimeni nu te poate urmări.

— Tu cine ești? Întrebă Mitch.

— Doar unul din trupă. Trebuie să ai încredere în noi, Mitch. Directorul are să-ți spună ceva important, ceva ce ți-ar putea salva viața.

— Unde este directorul?

Bărbatul din scaunul cu rotile privi în jos pe alee.

— Mergi în direcția asta și te vor găsi ei.

Mitch privi încă o dată numele fratelui său și porni în jos, pe alee. Trecu de grupul statuar al celor trei soldați, călcînd încet, cu mîinile înfipite adînc în buzunare. La vreo cîțiva metri după monument, Tarrance își făcu apariția din spatele unui copac și i se alătură în plimbarea aceea atît de neobișnuită.

— Nu te opri, îi zise el lui Mitch.

— De ce oare nu mă surprinde să te văd aici?

— Nu te opri. Știi că cel puțin doi derbedei din Memphis au fost trimiși aici înaintea ta. Stau în același hotel cu tine, ba chiar într-o cameră vecină cu a ta. Dar acum nu te-au urmărit pînă aici. Cred că i-am pierdut.

— Ce dracu' se petrece aici, Tarrance?

— Ești pe cale să afli. Dar nu te opri. Relaxează-te, pentru că nu te urmărește nimeni, în afară de vreo douăzeci de agenți de-ai noștri.

— Douăzeci?

— Mda. Pur și simplu am etanșeizat locul ăsta. Vrem să fim siguri că ticăloșii ăia din Memphis n-or să apară aici.

— Cine sînt?

— Are să-ți explice directorul.

— De ce este implicat și directorul în povestea asta?

— Pui prea multe întrebări, Mitch.

— În schimb, nu prea ai multe răspunsuri la îndemână.

Dar Tarrance îi făcu semn și o luară la dreapta, spre banca masivă din beton de lângă podețul ce ducea spre un pîlc de copaci. Apa iazului era înghețată bocnă.

— la loc, îi indică Tarrance.

Se așezară amîndoi. Pe podeț își făcură apariția doi bărbați. Pe cel mai scund, Mitch îl recunoscuse imediat. Era F. Denton Voyles. Director al FBI sub trei președinți. Un tip dur, cu limbaj frust, renumit pentru asprimea sa.

Cînd cei doi se opriră în dreptul băncii, Mitch se ridică în picioare, plin de respect. Voyles îi întinse o mîină rece și îl privi deschis, drept în ochi. Apoi Mitch și Voyles se așezară pe bancă, iar Tarrance și celălalt agent meraseră pe podeț, de unde admirară orizontul. Mitch aruncă o privire peste iaz și văzu încă doi bărbați, agenți FBI fără nici o îndoială, căci erau îmbrăcați cu același gen de palton negru și aveau aceeași tunsoare îngrijită; cei doi stăteau sprijiniți de trunchiul unui copac, la vreo sută de metri distanță.

Voyles stătea atît de aproape de Mitch încît picioarele lor se atingeau. O pălărie de pîslă era așezată ușor pe o parte a capului mare și chel al directorului. Avea pe puțin șaptezeci de ani, dar ochii verzi aveau o privire intensă, care nu scăpa nici un amănunt. Cei doi bărbați ședeau liniștiți pe banca rece, cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele paltoanelor.

— Mă bucur că ai venit, începu Voyles.

— Nu prea cred că am avut de ales. Oamenii dumneavoastră sînt neînduplecați.

— Da, așa este. Dar este o problemă extrem de importantă pentru noi.

Mitch respiră adînc.

— Aveți vreo idee despre cît sînt de confuz și de speriat? Sînt complet rătăcit și aș vrea o explicație, domnule.

— Domnule McDeere, îmi dai voie să-ți spun Mitch?

— Firește, de ce nu?!

— Perfect. Așadar, Mitch, află că nu sînt un tip vorbăreț, iar ceea ce am să-ți spun fii sigur că te va șoca. Te va îngrozi chiar și s-ar putea nici să nu mă crezi. Te asigur însă că totul este adevărat și că, dacă vei coopera, vom putea să-ți salvăm viața.

Mitch își adună tot curajul de care era capabil și așteptă.

— Mitch, nici un avocat de-al vostru nu a putut să părăsească viu firma. Cei trei care au încercat, au fost uciși; cei doi, care au avut de gînd să plece, au murit vara trecută. Odată angajat la firma Bendini, Lambert & Locke, un avocat nu mai pleacă decît atunci cînd se pensionează și ține pentru el tot ce știe. Pentru că, în momentul acela face și el parte din conspirație și nu mai poate să vorbească. La etajul al cincilea al sediului vostru există un serviciu de supraveghere; mașina și casa ta sînt împînzite de microfoane, telefoanele îți sînt interceptate, în birou ai alte microfoane. Practic, fiecare cuvînt pe care-l rostești este ascultat și înregistrat de cei de la etajul al cincilea. Au oameni care te urmăresc pe tine și, uneori, și pe soția ta. Sînt și aici, în Washington, chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Vezi tu, Mitch, firma asta este mai mult decît o simplă firmă. De fapt, ea este doar o parte a unei întreprinderi enorme și foarte profitabile. Și, în plus, și absolut ilegală. În realitate, firma nu aparține asociaților.

Mitch se întoarse și scrută chipul directorului, dar acesta privea impasibil iazul înghețat.

— Mitch, firma Bendini, Lambert & Locke este proprietatea familiei mafiate Morolto din Chicago. Adică Mafia. Ea comandă loviturile. Și de-asta sîntem noi aici. Este Mafia, Mitch, și totul este ilegal în draci, adăugă directorul, strîngînd puternic în palmă genunchiul tînărului.

— Nu cred nimic din ceea ce-mi spuneți, zise Mitch, paralizat de spaimă, cu o voce mică și tremurîndă.

Directorul zîmbi.

— Ba da, Mitch, ba da. Crezi absolut tot ce-ți spun. Pentru că ai și tu ceva bănuieli de o vreme încoace. Doar de-asta ai stat de vorbă cu Abanks cînd ai fost în Cayman. Doar de-asta l-ai angajat pe detectivul acela pe care pînă la urmă l-au omorît tot băieții de la etajul al cincilea. Tu știi că firma asta miroase urît, Mitch.

Mitch se așeză cu coatele pe genunchi și privi foarte atent bucata de pămînt delimitată de propriii pantofi.

— Nu pot să cred, biîgui el cu voce slabă.

— Din cîte știm noi, cam douăzeci și cinci la sută din clienții voștri sînt perfect legali. Firma are cîțiva avocați foarte buni care se ocupă de taxele și hîrțiile de valoare ale unor clienți bogați, ceea ce constituie un paravan excelent. Cele mai multe din dosarele la care

ai lucrat pînă acum sînt absolut legale. De fapt, ăsta este felul în care operează ei. Angajează un începător în ale meseriei, îl îmbracă în bani, îi cumpără un BMW, o casă, în sfîrșit, tot ce-și dorește omul, îl duc în Insulele Cayman și îl pun să muncească în draci la dosarele efectiv legale ale unor clienți reali. Deci face avocatură adevărată. Ei, și povestea asta se întinde pe cîtiva ani, iar bobocul nu bănuiește nimic, corect? E doar o firmă grozavă, unde găsești niște tipi nemaipomeniți. Și-apoi banii curg gîrlă; ce mai, totul este minunat! Pe urmă însă, după vreo cinci-șase ani, atunci cînd cîștigi bani frumoși, cînd firma îți deține ipoteca pe casă, cînd ai nevastă și copii, cînd totul este atît de sigur și frumos, tipii aruncă bomba și-ți spun adevărul și din clipa aceea nu mai ai scăpare. Pentru că ei sînt Mafia, Mitch, și cu Mafia nu te joci. Îți vor omorî un copil sau soția, pentru că lor nu le pasă de așa ceva. Aici cîștigi mai mulți bani decît oriunde în altă parte. Te șantajează pentru că ai o familie care pentru mafioți nu face nici cît o ceapă degerată. Și-n condițiile astea, ce altceva poți tu să faci, Mitch? E clar că vei rămîne lîngă ei. Nu ai cum să ieși din afacere. Dacă rămîii, vei ajunge să ai un milion în bancă și să te retragi tînăr, cu familia neatinsă. Dacă însă vei vrea să pleci, ai să sfîrșești într-un tablou agățat pe peretele bibliotecii de la etajul al cincilea. Pentru că tipii ăștia au darul convingerii.

Mitch își masa tîmplele și începu să tremure.

— Uite, Mitch, știu că vrei să-mi pui o sumedenie de întrebări, așa că am să-ți spun tot ce știu despre ei. Toți cei cinci avocați care au murit au vrut să plece în momentul în care au aflat adevărul. Noi n-am luat niciodată legătura cu primii trei, deoarece adevărul e că n-am știut nimic despre firmă pînă acum șapte ani. Este o organizație de o discreție extraordinară, care nu lasă urme pe unde trece. Probabil că primii trei avocați au vrut să iasă din horă și, în cele din urmă, chiar au ieșit: între patru scînduri. Cu Hodge și Kozinski a fost însă altceva. Ei au fost cei care ne-au căutat și am avut mai multe întîlniri cu ei pe parcursul unui an de zile. Cei de la firmă au lansat bomba în grădina lui Kozinski la vreo șapte ani după ce-l angajaseră, iar el i-a spus totul lui Hodge. Kozinski urma să devină asociat și voia să iasă din joc mai înainte ca acest lucru să se întîmple. Așa că au luat hotărîrea fatală, mai ales că nu au avut nici o bănuială în legătură cu moartea primilor trei; ori cel puțin nu ne-au spus-o nouă. Atunci noi l-am trimis la Memphis pe Wayne Tarrance din New York, care este specializat în crima organizată. Cînd s-a întîmplat nenorocirea din Cayman, el și cei doi erau deja în relații foarte strînse. Mitch, să nu uiți niciodată că tipii ăștia din Memphis sînt foarte buni: au bani și angajează doar ce este mai bun. Așadar, după asasinarea lui Hodge și Kozinski, am hotărît să venim de hac acestei firme. Și dacă vom putea s-o aruncăm în aer, atunci vom putea să-i inculpăm pe toți membrii importanți ai familiei Morolto, cu peste cinci sute de capete de acuzare: evaziune fiscală, spălarea banilor, jaf cu mîină armată, gangsterism, tot ce-ți trece prin minte. Rezultatul ar putea fi distrugerea familiei Morolto, ceea ce ar constitui cea mai devastatoare lovitură dată crimei organizate în ultimii treizeci de ani. Or, Mitch, tot ce ne interesează este păstrat în dosarele micii și discretei firme Bendini din Memphis.

— Bine, dar de ce Memphis?

— Ah, bună întrebare. Păi, cine ar suspecta o mică firmă din Memphis, Tennessee? Doar acolo Mafia nu acționează. Este un oraș liniștit, calm și frumos, așezat pe malul fluviului. Ar fi putut să fie, tot atît de bine, Durham sau Topeka sau Wichita Falls, numai că ei au ales Memphis-ul. Este, totuși, suficient de mare ca să ascundă o firmă de patruzeci de oameni. E o alegere perfectă.

— Vreți să spuneți că fiecare asociat...începu Mitch, dar cuvintele i se pierdură în aer.

— Exact, fiecare asociat știe adevărul și respectă regula jocului. Noi bănuim că și cei mai mulți dintre membrii obișnuiți ai firmei știu adevărul, dar nu avem dovezi. De fapt, atît de multe lucruri pe care nu le cunoaștem, Mitch. Nu-ți pot explica, de exemplu, felul în care operează firma și nici cine coordonează afacerile, dar avem bănuieli serioase că este vîrîtă într-o activitate criminală foarte puternică.

— Cum ar fi?

— Fraudă fiscală, de exemplu, pentru că ei se ocupă de tot ceea ce înseamnă taxe pentru gașca Morolto. Completează foarte frumos documentele pentru plata taxelor și de-clară doar o mică parte din venituri în fiecare an. Apoi spală

banii într-o veselie, fac afaceri curate cu bani murdari. Știi banca aceea din St. Louis, unul dintre clienții voștri solizi, cum îi spune?

— Commercial Guaranty.

— Așa, da. Ei bine, este a Mafiei. Firma voastră o reprezintă din punct de vedere juridic. Grupul Morolto realizează cam trei sute de milioane pe an din tripouri, droguri, loterii și altele de același fel. E vorba de bani gheață, din care cea mai mare parte ajunge

în băncile acelea din Insulele Cayman. Cum anume însă?... Noi bănuim că banii sînt transportați cu avionul, pentru că acel strălucitor Lear care te-a adus aici face, cam o dată pe săptămîină, o cursă pînă la Georgetown.

Mitch îl urmărea cu privirea pe Tarrance care ajunsese acum pe podețul din apropiere.

— Păi atunci de ce nu obțineți inculpările ca să terminați o dată cu povestea asta?

— Deocamdată nu putem, dar o vom face, te asigur. Am desemnat cinci agenți pentru acțiunea de la Memphis și doi pentru Washington. Am să le vin de hac, Mitch, îți promit asta. Numai că avem nevoie și de cineva din interior. Tipii sînt foarte inteligenți, plini de bani, extrem de prudenți și nu fac greșeli. Convingerea mea este că trebuie să avem ajutorul tău... sau al altui membru al firmei. Avem nevoie de copii după dosare, după registrele bancare, după nenumărate documente, copii care nu pot veni decît dinăuntru. E unica posibilitate.

— Și eu am fost ales pentru treaba asta.

— Și tu ai fost ales pentru treaba asta. Ești liber să refuzi și să-ți vezi de ale tale, să câștigi o grămadă de bani, să fii un avocat de succes. Noi însă vom încerca în continuare: îl vom aștepta pe următorul nou angajat și dacă direcția asta se va dovedi infructuoasă, atunci ne vom concentra asupra membrilor mai vechi ai firmei; găsim noi pînă la urmă pe cineva care să aibă curajul, integritatea morală și tăria să facă ceea ce este drept. Ne vom găsi, odată și-odată, omul, Mitch, și cînd va veni ziua aceea, te vom inculpa și pe tine la un loc cu toți ceilalți și-ți vom expedia după gratii curul bogat și plin de succes. Asta va fi sfîrșitul, fiule, crede-mă.

În clipa aceea și în locul acela, Mitch crezu fiecare cuvînt.

— Mi-e frig, domnule Voyles. N-ați vrea să ne plimbăm puțin?

— Cu plăcere, Mitch.

Priviră amîndoi încet spre Vietnam Veterans Memorial. Mitch aruncă o privire scurtă peste umăr și văzu că Tarrance împreună cu un alt agent îi urmăreau de la distanță. Un al treilea agent îmbrăcat într-un costum închis la culoare stătea pe o bancă de pe marginea aleii și îi privea suspicios.

— Cine a fost Anthony Bendini? Întrebă Mitch.

— Bendini s-a căsătorit cu o Morolto în 1930; prin urmare a fost ginerele bătrînului Morolto. În anii aceia, aveau o afacere în Philadelphia. Apoi, în anii patruzeci, dintr-un motiv necunoscut, Bendini a fost trimis la Memphis. Din cîte știm noi, era un avocat foarte bun.

În mintea lui Mitch se ciocneau o sumedenie de întrebări, dar el se străduia să pară calm, sceptic, stăpîn pe sine.

— Și Oliver Lambert?

— Un tip absolut princiar. Genul perfect de asociat principal care știa din pură întîmplare totul despre Hodge și Kozinski și care cunoștea și planul de eliminare a lor. Data viitoare cînd ai să-l vezi pe domnul Lambert la birou, adu-ți aminte că în realitate este un ucigaș cu sînge rece. Evident că nu are de ales, pentru că, dacă n-ar fi colaborat, ar fi fost găsit plutind înecat cine știe pe unde. Toți au început la fel ca tine, Mitch: tineri, scriitori de inteligenți, ambițioși. Apoi, într-o bună zi, s-au trezit vîrîți pînă-n gît în povestea asta și fără posibilitatea de a pleca. Așa că au rămas în horă, muncesc pe brînci și reușesc de minune să dea o aparență respectabilă micii voastre firme. Aproape în fiecare an ei recrutează un student excepțional de condiție socială modestă, cu o soție care-și dorește copii și îl înecă în bani.

Mitch își aminti de salariul mult prea mare, de mașina și de ipoteca cu dobîndă redusă oferite de o mică firmă din Memphis. El, care se îndrepta direct spre Wall Street, fusese deturnat de bani. Numai de bani.

— Dar Nathan Locke?

Directorul zîmbi.

— Cu Locke este o altă poveste. A fost unul dintre puștii săraci din Chicago care, pe la vîrsta de zece ani, făcea comisioane pentru bătrînul Morolto. A fost toată viața un paravan. Cum necum, a făcut facultatea de drept, după care bătrînul l-a trimis în Sud, ca să lucreze împreună cu Anthony Bendini în divizia gulerelor albe. S-a numărat întotdeauna printre favoriții bătrînului Morolto.

— Cînd a murit bătrînul?

— Acum unsprezece ani, la vîrsta de optzeci și opt de ani. A avut doi fii, două reptile de fapt: Mickey the Mouth (Mickey "Guristul") și Joey the Priest (Joey, "Țîrcovnicul").

Mickey locuiește în Las Vegas și joacă un rol minor în familie. Adevăratul șef este Joey.

Cei doi ajunseră la o întretăiere de alei.

Departa spre stînga, Washington Monument se înălța semeț, înfruntînd vîntul aspru.

Aleea din dreapta ducea spre Vietnam Veterans Memorial. În fața zidului, câteva persoane căutau cu multă atenție numele fiilor, soților și prietenilor căzuți. Mitch alese aleea din dreapta și cei doi porniră cu pași înceti în direcția respectivă.

— Nu pot înțelege cum de firma este băgată în atâtea afaceri ilegale, păstrînd în același timp o discreție absolută în privința lor. Doar clădirea este plină de secretare și funcționari și personal auxiliar, zise Mitch încet.

— Este o observație foarte bună la care, din păcate, nu am un răspuns complet. După părerea noastră, avem de-a face cu două firme: una este legală, formată din nou-angajați și cea mai mare parte a secretarelor și a personalului auxiliar. Mai departe, afacerile murdare sînt preluate de avocații și asociații principali. Hodge și Kozinski erau pe punctul de a ne furniza o grămadă de informații, dar n-au mai apucat. Hodge i-a spus o dată lui Tarrance că în subsolul clădirii voastre există personal auxiliar despre care nu știa mare lucru. Persoanele acelea lucrau numai pentru Locke, Milligan, McKnight și alți cîțiva asociați, și nimeni altcineva nu știa ce anume învîrtesc. Bineînțeles că secretarele sînt la curent cu toate cele, iar unele dintre ele sînt, probabil, implicate direct. Atîta că sînt și bine plătite și prea speriate ca să vorbească. Ia gîndește-te puțin. Dacă cineva care cîștigă bani frumoși știe că, dacă pune prea multe întrebări sau dacă povestește ceea ce știe, riscă să sfîrșească înecat în fluviu, ei bine, ce crezi că va face acel cineva? Își ține gura ferecată și primește banii.

Cei doi se opriră la extremitatea zidului. La cîțiva metri mai departe, un cuplu în vîrstă nu-și lua ochii de la Memorial, în timp ce lacrimile le alunecau pe obraji. Mama se aplecă și așeză pe pămînt o fotografie înrămată, alb-negru. La rîndul lui, tatăl depuse cu grijă alături o cutie de carton plină cu amintiri din liceu: programe de meciuri de fotbal, fotografii, scrisori de dragoste, brelocuri și un lăntșor de aur. Apoi plînsul îi copleși.

Mitch întoarse capul și privi atent Washington Memorial.

— Și ce așteptați de la mine? Întrebă el.

— Mai înainte de orice, să nu suflă o vorbă nimănui. Dacă începi să pui întrebări, atunci viața ta și a soției tale vor fi în pericol. Și să nu faceți încă un copil, pentru că ar constitui o țintă foarte ușoară. Cel mai bine ar fi să te porți ca și pînă acum, să nu dai de bănuț. În al doilea rînd, trebuie să te hotărăști ce faci, cooperezi sau nu cu noi. Dacă te decizi să ne ajuti, atunci bineînțeles că vom face tot ce putem ca să nu regreti hotărîrea luată. Dacă însă nu vei merge alături de noi, vom continua să supraveghem firma voastră pînă cînd vom alege un alt coleg de-al tău. Cum ți-am spus, în cele din urmă vom găsi pe cineva cu suficient curaj și-i vom pune la zid pe ticăloșii ăștia. Iar Familia Morolto își va înceta existența, îți vom asigura protecția, Mitch, și nu va mai trebui să muncești nici măcar o zi pentru tot restul vieții.

— Care viață? Am să trăiesc hăituit de spaimă, *dacă* am să trăiesc. Doar am auzit de nenumărate cazuri de martori protejați de FBI. După zece ani de la împlîrile cu pricina, mașinile le-au explodat chiar în clipa în care plecau la muncă, iar trupurile le-au fost împrăștiate în tot cartierul. Mafia nu uită, domnule director; știți foarte bine lucrul ăsta.

— Da, Mafia nu uită, dar îți promit că tu și soția ta veți fi protejați. Acum ar fi bine să te întorci, pentru că altfel ar putea să intre la bănuț. Tarrance va păstra legătura cu tine; să ai încredere în el, Mitch, pentru că încearcă să-ți salveze viața. Și să știi că lucrează în numele meu. Orice-ți va spune va veni direct de la mine. Și este și autorizat să negocieze.

— Ce să negocieze?

— Înțelegerea noastră, Mitch: ce-ți oferim noi în schimbul colaborării tale. Tu spui prețul, iar guvernul prin intermediul FBI se va conforma. În limite rezonabile, firește.

Cei doi meraseră încet pe lîngă zid și se opriră lîngă agentul în scaunul cu roțile.

— Privește, la intrare te așteaptă taxiul cu numărul 1073, condus de același șofer care te-a adus aici. Ar fi bine să pleci acum. Noi doi nu ne vom mai întîlni, dar Tarrance te va căuta peste vreo două săptămîni. Te rog să te gîndești la ce ți-am spus. Nu încerca să te convingi că firma este invincibilă și că poate funcționa la nesfîrșit, pentru că eu n-am să permit ca așa ceva să se întîmple. Pot să-ți promit că vom acționa cît de curînd. Sper doar că tu să ne stai alături.

— Dar nu înțeleg ce vreți să fac eu?

— Tarrance cunoaște planul. Acesta depinde în mare măsură de tine și de ceea ce vei afla cînd te vei angaja în povestea asta.

— Cînd mă voi angaja?

— Țasta este cuvîntul, Mitch. O dată angajat în afacere, nu mai ai cale de întoarcere, pentru că ei pot fi mai duri decît orice altă organizație de pe pămînt.

— De ce m-ați ales pe mine?

— Păi, trebuia să alegem pe cineva. Nu, nu este adevărat. Te-am ales pe tine pentru că tu ai curajul să te rupi de toată nenorocirea aceea. Pentru că nu ai altă familie decât pe soția ta. Nu ai legături, nu ai rădăcini; ai fost lovit de toți cei la care ai ținut, cu excepția lui Abby. Pentru că te-ai ridicat singur, fără ajutorul nimănui, și de aceea ești independent și sigur de tine. Pentru că tu nu ai nevoie de firma asta și poți să o părăsești când dorești; pentru că ești tare și dur pînă în vîrfurile unghiilor. Și pentru că ești suficient de isteț ca să faci ce-ți cerem fără să fii prins. De-asta te-am ales pe tine, Mitch. La revedere și mulțumesc că ai venit. Acum ar fi mai bine să pleci.

Voyles se răsuci pe călcîie și se îndepărtă cu pași repezi. Tarrance, care aștepta la capătul zidului, îl salută scurt pe Mitch, ca și cum ar fi vrut să-i spună "La revedere, deocamdată".

20

După esca la obligatorie la Atlanta, avionul DC-9 Delta ateriza pe aeroportul internațional din Memphis într-o ploaie rece, mocănească. Pilotul îl aduse în dreptul porții de acces numărul 19, apoi mulțimea compactă de oameni de afaceri de la bord fu debarcată cu repeziciune. Mitch nu avea cu el decât servieta și un exemplar al revistei *Esquire*. Abby aștepta lîngă șirul de telefoane publice din holul aeroportului și cînd îl zări în mulțime, porni iute înspre el. Mitch lăsă să-i cadă din mînă servieta și revista și-și primi soția în brațe, ținînd-o strîns cîteva clipe. Parcă fuseseră despărțiți o lună întreagă, nu doar patru zile. Se sărutau iar, și iar.

— Ce-ai zice de o întîlnire? întrebă el șoptit.

— Acasă masa este pusă și vinul așteaptă în frigider, răspunse ea.

Străbătura mulțimea, ținîndu-se de mînă. Mitch începu să vorbească încetișor.

— Iubito, trebuie să stăm de vorbă și acasă n-o putem face.

Abby îl strînse și mai tare de mînă.

— Ah!?

— Da. Și să știi că avem foarte multe de spus.

— Ce s-a întîmplat?

— O să ne ia ceva timp.

— Doamne, de ce oare sînt dintr-o dată atît de nervoasă?!

— Stăpînește-te, te rog. Și zîmbește. Sîntem urmăriți. Abby zîmbi și aruncă o privire fugară în dreapta.

— Cine ne urmărește?

— Am să-ți explic imediat.

Zicînd acestea, Mitch o trase brusc spre stînga, tăiară valul de călători și intrară într-un bar plin de oameni de afaceri, care sorbeau tot felul de băuturi și priveau la televizor, omorîndu-și timpul pînă la plecare. Într-o parte, lîngă perete, tocmai se eliberase o masă și cei doi soți se așezară în așa fel încît să aibă o vedere completă asupra barului și mulțimii. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, deoarece între masa lor și cea de alături era o distanță doar de cîteva centimetri. Mitch privea cu mare atenție în direcția ușii și studia fiecare nouă figură care-și făcea apariția.

— Și cît o să stăm aici? întrebă ea.

— De ce întrebă?

Abby își scoase mantoul de vulpe și îl puse pe un scaun alăturat.

— N-ai vrea să-mi spui, ce cauți, de fapt?

— Te rog să mai zîmbești puțin. Și să te prefaci că într-adevăr ți-a fost dor de mine.

Uite, ai putea chiar să mă săruți.

Se sărutară și-și zîmbiră, privindu-se adînc în ochi. Apoi Mitch o sărută pe obraz și își întoarse privirea spre ușă. Un chelner grăbit curăță masa de cutiile goale de bere. Comandă vin.

Abby îi zîmbi.

— Cum a fost călătoria?

— Plictisitoare. Am avut cîte opt ore de cursuri zilnic și, după prima zi, abia dacă am mai ieșit din hotel. Au înghesuit șase luni în treizeci și două de ore.

— Ai apucat să vizitezi orașul?

El zîmbi și o privi visător.

— Mi-a fost dor de tine, Abby, așa cum nu mi-a fost în viața mea dor de cineva. Te

iubesc și cred că ești o fată nemaipomenită, absolut minunată. Și să mai știi că nu-mi place deloc să călătoresc de unul singur și nici să mă trezesc într-un pat străin, de hotel, fără să te am lângă mine. Și mai află că am să-ți spun ceva îngrozitor.

Zîmbetul de pe chipul ei se stinse. Mitch privi în jur: la bar, trei tipi comentau răcnind meciul dintre Knicks și La-kers.

— Am să-ți povestesc totul. Numai că, foarte probabil, sîntem urmăriți de cineva care este chiar aici, lângă noi. Nu putem fi auziți, așa că te rog să-mi zîmbești din cînd în cînd, deși știu că are să-ți vină greu s-o faci.

Chelnerul le aduse vinul comandat, apoi Mitch începu să povestească fără să lase nimic deoparte. Îi vorbi despre Anthony Bendini și despre bătrînul Morolto, despre copilăria lui Nathan Locke petrecută la Chicago, despre Oliver Lambert și despre băieții de la etajul al cincilea.

Cînd și cînd, Abby sorbea din vin și încerca vitejește să joace rolul soției iubitoare căreia îi fusese dor de soțul ei, iar acum se bucura enorm ascultîndu-i amintirile despre seminarul de la Washington. Uneori, arunca cîte o privire rugară spre bar, mai lua o înghițitură de vin și îi zîmbea lui Mitch în timp ce acesta îi povestea despre spălarea banilor murdari și despre avocații asasinați. Tot trupul o durea din cauza spaimei, iar respirația îi devenea tot mai neregulată. Dar cu toate astea, Abby asculta intens și-și juca rolul.

Aglomerarea se mai potoli, iar chelnerul le mai aduse niște vin. O oră mai tîrziu, Mitch își încheie monologul într-o șoaptă.

— Așa că Voyles mi-a zis că Tarrance mă va căuta peste două săptămîni ca să-i dau răspunsul. Apoi mi-a spus "la revedere" și a dispărut.

— Zici că asta s-a întîmplat marți?

— Da, chiar în prima zi.

— Și ce-ai mai făcut în celelalte zile?

— Am dormit oarecum, am mîncat oarecum și m-am luptat cu o migrenă îngrozitoare.

— Cred că a început să mă doară și pe mine capul.

— Îmi pare rău, Abby. Abia am așteptat să vin acasă și să-ți spun totul. Trei zile am fost în stare de șoc.

— Iar eu sînt acum în stare de șoc. Mitch, nu-mi vine să-mi cred urechilor. Povestea asta este mai rea decît un coșmar.

— Și ăsta este doar începutul. Cei de la FBI nu glumesc deloc. Altfel, de ce să se fi întîlnit chiar directorul în persoană cu mine, un avocat începător, fără importanță, din Memphis, și încă pe o bancă într-un parc, pe un ger cumplit? A trimis cinci agenți la Memphis și trei la Washington, și mi-a zis că sînt gata să cheltuiască oricît, numai să bage în corzi firma asta. Așadar, dacă îmi țin gura și continui să fiu un angajat credincios al firmei Bendini, Lambert & Locke, am să mă trezesc că într-o zi federalii or să-și facă apariția burdușiți cu mandate de arestare și or să mă încarce la un loc cu toți ceilalți colegi ai mei. Dacă însă mă hotărăsc să colaborez, atunci după ce am să dau firma pe mîna federalilor, tu și cu mine vom părăsi Memphis-ul în toiul nopții, ca să mergem să ne petrecem tot restul vieții la Boise, Idaho, drept domnul și doamna Gates, Wilbur Gates, vom avea o grămadă de bani, dar va trebui să muncim ca să nu dăm de bănuț. După ce or să-mi facă operație estetică, am să mă angajez ca electrostivuator într-un depozit și am să mai iau undeva o jumătate de normă. O să avem doi, trei copii și ne vom ruga în fiecare seară ca oameni pe care nu i-am întîlnit niciodată să uite de existența noastră. Vom trăi fiecare clipă a vieții copleșiți de spaima îmbolnăvitoare de a fi descoperiți.

— Tot ce-mi spui este perfect, absolut perfect, Mitch, zise Abby abia stăpînindu-și lacrimile.

El îi zîmbi și privi din nou în jur.

— Da, da' mai există o posibilitate. Putem să ieșim acum pe ușa asta, să cumpărăm două bilete pentru San Diego, să trecem pe furiș granița și să mîncăm tortillas cîte zile vom mai avea de trăit.

— Grozav! Hai să plecăm imediat.

— Atîta doar că o să fim probabil urmăriți. Cum îmi cunosc eu norocul, Oliver Lambert ne-ar aștepta probabil la Tijuana împreună cu o trupă de pistolari. Nu, varianta asta n-o să meargă.

— Și Lamar?

— Știu și eu?! E la firmă de vreo cinci-șase ani, așa că probabil cunoaște dedesubturile afacerii. Iar Avery face parte dintre asociați, prin urmare face parte cu siguranță și din conspirație.

— Dar Kay?

— Habar n-am. Este foarte posibil ca nici una dintre soții să nu știe nimic. Să știi că de patru zile mă tot gîndesc la povestea asta, Abby, și am ajuns la concluzia că firma arată exact așa cum se așteaptă toată lumea să arate. Deghizarea e perfectă și poate păcăli pe oricine. Vreau să spun că nici tu, nici eu, nici un alt posibil recrut nu și-ar imagina o asemenea operațiune. Este pur și simplu perfectă. Singura problemă e că acum federalii știu totul.

— Da, și vor să scoată castanele din foc cu mîna ta. Poți să-mi spui de ce te-au ales tocmai pe tine, Mitch? Doar la firma asta lucrează patruzeci de avocați.

— M-au ales tocmai pentru că nu știu nimic despre afacerile firmei. Cei de la FBI nu au cum să afle momentul în care asociații se hotărască să dezvăluie secretul celorlalți membri ai firmei. Așa că nu puteau să riște alegînd pe altcineva. S-a întîmplat ca eu să fiu ultimul angajat și mi-au întins cursa imediat după examenul de barou.

Abby își mușcă buzele, încercînd să nu izbucnească în plîns; privea fără să vadă ușa de la intrare.

— Și ascultă fiecare cuvînt pe care-l spunem?

— A, nu. Ascultă numai ceea ce vorbim la telefon, în casă și în mașină. Dar sîntem liberi să ne întîlnim aici sau în oricare alt restaurant din oraș; și mai avem și grădina la dispoziție. Ți-aș propune însă să nu stăm prea aproape de glas-vandul de la intrarea în casă. Ca să fim în siguranță, va trebui să ne strecurăm în spatele magaziei și să vorbim în șoaptă.

— Mitch, sper că nu încerci să fii amuzant cu orice preț, pentru că nu e momentul să faci glume. Sînt așa de speriată, furioasă și confuză, și nici nu prea pot să-mi imaginez ce să fac. Mi-e teamă să vorbesc în propria mea casă, îmi supraveghez cuvintele cînd vorbesc la telefon, chiar și atunci cînd e greșală. Ori de cîte ori aud telefonul sunînd, tresar și nu mi pot lua ochii de la el. Și acum mai vii și tu și-mi spui toată povestea asta.

— Cred că ți-ar prinde bine să mai bei ceva.

— Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva mai mult.

Deodată, Mitch o prinse de încheietura mîinii și o strînsese cu putere.

— Așteaptă o clipă. Am impresia că am văzut o figură cunoscută. Stai, nu întoarce capul.

Abby încetă să mai respire.

— Unde?

— La capătul celălalt al barului. Uită-te la mine și zîmbește-mi.

Într-adevăr, la celălalt capăt al barului, un bărbat blond și foarte bronzat, îmbrăcat într-un pulover albastru cu alb, stătea cocoțat pe un scaun și urmărea foarte atent meciul de la televizor. Parcă atunci venise de la munte. Dar Mitch mai văzuse chipul acela bronzat și mustața cea blondă undeva în Washington. Îl urmări cu multă atenție, căci lumina albastră cădea chiar pe fața tipului. În colțul lui întunecat, Mitch aștepta. Și, într-adevăr, bărbatul ridică sticla de bere, ezită o clipă, apoi aruncă o privire rapidă înspre măsuta unde cei doi tineri se strîngeau unul într-altul.

— Ești sigur de ce spui? reuși Abby să îngaime printre dinții încleștați.

— Sînt absolut sigur. L-am văzut la Washington, dar nu-mi pot aminti unde anume. L-am văzut de două ori.

— E unul dintre ei?

— Păi, de unde vrei să știu?

— Știi ceva? Hai să plecăm de aici.

Mitch lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari și cei doi tineri părăsiră aeroportul.

Peugeot-ul lui Abby, cu Mitch la volan, gonea spre oraș. După cinci minute de liniște, ea îi șopti la ureche:

— Putem să vorbim?

Mitch clătină din cap.

— Ei, și cum a fost vremea cît am lipsit?

Abby își întoarse capul și privi afară.

— Friguroasă. Șanse pentru ninsoare slabă la noapte.

— Și la Washington temperatura a fost sub zero toată săptămîna.

Abby fu uluită de această revelație.

— Dar de nins a nins? întrebă ea, cu sprîncenele ridicate și ochii mari, ca și cum ar fi fost captivată de o conversație atît de interesantă.

— Nu. A fost doar ger.
— Ia te uită! Ce coincidență! Ger și acolo, ger și aici!
Mitch rîse în sinea lui. După alte cîteva minute de liniște, își reluară conversația.
— Și cine crezi că o să cîştige anul ăsta Super Bowl? Întrebă el.
— Cei de la Oilers.
— Așa crezi tu, da? Eu zic că Redskins. Mi-au împuiat capul cu chestia asta la Washington.
— Măi să fie. Înseamnă că Washington este un oraș cît se poate de amuzant.
Și din nou liniște. Abby își acoperi gura cu palma și se concentră asupra luminilor de pe șosea. Consternarea o făcea să jinduiască după varianta Tijuana. Era incredibil! Soțul ei terminase al treilea la Harvard și ar fi putut să se angajeze la orice firmă, oriunde, și cînd colo alesese... Mafia! Fără îndoială că cei care le făcuseră de petrecanie celor cinci avocați asasinați nu vor ezita nici în privința celui de-al șaselea. Soțul ei! Deodată, îi veniră în minte toate conversațiile acelea enervante dintre ea și Kay. Firma îi încurajează pe angajați să aibă copii. Firma acceptă ca soțiile să muncească, dar nu pentru multă vreme. Firma angajează numai persoane de condiție socială modestă. Firma pretinde loialitate față de firmă. Firma are cea mai scăzută rată a fluctuației de personal din țară. Ha! Nici nu e de mirare!
Mitch o urmărea atent. După douăzeci de minute de la ieșirea din zona aeroportului, Peugeot-ul se opri fără zgomot în garaj, lîngă BMW. Ținîndu-se de mîină, Abby și Mitch porniră spre capătul aleii.
— Mitch toată chestia asta este o adevărată nebunie.
— Ai dreptate, iubito, dar este o nebunie adevărată. N-o vor înlătura razele soarelui, mîine dimineață.
— Și acum ce o să facem?
— Habar n-am, iubito. Da' e clar că trebuie să facem ceva și încă repede. Și e tot atît de clar că n-avem voie să facem greșeli.
— Mi-e frică, Mitch.
— Mie mi-e groază, iubito.

Tarrance nu se lăsă prea mult așteptat. La numai o săptămînă de la întîlnirea cu Mitch în parcul de la Vietnam Veterans Memorial din Washington, Tarrance îl zări pe tînăr pe North Main, pe cînd acesta se îndrepta spre Federal Building. Îl urmări preț de vreo două cvartale, apoi renunță și se strecură într-o cafenea ale cărei ferestre dădeau spre stradă sau promenadă, cum i se spunea în Memphis. Circulația automobilelor era interzisă pe Main Street, iar asfaltul fusese acoperit cu plăci de ceramică în momentul în care bulevardul fusese transformat în Promenada Mid-America. Din loc în loc, cîte un copac singuratic și amărît își întindea spre cer brațele uscate. Cerșetorii se vînturau de colo-colo în căutare de bani și mîncare.

Tarrance se așeză lîngă fereastră și îl urmări de la distanță pe Mitch dispărînd în Federal Building. Comandă cafea și gogoși. Se uită la ceas și constată că era ora zece. Registrul de activități menționa că la ora asta McDeere lua parte la o scurtă audiere la Tribunalul de Taxe. Tarrance aștepta răbdător deoarece funcționarul de la tribunal îi spusese că era vorba de o audiere foarte scurtă. Atîta doar, că la tribunal nimic nu este de scurtă durată. O oră mai tîrziu, Tarrance se apropie și mai mult de fereastră și începu să studieze atent siluetele ce se agitau în depărtare. În sfîrșit, goli cea de-a treia ceașcă de cafea, lăsă doi dolari pe masă apoi se apropie de ușă. Cînd îl zări pe Mitch apropiindu-se pe trotuarul de vizavi, Tarrance își părăsi ascunzătoarea și-i ieși în întîmpinare.

Mitch îl văzu și pentru o clipă își încetini pașii.

— Bună, Mitch. Te deranjează dacă te însoțesc o bucată de drum?

— Da, Tarrance, mă deranjează. Nu crezi că e periculos să fim văzuți împreună?

— Mergeau repede, umăr lîngă umăr, ferindu-se să se privească.

— Fii atent la magazinul de colo, zise Tarrance arătînd spre dreapta. Mi-am adus aminte că am nevoie de o pereche de pantofi.

Cei doi dispărură în magazinul pe a cărui firmă scria Don Pang's House of Shoes; înăuntru, se opriră în dreptul raionului de încălțăminte sport și începură să examineze diversele modele aflate pe rafturi. Don Pang sau cine o fi fost coreeanul acela, îi privea suspicios, fără să rostească însă vreun cuvînt. În timp ce vorbeau, cei doi supravegheau discret intrarea în magazin.

— Ieri m-a sunat directorul, zise Tarrance fără să miște buzele. A întrebat de tine.

Zicea că e timpul să te hotărăști.

— Spune-i că mă mai gîndesc.

— Le-ai spus ceva băieților de la birou?

— Nu. Ți-am zis doar că mă mai gîndesc.

— Atunci e bine. Personal, nu cred că e nevoie să le vorbești despre toate astea, continuă Tarrance, întinzîndu-i lui Mitch o carte de vizită. Uite, păstrează asta. Pe spate sînt scrise două numere de telefon. Folosește-le numai de la un telefon public. De răspuns, îți va răspunde robotul, așa că îmi lași un mesaj cu locul și data viitoarei noastre întîlniri.

Mitch puse cartea de vizită în buzunar.

Deodată, Tarrance se ghemui la pămînt.

— Ce s-a întîmplat?! Întrebă Mitch.

— Cred că ne-au văzut. Tocmai am observat un pistolar care a trecut prin dreptul magazinului și s-a uitat înauntru. Mitch, fii foarte atent la ce-am să-ți spun. O să ieșim chiar acum din magazin, împreună, și odată ajunși în stradă, strigă-mi să-mi iau tălpășița și împinge-mă cît poți de brutal. Eu am să mă prefac că sar la bătaie, iar tu o iei la fugă în direcția firmei.

— Pînă la urmă ai să reușești să-mi rupi gîtul, Tarrance.

— E de-ajuns să faci ce-ți spun. După aia, cum ajungi la birou, informează-i pe asociați despre incident. Spune-le că eu ți-am tăiat calea și că ai fugit de-acolo cît ai putut de repede.

În fața magazinului, pe trotuar, Mitch îl zgîlțîi pe Tarrance mai mult decît era nevoie și urlă cît îl țineau plămîinii.

— Du-te dracului de-aici! Și lasă-mă în pace! Apoi o rupse la fugă spre Union Avenue, în direcția lui Bendini Building. Cînd ajunse la firmă, se opri drept la toaleta de la etajul întîi ca să-și tragă sufletul. Aproape zece minute se privi în oglindă și încercă să-și controleze respirația.

Avery vorbea, ca de obicei, la două telefoane deodată. Pe canapea, o secretară aștepta să înceapă supliciul dictărilor. Mitch o privi și-i zise încruntat:

— Te rog să ne lași singuri. Trebuie să vorbesc cu Avery între patru ochi.

Avery îl urmări cum închide ușa în urma secretarei, puse receptorul telefonului în furcă și îl întrebă:

— Ce se-ntîmplă?

Mitch se așeză pe canapea.

— FBI-ul m-a agățat astăzi pe cînd mă întorceam de la tribunal.

— La dracu'! Cine era?

— Tot agentul ăla, Tarrance.

Avery ridică receptorul telefonului, continuînd însă discuția cu Mitch.

— Unde s-a întîmplat povestea asta?

— Pe Promenadă. La nord de Union. Mergeam pe stradă gîndindu-mă la ale mele, cînd...

— A fost prima întîlnire după cea despre care ne-ai vorbit?

— Exact. La început nici măcar nu l-am recunoscut pe tip.

Avery începu să vorbească în receptor.

— Sînt Avery Tolar și vreau să vorbesc neapărat cu Oliver Lambert... Nu-mi pasă că vorbește la telefon. Întrerupe-l imediat.

— Ce se-ntîmplă, Avery? Întrebă Mitch.

— Bună, Oliver. Avery la telefon. Scuză-mă că te-am întrerupt. Mitch McDeere e la mine în birou și mi-a spus că acum cîteva minute, pe cînd se întorcea de la tribunal, a fost agățat de FBI... Cum? Da, a venit la mine în birou și mi-a povestit... Bine, în cinci minute sîntem acolo, încheie el convorbirea. Liniștește-te, Mitch. Am mai trecut noi prin așa ceva.

— Știu asta, Avery, numai că povestea asta n-are sens. De ce să-și bată ei capul cu mine? Sînt doar cel mai nou angajat al firmei.

— Este pur și simplu hărțuială, Mitch. Nimic altceva decît hărțuială.

Mitch se apropie de fereastră și-și lăsă privirea să rătăcească spre fluviul ce se zărea în depărtare. Avery mințea fără să clipească. Iar îi vindeau textul ăla cu "vor doar să ne zgîndărească". Liniștește-te, Mitch. Liniștește-te. Cu opt agenți FBI pe urmele firmei și cu directorul, dr. Denton Voyles în persoană drept coordonator al cazului ăsta? Cum ar putea fi liniștit în asemenea condiții? Tocmai fusese surprins în plină conversație cu un agent FBI într-un magazin de doi bani. Iar acum era obligat să se poarte ca un simplu pion ignorant, înhățat de forțele negre ale guvernului federal. O simplă hărțuială? Bine, dar atunci de ce fusese urmărit de pistolarul acela în timpul unei deplasări de rutină la tribunal? Ce răspuns

poți să dai la întrebarea asta, Avery?

— Te-ai speriat, nu-i așa? Îl întrebă Avery, luându-l protector pe după umeri.

— Nu chiar. Doar Locke mi-a explicat data trecută cum stau lucrurile. Pur și simplu, aș vrea ca FBI-ul să mă lase în pace.

— Să știi că este o problemă gravă, Mitch. Nu e cazul să o iei prea ușor. Așa că hai să mergem să-l vedem pe Lam-bert.

Un străin într-un costum negru le deschise ușa biroului lui Lambert. Înăuntru, în jurul unei mici mese de conferințe, erau adunați Nathan Locke, Royce McKnight și Oliver Lam-bert. Și de data asta pe masă era pregătit un magnetofon. Mitch se așează în fața magnetofonului. Ochi Negri alese locul din capul mesei, de unde îl fulgera pe tânăr cu privirea.

Nici unul dintre cei prezenți în încăpere nu zîmbea. Locke, pe fața căruia sprîncenele se încruntaseră amenințător, începu să vorbească.

— Mitch, din august și pînă acum ai mai fost contactat de Tarrance sau de altcineva de la FBI?

— Nu.

— Ești sigur?

— La dracu'! Doar am spus nu! De ce nu mă puneți să și jur? strigă Mitch, izbind cu pumnul în masă.

Toți îl priviră consternați. În încăpere se lăsă o tăcere grea. Mitch îl privi intens pe Ochi Negri, care bătu în retragere printr-o simplă mișcare a capului.

Atunci interveni mereu diplomatul mediator Lambert.

— Uite, Mitch, știm cu toții că povestea asta este înfricoșătoare.

— Ai al dracului de multă dreptate. Și să știi că nu-mi place deloc. Pentru că eu îmi vād de treburile mele, trag ca un animal nouăzeci de ore pe săptămînă, încerc din răsuferință să fiu un avocat bun al firmei ăsteia, și cînd colo, dintr-un motiv care-mi scapă, mă tot trezesc pe cap cu vizitele FBI-ului. Prin urmare, domnule, aș vrea să știu despre ce este vorba. Locke apăsă pe butonul roșu al magnetofonului.

— O să vorbim imediat și despre asta. Dar mai întîi trebuie să ne povestești tot ce s-a întîmplat.

— E foarte simplu, domnule Locke. De dimineață, la ora zece, am fost la Federal Building pentru o audiere la judecătorul Kofer, în cazul Malcolm Delaney. Am stat acolo cam o oră, după care am venit pe jos spre birou. Și mă și grăbeam. La un moment dat, mă trezesc cu tipul ăsta, Tarrance, lîngă mine; brusc mă prinde de braț și mă trage într-un magazin de pantofi. Acolo am început să-l scutur, da' pe urmă m-am gîndit că am totuși de-a face cu un agent FBI. Și-apoi nici nu voiam să mă dau în spectacol. În fine, Tarrance îmi zice că vrea să stăm puțin de vorbă. Atunci m-am smuls din mîna lui și am fugit spre ieșire. El s-a luat după mine, a încercat să mă înșface din nou, da' l-am îmbrîncit cît colo. Ei, și-apoi am fugit încoace, am mers drept la Avery, iar acum iată-ne aici. Asta-i tot.

— Despre ce voia să vorbești?

— Nu i-am dat ocazia să-mi spună, domnule Locke. Pentru că nu intenționez să stau de vorbă cu agenții FBI, decît atunci cînd vin la mine cu o citație.

— Ești sigur că a fost același agent?

— Cred că da. E drept că la început nu l-am recunoscut. Doar nu-l mai văzusem din august. Dar odată intrați în magazin, mi-a arătat insigna și mi-a spus cum îl cheamă. După asta, am luat-o la fugă.

Locke apăsă pe un alt buton și se așează din nou pe scaun. Lambert stătea, zîmbitor, în spatele lui.

— Ascultă, Mitch, ți-am mai explicat odată toată situația. Tipii ăștia sînt din ce în ce mai îndrăzneți. Luna trecută l-au contactat pe Jack Aldrich în timpul prînzului, într-un local de pe Second Street. Nu știm care le sînt intențiile, dar e clar că Tarrance și-a pierdut mințile. E o hărțuială evidentă.

Deși îl privea cu atenție, Mitch nu-l asculta. Se gîndea doar la Kozinski și la Hodge, la vādudele lor atît de frumoase și la copii, așa cum îi văzuse la înmormîntare.

Ochi Negri își dresе glasul.

— E o problemă gravă, Mitch. Dar să știi că noi nu avem nimic de ascuns. FBI-ul ar fi putut să-și cheltuiască vremea investigîndu-ne clienții, dacă are bănueli. Noi sîntem avocați. Putem să reprezentăm persoane care cochetează cu legea, dar, în ceea ce ne privește, n-am greșit cu nimic. Toată povestea asta este extrem de neplăcută pentru noi.

Mitch zîmbi și-și desfăcu brațele.

— Spuneți-mi ce vreți să fac! Întrebă el cu sinceritate.

— Nu ai ce să faci, Mitch, zise Lambert. Pur și simplu ferește-te de tipul ăsta. Și informează imediat despre orice mișcare din partea lui, fie ea doar o privire.
— Da' asta a și făcut, interveni Avery în apărarea lui. Mitch încerca să arate cât mai demn de milă.
— Acum poți să pleci, Mitch, îi spuse Lambert. Și ține-ne la curent cum merg treburile. Mitch ieși singur din încăpere.

De Vasher se plimba nervos prin birou, ignorându-i pe cei patru asociați.
— Minte. Vă spun că minte. Animalul ăsta minte. Sînt sigur de asta.
— Ce a văzut omul tău? întrebă Locke.
— Omul meu a văzut cu totul altceva. Absolut altceva. El zice că McDeere și Tarrance au intrat perfect normal în magazin. N-a fost vorba de nici un fel de intimidare fizică din partea lui Tarrance. Omul meu mai zicea că au dispărut amîndoi în fundul magazinului și că au stat acolo vreo trei-patru minute. E clar că și ei l-au văzut pentru că au ieșit val-vîrtej din magazin. McDeere țipa și-l îmbrîncea pe Tarrance. Ceva nu e-n regulă, ascultați-mă pe mine.
— Tarrance l-a prins de braț pe McDeere și l-a tîrît în magazin? întrebă Nathan Locke, în cuvinte clare și precise.
— Pe dracu'! Și tocmai asta-i problema. McDeere a intrat acolo de bună voie și minte cînd zice că tipul l-a înșfăcat de braț. Omul meu zice că, dacă nu l-ar fi observat, cei doi ar mai fi stat înăuntru.
— Dar nu ești sigur, zise Nathan Locke.
— La dracu'! Bineînțeles că nu sînt sigur, că doar nu m-au invitat să merg cu ei în magazin.
De Vasher continuă să se plimbe nervos, în timp ce avocații examinau cu multă atenție podeaua încăperii. De Vasher își aprinse o țigară.
În sfîrșit, Oliver Lambert fu cel care rupse tăcerea:
— Uite ce e, De Vasher. E foarte posibil ca McDeere să spună adevărul și omul să nu fi recepționat corect semnalele. E foarte posibil. Eu cred că McDeere are dreptul la prezumția de nevinovăție.
De Vasher mormăi ceva fără să ia în seamă cele auzite.
— Din cîte știi tu, au mai avut vreo întîlnire din august și pînă acum? interveni Royce McKnight.
— Nu știu nimic despre vreo altă întîlnire, da' asta nu înseamnă că nu ar fi putut să stea de vorbă, nu? Nici de ăilalți doi n-am știut nimic pînă cînd era cît pe-acți să fie prea tîrziu. Practic, e imposibil să le urmărești fiecare mișcare, zise De Vasher, plimbîndu-se de colo-colo; era clar că se gîndea la ceva.
— Trebuie să stau de vorbă cu el, zise în cele din urmă.
— Cu cine?
— Cu McDeere. A venit vremea să avem o mică discuție, doar eu și el.
— Despre ce? întrebă Lambert nervos.
— Lasă-mă pe mine să am grijă de asta, da? Stai de-o parte și nu te băga.
— Cred că este încă prea devreme pentru asta, zise Locke.
— Mă doare-n cot de ce crezi tu. Dacă era să vă ocupați voi, circarilor, de partea de securitate, pîn'acu erați cu toții la pîrnaie.

Mitch stătea în biroul lui, admirînd pereții. Migrena își făcea simțită prezența undeva, la baza craniului, și-i era rău. Cineva bătu la ușă.
— Intră, zise el încet.
Era Avery.
— Nu vrei să mergem să mîncăm?
— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.
Asociatul își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor și-i zîmbi cu căldură.
— Mitch, știu că ești îngrijorat. Da' hai să luăm o pauză. Eu trebuie să merg în oraș, la o ședință. Hai să ne întîlnim la Manhattan Club la ora unu. Luăm prînzul și stăm și de vorbă. Am programat limuzina pentru tine. O să te aștepte pînă la fără un sfert.
Mitch reuși să schițeze un zîmbet, încercînd să se arate impresionat de grija lui Avery.
— Da, sigur. De ce nu?
— Bun. Atunci ne vedem la ora unu.

La fără un sfert, Mitch ieși din clădire și se îndreptă spre limuzină. Șoferul îi deschise portiera și Mitch constată surprins că în mașină mai era cineva.

În colțul canapelei din spate, era așezat un bărbat chel și masiv, al cărui gît de taur se revărsa peste gulerul cămășii.

— Numele meu este De Vasher. Îmi pare bine să te cunosc, Mitch, zise el întinzînd mîna.

— Nu cumva am greșit mașina? întrebă Mitch.

— Nu, nu, nici o grijă. Stai calm.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Deocamdată poți să stai liniștit și să mă ascuți. Pentru că noi doi trebuie să stăm puțin de vorbă.

Mașina intră pe Riverside Drive și se îndreptă spre podul Hernando De Soto Bridge.

— Unde mergem? întrebă Mitch.

— Să ne plimbăm puțin. Liniștește-te, fiule.

"Prin urmare, eu sînt numărul șase, se gîndi Mitch. Ei, asta e. Ba nu, ia stai puțin. Tipii dăduseră dovadă de mult mai multă imaginație în privința asasinării oamenilor."

— Mitch, îmi dai voie să-ți spun pe nume?

— Firește.

— Bun. Uite ce e, Mitch, eu răspund de securitatea firmei ăsteia și...

— Da' de ce are nevoie firma de așa ceva?

— Dacă mă ascuți, am să-ți explic, fiule. Prin grija bătrînului Bendini, firma este dotată cu un program extensiv de securitate. Și asta pentru că bătrînul era obsedat de securitate și discreție. Meseria mea este să protejez firma și, ca să fiu cinstit, sîntem foarte îngrijorați de toată povestea asta cu FBI-ul.

— Păi și eu sînt tot atît de îngrijorat.

— Da. Și noi sîntem convinși că FBI-ul este hotărît să-și infiltreze oamenii în interiorul firmei, în speranța că va obține informații despre anumiți clienți.

— Despre care clienți?

— Despre unii foarte bogați care plătesc niște taxe discutabile.

Mitch dădu din cap și-și îndreptă privirea spre apele fluviului care curgea pe sub ei. Trecuseră deja în Arkansas, iar Memphis-ul abia se mai zărea undeva, în urmă. De Vasher își încrucisase brațele peste pîntece și nu mai scotea nici o vorbă. După ce traversă fluviul, mașina părăsi interstatala și intră pe un drum de țară, care cotea spre est. În cele din urmă, o luă pe un alt drum pavat cu prundiș care traversa cîmpurile de fasole înșirate de-a lungul fluviului. După cîtăva vreme, Memphis-ul reapăru brusc dincolo de apă.

— Unde mergem? întrebă Mitch, în a cărui voce se ghicea o stare de neliniște.

— Stai calm. Vreau să-ți arăt ceva.

"Un loc de înmormîntare", își zise Mitch în sinea lui. Mașina se opri pe o stîncă, la poalele căreia se afla un banc de nisip, chiar la marginea apei. Pe celălalt mal se înălțau siluetele impresionante ale zgîrie-norilor din Memphis. Se zărea pînă și Bendini Building.

— Hai să facem cîtiva pași împreună, zise De Vasher.

— Pînă unde? întrebă Mitch.

— Hai, vino. Totul e-n regulă.

De Vasher deschise portiera, coborî și se îndreptă spre partea din spate a mașinii. Mitch îl urmă fără să se grăbească.

— Cum spuneam, Mitch, sîntem foarte îngrijorați de povestea asta cu FBI-ul. Pentru că ăștia, dacă accepți să stai de vorbă cu ei, devin tot mai îndrăzneți și după aia, cine știe ce le trăznește prin cap să facă. Este absolut imperativ să nu mai discuți cu ei niciodată. S-a înțelese?

— Da, am înțelese chestia asta încă de la prima lor vizită, cea din august.

Deodată, Mitch se trezi cu fața lui De Vasher aproape lipită de a lui. Tipul rînjea răutăcios.

— Am aici ceva care te va face să fii cinstit, zise el, scoțînd din buzunar un plic de format mare.

— Ia uită-te puțin la astea, continuă el pe un ton sarcastic.

Mitch deschise nervos plicul. Erau patru fotografii opt pe zece, alb-negru, foarte bine făcute, pe plajă. Fata.

— Dumnezeu! Cine le-a făcut? strigă Mitch.

— Ce importanță are cine le-a făcut? Important este că tu ești ăla de-acolo, nu?

Nu era nici o îndoială cu privire la identitatea personajului masculin. Mitch își pierdu stăpînirea de sine și rupse fotografiile în zeci de bucățele pe care le aruncă înspre De

Vasher.

— Oh, mai am o grămadă la birou, zise calm De Vasher. Nu vreau deloc să le folosim, dar dacă mai ai încă o conversație, una mică de tot, cu domnul Tarrance sau cu oricare alt federal, o să le trimitem soției tale. Cum ți-ar place chestia asta, Mitch? Ia închipuiește-ți-o pe nevastica ta cum se duce să ia din cutia de scrisori cataloagele alea ale ei și cum dă peste plicul ăsta ciudat. Ei? Ce zici? Gîndește-te bine de tot la povestea asta. Data viitoare cînd tu și Tarrance o să mai vreți să vă cumpărați pantofi de plastic, adu-ți aminte de noi, Mitch. Pentru că o să fim în preajmă.

— Cine a mai văzut fotografiile astea?

— Eu și ăla care le-a făcut și acum le-ai văzut și tu. Nimeni altcineva de la firmă nu știe de ele și nici n-am de gînd să le arăt cuiva. Da' dacă mai faci vreo figură, ceva mă face să cred că or să fie distribuite întregului personal la ora prînzului. Să știi că eu sînt un jucător foarte dur, Mitch.

Tînărul se sprijini de portbagaj și-și masă tîmplele. De Vasher veni lîngă el.

— Ascultă la mine, fiule. Ești un tînăr foarte valoros și ești pe cale să faci avere. Nu-ți da singur cu piciorul în cur. Stai în banca ta, muncește în draci, respectă regula jocului, cumpără-ți mașini noi, fă-ți case mereu mai mari, tot tacîmul. Stai la un loc cu toți ceilalți, nu-ncerca să faci pe eroul. Pe onoarea mea că nu vreau să mă folosesc de fotografiile astea.

— Bine, bine, am înțeles.

21

Timp de șaptesprezece zile și șaptesprezece nopți, Wayne Tarrance și colegii lui nu-și mai făcură simțită prezența în viața dată peste cap a familiei McDeere. Și astfel, cei doi tineri își regăsiră vechile obiceiuri: Mitch lucra cîte optsprezece ore pe zi și nu ieșea din birou decît ca să meargă acasă. Pînă și prînzul și-l lua la serviciu. Avery îi trimitea pe alții cu comisioane sau la tribunal. Mitch ajunsese să evite chiar și toaletele sau camera pentru cafea. Acum avea certitudinea că este urmărit. Nu-i cunoștea pe cei care-l urmăreau, dar era clar ca lumina zilei că, oricine ar fi fost aceștia, erau vital interesați de tot ceea ce făcea el. Așa că stătea țintuit în birou, în spatele ușii închise, muncind conștiincios, facturînd cu furie și încercînd să uite că în clădirea aceea, la etajul al cincilea, un ticălos pe nume De Vasher avea o colecție de fotografii cu care ar fi putut să-l distrugă.

Cu fiecare zi liniștită care trecea, Mitch se retrăgea tot mai mult în sanatoriul acela personal, sperînd tot mai tare ca împlinirea din magazinul de pantofi să-l fi speriat pe Tarrance sau, și mai bine, ca acesta să fi fost concediat sau poate că Voyles va fi uitat, pur și simplu, de întreaga operațiune, în așa fel încît Mitch să-și vadă, liniștit și fericit, de averea lui pe cale de a se naște și de idealul de a deveni asociat al firmei Bendini, Lambert & Locke. Mda, ce-ar fi dacă? Atîta doar, că știa foarte bine care era realitatea.

Pentru Abby, casa lor era un fel de închisoare din care însă putea să iasă și în care putea să intre după dorință. Așa că făcea ore suplimentare la școală, petrecea mult mai mult timp plimbîndu-se pe străzi sau făcînd cumpărături. Era atentă la fiecare persoană pe care o întâlnea și mai ales la bărbații îmbrăcați în costume închise la culoare care o priveau. Se hotărî să poarte ochelari de soare cu lentile negre, ca să nu i se poată vedea ochii, și îi purta chiar și pe ploaie. Noaptea tîrziu, cînd era singură și-l aștepta pe Mitch, contempla pereții și se lupta cu dorința de a căuta aparatele despre a căror existență nu mai avea nici o îndoială. "Telefoanele puteau fi examinate cu lupa; doar microfoanele și firele nu erau invizibile", își zicea ea. De nenumărate ori se gîndise să cumpere o carte despre chestiile astea pentru ca să le poată identifica, dar Mitch nu fusese de acord. Toate chestiile alea erau, cu siguranță, aici, în casă, îi zisese el, și orice încercare de a le găsi ar putea duce la catastrofă.

Așa că se plimba tăcută prin propria ei casă, fiind mai mult decît conștientă de intimitatea violată și știind că situația asta nu poate dura la nesfîrșit. Înțelegeau amîndoi cît de important era să pară că duc o viață normală, astfel încît încercau să aibă conversații obișnuite despre serviciu, vreme și alte asemenea subiecte interesante. Dar totul era plat, forțat și chiar tensionat. Cît despre sex, dacă în timpul studenției făceau dragoste des și zgomotos, acum latura aceasta a vieții lor își încetase existența: cineva, undeva, îi asculta în permanență.

Își făcură un obicei din plimbările făcute prin cartier în toiul nopții. De fiecare dată

mîncau un sandviș, spuneau re-plicile-stas despre nevoia de exercițiu fizic și ieșeau în stradă. Mergeau prin frig ținîndu-se de mînă și discutînd despre firmă, despre FBI și despre alternative. Concluzia era mereu aceeași: pentru ei, nu exista scăpare. Și asta de șaptesprezece zile și șaptesprezece nopți.

Cea de-a optsprezecea zi fu însă diferită. Seara, pe la nouă, Mitch se simți epuizat și se hotărî să plece acasă. Lucrase fără pauză timp de cincisprezece ore și jumătate, la tariful de două sute pe oră. Ca de obicei, străbătu culoarele de la etajul al doilea, apoi o luă pe scări spre etajul următor. Verifică fiecare birou și văzu că nimeni nu mai lucra pe etajul acela. Urcă mai departe, la etajul al patrulea, unde porni pe holul dreptunghiular, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Toate luminile erau stinse, în afară de cea din biroul lui Royce McKnight. Mitch reuși să treacă fără să fie observat. Ușa biroului lui Avery era închisă și Mitch apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Intră în biblioteca de la capătul culoarului, în căutarea unei cărți de care nu avea nevoie. După două săptămîni de astfel de inspecții întîmplătoare, se convinse că în clădire nu exista nici un circuit închis de televiziune. Tipii ascultau doar, fără să vadă.

Cînd ajunse la poarta principală, îi zise la revedere lui Dutch Hendrix și se îndreptă spre casă. Evident că Abby nu-l aștepta să se întoarcă atît de devreme. Mitch închise fără zgomot ușa garajului și intră în casă prin bucătărie. Abby era în dormitor. Între bucătărie și debara era un holșor în care se afla o măsuță pe care Abby își lăsa de obicei corespondența primită în ziua respectivă. Mitch își așeză servieta pe măsuță și în clipa următoare îl văzu. Un plic mare, pe care cineva scrisese cu carioca neagră "Pentru Abby McDeere". Pe plic nu era menționat nici un expeditor, în schimb apăreau, caligrafiate neglijent, cuvintele: FOTOGRAFII — NU ÎNDOIȚI. Simți că inima i se oprește în piept și încetă să respire. Cu o mișcare bruscă și nervoasă luă plicul în mînă și constată că fusese deschis.

Fruntea i se acoperi de broboane mari de sudoare. Gura îi era uscată și nu putea înghiți. Apoi inima își reluă bătăile în ritmul unui pickamer. Respirația îi era grea și dureroasă. I se făcu greață. "În clipa asta, Abby e în pat", se gîndi el. Se simțea lovit, bolnav, distrus și nebun de furie. Își șterse fruntea și încercă să se adune. "Poartă-te ca un bărbat, ce dracu'", se îmbărbătă singur.

Abby era într-adevăr în pat și citea, cu televizorul aprins. Cîinele era în curte. Cînd Mitch deschise ușa, Abby se ridică brusc din pat și îngrozită, fu cît pe-aci să înceapă să tipe. Apoi îl recunosc.

— Doamne, cum m-ai speriat, Mitch!

În ochi îi strălucea spaima, treptat, locul acesteia fu luat de licăriri amuzate. Era clar că nu plînsese, căci în privirea ei nu se zărea nici o urmă de suferință sau de furie. Dar Mitch tot nu putea să articuleze nici un cuvînt.

— Cum de ești acasă? Întrebă ea, zîmbind acum de-a binelea.

Zîmbind?

— Păi, aici locuiesc, dacă-ți aduci aminte! zise el cu glas pierit.

— Bine, da' nu puteai să dai și tu un telefon?

— Chiar trebuie să dau telefon înainte de a veni acasă la mine?

Răsuflarea aproape că-i revenise la normal. Abby era bine!

— Mmm, ar fi foarte drăguț din partea ta. Hai, vino și sărută-mă.

El se aplecă și o sărută, apoi îi întinse plicul.

— Ce-i cu asta? Întrebă el, pe un ton degajat.

— Știu și eu? Poate-mi spui tu despre ce e vorba. Plicul a venit pe numele meu, dar înăuntru era gol, zise ea, închizînd cartea și punînd-o pe noptieră.

Înăuntru era gol! Mitch zîmbi și o sărută din nou.

— Aștepți vreo fotografie de undeva? Întrebă el nevinovat.

— Din cîte știu eu, nu. Trebuie să fie o greșeală.

Mitch aproape că îl auzea pe De Vasher rîzînd în biroul de la etajul al cincilea. Ticălosul ăla umflat era chiar în clipa asta undeva, într-o încăpere întunecată, înțesată de fire și de aparate, cu căștile lipite pe bila aia de bowling care-i ținea loc de cap și mai că plesnea de rîs.

— Hm, ciudat, zise Mitch.

Abby își trase pe ea o pereche de blue-jeans și îi făcu semn să meargă în curte. Mitch dădu aprobator din cap. Semnul era simplu și clar, doar o ridicare sau o clătinare a capului în direcția respectivă.

Mitch puse plicul la loc pe măsuța de unde îl luase și, preț de o secundă, își plimbă degetele peste literele mîzgălite pe plic. Fuseseră scrise probabil chiar de mîna lui De Vasher. Mitch aproape că îi auzea hohotele de rîs și îi vedea rînjetul răutăcios. Probabil că

fotografiile făcuseră deja turul mesei din sufrageria rezervată asociaților firmei. Parcă-i și vedea pe Lambert, pe McKnight, ba chiar și pe Avery căscînd niște ochi plini de admirație și uitînd de cafele și prăjituri.

La dracu'! Foarte bine, în fond, că se distrează. Doar nu le-au mai rămas decît cîteva luni din carierele alea strălucite, bogate și fericite ale lor.

Cînd Abby trecu pe lîngă el, o prinse de mînă.

— Ce-avem de mîncare astă-seară? Întreba el pentru urechile care-i ascultau.

— Hm, mai bine am merge să mîncăm în oraș. O asemenea oră de întoarcere acasă ar merita sărbătorită.

— Nu-i o idee rea, zise Mitch, în timp ce ieșeau împreună pe ușa de serviciu.

Odată ajunși în întunericul ocrotitor din curte, Mitch o întrebă pe Abby:

— Ce s-a întîmplat?

— Ai primit azi o scrisoare de la Doris. Îți scrie că e la Nashville, că se întoarce la Memphis pe 27 februarie și că trebuie să te vadă. E ceva important. Era o scrisoare foarte scurtă.

— Pe 27 zici? Bine, da' asta a fost ieri!

— Știu și bănuiesc că Doris asta e de-acum aici, în oraș. Mă întreb ce vrea de la tine.

— Mda, iar eu mă-ntreb unde o fi.

— Știu și eu?! Scia că soțul ei are o slujbă chiar aici, în Memphis.

— Atunci e bine. O să ne caute ea, zise Mitch.

Nathan Locke închise ușa biroului și-i făcu semn lui De Vasher să se așeze la mica masă de conferințe de lîngă fereastră. Cei doi bărbați se detestau reciproc și nu încercau să pară amabili. Dar afacerile erau afaceri și în plus primeau ordin de la aceeași persoană.

— Lazarov mi-a spus să discut doar cu tine, zise De Vasher. Am stat două zile cu el în Las Vegas și pot să-ți spun că e foarte îngrijorat. De fapt toți sînt îngrijorați, Locke, iar el are încredere în tine mai mult decît în oricine altcineva de-aici. Pe tine te simpatizează chiar mai mult decît pe mine.

— E foarte ușor de înțeles de ce, zise Locke fără să zîmbească. Ridurile adînci din jurul ochilor se strînsură brusc, iar privirea-i intensă și grea se așeză pe De Vasher.

— Mă rog; oricum, vrea ca noi doi să discutăm cîteva lucruri.

— Te-ascult.

— Ei bine, află că McDeere minte. Știi că Lazarov s-a bătut mereu cu pumnul în piept că are o sursă chiar înăuntrul FBI-ului. Drept să spun, eu unu' n-am crezut niciodată în povestea asta și nici acum nu prea cred în ea, da' Lazarov pretinde că sursa aia i-a spus că McDeere a avut o înțîlnire secretă cu niște mahări din FBI atunci, în ianuarie, cînd băiatul vostru a fost la Washington. Oamenii noștri n-au văzut nimic, da' e drept că, practic, e imposibil să urmărești pe cineva douăș'patru de ore pe zi. Așa că e foarte posibil ca băiatu' să se fi strecurat fără știrea noastră.

— Tu crezi că e adevărată chestia asta?

— N-are importanță ce cred eu. Important este că Lazarov crede că este adevărată. În orice caz, el mi-a spus să m-apuc să schițez planurile pentru, ăă, ca să, ăă, avem grijă de el.

— Să schițezi pe dracu', De Vasher! Doar nu putem să ne tot eliminăm oamenii.

— E vorba doar de niște planuri preliminare și nimic mai mult. Să știi că eu i-am spus lui Lazarov că, după mine, e încă devreme pentru așa ceva și că ar fi o greșeală. Numai că ei sînt foarte îngrijorați, Locke.

— Bine, da' nu putem continua în felul ăsta, De Vasher. Vreau să spun că... of, la dracu'! Avem doar și o reputație de care trebuie să ținem seama. Rata noastră de accidente e mai mare și decît cea din forajul petrolier și lumea o să înceapă să vorbească. Dacă o ținem tot așa, nici un student cu mintea întreagă n-o să se mai angajeze la noi.

— Ei, nu cred că e cazul să fii îngrijorat pe chestia asta. Pentru că Lazarov a zis să-ți transmit că a înghețat angajările. Și mai vrea să știe cîți dintre membrii obișnuiți ai firmei ignoră încă realitatea.

— Cred că cinci. Ia să vedem: Lynch, Sorrell, Buntin, Myers și McDeere. Da, cinci.

— Lasă-l pe McDeere. Lazarov e convins că ăsta știe mult mai multe decît credem noi. De ăilalți patru ești sigur că nu știu nimic?

Locke se gîndi o clipă, apoi mormăi:

— Păi, noi nu le-am spus nimic. Voi sînteți ăia care-i ascultați și-i supravegheați. Voi ce-ați auzit?

— Nimic la ăștia patru. Toți se poartă ca și cum n-ar ști și n-ar bănuî nimic. Poți să-i dai afară?

— Să-i dau afară! De Vasher, vorbim de niște avocați și avocații nu pot fi dați afară. Și mai sînt și angajați foarte loiali ai firmei!

— Locke, firma asta este pe cale să se schimbe. Lazarov vrea să fie concediați cei care nu sînt încă la curent cu ce se întîmplă și să nu se mai facă angajări. E clar că federalii și-au schimbat strategia, așa că a venit timpul să ne-o schimbăm și noi. Lazarov vrea să strîngă șurubul și să astupe toate spărturile. Doar n-o să stăm să ne uităm cum ne agață băieții.

— Să-i concediez, repetă Locke, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Bine, dar firma asta nu a concediat niciodată vreun avocat.

— Locke, dă-mi voie să-ți spun că ești înduioșător. Adică ne-am descotorosit de cinci avocați, da' niciodată n-am concediat vreunul. Hai că-i bună. Ai o lună ca să rezolvi chestia asta, așa că mai bine apucă-te de studiu. Eu ți-aș sugera să-i concediezi pe toți patru odată. Spune-le că ați pierdut o sumă mare de bani și ca sînteți nevoiți să vă restrîngeți.

— De Vasher, noi avem clienți, nu facem afaceri.

— Bine, bine. Atunci, vezi că cel mai tare client al vostru v-a cerut să-i concediați pe Lynch, Myers, Sorrell și Bun-tin. Așa că fii atent ce și cum faci.

— Și cum să-i concediem pe cei patru fără să ne legăm și de McDeere?

— Las' că găsești tu ceva valabil, Nat. Ai o lună de zile la dispoziție. Scapă de ăștia și nu angaja nici unul nou. Laza-rov vrea să aveți aici o firmă mică și unită, în care toată lumea să aibă încredere în toată lumea. Pentru că, Nat, să știi de la mine: tipul e speriat și nebun de furie. Nu cred că e nevoie să-ți spun ce s-ar întîmpla dacă vreunul dintre băieții tăi și-ar vărsa sacul.

— Nu, nu e nevoie să-mi spui. Și pentru McDeere ce planuri are?

— În momentul ăsta, nimic în plus peste ceea ce facem. Sîntem pe recepție două'spatru de ore din două'spatru și pot să-ți spun că puștiul n-a suflat nici o vorbă nimănui, nici măcar nevستی-si. Efectiv nici o vorbă! Tarrance l-a înghesuit de două ori și v-a raportat de fiecare dată. Eu tot mai cred că a doua întîlnire a fost cam dubioasă, așa că sîntem foarte atenți. Pe de altă parte, Lazarov insistă că la Washington ar mai fi avut loc o a treia întîlnire și încearcă să obțină confirmarea. Dacă, pînă la urmă, McDeere chiar s-a întîlnit acolo cu federalii și n-a raportat chestia asta, atunci sînt sigur că Lazarov o să-mi spună să acționez cît mai repede. Din cauza asta vrea planuri preliminare pentru eliminarea lui McDeere.

— Și cum ai de gînd să o faci?

— Acum e prea devreme ca să-ți spun ceva. Nu m-am gîndit prea mult la varianta asta.

— Ești la curent cu faptul că McDeere și nevastă-sa pleacă peste două săptămîni în vacanță în Cayman? Or să stea într-unul din apartamentele noastre.

— Mm, nu prea mai merge s-o facem tot acolo. Ar da de bănuît. Lazarov mi-a dat ordin să o las gravidă pe damă.

— Pe nevasta lui McDeere?

— Îhî. Vrea ca tipii să aibă un bebeluș, adică o mică posibilitate de constrîngere. Cum dama ia pilula, o să fim obligați să dăm o spargere, și să-i înlocuim pilulele cu... altceva. La auzul acestor cuvinte, prin ochii cei mari și negri trecu o umbră de tristețe.

— Ce dracu' se-ntîmplă, De Vasher? Întrebă el încet.

— Firma asta e pe cale să se schimbe, Nat. Ți-am spus doar. Se pare că federalii sînt foarte interesați de ea și iscodesc cam mult. Cine știe, te pomenești că într-o zi unul dintre băieții mușcă din momeală și-atunci o să fiți nevoiți să părăsiți urgent orașul în toiul nopții.

— Nu pot să cred așa ceva, De Vasher. Doar un nebun și-ar risca viața și familia pentru promisiunile amărîte ale federalilor. Pur și simplu, nu-mi vine să cred că așa ceva s-ar putea întîmpla. Băieții ăștia sînt prea isteți și cîștigă prea mulți bani ca să le dea cu piciorul.

— Sper să ai dreptate, Locke.

ale ciorapilor de mătase alunecau șerpește în jos, spre tocurele negre ale pantofilor. Tocuri ațîțătoare, la fel ca și fundițele roșii de pe bombeu. Privirea agentului de închirieri urcă ușor înapoi de-a lungul dungilor de mătase, se opri plină de admirație pe rotunjimile unei anumite regiuni a trupului femeii, ajungînd apoi la puloverul de cașmir roșu care, așa, din spate, nu prea dădea la iveală mare lucru. Din față însă, panorama era absolut impresionantă. Părul blond platinat al femeii depășea linia umerilor și contrasta plăcut cu roșul cașmirului. Bărbatul puse una lîngă alta culoarea părului, fusta scurtă de piele, dungile de la ciorapi, tocurele acelea ispititoare și puloverul strîmt, bine întins pe rotunjimile alea grozave, și știu că în fața lui se afla o femeie pe care putea s-o aibă. Da, și i-ar fi plăcut să o știe acolo, în clădire. Femeia nu voia decît un birou mititel, iar chiria era negociabilă.

Ascensorul se opri, ușa se deschise și cei doi ieșiră în coridorul strîmt.

— Pe-aici, zise el, răsucind comutatorul. Cînd ajunseră în capătul culoarului, bărbatul se opri și descuie o ușă de lemn pe care timpul lăsase urme adînci.

— E un birou cu două încăperi, cam două sute de picioare pătrate, explică, răsucind un alt comutator.

Tammy se opri lîngă fereastră.

— Vederea e O.K., constată ea, privind în depărtare.

— Da, e drăguță. Covorul e nou, zugrăveala e din toamna trecută. Camera de odihnă e acolo, pe culoar. Una peste alta, nu e deloc rău aici. Clădirea a fost renovată acum vreo opt ani.

În timp ce vorbea, bărbatul privea cu multă atenție dungile de la ciorapi.

— Mda, nu e rău, zise Tammy fără să răspundă de fapt observațiilor lui. Cum se numește clădirea asta?

— Cotton Exchange Building. Este una din cele mai vechi clădiri din Memphis. Este o adresă efectiv prestigioasă.

— Îhî. Și chiria, cît este de prestigioasă?

Bărbatul își dresе glasul, prefăcîndu-se că studiază un dosar: de fapt, privirea îi era lipită de tocurele înalte din fața lui.

— Păi, ce-i drept, biroul este foarte mic. La ce ziceai că-ți trebuie?

— Muncă de secretariat. Pe cont propriu.

Femeia se mută la cealaltă fereastră, fiecare mișcare fiindu-i urmărită cu aviditate de privirea intensă a bărbatului.

— Înțeleg. Și cît timp o să ai nevoie de biroul ăsta?

— Șase luni, poate chiar un an.

— OK. Pentru șase luni îl putem închiria cu trei-cinci-zeci pe lună.

Tammy nici măcar nu tresări. Își scoase piciorul drept din pantof și și-l frecă de glezna stîngă. Dunga ciorapului se pierdea pe talpă. Unghiile degetelor erau vopsite în... roșu! Se rezemă de pervazul ferestrei în așa fel încît fesele rotunde se șteau și mai obraznice prin fusta strîmtă. Dosarul din mîna bărbatului tremura ca frunza-n vînt.

— Sînt gata să plătesc două-cincizeci pe lună, zise ea pe un ton autoritar.

Bărbatul își dresе din nou glasul. N-avea rost să se lase purtat de lăcomie. Cele două cămăruțe n-aveau oricum căutare și nici nu fuseseră ocupate de ani de zile. Și poate că în clădire va fi nevoie de o secretară liber-profesionistă. La dracu', poate chiar el va avea nevoie de așa ceva.

— Trei sute și nici un ban mai puțin. Clădirea asta este foarte căutată, iar în momentul de față este ocupată în proporție de nouăzeci la sută. Trei sute pe lună și să știi că e o sumă teribil de mică. Abia dacă acoperă cheltuielile.

Tammy se răsuci brusc pe călcîie și bărbatul îi avu dintr-o dată în fața ochilor: erau strîns înfășurați în cașmirul roșu al puloverului și îl priveau cu impertinență.

— În anunț era vorba de birouri mobilate, zise ea.

— Da, bineînțeles. Îl putem mobila și pe ăsta, zise nerăbdător să ajungă la o înțelegere. Spune-mi ce dorești.

Femeia privi în jur.

— Păi, aș avea nevoie de un birou, de cîteva fișete pentru dosare și de două scaune pentru clienți. Nu vreau lucruri scumpe. În cealaltă încăpere nu am să pun decît un copiator.

— Nici o problemă, totul se va aranja, zise el zîmbitor.

— În cazul ăsta, plătesc trei sute pe lună.

— Bun, zise el scoțînd un contract de închiriere dintr-un dosar. Numele?

— Doris Greenwood. De fapt, mama ei era Doris Greenwood. Ea fusese pur și simplu

Tammy Inez Greenwood, asta pînă să dea peste Buster Hemphill, cel care deveni— absolut legal — mai tîrziu Elvis Aaron Hemphill și care făcu ca viața ei să o ia cam la vale. Mama lui Tammy locuia la Effingham, Illinois.

— OK., Doris, zise el, punîndu-și în voce toată suavitatea de care era în stare, doar își spuneau pe nume acum. Adresa?

— Da' pentru ce ai nevoie de adresă? îl întrebă pe un ton iritat.

— Ăă, pur și simplu ne trebuie.

— Nu vă privește unde locuiesc.

— Bine, bine, lasă, nici o problemă, zise el și, cu un gest plin de dramatism, trase o linie la rubrica respectivă. Așa; ia să vedem. Facem contractul începînd de astăzi, 2 martie, pînă pe 2 septembrie, adică șase luni. Ești mulțumită?

Ea dădu aprobator din cap și-și aprinse o țigară.

Bărbatul citi paragraful următor.

— OK. Deci prin contract noi pretindem o depunere de trei sute de dolari și chiria pe o lună anticipat.

Dintr-un buzunar al fustei strîmte de piele neagră, Tammy scoase un teanc de bancnote, din care numără șase bucăți de o sută și le așeză pe masă.

— Chitanța, te rog, ceru ea.

— Firește, răspunse el continuînd să scrie.

— La ce etaj sîntem aici? întrebă ea apropiindu-se din nou de fereastră.

— La nouă. Dacă întîrzi cu chiria de cincisprezece ale lunii, plătești un plus de zece la sută. Noi avem dreptul să venim în inspecție ori de cîte ori dorim. Încăperile închiriate nu pot fi folosite în scopuri ilegale. Chiriașul plătește toate facilitățile și asigurarea. O să ai un loc rezervat în parcare de peste drum. Poftim două chei. Întrebări?

— Mda. Ce se întîmplă dacă lucrez la ore mai ciudate? Adică noaptea, noaptea foarte tîrziu.

— Ce să se întîmple? Nimic. Poți să vii și să pleci cînd vrei. Dacă se întunecă, paznicul de pe Front Street o să-ți descuie ușa.

Tammy își vîrî o țigară între buzele încărcate de ruj și se apropie de masă. Aruncă o privire pe contract, ezită o clipă și în cele din urmă semnă cu numele Doris Greenwood.

Cei doi ieșiră din birou, încuiară ușa și se îndreptară spre ascensor.

A doua zi la prînz, ciudatul mobilier fu adus și Doris Greenwood de la Greenwood Services așeză mașina de scris și telefonul, ambele închiriate, pe biroul personal. Dacă se așeza chiar în fața mașinii de scris și-și întorcea ușor capul spre stînga, putea să vadă prin fereastră traficul de pe Front Street. Umplu sertarele biroului cu hîrtie de scris, bloc-notes-uri, creioane și alte asemenea fleacuri. Pe fișete și pe măsuta dintre cele două scaune destinate clienților, împrăstie artistic reviste ilustrate.

— Cine este? întrebă Tammy cînd auzi bătaia în ușă.

— Copiatorul, îi răspunse o voce.

Tammy descuie ușa și lăsă să intre în încăpere un omuleț plin de energie, care răspundea la numele de Gordy. După ce se năpusti în încăpere, tipul privi în jur și întrebă cu brutalitate:

— Ia zi, cucoană, unde vrei să ți-l punem?

— Acolo, răspunse ea, arătînd spre încăperea goală de alături.

Doi tineri în uniformă își făcură apariția trăgînd și împingînd căruciorul pe care așezaseră aparatul.

Gordy înșiră actele pe biroul lui Tammy.

— E un aparat cam mare pentru locu' ăsta. E unu' d'ăla care face nouă de copii pe minut și se încarcă automat. Ce mai, e o mașină babană.

— Unde trebuie să semnez? întrebă Tammy, ignorînd încercarea tipului de a face conversație.

El îi făcu un semn cu pixul pe hîrtia cu pricina.

— Șase luni cu doi-patruzeci pe lună, inclusiv întreținerea și cinci sute de coli pentru primele două luni. Hîrtia vrei să fie de dimensiune oficială sau obișnuită?

— Oficială.

— Prima rată e pe zece, luna asta, și după aia tot așa, încă cinci luni. Cartea aparatului e pe raft. Dă-mi telefon dacă mai vrei ceva.

Cei doi tineri în uniformă, cu ochii lipiți de jeans-ii colanți, prespălați și de tocurile înalte și roșii, nu se dădeau prea ușor duși din birou. Omulețul îi întinsese lui Tammy copia contractului.

— Mulțumesc pentru colaborare, zise el.

Tammy încuie ușa în urma lor, se apropie de fereastră și-și lăasă privirea să rătăcească pe Front Street. La două cvartale distanță de locul unde se afla, etajele patru și cinci ale lui Bendini Building se înălțau deasupra străzii.

Mitch se îngropase cu bună-știință într-o grămadă de cărți și de hîrtoage. Era extrem de ocupat pentru toată lumea, în afară de Lamar. Era foarte conștient că retragerea lui nu trecuse neobservată, așa că se aruncase într-o muncă și mai încrîncenată. Poate că, facturînd douăzeci de ore pe zi, le va închide gura tuturor. Poate că banii vor fi un foarte bun izolator.

Nina uitase o cutie cu pizza rece cînd plecase acasă la sfîrșitul programului. Mitch dădu gata conținutul în timp ce-și făcu ordine pe birou. Apoi îi telefonă lui Abby ca să-i spună că se duce să-l vadă pe Ray și că se va întoarce acasă duminică, tîrziu. În sfîrșit, ieși pe o ușă laterală și se duse să-și ia mașina din parcare.

În următoarele trei ore și jumătate, mașina lui Mitch alergă de-a lungul interstatalei 40. Mitch avea ochii lipiți de oglinda retrovizoare, dar în tot acest timp nu observă nimic suspect; probabil că îl așteptau undeva, mai aproape de destinație. Cînd ajunse la Nashville părăsi brusc autostrada și se avîntă în centrul orașului. Conducînd ca un nebun, cu tot felul de fente demne de Formula unu, nimeri în zona de sud, într-un complex de blocuri de locuințe. "Destul de drăguț", își zise el; parcările erau curățate și fațadele din jur erau albe. Toate, fără excepție. Își parcă BMW-ul, de la telefonul public din apropiere chemă un taxi căruia îi dădu o adresă la două cvartale distanță de locul în care se afla, apoi o luă la fugă printre clădiri și ajunse la adresa indicată în același timp cu taxiul.

— La autogara Greyhound, îi strigă el șoferului. Repede pentru că mai sînt doar zece minute pînă la plecare.

— Stai blînd, amice. E la șase străzi de aici.

Mitch se afundă cît putu de mult în canapeaua din spate și începu să privească foarte atent mașinile care treceau pe lîngă ei. Șapte minute mai tîrziu, taxiul se opri în fața autogării. Mitch îi aruncă șoferului două hîrtii de cinci dolari și fugi spre casa de bilete unde cumpără un bilet dus pentru autobuzul de patru treizeci spre Atlanta. Ceasul de pe hol arăta patru treizeci și unu.

— Autobuzul 454, plecarea imediat, anunță casiera.

Șoferul luă bagajele și biletul lui Mitch și îl urmă pe tînăr pînă la autobuz. Primele trei rînduri de banchete erau ocupate de niște negri în vîrstă, iar o duzină de alți pasageri erau risipiți în partea din spate a autobuzului. Mitch călca încet pe interval, privind atent fiecare chip, dar nu găsi ce căuta. În cele din urmă se așeză la fereastră, pe al patrulea rînd din spate, își puse o pereche de ochelari de soare și aruncă o privire în urmă. Din nou nimeni. La dracu'. Doar nu greșise autobuzul! Își întoarse privirea spre fereastra fumurie; autobuzul se puse în mișcare. Prima oprire va fi la Knoxville și, cine știe, poate că legătura lui va aștepta acolo.

Cînd autobuzul intră pe interstată, atingînd viteza de croazieră, un bărbat în blue-jeans și cămașă de bumbac răsări pe locul gol de lîngă Mitch. Era Tarrance. Mitch se simți deodată mult mai în largul său.

— Unde ai fost pînă acum? întrebă el.

— La toaletă. Ei, ai reușit să scapi de ăia? Tarrance vorbea încet, supraveghind în același timp capetele pasagerilor din fața lor. Nici unul nu asculta, nici unul nu putea auzi ce vorbeau ei doi.

— L-ai observat pe omul nostru din autogară?

— Da, era lîngă telefonul public. Un filfizon negru cu o șapcă roșie pe cap.

— Exact Dacă te-ar fi urmărit cineva ne-ar fi dat de știre.

— Mie mi-a făcut semn că totul e-n regulă.

Tarrance avea ochii ascunși de o pereche de ochelari de soare cu lentile-oglină, iar pe cap își îndesase o șapcă verde, de baseball.

— Nu prea ești în uniformă astăzi, nu-i așa? remarcă Mitch zîmbind. Voyles știe că te-ai îmbrăcat așa?

— Am uitat să-i cer voie. Da' o să-i spun mîine dimineață.

— Mîine dimineață e duminică.

— Asta n-are nici o importanță. O să vrea să știe totul despre plimbarea noastră. Și-așa i-am dat toate datele astăzi, înainte de a pleca să mă întîlnesc cu tine.

— Da? Ei, atunci să-ncepem cu începutul. Ce e cu mașina mea?

— Peste cîteva minute o luăm de unde ai lăsat-o și o să o ai fain frumos la Knoxville. În privința asta, să n-ai nici o grijă.

— Deci, după părerea ta, tipii n-au cum să dea de noi?

— În nici un caz! Nu te-a urmărit nimeni de cînd ai plecat din Memphis și n-am observat nimic suspect nici la Nashville.

— Te rog să-mi ierți îngrijorarea, dar după rateul dat cu magazinul de pantofi, m-am convins că nu sînteți scutiți de prostie.

— Bine, bine, de-acord, a fost o greșeală. Noi...

— A fost o greșeală imensă, care s-ar putea să mă fi pus pe lista neagră.

— Nu cred. Te-ai descurcat de minune și fii sigur că nu ai să mai fii pus într-o astfel de situație.

— Tarrance, promite-mi că nici unul dintre voi nu se va mai apropia de mine în public. Tarrance aruncă o privire de-a lungul intervalului și dădu afirmativ din cap.

— Nu așa, Tarrance. Vreau să aud din gura ta. Promite-mi!

— OK! OK. Îți promit că n-o să se mai întîmple.

— Mulțumesc. În felul ăsta poate că am să reușesc să mănînc și eu la un restaurant fără să fiu agățat de unul dintre voi.

— OK, am înțeles mesajul.

Un negru bătrîn trecu încet pe lîngă ei sprijinindu-se într-un baston. Ușa de la toaletă se închise cu un pocnet. Autobuzul Greyhound zbura ca vîntul pe lîngă mașinile care respectau codul rutier. Tarrance răsfoia o revistă în timp ce Mitch admira peisajul. Bărbatul cu baston șonticăi înapoi spre locul lui din primul rînd.

— Și care e motivul pentru care te afli aici? întrebă Tarrance cu ochii pe paginile revistei.

— Nu-mi plac avioanele. Întotdeauna călătoresc cu autobuzul.

— Aha, înțeleg. Și cu ce-ai vrea să începi?

— Păi, Voyles zicea că ai un plan de bătaie.

— Așa e și am nevoie de un fundaș.

— Da' știi că jucătorii buni costă.

— Avem bani.

— O să vă coste al dracului de mult, mult mai mult decît vă așteptați voi. Pentru că, din punctul meu de vedere, e vorba să renunț la patruzeci de ani carieră; și nu pot să fac așa ceva pentru mai puțin de, să zicem, o jumătate de milion pe an.

— Bine, da' asta face douăzeci de milioane!

— Da, știu, da' suma e negociabilă.

— Ei, așa parcă sună mai bine. Deci presupui că ai să poți practica timp de patruzeci de ani. Să știi însă că e o presupunere de-a dreptul precară. Pentru că, uite, putem să presupunem și că în următorii cinci ani vom arunca în aer firma voastră și atunci te vom inculpa la un loc cu toți ceilalți. Dacă vom obține și condamnări, atunci ai să faci și cîțiva ani închisoare. N-o să stai prea mult acolo pentru că ești un intelectual și nu mă îndoiesc că ai auzit și tu cît de amabilă este lumea în închisorile federale. Dar, în orice caz, ai să-ți pierzi autorizația, casa, mașinuța și, probabil, nevasta. Cînd ai să ieși de-acolo, cred că ai să-ți poți deschide un birou de detectiv particular, ca prietenul tău Lomax. E o muncă ușoară, cu condiția să nu te bagi unde nu-ți fierbe oala

— Ți-am spus doar că prețul este negociabil.

— Foarte bine, atunci să negociem. Cît vrei?

— Cît vreau pentru ce?

Tarrance renunță la revista ilustrată și deschise un roman din acelea pe care le uiți în autobuz la coborîre. Evident, se prefăcea că citește.

— E o întrebare foarte bună, zise el încetîșor, vocea confundîndu-i-se aproape cu torsul motorului. Ce vrem de la tine? Păi, mai întîi, va trebui să renunți la cariera de avocat, pentru că va trebui să divulgi secrete și dosare de-ale clienților. Or, pentru așa ceva vei fi dat afară din barou. Apoi, noi doi trebuie să cîdem de acord că tu ai să ne oferi firma asta pe tavă. Dacă reușim, restul va veni de la sine. În al doilea rînd și cel mai important, ai să ne furnizezi suficientă documentație ca să inculpăm fiecare membru al firmei și pe cei mai mulți dintre șefii Familiei Morolto. Dosarele se află acolo, în clădirea aceea de pe Front Street.

— De unde știi?

Tarrance zîmbi.

— Știu, pentru că băgăm miliarde de dolari în lupta împotriva crimei organizate. Pentru că îi urmărim de ani de zile pe cei din Familia Morolto. Pentru că avem sursele noastre chiar în interiorul Familiei! Pentru că Hodge și Kozinski au apucat să vorbească înainte de a fi omorîți. Mitch, eu zic să ne acorzi totuși ceva credit.

— Și crezi că am să pot obține informațiile de care aveți nevoie?

— Sînt convins, domnule consilier, că ai să poți aduna dovezile care să arunce în aer firma asta și să distrugă una din cele mai mari familii mafiotă din țară. Va trebui să ne spui totul despre firmă: cum sînt amplasate birourile, numele tuturor secretarelor, funcționarilor și auxiliarilor, cum sînt distribuite dosarele clienților, ce clienți are fiecare avocat în parte? Apoi structura de comandă. Și cine sînt cei de la etajul al cincilea, ce este acolo, de fapt? Unde sînt păstrate înregistrările? Există un depozit central? Care este cantitatea de informații stocată pe calculator? Ce cantitate este microfilmată? Și, cel mai important lucru, va trebui să scoți informațiile în afara firmei și să ni le aduci personal. În momentul în care vom avea dovezi suficiente, vom putea veni peste ei ca să punem mîna pe tot ce e acolo. Numai că ăsta va fi un pas foarte important și pînă atunci o să mai treacă ceva timp. Trebuie să avem un dosar solid beton pînă să obținem mandatele de percheziție.

— Doar atîta vreți?

— Nu. Va mai trebui și să depui mărturie împotriva tuturor prietenilor tăi și știi că procesele s-ar putea să dureze ani de zile.

Mitch respiră adînc și închise ochii. Autobuzul mergea acum mai încet din cauza unei caravane de rulote care-l depășiseră. Seara se lăsa încet și, una cîte una, mașinile de pe șosea își aprindeau farurile. Să depună mărturie la proces! La așa ceva chiar că nu se gîndise. Tarrance avea dreptate: cu miliioanele lor, inculpații puteau angaja pe cei mai buni avocați penaliști din țară, iar procesele aveau toate șansele să se lungească la nesfîrșit.

Între timp, Tarrance își reglă lumina de citit, ca și cum ar fi fost un pasager adevărat într-o călătorie oarecare, și chiar începu să citească primele pagini din romanul acela de doi bani. După ce autobuzul străbătu vreo treizeci de mile, Mitch își scoase ochelarii de soare, îl privi pe Tarrance și rupse tăcerea.

— Și cu mine ce se va întîmpla?

— Tu vei primi un munte de bani, vei putea să locuiești oriunde în țara asta, sub o nouă identitate, evident, noi îți vom face rost de o slujbă, îți vom aranja fața, vom face absolut tot ce dorești. În plus, dacă morala înseamnă ceva pentru tine, atunci vei putea să trăiești în pace cu tine însuși.

Mitch încercă zadarnic să privească peisajul. În cele din urmă renunță și-l fixă cu privirea pe Tarrance.

— "Dacă morala înseamnă ceva pentru mine?" Mie să nu-mi vorbești în felul ăsta, Tarrance. Pentru că eu sînt o biată victimă nevinovată și tu știi foarte bine lucrul ăsta.

Pe fața lui Tarrance se întinse un zîmbet tîmp.

— Și soția mea? Întrebă Mitch după alte cîteva minute de liniște.

— A, poți s-o păstrezi dacă vrei.

— Dacă ai vrut să faci o glumă, atunci să știi că e o glumă proastă.

— Ai dreptate, iartă-mă. Firește că și soția ta va avea tot ce-și va dori. Cît de mult știe despre toată povestea asta?

— Știe tot, zise Mitch, dar își aminti deodată de fata de pe plajă. Sau, mă rog, aproape tot.

— O să-i facem rost de o slujbă bună în Departamentul Asigurărilor Sociale în orice parte a țării veți dori să vă stabiliți. Haide, Mitch, pînă la urmă, dracul n-o să fie chiar atît de negru.

— Mda, o să fie de-a dreptul alb ca zăpada. Ce mai! O să ducem o viață minunată pînă cînd, într-o zi, unul dintre oamenii voștri o să scape o vorbă în fața cui nu trebuie și așa, numele noastre or să ajungă în paginile ziarelor. Mafia nu uită niciodată; mai ceva ca elefanții. Și știe să-și păstreze secretele mai bine decît voi. Pentru că voi, băieți, ați pierdut oameni; e un adevăr pe care nu-l puteți nega.

— Nici n-am de gînd să-l neg. Și mai recunosc și că sînt plini de inventivitate atunci cînd se hotărăsc să ucidă.

— Mulțumesc. Așadar, eu unde am să plec?

— Unde dorești. În momentul de față, vreo două mii de martori de-ai noștri trăiesc risipiți în toată țara sub alte nume, în alte orașe, făcînd altceva decît au învățat. Sortii sînt de partea ta.

— Deci eu hotărăsc?

— Exact. Ori iei banii și dispari, ori joci rolul marelui avocat și speri ca noi să nu reușim să ne infiltrăm în interiorul firmei.

— Ei, Tarrance, e o alegere a dracului de grea.

— Ai dreptate și mă bucur că tu ești cel care trebuie să aleagă.

Tovarășa de drum a bătrînului negru se ridică cu mare greutate de pe locul ei și începu să-și tîrșească picioarele pe interval, apropiindu-se de cei doi bărbați. Mîna ei prindea rînd

pe rînd spătarul fiecărui scaun, așa că Tarrance se aplecă mult spre Mitch atunci cînd bătrîna ajunsese în dreptul lor. Era o negresă de aproape nouăzeci de ani, pe jumătate ologă, probabil analfabetă, pe care n-o interesa nici cît negru sub unghie conversația celor doi; cu toate astea, Tarrance amuți, căci nu îndrăznea să vorbească în apropierea unei persoane străine.

Un sfert de oră mai tîrziu, ușa toaletei se deschise și dinăuntru se auzi zgomotul apei care se scurgea în containerul autobuzului. Bătrîna își tîrși picioarele înapoi pe interval, pînă la locul ei.

— Cine este Jack Aldrich? întrebă Mitch. Bănuia că era vorba de o acoperire și de aceea urmări cu mare atenție reacția vecinului său. Tarrance își ridică privirea de pe carte și o fixă pe scaunul din față.

— Numele mi-e cunoscut, da' nu știu de unde să-l iau. Mitch reveni la peisajul ce mai putea fi zărit pe fereastră.

Tarrance știa, pentru că tresărise și-și mijise prea repede ochii înainte de a răspunde întrebării lui Mitch. Tînărul studia atent traficul de pe autostradă.

— Cine este tipul? întrebă Tarrance în cele din urmă.

— Chiar nu-l cunoști?

— Dacă-l cunoșteam, nu te mai întrebam.

— E unul dintre angajații firmei noastre și tu ar trebui să știi asta, Tarrance.

— Bine, dar orașul este plin de avocați. Tu îi cunoști chiar pe toți?

— Îi cunosc pe cei de la Bendini, Lambert & Locke, firma aceea mică și liniștită pe care voi o studiați de șapte ani. Aldrich are o vechime de șase ani și a fost contactat, ca să zicem așa, de FBI acum vreo două luni. E-adevărat sau nu?

— Nu este deloc adevărat Cine ți-a spus povestea asta?

— N-are nici o importanță cine mi-a spus-o. E mai degrabă un zvon care circulă pe la birou.

— E o minciună. N-am discutat cu nimeni în afară de tine din luna august și pînă acum. Pe cuvîntul meu de onoare. Și nici nu intenționăm să mai discutăm cu altcineva, decît dacă, bineînțeles, ai să respingi colaborarea cu noi. În cazul ăsta, va trebui să ne gîndim la altceva.

— Deci n-ați vorbit niciodată cu Aldrich?

— Așa cum ai auzit.

Mitch dădu aprobator din cap, apoi își îndreptă atenția asupra unei reviste. După vreo jumătate de oră, Tarrance renunță la romanul pe care-l citea și zise:

— Uite ce e, Mitch. Peste o oră vom fi la Knoxville și trebuie să ajungem la o înțelegere. Mîine dimineață, directorul Voyles o să-mi pună o sumedenie de întrebări.

— Cît îmi oferiți?

— O jumătate de milion de verzi.

Orice avocat care se respectă știe că prima ofertă este făcută ca să fie respinsă. Întotdeauna, fără excepție. Mitch îl văzuse de nenumărate ori pe Avery clătînd furios din cap, șocat și plin de dezgust la auzul primelor oferte primite la încheierea unor afaceri, oricît de rezonabile ar fi fost ele. Indiferent dacă mai urmau contraoferte, oferte la contraoferte sau alte negocieri, prima ofertă era întotdeauna respinsă.

Așa că, zîmbind înspre fereastră și clătînd din cap ca și cînd s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns, Mitch refuză jumătatea de milion.

— Am spus ceva caraghios? întrebă Tarrance cel nepriceput în astfel de tîrguieli.

— Tarrance, propunerea ta e ridicolă. Doar nu te-ai aștepti să dau cu piciorul unei adevărate mine de aur pentru o amărîță de jumătate de milion de dolari, ba chiar și mai puțin; dacă scazi taxele, abia mai rămîn vreo trei sute de mii.

— Și dacă noi închidem mina aia de aur și vă trimitem pe voi toți ăștia la răcoare?

— Dacă, dacă, dacă. Dacă știți atîtea, de ce n-ați făcut nimic? Doar Voyles zicea că stați cu ochii pe ei de vreo șapte ani. Hai, că-i bună, Tarrance. Întotdeauna vă mișcați așa repede?

— N-ai vrea să-ți încerci norocul, McDeere? Hai să zicem că toată afacerea asta o să ne mai coste încă cinci ani, da? Da' după ăștia cinci ani, tot o să aruncăm în aer șandramaua și-atunci o să-ți vîrîm curul la răcoare. Iar în clipa aia, nu prea o să mai aibă importanță de cît timp am avut nevoie, pentru că rezultatul va fi același, Mitch. Nu mă crezi?

— Iartă-mă. Eu credeam că negociem, nu că ne amenințăm reciproc.

— Da' ți-am făcut o ofertă.

— Oferta este prea mică. Vrei ca eu să-ți furnizez dovezi prin care să obții inculpări

împotriva unora dintre cei mai mizerabili criminali din America, dovezi care ar putea să mă coste viața, și vrei să fac chestia asta aproape de pomană! Vreau cel puțin trei milioane.

Tarrance primi contraoferta fără să clipească, asemenea unui bun jucător de pocher, și Mitch, negociatorul, știu că țintise pe aproape.

— Trei milioane sînt o grămadă de bani, zise Tarrance aproape pentru sine. Nu cred să mai fi plătit vreodată atît de mult.

— Dar puteți să plătiți, nu-i așa?

— Mă îndoiesc. Va trebui să vorbesc cu directorul.

— Cu directorul! Păi, nu era vorba că ai toată autoritatea în cazul ăsta? Ai de gînd să dai tot timpul fuga la director pînă în momentul în care o să batem palma?

— Și ce altceva mai vrei?

— M-am gîndit la cîteva lucruri, da' nu le discutăm pînă cînd nu rezolvăm problema banilor.

Bătrînul negru părea să aibă probleme cu rinichii. Se ridicase din nou și șonticăia pe culoar. Tarrance se reîntoarse la romanul lui, iar Mitch se porni să răsfoiască un număr vechi din *Field & Stream*.

Autobuzul Greyhound ajunsese la Knoxville cu două minute înainte de ora opt. Tarrance se aplecă spre Mitch și-i șopti:

— La ieșirea din autogara ai să-l vezi pe omul nostru, un tînr îmbrăcat într-un trening portocaliu cu emblema Universității din Tennessee; te va aștepta lîngă o camionetă albă și îți va spune Jeffrey. Strînge-i mîna ca unui bun prieten și urcă-te în mașină. El te va duce la locul unde ți-am adăpostit BMW-ul.

— Adică unde? șopti Mitch.

— Vizavi de căminul din campus.

— Ați verificat dacă am microfoane în ea?

— Cred că da. Însă ar fi mai bine să-l întrebi pe omul cu camioneta. Dacă te-au urmărit cînd ai plecat din Memphis, atunci tipii s-ar putea să fi intrat la bănuieli. Așa că ar trebui să mergi la Cookville. La vreo sută de mile de Nashville și are un Holiday Inn unde ai să rămii peste noapte. Pe fratele tău ai să-l vezi mîine dimineată. Să știi însă că vom fi și noi prin preajmă și dacă lucrurile nu vor fi în regulă, te voi vedea luni dimineată din nou.

— Și cînd ne vom plimba iar cu autobuzul?

— Marți e ziua de naștere a soției tale. Rezervă o masă pentru ora opt la Grisanti, restaurantul ăla italianesc de pe autostradă. La ora nouă fix vei merge la bar și vei cumpăra un pachet de țigări de la automat. Împreună cu țigările vei primi și o casetă. Cumpără-ți un walkman și ascultă caseta în mașină, nu acasă și în nici un caz la servici. Folosește neapărat căștile. Poate să o asculte și soția ta. Acolo vei găsi ultima noastră ofertă, precum și alte cîteva explicații. Ascultă caseta de cîteva ori, apoi distruge-o.

— E ceva mai complicat de data asta, nu?

— Ai dreptate, dar e absolut necesar să nu ne mai vedem și să nu mai vorbim vreo cîteva săptămîni pentru că tipii te urmăresc și te ascultă, Mitch. Și sînt foarte buni meseriași, nu uita lucrul ăsta.

— Nu uit, n-ai nici o grijă.

— Bun. Acum spune-mi ce număr ai avut în echipa de fotbal a liceului?

— Paisprezece.

— Și la colegiu?

— Tot paisprezece.

— OK. Atunci numărul tău de cod este 1-4-1-4. Joi seara sună de la un telefon public la numărul 757-6000. Îți va răspunde o voce care îți va cere să te identifiți prin numărul de cod. După asta, vei auzi vocea mea înregistrată care îți va pune cîteva întrebări.

— Of, Doamne, de ce n-oi putea să fiu și eu doar un avocat oarecare?

Autobuzul ajunsese lîngă peron și opri.

— Eu merg mai departe, la Atlanta, zise Tarrance. Vreo două săptămîni n-am să te mai văd, dar dacă apare vreo urgență, sună la unul din cele două numere de telefon pe care ți le-am dat.

Mitch se ridică, apoi își coborî privirea spre agent.

— Trei milioane, Tarrance. Nici un ban mai puțin. Din moment ce voi, băieți, puteți să cheltuiți miliarde ca să luptați împotriva crimei organizate, puteți cu siguranță să găsiți trei milioane amărîte și pentru mine. Și să știi, Tarrance, că mai am o variantă: pot să dispar pur și simplu într-o noapte. Și dacă am să aleg varianta asta, atunci voi și cu cei din Familia

Morolto n-aveți decît să vă bateți unii cu alții pînă cînd o sta Pămîntu'n loc. Pentru că eu am să joc domino undeva în Caraibe.

— Da, Mitch, poți să joci o partidă, două, dar tipii vor da de tine în mai puțin de o săptămînă. Iar noi nu vom fi acolo ca să te apărăm. Salut, amice.

Mitch sări din autobuz și o luă la fugă spre ieșire.

23

Martî dimineată, la ora opt și jumătate, Nina făcea ordine pe biroul șefului ei și, ca de obicei, constată că îi face plăcere să ducă la bun sfîrșit acest ritual cotidian. Agenda pentru întîlniri era așezată neglijent pe un colț de birou. Nina o răsfoi și nu se putu împiedica să remarce cu voce tare: "Ai o zi foarte grea astăzi, domnule McDeere".

Mitch se uită printr-un dosar, încercînd să nu ia seama la cuvintele secretarei.

— Fiecare zi e la fel de grea.

— La ora zece trebuie să fii în biroul domnului Mahan în legătură cu recursul pentru Delta Shipping.

— Abia aștept, mormăi Mitch.

— La unsprezece și jumătate ești așteptat în biroul domnului Tolar pentru rezilierea contractului Greenbriar și secretara lui m-a anunțat că povestea o să dureze cel puțin două ore.

— Două ore? Dar de ce atît de mult?

— Domnule McDeere, eu nu sînt plătită ca să pun astfel de întrebări. Dacă aș face așa ceva, aș fi concediată. Prin urmare, la trei și jumătate ești așteptat de Victor Milligan.

— Pentru ce?

— Domnule McDeere, mă văd obligată să repet: nu e treaba mea să pun întrebări. În sfîrșit, peste un sfert de oră trebuie să fii la biroul lui Frank Mulholland.

— Știu asta. Nu știu însă cum să ajung acolo.

— Păi, biroul este în Cotton Exchange Building, la vreo șase străzi de aici, pe Front Street, la intersecția cu Union. Ai trecut de sute de ori pe lîngă clădirea asta.

— Perfect. Altceva?

— Să-ți aduc ceva de mîncare cînd mă întorc la prînz?

— Nu, mulțumesc, am să-mi cumpăr un sandviș în oraș.

— Minunat. Ai tot ce-ți trebuie pentru întîlnirea cu Mulholland?

Drept răspuns, Mitch îi arată o servietă mare și neagră pe care urma să o ia cu el.

Cîteva minute mai tîrziu, tînărul traversă holul, coborî scările și ieși în stradă. Rămase cîteva clipe lîngă un felinar, se răsuci pe călcîie și porni cu pași repezi spre centrul orașului. În mîna dreaptă ducea servieta neagră, iar în mîna stîngă avea servieta din piele de țipar, roșu închis. Asta era semnalul.

Cînd ajunse în dreptul unei clădiri zugrăvite în verde și cu ferestrele astupate, Mitch se opri lîngă o gură de incendiu. Așteptă o secundă, apoi traversă Front Street. Încă un semnal.

La etajul al nouălea al lui Cotton Exchange Building, Tamy Greenwood de la Greenwood Services plecă de lîngă fereastră și-și îmbrăcă mantoul. După aceea ieși din încăpere, încuie ușa, apăsă pe butonul de apel al ascensorului și așteptă. Urma să se întîlnească cu un om care ar fi putut foarte ușor să-i aducă moartea.

Odată ajuns în holul clădirii, Mitch se îndreptă spre ascensor. Privi atent în jur, dar nu observă nimic deosebit. Cîțiva oameni de afaceri discutau între ei, o femeie șoptea ceva în receptorul unui telefon public, un paznic se învîrtea pe lîngă intrarea dinspre Union Avenue. Deși Mitch sperase să fie singur în ascensor, se văzu nevoit să accepte alături o prezență străină, un tînăr pus la patru ace care-și făcu apariția în ultima clipă.

Biroul lui Mulholland se afla la etajul al șaptelea. Mitch apăsă pe buton, ignorîndu-l complet pe tînărul în costum negru. Și în timp ce ascensorul urca etaj după etaj, cei doi bărbați urmăreau cu multă conștiinciozitate numerele care se aprindeau și se stingeau rînd pe rînd deasupra ușii. Apoi Mitch se retrase ceva mai în spate și lăsă servieta cea grea pe podeaua cabinei. Ascensorul se opri la etajul al patrulea, pentru a lua încă un pasager: era Tammy, într-o ținută remarcabil de reținută, doar o rochie tricotată, simplă și scurtă, fără urmă de decolteu. Își vopsise părul într-o nuanță stinsă de roșu. Tînărul din ascensor îi aruncă o privire scurtă și apăsă pe butonul care comanda închiderea ușii.

Tammy avea și ea o servietă masivă și neagră, identică cu cea a lui Mitch. Se așeză

lîngă el fără să-l privească și lăsa servieta pe podea, alături de cealaltă. Cînd ajunseră la etajul al șaptelea, Mitch luă în grabă servieta ei și ieși din ascensor. La etajul al optulea coborî și tînarul în costum negru, iar la cel de-al nouălea, Tammy ridică servieta plină cu dosare ale firmei Bendini, Lambert & Locke și o duse în propriul birou. După ce încuiă cu grijă ușa de la intrare, își scoase mantoul și merse în camera în care se afla copiatorul. Așeză cele șapte dosare groase pe măsuta pliantă de lîngă aparat și-l luă pe cel pe care scria Koker-Hanks pentru East Texas Pipe. Puse conținutul lui în compartimentul de alimentare automată și porni aparatul. O jumătate de oră mai tîrziu, cele șapte dosare erau din nou așezate în servieta cea neagră. La rîndul lor, cele paisprezece noi dosare fură încuiate într-un fișet antiincendiu dintr-o mică debara a cărei ușa fu la rîndul ei încuiată. Tammy așeză servieta lîngă ușa și așteptă.

Frank Mulholland era asociat al unei firme specializate în operațiuni bancare și asigurări. Clientul lui era bătrînul fondator al unui lanț de magazine cu unelte și materiale pentru mici îndeletniciri casnice; afacerea valora vreo optsprezece milioane mai înainte ca fiul bătrînului, ajutat de un consiliu de conducere renegat, să preia controlul, forțîndu-l pe patron să se pensioneze. Bătrînul intentase proces, compania contraatacase și de optsprezece luni încoace toată lumea dădea în judecată pe toată lumea. Acum, că avocații erau cu toții grași și fericiți, venise momentul să se ajungă la o înțelegere. Firma Bendini, Lambert & Locke se ocupa de tot ce însemna taxe în beneficiul fiului și al noului consiliu de conducere, așa că în urmă cu două luni Avery îl aruncase și pe Mitch în groapa cu lei. Planul lor era să-i ofere bătrînului un pachet de acțiuni, titluri de rentă și garanții în valoare de cinci milioane de dolari.

Mulholland nu era însă impresionat de planul lor. Dimpotrivă, le explicase el de nenumărate ori, clientul lui nu era lacom și, în plus, știa că nu va mai obține niciodată controlul asupra companiei. Al propriei lui companii, dacă vă mai amintiți! Dar cinci milioane pur și simplu nu erau de-ajuns. Era clar că orice juriu, cît de cît inteligent i-ar fi dat dreptate bătrînului; și-apoi, orice tîmpit putea să-și dea seama că procesul făcea... să zicem cel puțin douăzeci de milioane!

După o oră de propuneri, oferte și contraoferte, Mitch ridicase valoarea pachetului în cauză la opt milioane, în timp ce avocatul bătrînului anunță că s-ar putea să accepte totuși cincisprezece. În sfîrșit, Mitch își rearanjă, foarte politicos, toate hîrțile în servietă, iar Mulholland îl conduse, la fel de politicos, pînă la ușa. Conveniră să se revadă peste o săptămînă și se despărțiră ca niște buni prieteni.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea și Tammy își făcu apariția în cadrul ușii. Înăuntru nu era decît Mitch, care o întrebă:

— Ceva probleme?

— Nu. Avem cîte două copii de fiecare dosar puse sub cheie.

— Cît timp ți-a luat toată povestea asta?

— O jumătate de oră.

Cînd se opri ră la etajul al patrulea, Tammy ridică servieta cea goală și-l întrebă:

— Mîine la prînz?

— Da, răspunse el.

Ușa ascensorului se deschise și ea dispăru pe culoarul de la etajul al patrulea. Holul de la parter era pustiu și Mitchell McDeere, avocat și consilier juridic, ieși grăbit din clădire, cu cîte o servietă în fiecare mînă, și se întoarse, plin de importanță, la birou.

Sărbătorirea zilei de naștere a lui Abby fu mai degrabă tristă. Așezați la o masă într-un colț mai întunecat al restaurantului Grisanti, Mitch și Abby vorbeau în șoaptă și încercau să-și zîmbească, dar le venea foarte greu. Chiar în clipa aceea, undeva în restaurant, un agent FBI aștepta să se facă ora nouă ca să introducă o casetă în automatul pentru țigări, iar Mitch trebuia să ia caseta aceea fără să fie văzut sau prins de "băieții cei răi", oricine ar fi fost și oricum ar fi arătat ei. Banda cu pricina urma să le spună celor doi McDeere cîți bani aveau să primească în schimbul probelor furnizate și al unei vieți de evadați.

Așteptînd să se facă ora nouă, Abby și Mitch ciuguleau din mîncarea comandată, încercau să-și zîmbească și să stea de vorbă, dar de fapt erau neliniștiți și preocupați să urmărească pe cadranul ceasului trecerea timpului. Fu o cină scurtă; la nouă fără un sfert terminaseră deja de mîncat și Mitch se ridică de la masă, porni spre toaletă, iar cînd ajunse în dreptul holului întunecat, privi foarte atent în jur. Automatul pentru țigări era acolo, în colț, exact în locul în care ar fi trebuit să se afle.

Comandară cafelele, apoi fix la ora nouă, Mitch se întoarse în hol; cu un gest nervos,

vîrî șase monede în automat și trase de maneta aflată sub marca Marlboro Lights, în amintirea lui Eddie Lomax. Întinse repede mîna, luă pachetul de țigări și, pipăind puțin în întuneric, găsi și caseta. Era atît de încordat încît tresări cînd auzi sunînd telefonul public de alături. Se întoarse și privi din nou cu atenție în jur. Holul era aproape pustiu; doar la bar doi bărbați urmăreau programul la televizor. Undeva, într-un colț întunecat al încăperii, un rîs de om beat sparse liniștea.

Abby îi urmări fiecare mișcare plină cînd se așează din nou în fața ei la masă. Sprîncenele i se ridicară întrebător: "Ei?"

— Gata, o am aici, răspunse Mitch, cu un zîmbet nevinovat pe față. În timp ce își bea cafeaua privi din nou cu mare atenție în jur, dar se liniști: nimeni nu-i urmărea. Mitch îi spuse chelnerului că se grăbesc și după cîteva clipe primiră nota de plată.

BMW-ul era, într-adevăr, plin de microfoane. Băieții lui Tarrance îl examinaseră în amănunt în timpul plimbării cu autobuzul cu patru zile în urmă. Un echipament teribil de sofisticat transmitea și înregistra chiar și cea mai slabă răsuflare; nu exista însă nici un dispozitiv de urmărire. Mitch se gîndi că era foarte drăguț din partea lor că se mulțumeau doar să asculte, fără să mai și urmărească deplasările mașinii.

Părăsiră parcare restaurantului fără să schimbe o vorbă între ei. Abby puse cu mare grijă caseta într-un casetofon portabil, îi dădu căștile lui Mitch, apăsă pe PLAY și urmări foarte atentă reacțiile soțului ei la cele imprimate pe bandă. Mașina se îndrepta spre interstată.

Era vocea lui Tarrance: "Bună. Mitch. Astăzi este marți, 9 martie, puțin după ora douăzeci și unu. La mulți ani frumoasei tale soții. Mesajul de pe banda asta durează vreo zece minute; ascultă-l o dată sau de două ori cu mare atenție și după aceea distruge caseta. Am avut o întîlnire între patru ochi cu directorul Voyles și l-am informat despre plimbarea noastră care, apropo, mi-a plăcut foarte mult. Directorul este foarte mulțumit de felul cum merg lucrurile, dar e de părere că am vorbit destul. Așa că vrea să batem palma și asta cît mai repede. Mi-a explicat în termeni foarte clari că nu am plătit niciodată trei milioane de dolari și că n-o să începem cu tine. A înjurat cît a putut, dar în cele din urmă mi-a zis că putem plăti un milion, bani gheață, și nimic mai mult. Banii vor fi depuși într-o bancă elvețiană și nimeni, nici măcar Serviciul de Venituri Interne, nu va ști vreodată de existența contului ăsta. Un milion de dolari, neimpozabil. Asta este ultima noastră ofertă și directorul Voyles a zis că poți să te duci dracului dacă o refuzi. Pentru că tot o să aruncăm în aer firma aia, cu sau fără ajutorul tău, Mitch."

Un zîmbet răutăcios răsări pe chipul împrișinului care, altfel, urmărea foarte atent mașinile ce treceau pe lîngă ei. Abby îl privea tăcută, așteptînd mai departe un semn despre mesajul de pe casetă.

Vocea continuă: "Vom avea grijă de voi, Mitch. Veți beneficia de protecția FBI ori de cîte ori veți considera necesar. Dacă vreți, putem să facem și verificări periodice asupra situației voastre. Dacă după cîteva ani veți intenționa să vă mutați în alt oraș, vă vom ajuta. Veți putea să vă mutați la fiecare cinci ani dacă doriți; noi vă vom face rost de locuință, mașină și locuri de muncă. Slujbe bune în administrație sau chiar într-o întreprindere al cărei patron să lucreze pentru guvern. Doar să spuneți ce vreți, Mitch! Bineînțeles că vă vom asigura identități noi pe care le puteți schimba și în fiecare an dacă în felul ăsta vă veți simți în siguranță. Nu e nici o problemă, ba chiar, dacă aveți o idee mai bună, sîntem gata să vă ascultăm. Sau poate vreți să locuiți în Europa sau în Australia; nu trebuie decît să ne spuneți, pentru că vă vom oferi un tratament special. Știu că sînt promisiuni mari, Mitch, dar sînt adevărate și sîntem gata să punem totul pe hîrtie. Vă dăm un milion, bani gheață, neimpozabili, și vă aranjăm o situație oriunde doriți. În schimb, tu, Mitch, va trebui să ne pui în mînă firma și pe membrii Familiei Morolto. Și cu asta, gata pentru astăzi. O să mai vorbim altă dată. Voyles îmi stă în cîrcă, așa că lucrurile trebuie să meargă repede. Sună-mă la numărul știut joi seara la ora nouă, de la telefonul public de lîngă toaleta din restaurantul Houston's de pe Poplar. Salut, Mitch."

La semnul lui, Abby apăsă pe STOP, apoi derula caseta. Mitch îi dădu căștile și fu rîndul ei să asculte cu toată atenția mesajul înregistrat.

Erau doi îndrăgostiți ce se plimbau mînă-n mînă pe aleile parcului scaldat în lumina rece a lunii. La un moment dat se opriră lîngă un tun de bronz și admirară fluviul care curgea maiestuos spre New Orleans. Era același tun lîngă care, într-o seară biciuită de lapoviță, Eddie Lomax prezentase unul din ultimele lui rapoarte profesionale.

Abby ținea strîns în mînă caseta și privea apele fluviului. Ascultase de două ori

înregistrarea, dar nu vrusese să lase caseta în mașină: cine știe cine ar fi putut pune mîna pe ea. După săptămîni de tăcere sau de conversații scurte, furate în afara casei, cei doi tineri își găseau cu greu cuvintele.

— Știi, Abby, zise Mitch într-un tîrziu. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la poștă. Am avut și un unchi la țară care era factor poștal. Ar fi o muncă foarte potrivită.

Era doar o încercare de a destinde atmosfera, dar rezultatul fu cel sperat. Abby ezită cîteva secunde, apoi izbucni

într-un rîs ușor, care arăta că vorbele lui într-adevăr o amuzaseră.

— Mda, iar eu aș putea să spăl podele într-un spital pentru veteranii de război.

— Da' de ce să speli podele? Ai putea să faci ceva mult mai folositor și mai puțin bătător la ochi. Să schimbi plosca bolnavilor, de exemplu. Și-apoi am locui într-o casuță albă și curată pe Maple Street, în Omaha. Eu am să fiu Harvey, tu ai să fii Thelma și vom avea un nume de familie scurt și simplu.

— Poe, fu de părere Abby.

— Îhî, sună grozav: Harvey și Thelma Poe, familia Poe. Vom avea un cont de un milion de dolari în bancă, dar nu vom putea cheltui nici o centimă din ei, pentru că toți vecinii de pe Maple Street ar observa, noi am ieși în evidență și asta este ultimul lucru pe care să ni-l dorim.

— Eu am să-mi aranjez puțin nasul.

— Bine, dar ai un nas perfect!

— Nasul lui Abby este perfect, cel al Thelmei însă, nu. Și eu zic că trebuie să-l reparăm.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate.

Mitch obosise tot încercînd să fie amuzant, așa că tăcu. Abby trecu în fața lui și el îi înconjură umerii cu brațele. Ochii lor urmăreau înaintarea lentă pe apele fluviului a unui șlep însoțit de vreo sută de barje. Luna se ascunse într-un nor și un vînt rece se ridică dinspre apus.

— Crezi că e-adevărat ce spune Tarrance? întrebă Abby.

— Cum adică?

— Păi, să presupunem că tu nu mergi mai departe. Crezi că pînă la urmă tot vor reuși să penetreze firma?

— Ei bine, mi-e teamă să nu-l cred.

— Atunci, luăm banii și-o întindem?

— Pentru mine este mult mai ușor să iau banii și s-o întind Abby, pentru că nu las nimic în urma mea. Cu tine însă este altceva. Tu n-o să-i mai vezi niciodată pe ai tăi.

— Unde am putea să plecăm?

— Habar n-am. Tot ce știu este că n-aș vrea să rămîn în țară. Nu poți avea încredere totală în federali și m-aș simți mult mai în siguranță undeva, în străinătate. N-am să-i spun însă lui Tarrance chestia asta.

— Și-atunci care-i pasul următor?

— Păi, cădem la învoială și după aia strîngem repede suficiente informații ca să scufundăm corabia. N-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce vor, dar am să le aduc ce-mi cer. Cînd Tarrance va avea material suficient, ne luăm banii, ne aranjăm fețele și dispărem.

— Cîți bani o să avem?

— Peste un milion. Nu-ți face griji, suma este încă negociabilă.

— Și atunci, cam cît crezi că vom obține?

— Două milioane bani gheață, neimpozabili, nici un cent mai puțin.

— Oare ei vor fi de acord cu suma asta?

— Da, dar nu asta e întrebarea. Întrebarea e dacă ar fi bine să luăm banii și s-o ștergem?

Lui Abby i se făcuse frig și Mitch îi înfășură umerii în propriul lui palton, ținînd-o strîns în brațe.

— Nenorocită afacere, Mitch. Da' cel puțin vom fi împreună.

— Mă cheamă Harvey, nu Mitch.

— Ce crezi, Harvey, oare vom fi în siguranță?

— E clar că aici nu sîntem în siguranță.

— Nu-mi place locul ăsta. Mă simt singură și mi-e teamă.

— Știi ceva? m-am plictisit să fiu avocat.

— Atunci, hai să luăm banii și să o ștergem.

— S-a făcut, Thelma.

Abby îi dădu caseta. Mitch o privi câteva clipe, apoi o aruncă departe, în direcția fluviului. Ținându-se de mână, străbătură cu pași repezi parcul și se îndreptară spre locul unde își lăsaseră mașina, pe Front Street.

24

Pentru a doua oară în cariera lui, Mitch primise permisiunea să pătrundă în aristocratica sufragerie de la etajul al cincilea. Avery își motivase invitația prin faptul că asociații fuseseră absolut impresionați de cele șaptezeci și una de ore facturate în medie pe săptămână, în luna februarie; de aceea doriseră să-i ofere lui Mitch un prînz-recompensă. O asemenea invitație nu putea fi refuzată, oricît de încărcat i-ar fi fost programul din ziua respectivă. Nici unul dintre angajații obișnuiți ai firmei nu spusese vreodată "nu" unei invitații pentru sufrageria de la etajul al cincilea și fiecare primea două astfel de invitații pe an.

Mitch avusese la dispoziție două zile ca să se pregătească. Prima lui pornire fusese să refuze și prin minte îi trecuse vreo duzină de scuze amărîte. A lua prînzul și a sta de vorbă cu niște criminali, oricît de bogați și de rasați ar fi fost ei, îl atrăgea mult mai puțin decît un castron de supă împărțit cu un vagabond într-o stație de autobuz. Pe de altă parte însă, un refuz ar fi însemnat o gravă încălcare a tradiției. Or, în situația actuală, mișcările lui erau și așa suficient de suspecte.

Prin urmare, se așeză cu spatele la fereastră și se forță să zîmbească și să stea de vorbă cu Avery, Royce McKnight și, bineînțeles, cu Oliver Lambert. De două zile știa că avea să stea la masă cu cei trei. Știa că îl vor urmări îndeaproape, încercînd să detecteze și cea mai slabă lipsă de entuziasm sau urmă de cinism sau de disperare din partea lui. Știa că cei trei se vor agăța de fiecare cuvînt pe care-l va rosti, știa că vor revărsa pe umerii lui fragili un val impresionant de laude și de promisiuni.

Oliver Lambert nu fusese niciodată mai fermecător.

— Șaptezeci și una de ore pe săptămână facturate de un membru obișnuit al firmei în luna februarie reprezentau un record în istoria firmei, zise el în timp ce Roosevelt servea primul fel. Toți asociații erau uluiți și încîntați în același timp, explică el cu voce blîndă, privind în jur.

Mitch schiță un zîmbet chinuit și se aplecă deasupra farfuriei. Ceilalți asociați, uluiți sau indiferenți, discutau între ei sau se concentraseră asupra mîncării. Mitch număra optsprezece asociați activi și șapte pensionari; aceștia din urmă erau îmbrăcați în pulovere și aveau o privire relaxată.

— Ai o putere de muncă remarcabilă, Mitch, zise Royce McKnight cu gura plină.

Țînărul dădu aprobator din cap: "Da, da, și mă antrenez tot timpul", își zise în sinea lui. Încerca din toate puterile să nu se gîndească la Joe Hodge și la Marty Kozinski și la ceilalți trei avocați imortalizați pe perețele bibliotecii. Îi era însă imposibil să nu se gîndească la fata de pe plajă și se întreba dacă nu cumva erau toți la curent cu întîmplarea. Oare văzuseră cu toții fotografiile? Și le trecuseră unii altora în timpul vreunui prînz între asociați, fără nici un fel de invitat? De Vasher îi promisese să nu le arate nimănui, dar ce-nseamnă promisiunea unui bandit? Firește că le văzuseră. Doar Voyles îi spusese că toți asociații și chiar și unii dintre membrii obișnuiți ai firmei făceau parte din conspirație.

Pentru cineva căruia nu-i era foame, se descurcă onorabil cu înfocarea. Reuși chiar să mănînce încă o chiflă cu unt, doar așa, ca să pară cît mai normal.

— Prin urmare, tu și cu Abby plecați săptămîină viitoare în Cayman? întrebă retoric Oliver Lambert.

— Într-adevăr. Ea intră în vacanța de primăvară și am închiriat unul din apartamente încă de acum două luni. Abia așteptăm să plecăm.

— Da' e o perioadă groaznică pentru concediu, zise Avery dezgustat. Sîntem deja cu o lună în urmă față de program.

— Întotdeauna sîntem cu o lună în urmă față de program, Avery. Ce mai înseamnă o săptămîină în plus? Bănuiesc că vrei să-mi iau și dosarele cu mine.

— N-ar fi rău. Eu mi le iau întotdeauna cu mine.

— Să nu faci asta, Mitch, protestă în glumă Oliver Lambert. Tu și Abby meritați să aveți o săptămîină doar pentru voi, iar pe noi ai să ne găsești tot aici cînd ai să te întorci.

— Ai să vezi că insulele or să-ți placă foarte mult, interveni Royce McKnight, ca și cînd Mitch n-ar mai fi fost acolo niciodată, povestea de pe plajă nu s-ar fi întîmplat și nici unul

dintre ei n-ar fi știut nimic despre blestematele acelea de fotografii.

— Când plecați? întrebă Lambert.

— Duminică dimineată, cât mai devreme.

— Vă duce avionul nostru?

— Nu, mergem cu compania Delta.

Lambert și McKnight schimbă priviri scurte pe care Mitch n-ar fi trebuit să le observe. De fapt și alții din încăperea îi aruncaseră priviri rapide și pline de curiozitate pe care Mitch le observase încă de când pășise în sufragerie. Era clar că fusese adus acolo ca să fie văzut.

— Faci înot subacvatic? întrebă Lambert, care încă se mai gîndea la alegerea făcută de Mitch în privința avionului.

— Nu, dar vrem să învățăm.

— A, dacă-i așa, să știi că e un tip la Rum Point, Adrian Bench care are un centru sportiv nemaipomenit într-o săptămînă îți dă și certificat .E-adevărat că e o săptămînă plină, dar merită.

"Cu alte cuvinte, nu te apropia de Abanks", își zise Mitch.

— Cum îi zice centrului ăsta? întrebă el.

— Rum Point Divers și este un loc grozav.

Mitch se încruntă semnificativ, ca și când și-ar fi notat în minte acest fapt atît de util. Deodată, Oliver Lambert se întrista:

— Să fii prudent, Mitch. Mi-am amintit de Marty și Joe.

Avery și McKnight își pleacă ochii în farfurii pentru o secundă de reculegere în amintirea celor doi tineri morți. Mitch înghiți cu greutate și mai că i-ar fi zîmbit batjocoritor lui Lambert. Reuși însă să-și păstreze calmul și să arate la fel de trist ca toți ceilalți. Marty și Joe, și tinerele lor văduve, și copiii lor orfani. Marty și Joe, doi avocați tineri și bogați, uciși de profesioniști și eliminați înainte de a putea vorbi. Marty și Joe, doi rechini de viitor devorați de cei asemenea lor. Voyles îl avertizase pe Mitch să se gîndească la Marty și la Joe ori de cîte ori îl vede pe Oliver Lambert. Iar acum se așteptau ca, pentru un amărît de milion de dolari, el, Mitch, să facă, și încă fără să fie prins, ceea ce Marty și Joe nu apucaseră să ducă la bun sfîrșit. Hm, te pomenești că anul viitor pe vremea asta, un nou angajat va sta aici, chiar pe locul lui, și-i va asculta pe asociații plini de tristețe povestind despre tînărul Mitch McDeere, și despre remarcabila lui putere de muncă, și despre ce avocat nemaipomenit ar fi ajuns dacă nu ar fi avut accidentul acela. Oare pe cîți aveau de gînd să-i mai omoare? Ei bine, pentru toate astea, voia două milioane, plus încă alte două-trei lucruri.

După o oră de mîncare bună și de conversație plină de miez, prînzul ajunsese la sfîrșit, asociații mai schimbă cîteva vorbe cu Mitch, apoi părăsiră încăperea. Ziseseră că sînt foarte mîndri de el, că el era pe cale să devină cea mai strălucitoare stea a firmei Bendini, Lambert & Locke. Mitch zîmbise și le mulțumise pentru cuvintele frumoase.

Cam pe cînd Roosevelt le servea celor din sufrageria de la etajul al cincilea plăcinta cu banane și cafeaua, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services își parcă broscuța îngrozitor de murdară chiar în spatele Peugeot-ului strălucitor din parcare de la Școala Episcopală "St. Andrew". Lăsă motorul să meargă, coborî din mașină, descuie portbagajul Peugeot-ului și luă din el o servietă neagră. Închise la loc portbagajul, se urcă în broscuță și demară în trombă.

Abby stătea la fereastra cancelariei bîndu-și cafeaua și privind cu atenție parcare de dincolo de terenul de sport.

Zîmbi și-și verifică ceasul: douăsprezece și jumătate, exact așa cum plănuseră.

Tammy reuși să se strecoare prin traficul aglomerat, de amiază, înspre centrul orașului. Conducerea mașinii devenea obositoare în condițiile în care trebuia să fie atentă și la oglinda retrovizoare. Ca de obicei, nu observă nimic suspect și tot ca de obicei, parcă pe locul care îi era rezervat, peste drum de Cotton Exchange Building.

De data asta, încărcătura cuprindea nouă dosare pe care Tammy le așeză frumos pe măsuta pliantă de lîngă copiator. Dosarele Sigalas Partners, Lettie Plunk Trust, Handy Man Hardware, plus încă altele două legate cu o bandă de cauciuc și purtînd eticheta DOSARELE LUI AVERY. Tammy trase cîte două copii după fiecare pagină, reasamblă piesele și notă într-un registru data, ora și titlul fiecărui dosar în parte. Aveau acum treizeci și nouă de dosare, iar Mitch zisese că în final vor fi vreo patruzeci. În sfîrșit, ascunse cîte o copie în fișetul încuiat din debara și puse originalele și celelalte copii înapoi în servieta cea neagră.

Cu o săptămână în urmă, conform instrucțiunilor lui Mitch, Tammy închiriasse pe numele ei un spațiu de depozitare de doisprezece pe doisprezece, la Summer Avenue Mini Storage, la vreo paisprezece mile distanță de centrul orașului. O jumătate de oră după ce părăsise parcare de la Cotton Exchange Building, Tammy ajunsese în locul cu pricina și deschise ușa de la numărul 38C. Aranja celelalte nouă copii într-o cutie de carton pe care scrisese data și pe care o așeză pe podea, alături de alte trei cutii identice.

În cele din urmă, la ora trei fix a după-amiezii, își readuse mașina în spatele Peugeot-ului căruia îi deschise portbagajul pentru a pune servieta exact în locul de unde o luase la prânz.

Cîteva secunde mai târziu, Mitch ieși din Bendini Building, respiră adînc, își întinse brațele și-și plimbă privirea peste Front Street. Ce frumoasă zi de primăvară! Apoi observă la etajul al nouălea al clădirii aflate la trei cvartale mai

spre nord că cineva trăsese storurile, acoperind complet fereastra. Bun, asta era semnalul că totul e-n regulă. Zîmbi și se întoarse în birou.

În noaptea aceea, la ora trei, Mitch se dădu jos din pat și se îmbracă fără să facă cel mai mic zgomot; își puse o pereche de blue-jeans vechi și uzați, o bluză de flanelă de pe vremea studenției, niște ciorapi impermeabili și o pereche de cizme de cauciuc, încercînd să semene cît mai tare a șofer de camion. O sărută pe Abby, care de altfel nici nu dormea, și plecă. Cartierul era pustiu la ora aceea; la fel fu tot drumul pînă la intersecția cu interstatala. Era clar că nu-l urmărea nimeni la o oră atît de imposibilă.

După ce străbătu vreo douăzeci și cinci de mile înspre Senatobia, Mississippi, Mitch opri mașina în parcare de un service non-stop pentru camioane răsărit din întunericul nopții și așteptă, urmărind forfoteala unei duzini de camioane în jurul pompelor de alimentare cu carburant.

Deodată, de după colț, se ivi un negru a cărui față era oarecum ascunsă de o șapcă purtînd însemnele echipei de fotbal Falcons. Mitch recunoscu în el agentul din autogara de la Kronville, așa că opri motorul și coborî din mașină.

— McDeere? Îl întrebă agentul.

— Evident, cine altul? Unde-i Tarrance?

— Înăuntru, într-un separeu lîngă fereastră.

Mitch deschise portiera mașinii și puse cheile în palma agentului FBI.

— Unde mi-o duceți?

— Ceva mai departe pe șosea. Din oraș și pînă aici n-ai avut nici o coadă, așa că stai liniștit. De altfel, știi că vom avea grijă de mașină.

Cu aceste cuvinte, agentul se urcă în BMW, se strecură printre două pompe pentru motorină diesel și se îndreptă spre autostradă. La ora trei patruzeci și cinci, Mitch intră în barul service-ului.

Încăperea era înțesată de camionagii solizi, de vîrstă mijlocie, care beau cafea, mîncău plăcinte cumpărate pe drum, își curătau dinții cu scobitori colorate de plastic și vorbeau cu voce tare despre pescuit și politică. Mulți dintre ei aveau accentul fonfăit al celor din Nord. La toate astea se adăuga urlatul neînterupt al tonomatului.

Avocatul înainta greoi spre capătul încăperii, pînă cînd observă într-un colț întunecat o figură familiară ascunsă de o pereche de ochelari de soare și de o șapcă de baseball. Sub cozoroc răsări un zîmbet; Tarrance ținea în mîină o listă de bucate, dar ochii lui urmăreau cu atenție intrarea în bar.

— Bună, prietene, îl întâmpină Tarrance. Cum te simți ca șofer de camion?

— Minunat, deși prefer autobuzul.

— Ei, atunci data viitoare vom încerca un tren sau poate altceva, ca să nu ne plictisim. Laney ți-a luat mașina?

— Laney?

— Tipul ăla negru. E tot de-al nostru.

— A! Nu ne-a făcut nimeni cunoștință, așa că numele lui... Da, da, mi-a luat mașina. Ai putea totuși să-mi spui și unde o duce?

— Mai încolo, pe autostradă. Se va întoarce cam într-o oră. Vom face tot posibilul să pleci pe la ora cinci, în așa fel încît să fii la birou la șase. Ne-ar părea tare rău să-ți stricăm programul de astăzi.

— Ha, programul meu... oricum l-a luat dracu'.

O chelneriță șchioapă, pe nume Dot, le întrerupse conversația întrebîndu-i ce doresc.

— Doar cafea, mulțumesc.

În aceeași clipă, un val proaspăt de șoferi năvăli înăuntru și zgomotul invaziei reuși să acopere pînă și tonomatul.

— Ei, și ce mai fac băieții de la birou? întrebă Tarrance, plin de veselie.

— Totul e-n ordine. Aparatele marchează tot timpul și averile lor cresc conform așteptărilor. Mulțumesc de întrebare.

— N-ai pentru ce.

— Ce mai face bunul meu prieten Voyles? întrebă Mitch la rîndul lui.

— Păi, ce să facă? E cam neliniștit. M-a sunat de două ori numai astăzi ca să-mi repete pentru a "n"-a oară că vrea un răspuns din partea ta. Zicea că ai avut tot timpul să te hotărăști. I-am spus să se liniștească și i-am povestit despre rendez-vous-ul din noaptea asta. A fost încîntat de afacere și mi-a zis să-i dau telefon peste patru ore.

— În cazul ăsta, Tarrance, poți să spui că un milion nu este de-ajuns. Vouă, băieți, vă place să vă bateți cu pumnul în piept despre miliardele cheltuite ca să combateți crima organizată, așa că eu vin și spun: Aruncați-mi și mie o bucată. Ce-nseamnă două milioane bani gheață pentru guvernul federal?

— A, acum s-au făcut două milioane?

— La dracu', sigur că s-au făcut două milioane și nici un ban mai puțin. Vreau un milion acum și un milion mai tîrziu. În momentul de față sînt pe cale să-mi copiez toate dosarele și ar trebui să termin în cîteva zile. Cred că sînt toate perfect legale și pentru povestea asta, pot să fiu radiat definitiv din barou. În consecință, vreau primul milion în cli-pa în care vă voi înmîna documentele. Am putea să le spunem "bani pentru bună credință".

— Cum vrei să fie făcută plata?

— Vreau să depuneți banii într-o bancă din Ziirich, dar vom discuta amănuntele mai tîrziu.

Dot trînti pe masă două farfurioare și două cești desperecheate și începu să toarne cafeaua de la o înălțime apreciabilă, improșcînd totul în jur cu stropi maronii.

— Dacă vi le mai umpleți, să știți că-i gratis, mormăi ea și se îndepărtă.

— Bun, și al doilea milion? întrebă Tarrance, ignorînd cafeaua.

— Vreau o jumătate în clipa în care tu și Voyles considerați că v-am dat suficient material ca să obțineți inculpările. Cealaltă jumătate rămîne să o primesc după ce voi depune ultima oară în instanță. Și țin să-ți spun, Tarrance, că e un tîrg incredibil de corect.

— Ai dreptate. Batem palma.

Mitch răsuflă adînc și se simți sleit. Gata, făcuse tîrgul. Contractul. Înțelegerea, în sfîrșit, ceva ce nu va fi niciodată pus pe hîrtie, dar care, cu toate astea, avea la fel de multă greutate. Bău din cafea, dar fără să-i simtă gustul. Se înțele-seseră în privința banilor, deci urma să fie pe o listă de plată. Era momentul să insiste.

— Mai e ceva, Tarrance.

— Zău?

— E un lucru pe care îl puteți face foarte ușor și nici nu vă costă nimic, OK? zise Mitch, apropiindu-se și mai mult de urechea lui Tarrance.

— Te-ascult.

— Uite despre ce este vorba: Fratele meu, Ray, este închis la Brushy Mountain și mai are șapte ani pînă la eliberarea pe cuvînt. Vreau să-l scoateți de acolo.

— Asta-i bună, Mitch! Om putea noi să facem o sumedenie de lucruri, da' să eliberăm pe cuvînt deținuți din închisorile statale, asta e ceva ce ne depășește. Din închisorile federale, mai treacă meargă, da' în nici un caz din cele statale, în nici un caz.

— Ascultă-mă, Tarrance, și cască bine urechile la ceea ce-ți spun. Dacă plec la drum cu Mafia pe urmele mele, fratele meu merge cu mine. Și știu că dacă directorul Voyles vrea, îl poate scoate pe Ray din închisoare. Știu foarte bine lucrul ăsta. Prin urmare, băieți, vouă nu vă rămîne decît să puneți la cale planul de bătaie.

— Bine, da' nu-nțelegeți că nu avem autoritatea să intervenim în cazul deținuților statali?

Mitch zîmbi și-și reluă ceașca de cafea.

— James Earl Ray a reușit să evadeze de la Brushy Mountain fără să mai fie ajutat de cineva din afară.

— Asta-i bună! Doar nu vrei să atacăm închisoarea în chip de comando ca să-l salvăm pe fratele tău!

— Tarrance, nu face pe prostul cu mine! Ce ți-am spus nu este negociabil.

— Bine, bine. Să văd ce pot face. Mai ai și alte surprize de-astea?

— Nu, doar cîteva întrebări despre unde o să mergem și ce-o să se întîmple cu noi.

Unde o să ne ascundem la început? Unde o să ne ascundem în timpul proceselor? Unde o să locuim după aceea? Vezi? Doar câteva întrebări despre nimicuri din astea.

— Vom discuta despre toate lucrurile astea mai târziu.

— Acum spune-mi ce v-au povestit Hodge și Kozinski?

— Nu îndeajuns. Avem un registru destul de gros în care am notat tot ce știm despre Familia Morolto și despre firmă: organizare, persoane-cheie, activități ilegale și așa mai departe. Va trebui să citești tot materialul înainte de a începe să lucrăm efectiv.

— Adică după ce voi fi primit primul milion.

— Evident. Și noi cînd putem să-ți vedem dosarele?

— Peste vreo săptămînă. Am reușit să copiez și patru dosare care aparțin altcuiva și s-ar putea să mai pun mîna și pe altele.

— Cine face copiile?

— Asta nu te privește.

Tarrance se gîndi o clipă, apoi se hotărî să nu insiste.

— Cîte dosare vei avea în final?

— Patruzeci-cincizeci. La unele din ele am lucrat timp de opt luni, la altele doar o săptămînă, dar după părerea mea sînt toate legale.

— Pe cîți dintre clienții ăștia i-ai cunoscut personal?

— Pe doi sau trei.

— Atunci nu fi atît de sigur că sînt toți în perfectă legalitate. Hodge ne-a povestit despre niște dosare false sau "dosare pentru asudat", cum le spun asociații, care există de vreo cîțiva ani și pe care își macină timpul și avîntul fiecare nou angajat. Sînt dosare grele, care cer sute de ore de muncă și care îi fac pe boboci să se simtă adevărați avocați.

— "Dosare pentru asudat"?

— Așa zicea Hodge. E un joc simplu, Mitch. Te momesc cu bani, apoi te sufocă cu lucrări aparent legale și care probabil chiar sînt legale în cea mai mare parte, pentru ca după cîțiva ani să te trezești prins în conspirație fără nici o posibilitate de ieșire. Și cu tine e la fel, Mitch. Ai început să lucrezi acum opt luni, în iulie, și mai mult ca sigur că pînă acum ai pus mîna și pe unele din dosarele murdare. Bineînțeles că n-ai știut și nici n-aveai de ce să bănuiești așa ceva, dar ai fost păcălit.

— Două milioane, Tarrance. Două milioane și fratele meu.

Tarrance sorbi din cafeaua caldută și, cînd Dot își făcu din nou apariția, comandă niște plăcintă cu cocos. După ce își verifică ceasul, privi cu atenție șoferii care umpluseră încăperea: toți fumau, beau cafea și pălăvrăgeau.

— Așadar, ce să-i spun domnului Voyles?

— Spune-i că nu facem afacerea dacă nu-l scoate pe Ray din închisoare. Nici un fel de afacere, ai înțeles, Tarrance?

— Ei bine, vom găsi noi o soluție.

— Sînt convins că o veți găsi.

— Cînd plecați în Caymane?

— Duminică dimineață. De ce mă-ntrebi?

— Din curiozitate.

— Ei, dacă tot veni vorba, și eu sînt curios să știu cîte grupuri diferite mă vor urmări acolo. Cer prea mult? Sînt sigur că vom avea o întreagă armată pe urmele noastre și, sincer vorbind, sperasem să avem și noi parte de puțină intimitate.

— Veți locui într-unui din apartamentele firmei?

— Firește.

— Atunci, uită de intimitate, pentru că probabil în apartamentul ăla sînt mai multe microfoane decît într-un studio de înregistrări. Și s-ar putea să fie chiar și ceva camere de luat vederi.

— M-ai liniștit. Avem de gînd să stăm vreo două nopți la Abanks Dive Lodge, așa că, dacă vi se întîmplă să fiți prin apropiere, vă aștept să bem ceva împreună.

— Știi că ai haz? Dacă vom fi pe-acolo, vom fi cu un scop anume, și tu știi asta.

Tarrance își termină bucata de plăcintă din trei înghițituri, lăsă pe masă doi dolari, apoi cei doi bărbați porniră împreună spre parcare ascunsă în întuneric. Asfaltul murdar trepida sub camioanele grele, aerul vibra din cauza motoarelor diesel.

— Peste cîteva ore am să stau de vorbă cu Voyles, zise Tarrance. N-ai vrea ca tu și soția ta să faceți o plimbare cu mașina mîine după-amiază? Tot e sîmbătă.

— Undeva anume?

— Da. La treizeci de mile-Est de aici este un oraș căruia îi spune Holly Springs. E plin de case vechi și de istorie confederată. Femeile adoră să se plimbe și să privească vilele

alea vechi. Dacă ajungeți acolo pe la patru, o să vă găsim noi. Prietenul nostru Laney o să conducă un Chevy Blazer roșu aprins, cu număr de Tennessee. Luați-vă după el și o să găsim noi un loc unde să stăm de vorbă.

— Crezi că vom fi în siguranță?

— Ai încredere în noi. Dacă ni se pare ceva suspect, anulăm totul. Plimbați-vă vreo oră prin oraș și dacă-n timpul ăsta nu-l zăriți pe Laney, luați câte un sandwich și plecați acasă. Nu riscăm nimic.

— Mulțumesc. Sînteți niște tipi grozavi.

BMW-ul apărură de după un colț și se opri lîngă ei.

— Totul e curat, n-am dat de nimeni, zise Laney, coborînd din mașină.

— Bun, spuse Tarrance. Ne vedem mîine. Drum bun.

— Ne e negociabil, Tarrance, repetă Mitch, strîngînd mîna sergentului.

— Poți să-mi spui Wayne. Ne vedem mîine.

25

Cînd Mitch și Abby McDeere, uzi leoarcă și obosiți, ajunseră în sfîrșit în apartamentul luxos aparținînd firmei Bendini, Lambert & Locke, plaja Seven Mile era pustie, căci tunetele asurzitoare și ploaia torențială reușiseră să alunge turiștii. De data asta primise apartamentul B, după ce, în timpul primei lui vizite în insule, locuise în apartamentul A. În realitate, cele două apartamente păreau să fie identice, cu excepția tapetului și a mobilelor. Ușa de la intrare se deschise fără probleme și cei doi tineri pătrunseră în vestibul chiar în clipa în care ploaia se porni cu și mai multă înverșunare.

Își duseseră bagajele în dormitorul de la etaj, al cărui balcon privea plaja udă și pustie. Supraveghindu-și cu mare grijă cuvintele, Abby și Mitch inspectară fiecare încăpere a noului lor domeniu de vacanță. Constatară că frigiderul era gol, dar că în schimb barul era foarte bine aprovizionat, drept pentru care Mitch prepară două pahare cu rom și Coca-Cola, în cinstea insulelor, evident. Ieșiră apoi în balconul biciuit de ploaie, de unde priviră oceanul ce-și revărsa furios spuma albă pe plaja părăsită de turiști. Barul Rumheads, abia vizibil din cauza ploii, era și el aproape pustiu: doar doi localnici beau bere și priveau marea.

— Uite, acolo este Rumheads, zise Mitch, întinzînd mîna în care ținea paharul.

— Rumheads? Ce-i asta?

— Rumheads, doar ți-am povestit despre cîrciuma asta unde turiștii vin să bea ceva, iar localnicii, să joace domino.

— Aha, da, zise Abby, cîtuși de puțin impresionată. Apoi căscă și se așeză mai comod pe scaunul de plastic, închizînd ochii.

— Ei, asta-i bună, Abby! E prima noastră călătorie în străinătate care mai e și adevărata noastră călătorie de nuntă, iar tu te găsești să adormi la zece minute după ce ajungem aici.

— Dar sînt atît de obosită, Mitch! Toată noaptea am făcut bagajele, da' tu n-ai cum să știi, pentru că dormea.

— Păi ai luat opt valize, șase pentru tine și două pentru mine. Cred că ai împachetat toate hainele pe care le avem, așa că nu-i de mirare că n-ai dormit toată noaptea.

— Da, pentru că nu vreau să fiu pusă în situația de a nu avea cu ce să mă îmbrac.

— Să nu ai cu ce să te îmbraci? Da' cîte costume de baie ți-ai luat: zece, douăsprezece?

— Șase.

— Grozav! Deci unu pe zi; păi, atunci de ce nu-ți pui unul din ele chiar acum?

— Ce să fac?

— M-ai auzit, doar; uite, pune-ți-l pe ăla albastru făcut numai din sfericele, care cîntărește o jumă' de gram, costă șazeci de dolari și-ți lasă tot fundul afară cînd mergi. Hai, că vreau să-l văd.

— Bine, da' plouă. M-ai adus aici în anotimpul musonului. Ia uite ce nori negri și urîți; cred că pînă la urmă nici nu voi avea nevoie de costum de baie săptămîna asta.

Mitch zîmbi și începu să-i maseze picioarele.

— Ba mie-mi place ploaia. Și, de fapt, sper să plouă toată săptămîna. Asta o să ne țină în casă, ba chiar în pat și o să bem rom și o să încercăm să ne tachinăm unul pe altul.

— Vai, Mitch, da' ești de-a dreptul șocant! Cum, chiar vrei să facem dragoste? Adu-ți

aminte că am făcut deja o dată luna asta!

— Ba de două ori.

— Eu credeam că vii aici ca să înoți și să mergi la pescuit.

— Nu; cred că pe-acolo, pe undeva, e un rechin care mă pîndește.

Vîntul se întetise și acum balconul era plin de apă.

— Ce-ar fi să ne scoatem hainele astea de pe noi?

După o oră, furtuna începu să se îndepărteze. Ploaia slăbi din intensitate, apoi se transformă într-o burniță ușoară și în cele din urmă se opri. Cerul se luminează încet, pe măsură ce norii păraseau micuța insulă, îndreptîndu-se spre nord-est, spre Cuba. Cu puțin timp înainte de dispariția obișnuită dincolo de orizont, soarele își arătă fața o clipă pentru un bis spectaculos. Suficient însă ca să golească de turiști toate cabanele de pe plajă, apartamentele din oraș și camerele de hotel și să umple plajele. Barul Rumheads deveni deodată neîncăpător: aruncători la țintă, jucători de domino, localnici însetați reveniseră în trombă, hotărîți să recupereze timpul pierdut. Alături, la cîrciuma Palms, orchestra își reluă repertoriul reggae.

Mitch și Abby se plimbau fără țintă pe malul apei, departe însă de locurile legate de amintirea fetei. Totuși, din cînd în cînd, Mitch se gîndea și la ea și la fotografii. Ajunsesse la concluzia că tipa era o profesionistă și că De Vasher o plătise ca să-l seducă pe tînărul avocat al firmei în fața unor camere ascunse de luat vederi. Prin urmare, nu se mai aștepta să o întâlnească de data asta.

Ca într-un scenariu bine pus la punct, în aceeași clipă, muzica încetă, cei care se plimbau pe malul apei se opriră brusc, zgomotul de la Rumheads se domoli și toate privirile se întoarseră spre soare ca să surprindă îmbrățișarea lui cu marea. Nori cenușii și albi, rămășițe ale furtunii, începură să îmbrace orizontul, mai întîi în tonuri palide, apoi în nuanțe strălucitoare de portocaliu, de galben și de roșu. Timp de cîteva clipe, cerul devenise o pînză pe care soarele arunca, în tușe îndrăznețe, minune de culori. Deodată, globul de un portocaliu arzător atinse apa și după cîteva secunde dispăru.

În neant. Norii își schimbă culoarea în negru și se împrăștiară. Fusese un apus de soare în Caymane.

O Abby speriată și prudentă manevra încet jeep-ul închiriat prin traficul matinal din cartierul comercial al orașului, în fond, nu mai condusesese niciodată mașina pe partea stîngă a drumului, doar era de fel din Kentucky. Alături de ea, Mitch îi spunea pe unde să meargă, urmărind în același timp oglinda retrovizoare. În ciuda orei matinale, străzile înguste și trotuarele erau deja înțesate de turiști în căutare de porțelanuri, cristaluri, parfumuri, camere de luat vederi, aparate de fotografiat și bijuterii, toate duty-free.

Mitch făcu semn spre o străduță laterală aproape invizibilă și jeep-ul țîșni printre două grupuri de turiști în direcția indicată.

— Ne întîlnim tot aici la ora cinci, zise Mitch și o sărută pe obraz.

— Fii atent, îi recomandă ea. Eu am să merg la bancă și pe urmă am să stau pe plajă în dreptul apartamentului nostru.

Mitch coborî din mașină și dispăru pe aleea dintre două prăvălioare. Dintr-un magazin de tricouri își cumpără o cămașă înflorată, în nuanțe stridente de galben și verde, și o panama. Două minute mai tîrziu ieși în stradă și se aruncă în primul taxi întîlnit.

— La aeroport! Repede și fii atent în spate, s-ar putea să ne urmărească cineva.

Șoferul nu-i răspunse și, după un drum de zece minute, opri mașina în dreptul intrării aeroportului.

— Ne-a urmărit cineva? întrebă Mitch în timp ce scotea banii din buzunar.

— Nu, mon. Face patru dolari și zece cenți.

Mitch îi dădu o hîrtie de cinci dolari și intră cu pași repezi în aeroport. Cursa Cayman Airways pentru Cayman Brac pleca la ora nouă. Tînărul intră într-un magazin de cadouri de unde cumpără o ceașcă de cafea și supraveghe atent pe cei aflați în hol. Nu observă nimic suspect. E adevărat că nu știa cum arată cei care-l urmăreau, dar nu văzu pe nimeni care să bîntuie de colo-colo, în căutare de pasageri rătăciți. Dar poate că urmăreau jeep-ul sau poate că pieptănau cartierul comercial, căutîndu-l pe el. Poate.

În noaptea în care sosiseră, de la un telefon public, Abby rezervase pentru el un loc în avionul de zece locuri care asigura cursa pentru Cayman Brac. Mitch urcă la bord în ultima clipă, atunci cînd văzu că pilotul se pregătea să închidă ușile și să decoleze.

Cei zece pasageri nu fură prea vorbăreți în timpul zborului, care dură douăzeci de minute; se mulțumiră să admire marea de un albastru strălucitor. Pe măsură ce se apropiau de Cayman Brac, pilotul începu să facă și pe ghidul; le vorbi mai ales de stîncile care înaintau în mare la capătul estic al insulei: fără ele, insula ar fi fost tot atît de plată ca și Grand Cayman, zicea el. În sfîrșit, pilotul așeză ușor avionul pe o bandă îngustă de asfalt.

În imediata apropiere a clădirii albe pe care cuvîntul AEROPORT apărea scris pe toate laturile, un bărbat cu trăsături caucaziene urmărea cu atenție coborîrea pasagerilor: era Rick Acklin, agent special FBI. Picături de transpirație îi cădeau de pe nas și îi îmbibau cămașa.

— Mitch, șopti el, făcînd un pas înainte.

Mitch ezită o clipă, apoi se îndreptă spre agent.

— Mașina este în fața aeroportului, zise Acklin.

— Unde este Tarrance? întrebă Mitch privind în jur.

— Te așteaptă.

— Mașina are aer condiționat?

— Mi-e teamă că nu; îmi pare rău.

Mașina nu avea nici aer condiționat, nici semnalizare și nici motor de putere. Era un LTD model 1974, dar pe insula asta nu prea aveai ce să alegi, îi explică Acklin lui Mitch pe cînd automobilul înainta chinuit pe drumul plin de praf. Iar guvernul Statelor Unite închinase mașina pur și simplu pentru că Acklin și Tarrance nu fuseseră în stare să găsească un taxi; abia dacă găsiseră o cameră într-un timp atît de scurt.

Lăsară mașina într-o parcare, pe nisip, lîngă un ansamblu numit Brac Divers. Vreo sută de bărci de toate tipurile și dimensiunile erau ancorate de un dig vechi ce intra adînc în mare. Către apus, o duzină de cabane acoperite cu stuf se înșirau de-a lungul plajei, oferind adăpost turiștilor veniți din toate colțurile lumii. Foarte aproape de dig se afla un bar în aer liber, fără nume, în care îi găseai pe nelipsiții jucători de domino și aruncători la țintă. Înăuntru, evantaie mari se roteau încet și fără zgomot, răcorindu-i pe jucători și pe barman.

Singur la o masă, cu un pahar de Coca-Cola în față, Wayne Tarrance urmărea cu privirea o echipă de scufundători care încărcau o sumedenie de butelii galbene, identice, într-o barcă ancorată la dig. Ținuta lui Tarrance era absolut isterică, chiar și pentru un turist: ochelari de soare cu lentile negre și rame galbene, sandale maro împletite și evident noi, ciorapi negri, o cămașă hawaiană strîmtă pe care se amestecau cel puțin douăzeci de culori strigătoare la cer, o pereche de pantaloni scurți aurii, foarte vechi și foarte scurți, care nu prea îi acopereau picioarele de un alb strălucitor și bolnăvicios. Cînd îi văzu pe cei doi le făcu semn să se așeze pe cele două scaune libere de lîngă el.

— Da' ce cămașă frumoasă ai, Tarrance! zise Mitch fără să-și ascundă amuzamentul.

— Mulțumesc. Nici a ta nu e rea.

— Și ești și foarte frumos bronzat.

— Mda, păi trebuie să arăt și eu ca toată lumea de pe aici, nu?

Un chelner se tot învîrtea pe lîngă ei, așteptînd comanda. Acklin ceru o Coca-Cola, iar Mitch vru tot o Coca, dar îmbunătățită cu o lacrimă de rom. După ce chelnerul se îndepărtă, atenția celor trei bărbați fu captivată de scufundătorii care se pregăteau de plecare pe mare.

— Ce s-a întîmplat la Holly Springs? întrebă Mitch într-un tîrziu.

— Îmi pare rău, da' n-am avut ce face. Te-au urmărit pînă ați ieșit din Memphis, iar alte două mașini vă așteptau la Holly Springs. N-am avut cum să ne apropiem de voi.

— Tu și Abby ați discutat între voi despre călătoria aceea înainte de a pleca? întrebă Acklin.

— Cred că da. S-ar putea să fi amintit de ea o dată sau de două ori, stînd în casă.

Acklin păru mulțumit de răspuns.

— Era clar că așteptau. Un Skylark verde v-a urmărit vreo douăzeci de mile, după care a dispărut. Atunci ne-am hotărît să anulăm toată afacerea.

— Sîmbătă noaptea tîrziu, avionul firmei a plecat din Memphis și a zburat fără escală pînă în Grand Cayman, interveni Tarrance. Noi sîntem convinși că a adus aici doi sau trei dintre pistolarii lor. Avionul a plecat înapoi spre Memphis duminică dimineată, foarte devreme.

— Vrei să spui că tipii sînt acum aici și ne urmăresc?

— Bineînțeles. S-ar putea chiar să fi avut unu sau doi oameni, bărbați sau femei sau și una și alta, în avionul care v-a adus pe tine și pe Abby. Cine știe? Nu uita, Mitch, că ăștia au

o grămadă de bani. Îi putem recunoaște pe doi dintre cîinii lor de vânătoare: unul a fost după tine la Washington; e blond, cu trăsături nordice, înalt cam de un metru optzeci și cinci, e tuns perie ca cei din Marina militară și are vreo patruzeci de ani. E puternic și se mișcă foarte repede. L-am văzut ieri într-un Ford Escort roșu, închiriat de la Coconut Car Rentals din insulă.

— Mi se pare că l-am văzut și eu, zise Mitch.

— Unde? întrebă iute Acklin.

— Într-un bar din aeroportul de la Memphis. L-am surprins privindu-mă și atunci mi s-a părut că-l mai văzusem și la Washington.

— El este. Ei bine, să știi că acum se află aici, în insule.

— Și cine este celălalt?

— Tony Verkler sau Tony Balena, cum îi spunem noi. E un fost pușcăriaș, cu un dosar impresionant. Lucrează pentru Familia Morolto de ani de zile. Cîntărește vreo sută cincizeci de kilograme și e nemaipomenit pentru a-i urmări pe alții, pentru că nimeni nu-l poate bănuși.

— Aseară a fost la Rumheads, adăugă Acklin.

— Aseară zici? Și noi am fost acolo aseară.

În sfîrșit, scufundătorii părăsiră cu mare zarvă malul, îndreptîndu-se spre marea deschisă. Dincolo de dig, pescarii

își strînseră năvoadele și catamaranele viu colorate lăsară nestingherite în urmă țărnul. Insula se trezise de-a binelea: jumătate din bărcile de lîngă dig fie plecaseră, fie se pregăteau să plece.

— Și voi, băieți, cînd ați ajuns în oraș? întrebă Mitch, sorbind din paharul în care era mai mult rom decît Coca.

— Duminică seara, răspunse Tarrance, cu ochii la barca ce se pierdea în zare.

— Aș fi curios să știu cîți oameni aveți acum în Caymane?

— Patru bărbați și două femei.

Acklin amuțise, lăsînd conversația în seama superiorului său.

— Și, de fapt, pentru ce ați venit aici?

— A, pentru mai multe lucruri. În primul rînd, am vrut să vorbim cu tine și să încheiem odată afacerea aia. Directorul Voyles e nerăbdător să ajungem la o înțelegere. În al doilea rînd, vrem să aflăm de cîți pistolari dispun aia aici, așa că ne vom petrece săptămîna încercînd să-i identificăm. E o insulă mică, deci e un loc bun pentru așa ceva.

— Și în al treilea rînd, voiați să vă mai bronzați puțin, nu? Acklin scăpă un hohot de rîs. Tarrance însă zîmbi, apoi de încruntă.

— Nu, nu tocmai. În al treilea rînd, sîntem aici ca să vă protejăm, pe tine și pe soția ta.

— Să ne protejați?

— Cum ai auzit. Ultima oară cînd am stat la masa asta, eram împreună cu Joe Hodge și Marty Kozinski. Asta era cam nouă luni în urmă, cu exact o zi înainte ca ei să fie uciși.

— Și crezi că asta mă așteaptă și pe mine?

— Nu, nu încă.

Mitch îi făcu semn barmanului să-i pregătească un alt pahar cu aceeași combinație de Coca și rom. Jocul de domino se încinsese, drept pentru care jucătorii localnici se luaseră la harță.

— Băieți, fiindcă veni vorba, pistolarii ăștia, cum le spuneți voi, o urmăresc probabil chiar acum pe soția mea în Grand Cayman. Înțelegeți că voi fi cam nervos pînă mă întorc acolo. Așa că ce-ar fi să trecem la afacerea noastră?

Ochii lui Tarrance părăsiră marea și barca scufundătorilor și se întoarseră spre Mitch.

— Două milioane sînt OK și...

— Evident că sînt OK, Tarrance. Doar ne-am înțeles odată, nu?

— Liniștește-te, Mitch. Îți vom da un milion în momentul în care ne vei preda dosarele. Dar din clipa aceea, pentru tine nu va mai exista cale de întoarcere, cum se spune. Vei fi vîrît pînă în gît în povestea asta.

— Tarrance, știi foarte bine toate astea. Doar eu v-am făcut propunerea, dacă-ți aduci aminte!

— Ei, da,; da' asta este partea ușoară, pentru că de fapt noi nu dosarele tale le vrem; alea sînt curate, legale. Pe noi ne interesează dosarele murdare, cele pe care scrie, de sus pînă în jos, inculpare. Ori dosarele astea sînt mult mai greu de obținut. Vei mai primi încă o jumătate de milion atunci cînd ne vei da documentele pe care le vrem, iar restul, după ultimul proces.

— Și fratele meu?

— Vom încerca să rezolvăm și cu el.

— Asta nu-i de-ajuns, Tarrance. Vreau o promisiune din partea ta.

— Bine, da' nu-ți putem promite așa ceva. Ce dracu', doar știi că mai are cel puțin șapte ani de stat acolo.

— E fratele meu, Tarrance, și nu-mi pasă nici dacă ar fi un asasin multiplu, care și-ar aștepta ultima masă înainte de a fi executat. E fratele meu și dacă mă vreți pe mine, va trebui să-l eliberați pe el.

— Ți-am spus că vom încerca, dar de promis, nu-ți pot promite nimic. Nu există nici o posibilitate legală de a-l scoate de acolo, așa că va trebui să încercăm pe alte căi. Ce se va-ntîmpla însă dacă va fi împușcat în timpul evadării?

— Ar fi mai bine să-l scoateți întreg de-acolo, Tarrance.

— Vom încerca.

— Deci veți arunca în joc toată puterea și resursele FBI-ului ca să-l ajutați pe fratele meu să scape din închisoare; corect, Tarrance?

— Ai cuvîntul meu că da.

Mitch se rezemă de spătarul scaunului și sorbi pe îndelete din paharul cu rom-Cola. Gata, tîrgul fusese încheiat. În sfîrșit, putea și el să respire mai ușor, drept pentru care îi oferi un zîmbet splendidului albastru caraibean.

— În condițiile astea, poți să-mi spui cînd vom primi dosarele tale? Întrebă Tarrance.

— Păi, parcă ziceai că n-aveți nevoie de ele, că sînt prea curate, nu?

— Firește că avem nevoie de ele, Mitch, pentru că abia cînd le vom avea pe ele vom fi siguri că ești al nostru; în clipa aia, te vom avea la mîină sau, mă rog, autorizația ta de a practica avocatura, dacă vrei. Așadar?

— Peste zece, cincisprezece zile.

— Cîte dosare?

— Între patruzeci și cincizeci. Unele sînt subțiri de-un deget, altele sînt atît de groase încît n-ar avea loc pe masa asta. Nu pot să folosesc copiatoarele de la serviciu, așa că am găsit alte soluții.

— N-am putea să te ajutăm cumva? Întrebă Acklin.

— Nu, n-ați putea. Dacă voi avea nevoie de ajutorul vostru, poate că am să vi-l cer.

— Și cum vei face ca să ni le dai? Întrebă Tarrance.

— Foarte simplu, Wayne. În momentul în care le voi fi copiat pe toate, iar voi veți fi dus milionul meu de dolari acolo unde vă voi spune, eu vă voi înmîna cheia unei anumite cămăruțe din zona Memphis-ului, de unde le veți putea ridica.

— Bine, da' am fost de acord să-ți depunem banii într-o bancă din Elveția, replică Tarrance.

— Da, numai că nu mai vreau să mi-i depuneți acolo, OK? Vă voi comunica termenii transferului, iar voi îi veți urma întocmai. De-acum înainte, băieți, eu sînt cel care dictează, pentru că pe butuc e capul meu și nu al altcuiva... Sau care încearcă să dicteze.

Tarrance zîmbi și își întoarse privirea spre dig.

— Adică n-ai încredere în elvețieni?

— Hai mai bine să zicem că am o altă bancă în minte. Nu uita, Wayne, că lucrez pentru cei care spală bani murdari și că am devenit un expert în a ascunde bani în conturi din străinătate.

— Vom vedea.

— Poți să-mi spui cînd voi putea să văd și eu registrul ăla despre Familia Morolto?

— După ce primim dosarele și efectuăm prima rată. Te vom îndruma cît vom putea, dar de fapt vei alerga mai mult de unul singur. Noi doi va trebui să ne întîlnim destul de des și asta va fi foarte periculos. S-ar putea să fie nevoie și de cîteva plimbări cu autobuzul.

— OK, dar data viitoare am să stau eu pe locul de la margine.

— Sigur, nici o problemă. O persoană care valorează două milioane de dolari are tot dreptul să-și aleagă locul într-un autobuz Greyhound.

— N-am să trăiesc de-ajuns ca să mă bucur de ei, Wayne. Știi bine asta.

Mitch îl zări deodată pe drumul îngust și șerpuit spre Bodden Town, la trei mile depărtare de Georgetown. Tipul era ghemuit în spatele unei broscuțe Volkswagen cu capota ridicată, ca și cum ar fi avut o pană de motor. Era un bărbat bronzat, îmbrăcat ca localnicii, și ar fi putut să treacă foarte ușor drept unul dintre britanicii care lucrau pentru

guvern sau în domeniul bancar. Dădea impresia că studiază cheia franceză pe care o ținea în mână și că privește absolut întâmplător jeep-ul Mitsubishi care îl depășe. Bărbatul avea trăsături nordice și ar fi trebuit să treacă neobservat.

Mitch reduse instinctiv viteza, așteptându-l să apară.

Abby supraveghea drumul. Șoseaua îngustă spre Bodden Town urma linia țărmului pe o distanță de cinci mile, apoi se ramifica spre interiorul insulei. Nu trecură nici cinci minute de când Volkswagen-ul verde apărură în trombă de după o curbă, dar jeep-ul era mult mai aproape decât anticipase tipul cu trăsături nordice. Lucrul acesta îl făcu să încetinească brusc și să intre cu Volkswagen-ul pe primul drum pietruit care ducea spre malul mării.

Mitch apăsă pe accelerație și, după ce trecu de Bodden Town, se îndreptă spre sud; după mai puțin de o milă, ajunseră din nou țărmul oceanului.

Era abia ora zece dimineața, dar parcare de la Abanks Dive Lodge era aproape plină. Cele două vase speciale pentru scufundare pleaseră de mai bine de o jumătate de oră. Cei doi McDeere intrară iute în barul unde Henry începuse să distribuie bere și țigări jucătorilor de domino.

Sprijinit de un stîlp care susținea acoperișul de stuf al barului, Barry Abanks urmărea cu privirea cele două vase care aveau să dispară curînd în zare. Ele vor duce scufundătorii în locuri precum Bonnie's Arch, Devil's Grotto, Eden Rock, Roger's Wreck Point, locuri unde Abanks se scufundase și pe care le arătase de mii de ori turiștilor. Unele din ele fuseseră descoperite de Abanks însuși.

Cei doi tineri se apropiară de proprietar, Mitch făcu prezentările și porniră împreună spre micul dig unde un marinar pregătea de plecare o barcă de pescuit. Abanks dădu drumul unui șir greu inteligibil de comenzi destinate urechilor tînrului marinar, care fie că era surd, fie că nu dădea doi bani pe autoritatea șefului lui.

— Spune-mi, îi cunoști pe toți tipii ăia din bar? îl întrebă Mitch pe Abanks, care se încruntă întrebător. Eram doar curios. Cineva a încercat să mă urmărească pînă aici.

— Îmm, doar obișnuiți de-ai casei, nici un străin, zise Abanks.

— Ai observat vreo prezență străină pe-aici în dimineața asta?

— Uite ce e, locul ăsta atrage tot felul de oameni cărora nu le țin socoteala.

— N-ai observat un american cu părul roșu, gras cam la vreo sută cincizeci de kile?

Abanks clătină din cap. Marinarul dezlegă barca care se îndepărtă ușor de dig, îndreptîndu-se spre linia orizontului. Abby stătea pe o băncuță și urmărea cu privirea Centrul sportiv care rămînea în urmă. La picioarele ei, într-o sacoșă, două costume noi de scufundare arătau oricui că era vorba de o excursie obișnuită a unor scufundători obișnuți, care poate că vor încerca și o mică partidă de pescuit. Abanks acceptase să-i însoțească, dar numai după ce Mitch insistase, spunîndu-i că trebuie să discute împreună niște probleme personale, referitoare la moartea fiului marelui bărbat.

Din balconul de la etajul al doilea al vilei de pe plaja Cayman Kai, tipul cu trăsături nordice urmărea atent cele două capete care apăreau și dispăreau în valuri în jurul bărcii de pescuit. Apoi îi întinse binoclul lui Tony Balena Verkler, dar acesta se plictisi foarte repede și i-l înapoie. O blondă superbă, într-un costum de baie întreg, de culoare neagră, adînc răscoit, veni în spatele tipului cu trăsături nordice și luă binoclul. Marinarul prezenta un interes deosebit

— Nu-nțeleg nimic. Dacă aveau de gînd să discute lucruri serioase, atunci de ce l-au mai luat și pe băiat? La ce le mai trebuia încă o pereche de urechi prin preajmă? întrebă Tony.

— Poate că nu vorbesc decît despre înot subacvatic și pescuit, mai știi? zise tipul cu trăsături nordice.

— Știu și eu, replică blonda! Abanks nu prea își petrece vremea pe o barcă de pescuit. El preferă scufundătorii. Prin urmare, trebuie că are un motiv important ca să-și piardă o zi întreagă cu doi începători. Eu cred că pun ceva la cale.

— Cine-i băiatu' ăla? întrebă Tony.

— Unul dintre cei doisprezece angajați ai lui Abanks, răspunse blonda.

— Crezi c-ai să poți sta de vorbă cu el ceva mai tîrziu? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Bună idee, adăugă Tony. Arată-i ceva frumos, dă-i pe la nas cu ceva bun și-o să vorbească.

— Am să-ncerc, zise ea.

— Cum îl cheamă? întrebă tipul cu trăsături nordice.

— Keith Rook.

Keith Rook conduse barca de-a lungul digului de la Rum Point. Mitch, Abby și Abanks coborîră din barcă și porniră spre plajă. Keith, care nu era invitat la masă, se apucă să spele puntea.

Barul Shipwreck se ridica la o sută de yarzi de țarm, în mijlocul unui pîlc de copaci. Înăuntru era aproape întuneric; ventilatoarele vechi spînzurate de tavan scîrțiau enervant în încercarea vană de a clinti aerul greu și umed. În plus, nici urmă de reggae, domino sau aruncări la țintă. Clienții de la mese erau cufundați în conversații particulare.

Masa la care se așezară cei trei era lîngă o fereastră ce dădea spre mare. Comandară bere și cheeseburgers — un fel de mîncare națională pe insulă.

— Barul ăsta nu seamănă cu ce-am văzut pînă acum, observă Mitch.

— Așa este, recunosc Abanks, și pe bună dreptate. Pentru că de fapt este un loc de întîlnire pentru traficanții de droguri ale căror case le puteți admira peste tot pe-aici. Vin încoace cu avioanele personale, își depun banii în băncile noastre și petrec pe-aici vreo cîteva zile, controlîndu-și proprietățile.

— Select cartier!

— Adevărul e că este foarte drăguț. Tipii au averi de milioane și nu se amestecă cu restul lumii.

O mulatră vînjoasă care făcea pe chelnerița le trînti fără o vorbă pe masă trei sticle de bere jamaicană, Red Stripe. Abanks își sprijini coatele de masă și se aplecă mult în față, adoptînd și el poziția obișnuită a celor care veneau la Shipwreck ca să discute afaceri.

— Prin urmare, sînteți convinși că puteți să plecați de acolo? întrebă el.

Mitch și Abby imitară mișcarea făcută de Abanks și acum trei capete erau adunate conspirativ deasupra sticlelor de bere din mijlocul mesei.

— Nu să plecăm, ci să alergăm cît ne țin picioarele. Să alergăm ca și cînd am avea toți dracii din iad pe urma noastră și să ne pierdem urma. Dar pentru asta, avem nevoie de ajutorul tău.

Abanks se gîndi o clipă, apoi dădu din umeri.

— Ce trebuie să fac? întrebă el, luînd o înghițitură de bere.

Abby fu prima care o văzu, pentru că numai o femeie este în stare să observe că o altă femeie încearcă, de altfel cu multă eleganță, să tragă cu urechea la mica lor conversație. Era o blondă solidă, cu fața ascunsă aproape în întregime de o pereche de ochelari de soare ieftini, care stătea cu spatele la Abanks; admira marea, dar încercase mult prea evident să audă ce-și spun cei trei. Ba chiar, cînd aceștia își lipiseră capetele deasupra sticlelor de bere, blonda se ridicase în picioare, ascultînd fără nici o jenă. Stătea singură la o masă de două persoane.

Abby își înfipse unghiile în coapsa lui Mitch și în clipa următoare, la masa lor se făcu liniște. Blonda ascultă mai departe, apoi cînd își dădu seama că ceilalți nu mai aveau de gînd să spună nimic, se întoarse la berea ei.

Vinerea următoare, ținuta lui Wayne Tarrance suferise o îmbunătățire vizibilă. Sandalele împletite, șortul minuscul și ochelarii de soare coborîți din benzile desenate dispăruseră fără urmă. Dispăruseră chiar și picioarele de un alb bolnăvicios; fuseseră înlocuite de altele de un roz strălucitor, datorat unor arsuri care întreceau orice închipuire. După trei zile petrecute în regiunea tropicală cunoscută sub numele de Cayman Brac, Tarrance și Acklin, acționînd în numele guvernului Statelor Unite, se năpustiseră să închirieze una din acele camere ieftine de pe Grand Cayman aflate la multe mile distanță de Seven Mile Beach și de apele oceanului. În acea cameră își stabiliseră cartierul general de unde supravegheau toate mișcările familiei McDeere și ale altor persoane demne de interes. Tarrance și Acklin împărțeau o cămăruță cu două paturi și duș rece la motelul Coconut. În dimineața zilei de miercuri, reușiseră să contacteze subiectul numit McDeere și să-i ceară să se întîlnească cu ei cît mai curînd posibil. Subiectul însă îi refuzase, spunîndu-le că este prea ocupat, că el și soția lui petreceau o nouă lună de miere și că nu aveau timp pentru astfel de întîlniri. "Poate altă dată, mai tîrziu", fusese tot ce obținuseră de la el.

În după-amiaza zilei următoare, Mitch și Abby tocmai se delectau cu niște grătar în cîrciuma Lighthouse, pe șoseaua spre Bodden Town, cînd Laney, agentul Laney, îmbrăcat adecvat și aducînd foarte bine cu un negru de prin partea locului, apăru lîngă masa lor și le spuse pe un ton foarte ferm că Tarrance ținea neapărat să se întîlnească cu Mitch.

În Insulele Cayman, puii trebuie să fie importați. Numai pui de calitate a doua pentru americanii aflați în insule, care fără acest aliment de bază, s-ar fi simțit pierduți. Colonelul

Sanders trecuse prin momente cumplite încercînd să le învețe pe localnice cum să frigă un pui; era ceva ce depășea puterea lor de înțelegere.

Așa se face că agentul special FBI Wayne Tarrance, de fel din Bronx, aranjă o întâlnire secretă la rotiseria Kentucky Fried Chicken, singura rotiserie de pe insula Grand Cayman. Fusese convins că locul acela avea să fie pustiu, dar se înșelase amarnic. Peste o sută de turiști flămînzi veniți din Georgia, Alabama, Texas și Mississippi se călcau pe picioare și devorau cantități uriașe de pui crocanți, cartofi prăjiți cu smîntînă și salată de varză. Cele de-acasă aveau un gust mult mai bun, da' mergeau și astea.

Așezați într-un separeu al restaurantului supraaglomerat, Tarrance și Acklin urmăreau nervoși ușa de la intrare. Nu era încă prea tîrziu ca să anuleze totul. Era prea multă lume în jur. Într-un tîrziu, Mitch își făcu apariția în încăpere; se așază foarte calm la coadă, își cumpără o porție de pui, după care veni la masa federalilor. Fără să spună vreun cuvînt, începu să-și mănînce cina pe care dăduse patru dolari și optzeci și nouă de cenți, în monedă caymaneză. Erau doar pui de import!

— Unde ai fost pînă acum? îl întrebă Tarrance. Mitch mușcă dintr-un copan.

— Pe-aici, pe insulă. E stupid să ne întîlnim aici, Tarrance, e prea multă lume în jur.

— Știm foarte bine ce facem, Mitch.

— A, da, tot așa cum știați și în magazinul ăla de pantofi.

— Foarte nostim, ce să zic?! Mai bine spune de ce n-ai vrut să ne vezi miercuri.

— Pentru că miercuri am avut treabă. Sînt curat?

— Evident că ești curat, altfel Laney ți-ar fi făcut semn încă de la intrare.

— Locul ăsta mă face nervos, Tarrance.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe Abanks?

Mitch se șterse la gură.

— Abanks are o barcă, eu voiam să pescuiesc și să înot puțin, așa că am căzut la înoială. Voi unde erați în timpul ăsta, Tarrance? Într-un submarin care ne urmărea în jurul insulei?

— Ce ți-a spus Abanks?

— A, multe, că doar știe o mulțime de cuvinte: ăă... "bună, dă-mi o bere, cine ne urmărește"; cum spuneam, o mulțime de cuvinte.

— Știi că ați fost urmăriți?

— Urmăriți? De cine: de ai voștri sau de-ai lor? De o vreme încoace mă urmăresc atîtea persoane, că se produc și ambuteiaje.

— De ăia răii, Mitch; de cei din Memphis, Chicago și New York. De ăia care te vor omorî chiar mîine dacă ai să faci pe istețul.

— Ei, să știi că m-ai impresionat! Deci am fost urmărit de ăia răii. Și unde i-am dus oare? Să înoate și să pescuiască. Haida de, Tarrance. Ei mă urmăresc pe mine, voi îi urmăriți pe ei, voi mă urmăriți și pe mine, ei vă urmăresc și pe voi. Dacă aș apăsa puțin pe frînă, m-aș trezi cu vreo douăzeci de nasuri lipite de fundul meu. Mai bine spune-mi, Tarrance, de ce ne întîlnim aici? Locul ăsta e plin ochi.

Tarrance aruncă în jur o privire nemulțumită.

Mitch puse capacul pe cutia cu mîncare.

— Uite ce e, Tarrance, sînt nervos și mi-a trecut pofta de mîncare.

— Liniștește-te. Ți-am spus doar că ai fost curat venind încoace.

— Păi, întotdeauna sînt curat, Tarrance. Bănuiesc că și Hodge și Kozinski erau curați ori de cîte ori se mișcau: și la Centrul sportiv al lui Abanks, și pe iaht, și la înmormîntare. N-ai avut o idee bună, Tarrance, să mă chemi aici. Așa că eu plec chiar acum.

— OK. Spune-mi numai la ce oră aveți avionul?

— De ce? Vreți să veniți și voi? Pe cine vreți să urmăriți, pe mine sau pe ei? În condițiile astea, ce-ar fi dacă ne-am încurca de tot și m-aș apuca să urmăresc eu pe toată lumea?

— Hai, Mitch, lasă!

— Mîine dimineață la nouă și patruzeci. Am să încerc să vă opresc un loc. Cred că vei putea să te așezi la fereastră, lîngă Tony Balena.

— Cînd ai să ne dai dosarele?

Mitch se ridică, ținînd în mînă cutia cu pui prăjit.

— Peste aproximativ o săptămînă sau... zece zile. Și încă ceva Tarrance: s-a terminat cu întîlnirile în public. Țștia omoară avocați, nu agenți FBI idioti.

Luni dimineața, la ora opt, Oliver Lambert și Nathan Locke intrară în biroul lui De Vasher, care îi aștepta. Șeful pazei avusese o noapte grea, în care se luptase fără succes cu o sticlă de vodcă; nu se alesese decît cu doi ochi roșii și cu o durere de cap absolut insuportabilă.

— Ieri m-am întîlnit cu Lazarov la Las Vegas și i-am explicat cît am putut eu de bine care e motivul pentru care voi, băieți, șovăiți atît să-i concediați pe ăia patru avocați ai voștri — Lynch, Sorrell, Buntin și Myers. I-am explicat totul pe-ndelete, și atunci el mi-a spus că are să se mai gîndească, dar că între timp voi va trebui să faceți pe dracu'n patru și să-i puneți pe puștii ăia să lucreze la dosare absolut curate. Să nu riscați nimic și să fiți cu ochii pe ei.

— Ce tip drăguț e Lazarov ăsta, nu-i așa? remarcă Lambert.

— A, sigur că da. Este cu adevărat fermecător. Mi-a mai zis și că domnul Morolto întreabă de firmă cel puțin o dată pe săptămînă, și asta de vreo șase săptămîni încoace. De fapt, mi-a zis că sînt neliniștiți cu toții.

— Și tu ce i-ai spus?

— Păi, ce să-i spun? I-am zis că lucrurile sînt în siguranță și că deocamdată găurile au fost astupate... Da', după părerea mea, nu m-a crezut.

— Despre McDeere ce poți să ne spui? întrebă Locke.

— McDeere și nevastă-sa au petrecut o săptămînă minunată. Ați văzut-o vreodată pe damă în bikini string? Numai în așa ceva a fost îmbrăcată toată săptămînă. E senzațională! Am făcut și niște fotografii, doar așa, ca să ne amuzăm.

— N-am venit aici ca să ne uităm la fotografii, i-o tăie Locke cu o voce șfichiuitoare.

— Nu mai spune! Și eu care credeam că... Mă rog. Au petrecut o zi întreagă împreună cu prietenul nostru Abanks, doar ei trei și un marinăr. S-au bălăcit în apă, au pescuit și au stat foarte mult de vorbă nu știm despre ce. Nu ne-am putut apropia de ei. Mie unu' însă povestea asta mi se pare foarte, foarte suspectă.

— Nu înțeleg de ce, interveni Oliver Lambert. Despre ce altceva crezi că ar fi putut să vorbească dacă nu despre pescuit, înot și, firește, despre Hodge și Kozinski. Și dacă au vorbit despre Hodge și Kozinski, ce e rău în asta?

— Păi, Oliver, el nu i-a cunoscut pe Hodge și Kozinski, zise Locke. De ce să-l intereseze atît de mult moartea lor?

— Pentru că ține minte ce i-a spus Tarrance la prima lor întîlnire: că moartea celor doi nu a fost un accident. Așa că acum băiatul face pe Sherlock Holmes și caută urme.

— Dar nu va găsi nimic, nu-i așa, De Vasher?

— La dracu'. Firește că nu. A fost o treabă absolut perfectă. A, sigur, există cîteva întrebări la care nu s-a primit răspuns, da' nici poliția din Cayman nu poate să răspundă la ele, darămite băiatul nostru, McDeere!

— Și atunci de ce ești îngrijorat? întrebă Lambert.

— Pentru că cei din Chicago sînt îngrijați, iar pe mine mă plătesc gras ca să fiu îngrijorat aici. Și pînă cînd federalii nu ne lasă în pace, toată lumea trebuie să fie îngrijorată. OK?

— Și ce-a mai făcut în vacanță?

— Păi, ce se face de obicei în Cayman: sex, plajă, rom, ceva cumpărături și ceva plimbări. Am avut trei oameni acolo, dar l-au pierdut de vreo două ori; nimic serios, sper. V-am mai spus că nu poți urmări pe cineva douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămînă, fără să fii observat. Așa că, din cînd în cînd, trebuie să mai slăbim frîiele.

— După părerea ta, McDeere a acceptat să vorbească? întrebă Locke.

— Eu știu că minte, Nat. A mințit și acum o lună, cînd cu magazinul de pantofi. Atunci voi n-ați vrut să mă credeți, dar eu sînt convins că băiatul a intrat de bună voie în magazin, pentru că voia să vorbească cu Tarrance. Unul dintre ai noștri a greșit, s-a apropiat prea mult și le-a stricat ședința. Nu asta a fost versiunea lui McDeere, da' asta s-a-ntîmplat în realitate. Da, Nat, cred că băiatul vorbește. Poate că atunci cînd se întîlnește cu Tarrance, îl trimite pe agent la dracu'. Poate că fumează iarbă împreună. Știu și eu?

— Dar nu ai nimic concret, De Vasher, observă Lambert. Creierul lui De Vasher se dilată brusc, presînd dureros

pe craniu. Furia devenea mult prea dureroasă în aceste condiții.

— Nu, Ollie, nu așa cum am avut pentru Hodge și Kozinski, dacă asta ai vrut să spui. Pe băieții ăia i-am imprimat pe bandă și am știut că erau pe cale să ciripească. Cu McDeere e puțin diferit.

— Pe deasupra, el mai este și un începător, cu doar opt luni de meserie în spate, care nu știe nimic. A lucrat sute de ore pe dosare pentru transpirat, iar clienții cu care a avut de-a face au fost cu toții absolut curați. Avery a fost foarte prudent în privința dosarelor la care a avut acces McDeere.

— N-are ce să spună, pentru că nu știe nimic, adăugă Lambert. Marty și Joe știau al dracului de multe lucruri, dar ei lucrau la noi de ani de zile. McDeere e doar un recrut.

De Vasher își masă ușor tâmpilele.

— Păi atunci înseamnă că v-ați pricopsit cu un tâmpit clasa întâi. Ia hai să ne imaginăm că FBI-ul bănuiește cine este cel mai mare client al nostru. OK? Și să ne mai imaginăm că Hodge și Kozinski le-au confirmat identitatea clientului ăsta. Înțelegeți unde vreau să ajung? Ei, și să ne mai imaginăm și că federalii i-au spus lui McDeere tot ce știu, ba chiar și ceva pe deasupra. Atunci bobocul vostru cel ignorant devine brusc un tip foarte isteț. Și foarte periculos.

— Poți să dovedești?

— Pentru început, întărim supravegherea. O punem și pe nevastă-sa pe regim de două's'patru din două's'patru. Am vorbit deja cu Lazarov și i-am mai cerut oameni; i-am zis că avem nevoie de niște fețe noi. Mîine mă duc la Chicago ca să-l informez pe Lazarov și, poate, și pe domnul Morolto. Lazarov crede că domnul Morolto ar avea posibilitatea să prindă un fir chiar în interiorul Biroului, cineva apropiat de Voyles și dispus să ne vîndă informațiile pe care le vrem. Numai că ne va costa foarte mult, evident. Dar vor să evalueze foarte bine situația, pentru ca apoi să hotărască pe ce drum să o ia.

— Ai de gînd să le spui că McDeere vorbește? îl întrebă Locke.

— Am de gînd să le spun tot ce știu și tot ce bănuiesc. Mie mi-e teamă că dacă o să tot așteptăm concretul, pînă la urmă o să fie prea tîrziu. Sînt sigur că Lazarov va vrea să discutăm și planurile pentru eliminarea lui McDeere.

— Planurile preliminare, vrei să spui? întrebă Lambert cu un fir de speranță în voce.

— Am trecut de faza preliminară, Ollie.

Cîrciuma Hourglass din New York se află pe Strada 46, aproape de intersecția cu Ninth Avenue. E o bombă mică și întunecată, cu numai douăzeci și două de locuri, faimoasă pentru prețurile foarte ridicate și pentru cele cincizeci și nouă de minute acordate fiecărui client pentru a lua masa. Înșirate de-a lungul pereților, clepsidre cu nisip alb adună fără zgomot secunde și minutele, pînă în momentul în care chelnerița face toate calculele și anunță expirarea timpului. Cîrciuma respectivă, frecventată de obișnuiții Broadway-u-lui, este tot timpul plină ochi.

Lui Lou Lazarov îi plăcea grozav Hourglass tocmai pentru că întunericul ei protector era favorabil conversațiilor particulare, scurte e-adevărat, sub cincizeci și nouă de minute. Îi mai plăcea și pentru că localul nu se afla în cartierul Little Italy; deși Lazarov lucra pentru patroni sicilieni, Lazarov nu era italian și nu putea să sufere mîncarea italienească. Îi plăcea cîrciuma asta și pentru că se născuse și-și petrecuse primii patruzeci de ani de viață în cartierul teatrelor. Fusese transferat la Chicago în momentul în care cartierul general al afacerilor se mutase acolo; aceleași afaceri însă îl obligau să vină la New York de cel puțin două ori pe săptămînă și de fiecare dată cînd trebuia să se întâlnească cu un membru important al unei alte Familii, Lazarov propunea Hourglass. Tubertini se situa pe aceeași treaptă cu Lazarov, ba poate chiar ceva mai sus, și acceptă fără entuziasm o întîlnire în cîrciuma cu pricina.

Lazarov sosi primul și nu fu nevoit să aștepte eliberarea unei mese; știa din proprie experiență că, mai ales joia, pe la ora patru după-amiaza clienții se mai răreau. Se așeză la o masă de lîngă fereastră, cu spatele spre sală, și comandă un pahar cu vin roșu. Chelnerița notă comanda, apoi întoarse clepsidra așezată pe polița de deasupra mesei și se îndepărtă. Lazarov era un bărbat solid, în vîrstă de cincizeci și opt de ani, cu un piept lat și un abdomen proeminent. Se sprijini cu coatele de masă și își concentră atenția asupra mașinilor care treceau pe Strada 46.

Slavă Domnului, Tubertini își făcu apariția mai înainte chiar ca ceasul cu nisip să fi marcat trecerea unui sfert de oră. Cei doi bărbați se salutară cu multă politețe, Tubertini oferindu-i lui Lazarov chiar și un zîmbet aproape electoral. Cu toate acestea, oaspetele nu era încîntat nici de restaurant, pe care-l privea cu ochi disprețuitori, nici de locul ce-i fusese oferit la masă, cu spatele la stradă, un loc efectiv periculos. Dar cum mașina și doi dintre oamenii lui erau totuși afară, se hotărî să fie amabil.

Tubertini, un tip rasat, în vîrstă de treizeci și șapte de ani, era căsătorit cu singura fiică

a bătrînului Palumbo însuși. Avea o siluetă superbă și un bronz de invidiat, iar părul negru, tuns scurt și plin de briantină, era pieptănat perfect spre spate. Odată așezat la masă, ceru tot un pahar de vin roșu.

— Ce mai face prietenul meu, Joey Morolto? Întrebă el, însoțindu-și cuvintele de un zîmbet absolut strălucitor.

— Foarte bine. Dar domnul Palumbo?

— Este foarte bolnav și foarte prost dispus. Ca-ntotdeauna.

— Te rog să-i transmiți salutările mele.

— Cu plăcere.

Chelnerița se apropie, privind amenințător la clepsidra de deasupra mesei.

— Vin doar pentru mine, zise Tubertini.

Lazarov studie lista de bucate și apoi comandă:

— Sote de pește și încă un pahar cu vin.

Tubertini aruncă o privire oamenilor pe care îi lăsase în mașină și care păreau că moțăie, apoi se întoarse spre Lazarov.

— Ei, care e problema la Chicago?

— Nu e vorba de o problemă. Avem nevoie de o mică informație, asta-i tot. Și am auzit — e doar un zvon, bineînțeles — că voi ați avea pe cineva demn de încredere undeva, foarte sus, în FBI; cineva foarte apropiat de Voyles.

— Și dacă am avea acest cineva?

— Ne-ar trebui niște informații pe care numai el le poate obține. E vorba de o mică firmă a noastră din Memphis și pe care federalii încearcă din răsputeri să o penetreze. Ei, și noi bănuim că unul dintre angajații noștri colaborează cu ei, dar nu-l putem prinde asupra faptului.

— Și dacă reușiți să-l prindeți?

— Atunci îl vom spinteca și-i vom arunca măruntaiele la șobolani.

— Prin urmare, e vorba de ceva grav, nu?

— Deosebit de grav. Ceva îmi spune că federalii au luat în colimator mica noastră firmă și lucrul ăsta ne enervează grozav.

— Mda; să zicem că pe omul nostru îl cheamă Alfred și că este foarte apropiat de Voyles.

— OK, e suficient un simplu răspuns din partea lui: vrem să știm dacă angajatul nostru colaborează sau nu cu federalii.

— Răspunsurile simple sînt specialitatea lui, ba chiar le preferă. Noi am apelat la el numai de două ori, cînd situația a fost foarte critică, și de fiecare dată l-am întrebat doar "federalii vin aici sau dincolo"? Este un tip extrem de prudent și nu cred că v-ar da prea multe detalii.

— Informațiile lui sînt corecte?

— Absolut.

— Atunci va fi în măsură să ne ajute. Dacă răspunsul lui va fi afirmativ, vom acționa în consecință. Dacă va fi negativ, atunci angajatul nostru iese din cauză.

— Să știi însă că Alfred este foarte scump.

— Mă așteptam. Cît vrea?

— Aă, tipul lucrează de șaisprezece ani în FBI și a făcut o carieră frumoasă. Asta îl face să fie prudent pentru că are mult de pierdut.

— Cît?

— Jumătate de milion.

— La dracu'!

— Firește că avem și noi micul nostru profit de pe urma acestei tranzacții; doar Alfred e totuși omul nostru.

— Un mic profit, zici?

— Foarte mic, chiar. Cea mai mare parte din bani îi revine lui Alfred... Știi, stă zilnic de vorbă cu Voyles; biroul lui se află chiar lîngă cel al directorului.

— Bine, bine, plătim cît spui.

Tubertini îi oferă un zîmbet cuceritor și gustă din vin.

— Cred că m-ai mințit, domnule Lazarov. Mi-ai spus că e vorba de o mică firmă din Memphis, dar nu ăsta este adevărul, nu-i așa?

— Ai dreptate.

— Cum se numește firma?

— Bendini.

— Fiica bătrînului Morolto s-a măritat cu un Bendini.

- Același.
- Cum îl cheamă pe angajatul vostru?
- Mitchell McDeere.
- S-ar putea să dureze vreo două-trei săptămîni pentru că o întâlnire cu Alfred trebuie pregătită foarte bine.
- Înțeleg, dar fă în așa fel încît să aibă loc cît mai repede.

27

Era ceva cu totul neobișnuit ca soțiile avocaților să-și facă apariția în mica fortăreață liniștită de pe Front Street. Erau fără îndoială binevenite, cel puțin așa li se spusese, dar erau foarte rar invitate să viziteze sediul firmei. În consecință, Abby McDeere își făcu intrarea pe ușa principală fără să fi fost invitată și fără să-și anunțe vizita în prealabil. Trebuia să-și vadă neapărat soțul, insistă ea. Recepționera telefona la etajul al doilea și peste cîteva secunde Nina sosi alergînd să o întîmpine plină de căldură, pe soția șefului. Mitch era într-o ședință, explică secretara. Întotdeauna este într-o afurisită de ședință, replică Abby; de data asta vreau să-l scoți de-acolo! Porniră împreună grăbite spre birou și cînd ajunseră în încăpere, Abby închise ușa în urma lor și începu să aștepte.

Mitch era martor la o nouă plecare haotică, atît de caracteristică pentru Avery Tolar. Ca de obicei, secretarele se izbeau una de alta, călcîndu-se pe picioare și pregătind serviete după serviete, în timp ce șeful lor urla la telefon. Așezat pe canapeaua din încăperea aglomerată, Mitch urmărea foarte atent scena, ținînd în mînă un carnețel de însemnări. Îndrumătorul lui trebuia să plece pentru două zile în Grand Cayman. Data de 15 aprilie se profila amenințător la orizont, de parcă ar fi fost vorba de o întîlnire cu plutonul de execuție: băncile din insulă dețineau anumite dosare a căror situație devenise critică. Urmau două zile de muncă și iar de muncă, insistase Avery. De cinci zile le împuiase capul tuturor cu această călătorie de care se temea, pe care o blestema, dar pe care o găsea absolut de neocolit. Urma să plece cu avionul firmei care îl aștepta deja, îi aminti una dintre secretare.

"Aștepta deja plin, probabil cu o încărcătură de bani gheață", își zise Mitch în gînd.

Avery trînti telefonul în furcă și-și înșfăcă haina chiar în clipa în care Nina intra în birou adresîndu-i-se lui Mitch:

— Domnule McDeere, soția dumitale este aici și vrea să te vadă. Spune că e vorba de ceva urgent și foarte important.

Secretarele înghețară și peste haosul general coborî liniștea. Mitch îl fixă pe Avery cu o privire lipsită de orice expresie.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el, ridicîndu-se de pe canapea.

— Te așteaptă în birou, răspunse Nina.

— Trebuie să plec, Mitch, interveni Avery. Îți dau mîine un telefon. Sper că totul e-n regulă.

— Da, da, sigur, zise Mitch, plecînd fără o vorbă în urma Ninei. Intră în birou, închizînd ușa în urma lui, apoi își privi intens soția.

— Mitch, trebuie să plec acasă la ai mei.

— De ce, ce s-a întîmplat?

— Tocmai m-a sunat tata la școală. Medicii i-au găsit mamei o tumoare la unul din plămîni. O operează mîine.

— Îmi pare rău, zise el, respirînd adînc.

Abby nu plîngea, așa că Mitch nu încercă să o mîngîie.

— Trebuie să plec acum. M-am învoit de la școală.

— Cît timp ai să lipsești? întrebă el cu un tremur nervos în voce.

— Nu știu, Mitch, răspunse ea fără să-l privească. Cred că o să stăm puțin departe unul de altul. În clipa asta sînt atît de obosită; am nevoie de timp și cred că plecarea mea ne va prinde bine la amîndoi.

— Nu vrei să stăm puțin de vorbă tocmai despre plecarea asta?

— Tu ești mult prea ocupat pentru așa ceva, Mitch. De șase luni de zile tot încerc să stau de vorbă cu tine, dar pur și simplu nu mă auzi.

— Cît timp ai să lipsești, Abby?

— Nu știu; bănuiesc că depinde de starea mamei... nu, depinde de foarte multe lucruri.

— Abby, mă sperii cu vorbele astea.
— Am să mă întorc; nu știu cînd, dar îți promit că am să mă întorc; peste o săptămînă, peste o lună, nu știu. Simt nevoia să-mi clarific anumite lucruri.
— Peste o lună?
— Nu știu, Mitch. Tot ce știu este că am nevoie de puțin timp și că am nevoie să fiu lîngă mama.
— În cazul ăsta, ai grijă de tine.
— Te iubesc, Mitch.
El se mulțumi să dea ușor din cap și să o privească intens în timp ce ea ieșea din încăpere. Nici unul dintre ei nu schițase vreun gest de îmbrățișare.
La etajul al cincilea, De Vasher, chemat de urgență de unul dintre tehnicieni, asculta foarte concentrat dialogul din căști.
— Deruleaz-o încă o dată, îi ceru tehnicianului. Cînd s-a întîmplat chestia asta? Întrebă el după un timp.
— Acum două minute și paisprezece secunde în biroul de la etajul al doilea, fu răspunsul celui alt.
— La dracu', la dracu', la dracu'! Dama îl părăsește, nu-i așa? N-au zis nimic de despărțire sau de divorț pînă acum?
— Dacă ar fi zis, am fi știut imediat. S-au tot hîrîit că el e obsedat de serviciu și că nu poate să-i sufere pe părinții ei, da' de așa ceva n-au vorbit niciodată.
— Da, da, bine. Ia legătura cu Marcus și vezi dacă el a auzit ceva înainte. Verificați înregistrările, poate a trecut ceva cu vederea. Fir'ar al dracului să fie!

Abby porni spre Kentucky, dar nu ajunse niciodată acolo. Cînd fu la o oră distanță vest de Nashville, părăsi interstatala 40, luînd-o spre nord pe autostrada 13. Nu observase nimic suspect în oglinda retrovizoare, așa că, odată ajunsă în dreptul orașelului Clarksville de la granița cu Kentucky, schimbă brusc direcția pe autostrada 12. O oră mai tîrziu, Peugeot-ul roșu intra în Nashville pe șoseaua districtuală și se pierdea în aglomerația orașului.

După ce-și lăsă mașina într-una din parcurile din apropiere, Abby intră în clădirea aeroportului din Nashville. Intr-una din toaletele de la etajul întîi își scoase rochia și se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți și cu un pulover tricotat; pantofii cu toc îi schimbă cu o pereche de mocasini. Era cam răcoare pentru o asemenea ținută, dar, în fond, ea se îndrepta spre locuri mult mai calde. Își adună părul într-o coadă de cal, își puse alți ochelari de soare și părăsi respectiva încăpere, îndreptîndu-se spre poarta de îmbarcare.

Deși în lumea liberă nici o cursă a companiei Delta nu poate ocoli orașul Atlanta, Abby avu norocul să nu fie obligată să schimbe și avionul. Așteptă cuminte pe locul ei de la fereastră, privind lăsarea serii pe aeroportul aglomerat. Era nervoasă, dar încerca să nu se lase copleșită, drept pentru care comandă un pahar de vin și începu să răsfoiască un *Newsweek*.

Două ore mai tîrziu, avionul ateriza pe aeroportul din Miami. Abby traversă iute clădirea, observînd privirile pe care i le aruncau unii dintre cei aflați prin preajmă. Erau ochadele obișnuite, pline de admirație și pofticioase, și nimic altceva. Cînd ajunse la unica poartă de îmbarcare pentru cursele companiei Cayman, prezentă biletul, certificatul de naștere și permisul de conducere, așa cum i se ceruse. Pentru că locuitorii din Cayman sînt niște oameni minunați, atîta doar că nu-ți dau voie să intri la ei în țară dacă nu ți-ai cumpărat și biletul de plecare. Poftiți la noi să vă cheltuiți banii, dar plecați. Vă rugăm. Abby se așeză într-un colț al sălii de așteptare și încercă să citească ceva. Un tînr tătic însoțit de o soție foarte drăguță și de doi copilași rămăsese cu ochii lipiți de picioarele ei. Era singurul care o observase. Avionul spre Grand Cayman urma să decoleze peste o jumătate de oră.

După un început mai dificil, Avery își luă avînt și petrecu șapte ore la Royal Bank of Montreal din Georgetown. La ora cinci după-amiază, cînd în sfîrșit părăsi clădirea băncii, sala de conferințe de lîngă biroul în care lucrase era plină cu imprimante de calculator și cu prezentări de conturi, pe care le va termina mîine, evident. Ar fi avut mare nevoie de McDeere, dar condiții obiective îi ajustaseră puternic planurile de călătorie. În momentul de față, se simțea epuizat și îi era foarte sete.

Cînd ajunse la Rumheads, își cumpără o bere și merse să se așeze la o masă din curtea interioară. Exact cînd Avery trecea pe lîngă jucătorii de domino, Tammy Greenwood Hemphill de la Greenwood Services străbătu cu mers nervos, mulțimea clienților și se așeză nonșalantă la bar, urmărindu-l discret cu privirea pe Avery; se vedea de la o poștă că era bronzată artificial, și asta din cauza cîtorva pete mai închise la culoare decît restul pielii. Una peste alta, însă Tammy avea un bronz de invidiat pentru acel sfîrșit de martie. De data asta părul era de un blond cenușiu foarte cald, iar machiajul căpătase un aspect mult mai temperat. Un bikini pur și simplu artistic, de un portocaliu fosforescent, atrăgea toate privirile. Sîinii impresionanți nu dădeau voie sutienului să facă nici o cută. Bucățița de material bine întinsă peste fese nu reușea să ascundă nimic. Tammy avea patruzeci de ani și își arăta vîrsta, și cu toate astea cel puțin douăzeci de priviri flămînde îi urmăriră mișcărilor și formele în drumul ei spre bar. Așezată pe scaunul înalt, cu un pahar de sifon în față, Tammy își aprinse o țigară, fără să-l scape din ochi pe Avery.

Bărbatul făcea parte din tagma lupilor: era conștient că arată bine și examina fără nici o reținere fiecare prezență feminină din preajmă. La un moment dat se opri la o blondă apetisantă, dar tocmai cînd se pregătea de atac își făcu apariția bărbatul care o însoțea, iar Avery se văzu nevoit să se întoarcă la berea lui și la admiratul de la distanță.

Tammy comandă încă un pahar cu sifon și lămpiile și se îndreptă spre grădină. Privirea lupului se lipi de sîinii enormi, urmărindu-le fiecare tresărire.

— Locul ăsta e liber? întrebă ea.

— Da, firește! răspunse el, ridicîndu-se pe jumătate și oferindu-i un scaun. Era o clipă mare pentru el: dintre toți lupii flămînzii și pofcioși din jur, femeia îl alesese pe el. Era sigur că ar fi putut avea puicuțe mai tinere, dar în clipa aceea și în locul acela, femeia din fața lui era cea mai încinsă.

— Sînt Avery Tolar din Memphis.

— Încîntată de cunoștință. Eu sînt Libby, Libby Lox din Birmingham.

Acum ea era Libby. Avea o soră pe care o chema Libby, mama lor era Doris, iar pe ea însăși o chema Tammy. Și în condițiile astea, spera din tot sufletul să nu cumva să amestece borcanele. Pe deasupra, deși nu purta verighetă, avea în dotare și un soț al cărui nume oficial înscris în acte era Elvis; în această perioadă a anului, tipul ar fi trebuit să se afle în Oklahoma City, imitîndu-l pe King ca să cîștige un ban și agățînd adolescente înnebunite după steaua rock-ului.

— Ce te-a adus prin locurile astea? întrebă Avery.

— Pur și simplu dorința de a mă distra. Am sosit azi-dimineață și stau la Palms. Tu?

— Eu sînt avocat specializat în taxe și, mă crezi sau nu, sînt aici pentru chestiuni de serviciu. De fapt trebuie să fac mai multe călătorii pe an prin locurile astea, și-ți mărturisesc că pentru mine așa ceva e un adevărat supliciu.

— Unde locuiești?

— Firma la care lucrez are două apartamente în zona aia, răspunse el, întinzînd mîna într-o anumită direcție. E un locșor foarte drăguț.

— Drăguț, într-adevăr.

Lupul din el nu pierdu ocazia să pluseze:

— N-ai vrea să-l vezi?

— Poate ceva mai tîrziu, chicoti ea ca o puștoaică.

El îi zîmbi mulțumit: totul va fi foarte ușor de data asta. Ah, iubea la nebunie insulele astea!

— Ce vrei să bei? o întrebă.

— Gin cu apă tonică și o fărmă de lămpiile.

Cînd se întoarse de la bar, el își aduse scaunul mai aproape de al ei, în așa fel încît picioarele lor se atingeau. Sîinii ei se sprijineau confortabil de tăblia mesei și privirea lui îi învălui lacomă.

— Ești singură? era o întrebare retorică care trebuia neapărat pusă.

— Da. Dar tu?

— La fel. Ai ceva pentru astă-seară?

— Nu, nu prea.

— Foarte bine, pentru că astă-seară la ora șapte, la Palms, vor să organizeze o cină în aer liber; și au cea mai bună bucătărie marină de pe insulă. Au muzică bună, punch cu rom, tot tacîmul. Ținuta obișnuită. Ce zici?

— M-ai convins.

Se apropiară și mai mult unul de celălalt și, deodată, mîna bărbatului își făcu loc între genunchii femeii, iar cotul lui se cuibări lîngă sînul ei stîng. Își zîmbiră. "Pînă la urmă, toate

astea nu erau chiar neplăcute", își zise Tammy, dar avea treburi mult mai importante de făcut.

Apoi orchestra, numită semnificativ Barefoot Boys, își acordă instrumentele și festivalul începu. Din toate direcțiile se revărsau spre Palms valuri de amatori de muzică și mâncare bună. Localnici îmbrăcați în haine albe pregăteau mesele în timp ce mirosul de creveți fierți, de fructe de mare fripte și de rechin la grătar invadă toată plaja.

Timp de trei ore, porumbeii, pe numele lor Avery și Libby, dansară și mîncară, dansară și băură, dansară și... se înfierbîntară din ce în ce mai mult. Din clipa în care băutura puse definitiv stăpînire pe Avery, ea reveni la sifon cu lămîie. Pe la zece, cînd el se muiase detot, Libby preluă comanda și cei doi părăsiră ringul de dans, îndreptîndu-se spre apartamentul din vecinătate. El dezlănțui atacul chiar la intrare: se sărutară și se pipăiră cu lăcomie mai bine de cinci minute.

— Hai să mai bem un pahar, propuse ea, după ce intrară în apartament. Își luară paharele cu gin și apă tonică — ea și cu whisky și apă — el și ieșiră în balcon, ca să admire marea argintată de lună.

"Ținuse pasul cu el pahar după pahar, își zise Avery, așa că dacă ea putea să mai bea, el nu era să se dea bătut în fața unei femei" însă natura își ceru din nou drepturile și se văzu nevoit să dispară pentru cîteva clipe. Ea zîmbi cînd observă paharul cu whisky și apă rămas fără stăpîn. Totul devenea infinit mai simplu decît sperase. Din fișia de pînză portocalie care-i trecea printre picioare dădu la iveală un pachetel de plastic și aruncă o capsulă de narcotic în pahar.

— Dă-l peste cap, băiete, îi spuse ea cînd se întoarse în cameră. Sînt gata de culcare.

El bău pe nerăsuflăte, dar simțurile îi erau de mult amortite și nu simți gustul băuturii. Capul începu să i se clatine din ce în ce mai tare și în cele din urmă căzu cu bărbia în piept.

— Somn ușor, iubitei! zise ea mai mult pentru sine.

Doza ar fi trebuit să producă circa zece ore de somn adînc, dar cum el nu băuse chiar tot conținutul paharului, perioada se reducea doar la vreo opt ore. Reuși cu greu să-l tragă pînă în pat, îl dezbracă de șortul colorat de surf, și preț de cîteva secunde rămase cu ochii lipiți de trupul bărbătesc întins în fața ei; apoi îl înveli bine cu păturile și îl sărută ușor pe obraz.

Pe comoda din cameră văzu două legături care adunau unsprezece chei. Pe holul dintre bucătărie și livingul ce dădea spre plajă găsi misterioasa ușa încuiată despre care povestise Mitch. Atunci, în noiembrie, cînd fusese aici, el măsurase cu pasul fiecare încăpere din apartament și apreciasse că cea aflată dincolo de ușa încuiată trebuie să aibă cam cinci metri pe cinci. Ceea ce dădea de bănuit era tocmai ușa din metal masiv, bine încuiată, pe care stătea scris DEPOZIT; era singura ușa etichetată din apartament. Pe un inel erau adunate o cheie de Mercedes, două chei pentru Bendini Building, o cheie de la casă, două chei de la apartament și o cheie de la birou. Cheile de pe cel de-al doilea inel nu erau marcate; abia cea de-a patra fu cea potrivită. Își ținu respirația și răsuci cheia în broască: nici un șoc electric, nici o sonerie, nici un fel de sistem de alarmă. Mitch îi spusese să aștepte cinci minute după ce va descuria și, dacă nu se întîmplă nimic în astea cinci minute, atunci poate să aprindă lumina.

Așteptă zece minute lungi și apăsătoare. Mitch bănuia că apartamentul A era destinat asociaților și clienților de încredere ai firmei, în timp ce apartamentul B era folosit de angajații obișnuiți și de alte persoane plasate sub supraveghere permanentă. De aceea spera ca, în primul caz, încăperile să nu fie burdușite cu microfoane, camere de luat vederi și sisteme de alarmă. După ce se scurseră cele zece minute, Tammy deschise ușa larg și aprinse lumina; așteptă din nou cîteva secunde, dar nu se întîmplă nimic. Era o încăpere pătrată, de aproximativ cinci pe cinci, în care se aflau douăsprezece fișete din material neinflamabil și nimic altceva. Se apropie încetîșor de unul din ele și trase de sertarul de sus; nu era încuiat.

Stinse lumina, închise ușa și se întoarse în dormitorul unde Avery, căzut într-un somn adînc, sforăia îngrozitor. Era zece și jumătate; în următoarele opt ore, trebuia să lucreze într-un ritm nebunesc ca să termine pînă a doua zi dimineață, la șase.

Trei serviete stăteau cumînți într-un colț. Tammy le luă în brațe, stinse lumina și ieși în stradă. Mica parcare era pustie la ora aceea; o alee cu pietriș ieșea în șosea, trotuarul mărginit de gard viu se oprea în dreptul gardului de scînduri albe care delimita proprietatea. Poarta dădea spre un gorgan mititel acoperit de iarbă, dincolo de care se ridica Palms.

Drumul de la apartament pînă la Palms fusese scurt, dar cînd ajunse la ușa camerei 188, servietele cîntăreau parcă de două ori mai mult decît la plecare. Tammy transpirase

toată cînd bătu la ușă. De la fereastra camerei se vedea piscina, dar nici măcar un centimetru de plajă.

Abby deschise iute ușa, luă servietele și le așeză pe pat.

— Ai avut ceva probleme?

— Deocamdată, nu. Cred că tipul e mort pentru multă vreme.

Tammy își șterse fața cu un prosop, apoi își desfăcu o cutie de Coca-Cola.

— Unde l-ai lăsat? întrebă Abby fără să zîmbească.

— În pat. Cred că avem la dispoziție opt ore, pînă dimineată la șase.

— Ai reușit să intri în camera aceea? întrebă Abby în timp ce îi dădea celeilalte o pereche de pantaloni scurți și o cămașă largă de bumbac.

— Da, am intrat și am dat de vreo duzină de fișete mari, neîncuiate. Mai erau și cîteva cutii de carton, însă nimic important.

— O duzină de fișete spui?

— Exact, din alea înalte pentru dosare de dimensiuni oficiale. Să știi că numai dacă avem noroc terminăm pînă la șase.

În camera de motel cu un singur pat, canapeaua, măsuța pentru cafea și patul îngust și scurt fuseseră împinse lîngă perete; în mijlocul camerei trona acum un copiator Canon 8580 cu alimentare automată. Era închiriat de la Island Office Supply la un preț de speculă — trei sute de dolari pentru douăzeci și patru de ore. Era cel mai nou și cel mai mare copiator de pe insulă, li se explicase și proprietarul nu prea era încîntat să se despartă de el pentru o perioadă atît de scurtă. Abby reușise totuși să-l vrăjească pe respectivul proprietar, înșirînd bancnotele de o sută de dolari pe birou. Lîngă pat așteptau cumînți două cutii cu hîrtie de copiat, adică zece mii de coli.

Cele două femei deschiseră prima servietă și extraseră șase dosare subțirele. Tammy desfăcu clamele și începu să scoată documentele din primul dosar.

— Mitch zice că sînt foarte tipicari cu așezarea hîrtilor în dosar. Zice că avocații au un al șaselea simț cu care își dau imediat seama dacă o secretară sau un funcționar a umblat prin hîrtii. Așa că trebuie să fim foarte atente și să lucrăm încet. După ce copiem un document, trebuie să avem grijă să prindem clamele exact pe urmele vechi. E plictisitor și obositor, dar n-avem ce face.

Datorită alimentării automate, copierea unui document de zece pagini le luă doar opt secunde.

— Merge repede, observă Tammy.

Terminară prima servietă în douăzeci de minute. Tammy îi dădu lui Abby cele două legături de chei, apoi luă două serviete Samsonite absolut noi și se întoarse în apartamentul unde îl lăsase pe Avery.

Abby ieși la rîndul ei, se urcă în Nissan-ul Stanza închiriat de Tammy și se îndreptă spre oraș. La două cvartale distanță de impunătoarea Swiss Bank Building, pe o străduță îngustă mărginită de case bine îngrijite, bătu la ușa singurului lăcătuș de pe insula Grand Cayman. Sau cel puțin singurul pe care reușise să-l găsească fără să ceară ajutorul cuiva. Era o casă verde cu ferestre deschise, înconjurată de o dungă albă.

Lăsă mașina în stradă și merse prin nisip pînă la mica verandă unde lăcătușul și vecinii lui se cîsteau cu ce aveau la îndemînă și ascultau Radio Cayman. Se transmitea reggae autentic, adevărate bijuterii din aur masiv. La sosirea ei discuția încetă, dar nimeni nu se ridică în picioare. Era aproape unsprezece noaptea. Tipul îi spusese că putea să facă totul în atelierul din spatele casei, că cerea un preț modest și că voia o sticlă de Myers's Rum drept avans.

— Domnule Dantley, te rog să mă ierți că am întîrziat. Uite, ți-am adus un mic dar, zise ea întinzîndu-i o sticlă de rom.

Domnul Dantley apără în lumină, luă sticla și începu să o studieze atent; apoi exclamă:

— Băieți, e o sticlă de Myers's.

Deși nu pricepea nici un cuvînt din ceea ce-și spuneau, pentru Abby era clar că erau cu toții foarte interesați de sticla cu pricina. Dantley lăsă romul în grija prietenilor lui și o conduse pe Abby în micul atelier din spatele casei plin cu tot felul de unelte și de mașinării. În jurul singurului bec spînzurat de tavan bîzîiau sute de țînțari atrași de lumina galbenă și chioară. Abby îi întinse lui Dantley cele unsprezece chei pe care acesta le înșiră cu grijă pe bancul de lucru.

— E treabă ușoară, zise el fără să o privească.

Deși fusese găsit bînd aproape de miezul nopții, Dantley părea stăpîn pe sine și totul fu gata în doar douăzeci de minute.

— Mulțumesc, domnule Dantley. Cît îți datorez?
— Un dolar de bucată, zise el trăgănînd cuvintele.
Abby îi întinse repede banii și plecă.

Tammy umplu cele două serviete cu tot ceea ce găsi în primul sertar al primului fișet. Douăsprezece fișete cu cîte cinci sertare fiecare însemnau șaiszeci de drumuri între apartament și copiator, în opt ore. Se puteau face greu, dar se puteau face. Mitch le spusese să copieze tot: dosare, carnete de însemnări, imprimante de calculator; nu știa prea bine ce caută, așa că era mai bine să copieze tot.

Stinse lumina și dădu o fugă pînă în dormitor să vadă ce mai face amantul casei. Dormea dus și sforăia cu cîteva note mai jos.

Cele două serviete Samsonite se îngreunaseră și brațele o dureau cumplit cînd bătu la ușa camerei 188. Era abia primul drum din cele șaiszeci și își zise că nu va fi în stare să ducă totul la bun sfîrșit. Abby nu se întorsese încă, așa că așeză conținutul servietelor pe pat Bău o înghițitură de Coca-Cola și plecă din nou. Sertarul numărul doi era identic cu primul, începu să transpire abundent și să gîfîie din greu. "Astea-s alea patru pachete pe zi", își zise ea, jurîndu-și să reducă rația de țigări la doar două pachete pe zi, ba poate chiar la un singur pachet. Repede pînă în dormitor să mai verifice o dată. Dar marele bărbat nici măcar nu apucase să respire de la ultima ei plecare.

Copiatorul bîzîia ușor cînd ajunse din nou la motel. Abby tocmai terminase de copiat conținutul celei de-a doua serviete și se pregătea să o înceapă pe a treia.

— Ai cheile? întrebă Tammy.

— Da, n-a fost nici o problemă. Ce mai face omul nostru?

— Ha, dacă n-ar merge copiatorul ăsta, ai putea să-i auzi de aici sforăitul, răspunse Tammy, apoi înșiră totul pe pat, își șterse fața cu un prosop și plecă spre locul cu fișetele.

Abby termină și documentele din cea de-a treia servietă și alese un nou teanc de hîrtii; se mișca deja cu siguranța și iuțeala unui funcționar încercat. Tammy se întoarse din cea de-a treia călătorie cu răsufierea tăiată și cu stropi de sudoare picurîndu-i de pe nas.

Sertarul numărul trei, raportă ea. Tot mai sforăie.

— Umplu servietele cu documentele din primul sertar, își trase puțin sufletul, își trecu repede prosopul pe față și o luă iar din loc. De acum înainte, pentru tot restul nopții, servietele nu vor mai fi nici o clipă goale.

La miezul nopții, Barefoot Boys cîntară ultima melodie și Palms se pregăti de culcare. Bîzîitul ușor al copiatorului nu trecea dincolo de pereții camerei 188. Ușa era încuiată, draperiile acopereau complet ferestrele, toate luminile erau stinse, cu excepția lămpii de la capătul patului. Nimeni nu o observă pe doamna obosită și scăldată în sudoare care tot intra și ieșea din camera aceea, cărînd mereu aceleași două serviete Samsonite.

Cînd ceasul bătu miezul nopții, renunțară și să-și mai vorbească; erau mult prea obosite, prea ocupate și prea speriate pentru a mai face conversație și oricum nu mai rămăsese nimic de raportat, în afară de mișcările în pat ale lui "iubitei". El însă dormea dus. Tammy intra să-l vadă de fiecare dată cînd se întorcea în apartament, întrebîndu-se mereu ce ar face dacă el s-ar trezi brusc și ar sări pe ea. În buzunarul șortului ascunsese un tub cu spray paralizant pentru cazul în care situația ar fi evoluat în așa fel încît fuga s-ar fi dovedit absolut necesară. Mitch nu prea dezvoltase subiectul ăsta; îi spusese doar să folosească sprayul și pe urmă să fugă cît o țin picioarele, strigînd "Viol"!

După douăzeci și cinci de drumuri dus-întors între motel și apartament, Tammy se convinse că vor mai trece cîteva ore bune pînă ca el să-și recapete judecata. Îi era de ajuns că trebuia să alerge de colo-colo, încărcată ca un animal de povară, dar să mai și urce cele paisprezece trepte pînă în dormitor ca să-l verifice pe Casanova. Așa că se hotărî să-l verifice o dată la două drumuri, apoi o dată la trei.

Pe la ora două dimineață, reușiseră să copieze conținutul a cinci fișete. Făcuseră peste patru mii de exemplare și patul din camera de motel era plin cu teancuri ordonate de documente. Foile lor erau înșirate de-a lungul peretelui de lîngă canapea, aranjate în șapte șiruri identice, înalte cam pînă în dreptul taliei.

Hotărîră să se odihnească un sfert de oră.

Cînd ceasul arată ora cinci și jumătate, prima geană de soare apăru la răsărit și cele două femei uitară de oboseală. Abby își accelera ritmul mișcărilor, sperînd din suflet ca aparatul să nu se ardă. Tammy își masă ușor gambele pline de cîrcei, apoi porni iute

Înapoi, spre apartament. Pierduse șirul drumurilor astea de noapte și oricum trebuia să se oprească un timp, pentru că el s-ar putea să o aștepte.

Deschise ușa și, ca de obicei, merse direct în încăperea-depozit; tot ca de obicei, așeză cele două serviete pline pe podea, apoi urcă în dormitor. Ceea ce văzu o îngheță de-a dreptul: Avery stătea pe marginea patului privind țintă fereastra. Când o auzi intrînd, se întoarce cu fața spre ea; avea ochii umflați și împăienjeniți și o privire amenințătoare.

Tammy își descheie instinctiv șortul kaki și îl lăasă să alunece pe podea.

— Bună, băiatule, îl salută ea, încercînd să respire normal și să se poarte ca o tovarășă de petrecere. Se apropie de pat și adăugă: Te-ai trezit cam devreme. Ce-ar fi să mai dormi puțin?

El își întoarce privirea la fereastră fără să scoată un cuvînt. Tammy se așeză lîngă el, pe marginea patului, și-l mîngîie pe coapsă; își lăasă mîna să alunece între coapse și pe picior în sus, dar el nu avu nici o reacție.

— Te-ai trezit? îl întrebă ea.

Nici un răspuns.

— Avery, spune-mi ceva, puiule. Hai să mai dormim puțin că afară e întuneric.

El căzu înapoi pe pernă și mormăi ceva. În sfîrșit, închise ochii. Ea îi ridică picioarele în pat și îl înveli cu pătura. Stătu lîngă el vreo zece minute și cînd sforăitul atinse din nou intensitatea inițială, își puse repede șortul și o luă la fugă spre Palms.

— Abby, s-a trezit, Abby! dădu ea raportul cuprinsă de panică. S-a trezit și pe urmă a adormit din nou.

Abby se opri din lucru și o privi cu atenție. Amîndouă își întoarseră privirile spre patul plin de documente necopiate.

— OK. Fă un duș, zise Abby pe un ton rece, apoi mergi lîngă el în pat și așteaptă.

Încuie ușa de la depozit și dă-mi un telefon cînd se va trezi și va fi în baie. În timpul ăsta, eu voi copia ce a mai rămas, iar de mutat vom încerca să mutăm totul după plecarea iui.

— E o mișcare teribil de riscantă.

— Totul e teribil de riscant, așa că șterge-o.

Cinci minute mai tîrziu, Tammy/Doris/Libby cea cu bikiniul portocaliu făcu un nou drum pînă la apartament; de data asta însă nu mai ducea nici o servietă. Încuie ușa de la intrare și ușa depozitului, după care urcă în dormitor. Își scoase sutienul și se strecură în așternut.

În primul sfert de oră, sforăitul de lîngă urechea ei o împiedică să adoarmă, dar se obișnuie imediat și fu gata să ațipească. Cînd își dădu seama, se așeză în capul oaselor, încercînd din răsuputeri să rămînă trează. O speria faptul că era în pat, alături de un bărbat gol, care ar ucide-o dacă ar ști. Dar trupul ei obosit se relaxă din nou și nu se mai putu împotrivi somnului.

"lubitel" ieși din comă fix la nouă și trei minute. Gemu tare și se rostogoli pînă la marginea patului. Deschise încet-încet pleoapele și lumina strălucitoare a soarelui îl făcu să geamă și mai tare. Capul îi cîntărea zeci de kilograme și se bălăbănea într-un mod ciudat, de la dreapta la stînga, făcînd să se clatine violent creierul din interior. Inspiră adînc și simți aerul proaspăt pătrunzîndu-i cu un scrîșnet în tîmple. Apoi atenția îi fu atrasă de mîna lui dreaptă; încercă să o ridice, dar creierul refuza să dea comanda. În cele din urmă reuși să o ridice încet, foarte încet, și încercă să o privească mai întîi cu ochiul drept, apoi și cu cel stîng. Observă ceasul. Privi cadranul peste treizeci de secunde pînă reuși să *priceapă* semnificația cifrelor. Nouă și cinci. La dracu' ! Trebuia să fie la bancă la ora nouă! Gîndul acesta îl făcu să geamă din nou. Apoi, memoria îi reveni brusc: femeia aceea!

Îi simți toate mișcărilor și îi auzi toate mîrîielile, dar rămase nemișcată și cu ochii închiși. Se rugă la Dumnezeu să nu-l lase să o atingă. Îi simțea privirea lipită de trupul ei.

Pentru acest zurbagiu și "băiat rău" de carieră mahnireală era ceva obișnuit, dar așa ceva nu i se mai întîmplase. Privea intens chipul femeii, încercînd să-și amintească cît de bună fusese, pentru că indiferent de mahnireală, reținuse întotdeauna calitățile femeilor cu care se culcase. O mai privi un timp, apoi renunță să mai încerce.

— La dracu'! exclamă, încercînd să meargă. Dar picioarele, parcă pline cu plumb, refuzau să-l asculte. Își adună toată puterea de care era în stare și rămase sprijinit de ușa care dădea în balcon.

Baia se afla la cîțiva pași, drept pentru care se hotărî să meargă într-acolo, biroul și comoda ajutîndu-l să-și atingă ținta.

Ea se răsuci cu fața spre balcon și îl simți așezîndu-se alături, pe pat.

— Libby, trezește-te, zise el scuturînd-o ușor de umăr. Trezește-te, dragă, insistă el ca

un adevărat gentleman.

Îi dăruie cel mai frumos zîmbet de care era în stare, un zîmbet de "a doua zi dimineată", satisfăcut și plin de promisiuni. Zîmbetul lui Scarlett O'Hara din dimineata care a urmat nopții aceleia de pomină petrecută în brațele lui Rhett Butler.

— Ai fost grozav, băiete, gînguri ea.

În ciuda durerii și a senzației de greață, în ciuda plumbului din picioare și a capului greu cît o bilă de bowling, se simți plin de mîndrie la auzul acestor cuvinte. Femeia fusese impresionată. Și deodată își aminti că fusese într-adevăr grozav noaptea trecută.

— Libby, am dormit prea mult. Trebuie să plec la serviciu, că sînt deja în întîrziere.

— Nu prea ai chef, hm? chicoti ea, rugîndu-se în sinea ei ca bărbatului să nu-i vină totuși cheful.

— Nu, acum nu. Ce-ai zice însă de diseară?

— Voi fi aici, băiete.

— Bun. Acum trebuie să fac un duș.

— Trezește-mă și pe mine cînd ai terminat.

El se ridică mormăind și se încuie în baie. Atunci ea luă telefonul și o sună pe Abby.

— Acum e-n baie.

— Tu ești bine?

— Da, sînt OK. Să știi că și dacă ar fi vrut n-ar fi putut să facă nimic.

— De ce a durat atît?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuiește ceva?

— Nu. Nu-și amintește nimic din noaptea trecută. Acum cred că se luptă cu mahmureala.

— Cît mai stai acolo?

— Am să-i dau un pupic de la revedere cînd va ieși din baie. Asta înseamnă încă zece-cincisprezece minute.

— OK. Dar grăbește-te.

Tammy așeză telefonul în furcă și reveni la locul ei în pat. În mansarda de deasupra bucătăriei, magnetofonul se opri cu un clinchet.

La zece și jumătate erau gata de ultimul asalt asupra apartamentului. Marfa fusese împărțită în trei părți egale și urmau trei raiduri îndrăznețe, în plină zi. Parcarea din fața apartamentelor era încă pustie, iar pe șosea circulația era încă redusă.

Cheia cea nouă era perfectă și Tammy pătrunse fără probleme în apartament. Cheia de la depozit se potrivi și ea, așa că cinci minute mai tîrziu Tammy părăsi zona.

Următoarele două drumuri fură la fel de rapide și de lipsite de evenimente neașteptate. Înainte să părăsească definitiv depozitul, Tammy se uită cu atenție în jur: totul era în ordine, exact ca la început. În sfîrșit, încuie apartamentul și duse cele două serviete Samsonite înapoi în camera ei.

O oră întreagă cele două femei stătură întinse una lîngă alta în pat și rîseră în hohote de Avery și mahmureala lui.

Totul se terminase, iar ele erau autoarele unei crime perfecte. "Iubitei" fusese și el participant ignorant, dar plin de inițiativă. Fusese ușor, hotărîră ele în cele din urmă.

Micul munte de probe materiale intră în unsprezece cutii și jumătate. La două și jumătate, un localnic cu capul acoperit de o pălărie de paie bătu la ușă, anunțîndu-le că fusese trimis de Cayman Storage. Prima cutie fu dusă îngrozitor de încet pînă la dubita oprită în fața motelului. Ca toți localnicii, șoferul dubitei se mișca după timpul din Cayman. "Nu-i nici o grabă, mon".

Se ținură după el pînă la un depozit din oraș. Acolo, Abby verifică încăperea propusă și plăti cu banii jos chiria pentru trei luni.

Wayne Tarrance se așeză pe ultimul rînd de scaune al autobuzului Greyhound care făcea cursa de unsprezece și patruzeci Louisville-Indianapolis-Chicago. Era vineri seara și autobuzul era aglomerat. Plecaseră de o jumătate de oră din Kentucky și deja avea convingerea că ceva nu era în regulă. De treizeci de minute nici un semnal, nici un cuvînd

de nicăieri. Să fi greșit autobuzul? Să se fi răzgândit McDeere? Să se fi întâmplat lucruri neașteptate? Scaunul se afla chiar deasupra motorului și abia acum Wayne Tarrance, de felul lui din Bronx, înțelese de ce obișnuirii curselor Greyhound se luptau să obțină scaunele din spatele șoferului. Simțea vibrațiile motorului până în fundul creierului. Treizeci de minute. Nimic.

Ușa toaletei se deschise brusc și mirosul atât de cunoscut năvăli în autobuz. Tarrance deveni brusc interesat de cele ce se întâmplau pe autostradă. Răsărită de niciunde, ea se strecură pe locul de la margine și își dresе glasul. Tarrance tresări puternic și întoarse capul. O mai văzuse, cu siguranță, undeva.

— Sînteți domnul Tarrance?

Purta blue-jeans, un pulover verde și teniși albi; ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare.

— Da. Dar dumneata cine ești?

— Abby McDeere, răspunse ea strîngîndu-i cu putere mîna.

— Bine, da' îl așteptam pe soțul dumitale.

— Știu, numai că el s-a hotărît să nu mai vină și prin urmare iată-mă pe mine.

— Păi, ăă, eu vroiam să stau de vorbă cu el.

— Poate, numai că el m-a trimis pe mine. Așa că luați-mă drept agentul lui, să zicem.

Tarrance renunță la revista pe care o răsfoise din cînd în cînd și se întoarse spre fereastră.

— Unde este soțul dumitale?

— De ce este atât de important să știți lucrul ăsta, domnule Tarrance? Doar ne-am întîlnit aici ca să discutăm afaceri, nu altceva.

— Bine, bine. Atunci vorbește încet și fii atentă: dacă vine cineva pe interval, ia-mă de mîină și nu mai spune nici un cuvînt. Poartă-te ca și cum am fi căsătoriți sau ceva de genul ăsta. OK? Bun; ei și-acum, domnul Voyles — știi cine este domnul Voyles?

— Știu tot, domnule Tarrance.

— Foarte bine. Deci domnul Voyles este pe cale să scoată scînteii pentru că nu avem încă dosarele lui Mitch. Dosarele cele bune. Dumneata înțelegeți de ce sînt dosarele astea atât de importante pentru noi, nu-i așa?

— Cum să nu?!

— Prin urmare, noi vrem dosarele de care ți-am spus.

— Iar noi vrem un milion de dolari.

— Da, doar așa a fost înțelegerea. Dar mai întîi trebuie să primim dosarele.

— Ba nu este asta înțelegerea. Domnule Tarrance, înțelegerea a fost ca să ne primim milionul de dolari exact acolo unde vrem noi și abia după aceea vă dăm dosarele.

— Adică nu aveți încredere în noi?

— Chiar așa, nu avem încredere în voi, nici în Voyles, nici în nimeni altcineva. Banii vor fi depuși prin transfer telegrafic într-un anumit cont într-o bancă din Freeport, Bahamas. Cei de acolo ne vor anunța imediat și noi vom transfera din nou toată suma într-o altă bancă. În clipa în care vom avea banii acolo unde dorim, dosarele vor fi ale voastre.

— Și dosarele astea unde le țineți?

— Într-un minidepozit din Memphis. Sînt cincizeci și nouă de dosare așezate frumos în cutii, așa cum trebuie. Veți vedea că are să vă placă. Pentru că lucrăm foarte îngrijit.

— "Lucrăm"? Vrei să spui că ai văzut și dumneata documentele alea?

— Bineînțeles. L-am ajutat să le pună în cutii. Și pot să vă spun că în cutia numărul opt veți da peste niște surprize.

— Bun, am înțeles. Despre ce este vorba?

— Mitch a reușit să copieze trei din dosarele lui Avery Tolar care par destul de dubioase. Două sînt despre o companie, Dunn Lane Ltd., despre care știm că este de fapt o corporație controlată de Mafia și înregistrată în Insulele Cayman. A fost înființată în 1986 cu un capital inițial de zece milioane de dolari murdari. Dosarele conțin două proiecte de construcții finanțate de corporație și sînt absolut fascinante.

— De unde știți că a fost înregistrată în Caymane? Și cum ați aflat de cele zece milioane? Doar așa ceva nu este scris în dosarele alea.

— Ai dreptate, așa ceva nu este scris acolo. Avem și alte dosare.

Tarrance rumegă pe parcursul a șase mile știrea despre celelalte dosare. Era clar că nu avea să pună mîna pe ele mai înainte ca cei doi McDeere să își primească primul milion. Renunță să mai insiste.

— Nu sînt sigur însă că vom putea trimite banii conform dorinței voastre fără să primim întîi dosarele.

Era un bluf atît de evident încît Abby îl descifră imediat și zîmbi.

— Domnule Tarrance, chiar trebuie să jucăm toată comedia asta? Ar fi mult mai bine să terminați cu hărțuiala și să ne dați banii.

Un tip care aducea a student străin, probabil arab, venea agale pe interval, îndreptîndu-se spre toaletă. Tarrance înțepeni pe scaun, cu privirea lipită de fereastră. Abby însă îl ținea de braț ca o adevărată logodnică. De dincolo de ușă, apa se auzi curgînd cu zgomot de cascadă. .

— Cît de repede putem face schimbul? întrebă Tarrance.

— Păi, dosarele sînt gata. Cît de repede puteți face rost de un milion?

— Putem să-l strîngem și mîine.

— Bun. Atunci fiți atent: astăzi este vineri. Marțea viitoare, la ora zece dimineața, ora din Bahamas, transferați telegrafic un milion de dolari din contul vostru de la Chemical Bank din Manhattan într-un anumit cont de la Ontario Bank din Freeport. Un transfer absolut legal, care nu vă va lua mai mult de cincisprezece secunde.

— Și ce se va întîmpla dacă nu avem un cont la Chemical Bank, în Manhattan? întrebă Tarrance încruntat, după ce o ascultase plin de încordare pe Abby.

— A, dacă nu știți nimic despre contul ăsta, veți afla cu siguranță de el luni și sînt sigură că aveți pe cineva la Washington care să rezolve un simplu transfer telegrafic.

— Bineînțeles că avem.

— Perfect.

— Dar, spune-mi, de ce Chemical Bank?

— Astea sînt ordinele lui Mitch, domnule Tarrance. E bine să aveți încredere în el pentru că știe ce face.

— Hm, văd că Mitch a lucrat bine și acasă.

— Întodeauna lucrează bine și acasă. Și-apoi ar mai fi ceva: nu uitați că este mai inteligent decît dumneavoastră.

Tarrance pufni, dar se prefăcu amuzat de ultima ei remarcă. O bucată de vreme nici unul nu mai scoase o vorbă; fiecare răsucea în minte alte întrebări și posibile răspunsuri.

— OK, zise Tarrance ca pentru sine. Și totuși, cînd vom primi dosarele alea?

— Noi vom fi anunțați imediat de sosirea banilor la Freeport. În consecință, miercuri dimineață, înainte de zece și jumătate, veți primi la biroul dumneavoastră din Memphis un pachet Federal Express însoțit de un bilet și de cheia de la un minidepozit.

— Deci pot să-i spun domnului Voyles că pînă miercuri după-amiază vom avea dosarele?

Abby ridică din umeri fără să-i răspundă, iar Tarrance își dădu seama că pusese o întrebare prostească. Așa că se gîndi repede la una mult mai bună.

— Nu crezi că vom avea nevoie de numărul contului din Freeport?

— Fiți liniștit, am să vi-l dau atunci cînd autobuzul se va opri.

Așadar, epuizaseră toate detaliile. Tarrance reîncepu să răsfoiască paginile cărții, prefăcîndu-se că citește.

— Nu te ridică încă, zise el.

— Mai aveți vreo întrebare?

— Da. Ai putea să îmi mai spui ceva despre celelalte dosare de care ai amintit?

— Firește.

— Ei bine, unde se află dosarele astea?

— Asta-i o întrebare bună. După cum mi s-a explicat mie, mai întîi primim rata următoare de o jumătate de milion, mi se pare, pentru probele care să vă permită obținerea inculpărilor. Dosarele de care am pomenit sînt legate de ultima rată.

— Vrei să spui că ați obținut deja, ăă, dosarele cele murdare? întrebă Tarrance.

— Să zicem că avem cam tot ce ne trebuie. Și, da, avem și ceva dosare murdare.

— Unde le țineți?

— Vă asigur că nu sînt împreună cu cele curate în minidepozitul de care v-am vorbit, zise ea zîmbind și bătîndu-l ușor pe braț.

— Dar le aveți, nu-i așa?

— Să zicem. Ați vrea să vedeți cîte ceva, ca să vă convingeți?

— Fără îndoială, spuse el, privind-o drept în ochi și închise cartea respirînd adînc.

— Mi-am închipuit eu. Ei bine, Mitch zice că vă va da și cîteva documente despre Dunn Lane Ltd., copii după registre bancare, documente de constituire a corporației, minute, hotărîri de uz intern, liste de funcționari și de acționari, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, scrisori trimise de Nathan Locke lui Joey Morolto, în sfîrșit, sute de chestii de-astea care vă vor face să uitați pînă și de somn. E o marfă absolut minunată și

Mitch susține că s-ar putea să obțineți doar din asta cel puțin treizeci de inculpări.

Tarrance îi sorbea fiecare cuvânt, convins că spune adevărul.

— Și eu când pot s-o văd? întrebă el cu voce scăzută, dar plină de nerăbdare.

— Atunci când Ray nu va mai fi în închisoare. Face parte din înțelegeră, dacă vă mai amintiți.

— A, da, Ray.

— A, da. El, Ray, trebuie să iasă de acolo, domnule Tarrance. Altfel vă puteți lua adio de la firma Bendini. Mitch și cu mine ne vom lua milionul nostru amărit și ne vom pierde în noapte.

— OK, OK, problema e în studiu.

— Ar fi mai bine să ajungeți odată la rezolvare.

Era mai mult decât o amenințare și el știa lucrul acesta. Renunță să mai adauge ceva și-și reluă cartea. Atunci, Abby scoase din buzunar o carte de vizită oficială a firmei Bendini, Lambert & Locke pe spatele căreia scrisese numărul contului — 477 DL-19584, Ontario Bank, Freeport — și o lăsă să cadă pe cartea lui Tarrance.

— Acum am să mă întorc la locul meu din spatele șoferului, departe de motorul ăsta îngrozitor. Ne-am înțeles pentru marțea viitoare?

— Nici o problemă, mon. Cobori la Indianapolis?

— Da.

— Păi, unde mergi?

— Acasă, la părinții mei, în Kentucky. Mitch și cu mine ne-am despărțit, explică ea, apoi dispăru.

Tammy aștepta la una din cozile lungi și înnebunitoare din vama aeroportului din Miami. Purta pantaloni scurți, sandale, o bluză scurtă pînă în talie, ochelari de soare și o pălărie de paie care o făceau să semene cu droaia de turiști obosiți care se întorceau acasă, lăsînd în urmă plajele înecate de soarele Caraibelor. În fața ei, doi tineri proaspăt căsătoriți cărau o mulțime de sacoșe cu lichioruri și parfumuri duty-free și se certau îngrozitor. În spatele ei se aflau două valize de piele Hartman absolut noi; erau burdușite cu suficiente documente și dosare care să aducă pe banca acuzaților vreo patruzeci de avocați. Patronul ei, tot avocat de meserie, îi sugerase să cumpere niște valize cu roțițe ca să le care mai ușor. Evident, avea cu ea și o valijoară cu cîteva haine și o periută de dinți, în așa fel încît să nu dea de bănuț.

După o oră de cînd se așezase la rînd, Tammy ajunsese în fața vameșului.

— Ceva de declarat? întrebă acesta într-o engleză stricată și cu voce răstită.

— Nu! răspunse ea pe un ton la fel de răstit.

— Acolo ce este? întrebă el, indicînd cu privirea valizele de piele.

— Hîrtii.

— Hîrtii?

— Da, hîrtii.

— Ce fel de hîrtii?

"Hîrtie igienică, fu ea tentată să răspundă; mi-am petrecut concediul bătînd Caraibele și strîngînd hîrtie igienică."

— Documente juridice, porcării de felul ăsta. Sînt avocat.

— Bine, bine, zise el și trase fermoarul valijoarei. OK. Următorul.

Un hamal încărcă cele două valize într-un cărucior.

— Cursa Delta 282 spre Nashville, poarta 44, sala de așteptare B, îi spuse ea și îi întinse o bancnotă de cinci dolari.

Tammy sosi la Nashville sîmbătă, la miezul nopții. Cînd ajunsese în suburbia Brentwood, își lăsă broșcuța în parcare, pe locul rezervat, apoi tîrî cu chiu cu vai cele două valize Hartman în apartamentul de două camere pe care îl închinase mai de mult.

În cameră nu era nici un fel de mobilă, cu excepția unei canapele pliante. Desfăcu valizele în dormitor și se apucă imediat să sorteze și să aranjeze hîrțile. Mitch voia lista tuturor documentelor, a registrelor bancare, a corporațiilor. Îi spusese că, într-o zi, va arunca o privire rapidă prin tot ce era acolo, așa că încărcătura trebuia pusă în ordine.

Inventarul îi luă două ore. După trei călătorii de cîte o zi în Grand Cayman, camera era pe cale să se umple. Luni urma să plece din nou.

Avea senzația că în ultimele două săptămîni nu apucase să doarmă mai mult de trei ore. Dar Mitch îi spusese că problema era urgentă, o chestie de viață și de moarte.

Tarry Ross, alias Alfred, se așează în colțul cel mai întunecat din holul hotelului Washington Phoenix Park. Știa că întâlnirea va fi extrem de scurtă. Sorbindu-și cafeaua își promise să nu aștepte mai mult de cinci minute. Ceașca începu să tremure nestăpinit când încercă să o ducă la buze și cafeaua se vărsă pe masă. Încercă disperat să nu privească în jur. Așteptă. Oaspetele răsări de niciunde și se așeză alături, cu spatele la perete. Numele lui era Vinnie Cozzo și făcea parte din Familia Palumbo; un gangster din New York.

Vinnie observă și ceașca tremurătoare și cafeaua vărsată.

— Liniștește-te, Alfred. E destul de întuneric aici.

— Ce vreți? ŝuieră Alfred.

— Păi aș vrea ceva de băut.

— N-am timp pentru așa ceva. Trebuie să plec.

— Potolește-te, Alfred. Calmează-te, prietene. Nu-s nici măcar trei persoane aici.

— Ce vreți? ŝuieră acesta din nou.

— Doar o informație și-aia mică.

— Da' știți că are să vă coste.

— Ca-ntotdeauna, nu? remarcă Vinnie, care comandă un pahar cu rom și apă unui chelner ce-și făcuse apariția în preajma lor.

— Spune-mi ce mai face prietenul meu, Denton Voyles? Întrebă Vinnie.

— Ia mai pupă-mă, Cozzo! Să știi că plec, nu mai stau o clipă.

— OK, prietene. Calmează-te. Am nevoie doar de niște informații.

— Atunci spune repede ce vrei, zise Alfred, măturînd holul cu privirea. Ceașca lui era aproape goală, mai toată cafeaua zăcînd împrăștiată pe masă.

Chelnerul aduse comanda și Vinnie bău tacticos.

— Avem o mică problemă în Memphis. Și pe cîtiva din băieți i-a cam luat grija. Ai auzit vreodată de firma Bendini?

Alfred clătină instinctiv din cap: nu. Întotdeauna trebuie să spui "nu" prima dată. Apoi, după ce ai făcut săpături atente, poți să revii cu un raport micuț și drăguț și să spui da. Da, auzise de firma Bendini și de clientul lor nemaipomenit. Operațiunea Laundromat. Chiar Voyles găsisese numele și era foarte mîndru de imaginația lui creatoare.

Vinnie luă încă o înghițitură de rom și continuă:

— Uite despre ce este vorba. La Memphis e un tip pe nume McDeere, Mitchell McDeere, și tipul ăsta este angajatul firmei Bendini. Noi îl bănuim pe McDeere ăsta că e-n combinație cu oamenii voștri. Înțelegi ce vreau să spun? Noi credem că tipul vinde informații despre firmă federalilor. Vrem să știm dacă este adevărat, atîta tot.

Alfred ascultă fără să clipească, deși nu-i era ușor. Era la curent chiar și cu grupa sanguină a lui McDeere, ba știa și care este restaurantul preferat al avocatului. Mai știa că McDeere vorbise cu Tarrance de vreo șase ori pînă acum și că a doua zi, marți, McDeere va deveni milionar. Pentru el, informația aceea era o nimica toată.

— Să văd ce pot să fac. Și acum să vorbim despre bani. Vinnie își aprinse o țigară.

— Ei bine, Alfred, problema este foarte serioasă și n-am să te mint. Îți oferim două sute de mii, bani gheață.

Alfred scăpă ceașca din mînă și începu să-și ștergă nervos ochelarii cu batista pe care o scosese din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Două sute de mii? Bani gheață?

— Exact cît am spus. Cît ți-am dat data trecută?

— Șaptezeci și cinci de mii.

— Acum înțelegi ce vreau să spun? E o treabă a dracului de delicată, Alfred. Poți s-o rezolvi?

— Da.

— Cînd?

— Dă-mi două săptămîni.

Cu o săptămîină înaintea datei de 15 aprilie, maniacii muncii de la firma Bendini, Lambert & Locke atinseseră nivelul maxim de stres și numai adrenalina îi mai ținea în stare de funcționare. Adrenalina și spaima. Spaima de greșeala care i-ar putea costa pe un client bogat un milion de dolari în plus. Spaima de a spune unui client că toate actele erau gata

și că ele arătau un plus de opt sute de mii la capitolul taxe. Spaima de a nu putea termina totul pînă în data de 15, ceea ce însemna prelungiri de termene pe de o parte, penalități și dobînzii suplimentare pe de altă parte. La șase dimineața parcare era plină ochi, secretarele lucrau douăsprezece ore pe zi, nervii erau întinși, conversațiile erau rare și grăbite.

Neavînd o soție care să-l aștepte acasă, Mitch muncea douăzeci și patru de ore pe zi. Sonny Capps îl înjurase și-l luase la refec pe Avery pentru cei patru sute cincizeci de mii de dolari pe care îi datora statului la un venit de șase milioane. Avery tăbărise pe Mitch, apoi, împreună, transpiraseră din nou pe dosarele Capps înjurînd și verificînd pagină cu pagină. Mitch fu autorul a două hîrtii foarte îndoielnice care scăzuseră suma datorată la trei sute douăzeci de mii de dolari. Dar Capps declară că în asemenea condiții avea de gînd să caute o altă firmă specializată în taxe. Una din Washington.

Cînd mai erau doar șase zile pînă în data fatidică, Capps îi ceru lui Avery să vină la Houston. Asociatul firmei Bendini, Lambert & Locke plecă la miezul nopții cu avionul firmei, nu înainte de a-i lăsa lui Mitch o grămadă de instrucțiuni.

Se întoarse la birou pe la ora unu și jumătate noaptea. În parcare nu erau decît vreo trei Mercedes-uri, un BMW și un Jaguar. Paznicul îi deschise ușa de serviciu și Mitch luă ascensorul pînă la etajul al patrulea. Ușa de la biroul lui Avery era încuiată, așa cum cerea regulamentul în cazul asociaților. La capătul culoarului se auzea vocea lui Victor Milligan, șeful compartimentului taxe, care tuna și fulgera împotriva propriului calculator. Restul birourilor erau de asemenea încuiate.

Mitch își ținu respirația, vîrî cheia în broască, apăsă pe clanță și pătrunse în biroul lui Avery. Aprinse lumina și se îndreptă spre mica masă de conferințe acoperită de dosare, documente, registre ale Serviciului de Venituri Interne. Mitch se așeză pe unul din scaunele în jurul cărora se ridicau alte grămezi de hîrtii oficiale și reluă lucrul la dosarul Capps. Din însemnările FBI reieșea că Sonny Capps era un om de afaceri curat, care lucra cu firma Bendini, Lambert & Locke de mai bine de opt ani. În consecință, nu prezenta interes pentru federali.

O oră mai tîrziu se lăsă liniștea și în biroul lui Milligan, care încuie ușa și plecă fără să-și ia rămas bun. Imediat după plecarea lui, Mitch verifică fiecare birou, apoi coborî și la etajul al treilea. Rezultatul fu același: toate încăperile erau pustii. Ceasul arăta ora trei din noapte.

În biroul lui Avery, chiar lîngă bibliotecă, se aflau patru fișete din lemn masiv de stejar. Mitch le observase cu multe luni în urmă, dar nu văzuse pe nimeni căutînd ceva în ele. Secretarele nu făceau săpături decît în dosarele din fișetele metalice așezate lîngă fereastră. Mitch închise ușa în urma lui și merse direct la fișetele de stejar. Folosindu-se de o cheie minusculă, deschise primul fișet.

Din inventarul făcut de Tammy la Nashville, reținuse numele mai multor companii din Insulele Cayman care spălau bani murdari. Aceleași nume apăreau acum în dosarele din primul sertar: Dunn Lane Ltd., East-Pointe Ltd., Virgin Bay Ltd., Inland Contractors Ltd., Gulf-South Ltd. Nume și mai familiare apărură în sertarele doi și trei. Dosarele erau pline cu documente pentru împrumuturi de la băncile caymaneze, registre de transferuri telegrafice de bani, acte de garanție, concesiuni, dovezi de ipotecări și multe altele. Mitch era interesat în special de dosarele Dunn Lane și Gulf-South pentru că Tammy înregistrase un număr deosebit de mare de documente pentru cele două companii.

Mitch alegea un dosar Gulf-South plin de note de transferuri telegrafice și de documente pentru împrumuturi de la Royal Bank of Montreal și-l luă cu el în camera copiitorului. Locul era pustiu; din obișnuință, ridică privirea spre plafon, dar nu observă nici de data asta vreo cameră de luat vederi. Introduse ca număr de acces codul dosarului doamnei Lattie Plunk a cărei declarație de taxe se afla chiar în clipa aceea pe biroul lui de la etajul al doilea și care putea să accepte cîteva copii în plus. Așeză documentele în compartimentul pentru alimentare automată și trei minute mai tîrziu aparatul îi oferă o sută douăzeci și opt de copii trecute în contul numitei Lettie Plunk. Următorul teanc de documente fu copiat în numele companiei Greenmark Partners din Bartlett, Tennessee, o companie perfect legală, care-și putea permite să plătească cîteva copii în plus; cîteva, adică vreo nouăzeci și una de bucăți.

Toate cele optsprezece declarații de taxe la care tocmai lucra Mitch primiră facturi pentru copiile dosarelor Gulf-South și Dunn Lane. Pe lîngă ele mai folosiseră și trei coduri împrumutate din dosarele lui Lamar, precum și alte trei numere luate din dosarele Capps.

De la copiitor pleca un cordon care trecea prin perete, pînă într-o debara unde se cupla cu cablurile de la celelalte trei copiatoare de pe etaj. Un cordon mai gros ajungea în

camera de facturare, unde un calculator înregistra și factura fiecare copie făcută între pereții firmei. De acolo, un conductor subțirel de culoare gri lega calculatorul respectiv de un altul de la etajul al cincilea, care înregistra numărul de acces, numărul de copii și locul unde se afla copiatorul care le executase.

Pe 15 aprilie, la ora cinci după-amiază, firma Bendini, Lambert & Locke își trase obloanele, iar pe la șase parcare era pustie. Însă automobilele de lux care o umpleau de obicei se strînseseră ceva mai departe, la vreo două mile distanță, în spatele unui venerabil local numit Anderton's. Înăuntru, o mică sală de banchete fusese rezervată pentru chiolhanul anual de 15 aprilie. Erau prezenți toți angajații obișnuiți, toți asociații activi, precum și alți unsprezece asociați retrași din activitate. Aceștia din urmă erau cu toții bronzăți și arătau odihniți, în timp ce toți ceilalți arătau uzați și prăpădiți. Dar toată lumea era dornică să petreacă și gata să-și renoveze fațada. În noaptea asta, regulile atît de dure referitoare la moderație și la o viață sănătoasă vor fi date uitării. De la președinte pînă la ultima secretară, toți cei de față urmau să se conformeze unei alte reguli interioare, și anume nici un angajat al firmei nu lucrează pe 16 aprilie.

Mesele așezate de-a lungul pereților erau înțesate cu platouri de lemn pline cu creveți și stridii. Într-un hîrdău de lemn, printre bucăți de gheață, se lăfăiau nenumărate sticle de bere; alte zece lădițe așteptau cumiști în spatele hîrdăului, în timp ce Roosevelt făcea să sară dopurile cu o dexteritate ieșită din comun. În noaptea asta pînă și el avea voie să se îmbete la un loc cu toți ceilalți, iar Oliver Lambert îl va pune într-un taxi care să-l ducă acasă la Jessie Frances. Făcea parte din ritual. Un văr de-al lui Roosevelt, pe numele lui Little Bobby Blue Beker, cînta melodii triste la pianul așezat într-un colț.

Deocamdată el se ocupa de partea distractivă a serii. Mai tîrziu însă, nimeni nu va mai avea nevoie de el.

Mitch nu băgă în seamă platourile apetisante; își luă o sticlă de bere și se așeză la o măsută, lîngă pian. Lamar îl urmă, ducînd în mînă o farfurie plină cu creveți. Din colțul lor, îi urmăreau cu privirea pe colegii care își lăsau hainele unde apucau, pentru a se repezi la sticlele verzi și brumate.

— Ai terminat tot? întrebă Lamar în timp ce devora un crevet.

— Da, pe ale mele le-am terminat ieri. Avery și cu mine tot la hîrțiile lui Sonny Capps pînă la cinci după-amiază, da' am reușit să terminăm.

— Cît are?

— Un sfert de milion.

— Phii! Mi se pare că n-a plătit în viața lui o sumă așa de mare, zise Lamar, apoi deschise o sticlă și dintr-o singură înghițitură o goli pe jumătate.

— Într-adevăr și asta îl face teribil de nervos. Pe cuvîntul meu dacă-l înțeleg pe tip. A adunat șase milioane din tot felul de combinații, în schimb e nebun de furie pentru că trebuie să plătească cinci la sută taxe.

— Și Avery ce zice?

— Avery este cam îngrijorat. Săptămîna trecută, Capps i-a cerut să se întîlnească la Houston, dar întîlnirea n-a prea mers cum trebuie. Avery a plecat de aici cu avionul nostru, la miezul nopții; mai tîrziu, mi-a spus că Sonny Capps îl așteptase la birou la patru dimineața și că era extrem de furios din cauza taxelor. A dat vina pe Avery și l-a avertizat că va căuta o altă firmă.

— Am impresia că asta este replica lui obișnuită. Mai vrei o bere?

Lamar aduse alte două sticle.

— Ce mai face mama lui Abby? întrebă Lamar, privindu-și foarte atent prietenul.

— Bine, răspunse Mitch și desfăcu încă o sticlă.

— Uite ce e, Mitch, știi bine că puștii noștri sînt elevi la Școala Episcopală "St. Andrew's" și că nu e nici un secret că Abby și-a luat concediu. Doar lipsește de două săptămîni. Sîntem la curent cu toate astea și sîntem îngrijorați.

— Lasă, ai să vezi că pînă la urmă lucrurile se vor aranja. Pur și simplu simte nevoia să fie singură o vreme. Nu e nimic grav, crede-mă.

— Ei asta-i, firește că e grav cînd nevasta pleacă de acasă fără să spună cînd se întoarce. Cel puțin așa i-a spus ea directorului școlii.

— Păi, ăsta-i adevărul. Nu știe cînd se întoarce, poate peste vreo lună. I-a fost greu să se adapteze programului meu de lucru.

În sfîrșit, se strînseseră toți avocații și Roosevelt putu să închidă ușa. Atmosfera se încălzea treptat, iar Bobby trecuse la capitolul "cîntece la cerere".

— Nu te-ai gândit să mai încetinești puțin ritmul? Întrebă Lamar.

— Nu, nu prea. Pentru ce s-o fac?

— Uite, Mitch, eu sînt prietenul tău, da? Ei bine, dă-mi voie să-ți mărturisesc că mă îngrijorezi. Înțelege că nu poți să faci un milion de verzișori din primul an.

"A, ba te înșeli, dragă prietene", își zise Mitch. "Dacă ai ști că nu mai departe de săptămîna trecută am făcut exact un milion! În numai zece secunde contul din Freeport a sărit de la zece mii la un milion zece mii, iar după un sfert de oră contul era deja închis și banii depuși într-o bancă sigură din Elveția. Și toate astea au fost posibile datorită minunii numite "transfer telegrafic"! În plus, transferul ăsta făcea ca Mitch să participe la primul și ultimul 15 aprilie din scurta, dar distinsa lui carieră de avocat. Bunul lui prieten, atît de îngrijorat de mersul căsniciei prietenilor lui, va ajunge cu siguranță după gratii și asta într-un timp foarte scurt. De fapt, același lucru se va întîmpla cu toți cei prezenți acum, aici; mă rog, cu excepția lui Roosevelt. Sau, la dracu', cine știe, poate că Tarrance se va amuza inculpîndu-i și pe Roosevelt împreună cu Jessie Frances la un loc cu toți ceilalți.

Apoi, veneau la rînd procesele. "Eu, Mitchell Y. McDeere, jur solemn să spun adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Așa să-mi ajute Dumnezeu." Și de pe banca martorilor va îndrepta un deget acuzator spre bunul lui prieten, Lamar Quin. Iar în timpul ăsta, Kay și copiii vor sta în primul rînd în sală, plîngînd încetișor.

Termină ce-a de-a doua sticlă de bere și o încep pe a treia.

— Știu, Lamar, dar n-am de gînd să slăbesc ritmul. Ai să vezi că Abby se va adapta în cele din urmă și totul se va aranja.

— Dacă zici tu... Kay vrea să vii mîine pe la noi la o friptură. Scoatem grătarul în grădină. Ei, ce zici?

— Vin, dar cu o condiție: nu discutăm nimic despre Abby. Pur și simplu s-a dus acasă să-și vadă mama și se va întoarce. OK?

— OK. Sigur!

Avery se așeză la masa lor. Adusese un platou cu creveți și începu să-i decojească.

— Tocmai discutam despre Capps, zise Lamar.

— Hm, nu prea e un subiect plăcut de discuție, replică Avery. Mitch urmărea cu atenție mișcările lui Avery și cînd pe farfurie se adunară vreo șase creveți curățați, întinse mîna, îi luă dintr-o singură mișcare pe ei și îi vîrî în gură. Avery îl privi cu ochi oboșiți și triști. Încercă să găsească o replică adecvată, dar renunță și continuă să curețe creveții.

— Păcat că le-au scos capetele; îmi plac mai mult cei cu cap, zise el printre înghițituri.

— Mie îmi plac cozile, zise Mitch mestecînd de zor. Întotdeauna am preferat coada.

— Glumiți, zise Lamar.

— Nici gînd, zise Avery. Pe cînd eram copil, la El Paso, prindeam creveți cu plasele și îi mîncam pe loc, cît încă mai mișcau. Și după mine capul e cea mai bună parte, cu toate sucurile alea din creier.

— Creveți la El Paso?

— Păi da, Rio Grande e plin cu așa ceva.

Lamar plecă să mai aducă bere. Alcoolul și oboseala făcură ca încăperea să devină și mai zgomotoasă. Bobby Blue trecuse la rockuri. Pînă și Nathan Locke zîmbea și vorbea tare; devenise unul de-al lor. Roosevelt avea grijă ca hîrdăul cu bere la gheață să nu rămînă fără încărcătură.

Pe la zece, se puseră pe cîntat. Un Wally Hudson fără papion se cocoță pe scaun lîngă pian și începu să dirijeze corul de urlători; aleseseră un potpuriu de cîntece australiene de beție. Restaurantul se închisese, dar nimănui nu-i păsa. Următorul artist fu Kendall Mahan; acesta jucase rugby la Universitatea Corneli și avea un repertoriu uluitor de cîntece de berărie. Era acompaniat de cincizeci de voci bete și lipsite de orice urmă de talent, dar fericite.

Mitch se scuză și merse la toaletă. Apoi, un băiat de serviciu îi deschise ușa de acces și ieși în parcare restaurantului. De la distanța asta, corul din salonul de recepții avea chiar o sonoritate plăcută. Mitch se opri în întuneric și ascultă. Kendall se așezase la pian și corul interpreta un cîntec absolut obscen.

Erau glasurile pline de veselie ale unor oameni bogați și fericiți. Îi privise cu atenție cît timp fusese înăuntru, alături de ei: aveau fețele roșii și ochii strălucitori. Erau cu toții prietenii lui — oameni cu familie, prinși pînă la unul în această conspirație îngrozitoare.

Anul trecut, Joe Hodge și Marty Kozinski făceau și ei parte din cor. Anul trecut, el însuși era un absolvent teribilist de la Harvard, cu cîte o ofertă de serviciu în fiecare buzunar. Acum devenise milionar și în curînd se va pune un preț pe capul lui.

Interesant ce poate aduce cu el un an de zile.

Cîntați înainte, fraților!
Mitch se răsuci pe călcîie și se pierdu în întuneric.

Cam pe la miezul nopții, taxiurile se aliniază pe Madison Avenue, în fața restaurantului, și cei mai bogați avocați din oraș fură cărați sau tîrîți în mașini. Bineînțeles că cel mai zdravăn dintre ei era Oliver Lambert, care conducea operațiunea de evacuare. Erau cincisprezece taxiuri în total, pline cu avocați beți.

La aceeași oră, dar în cealaltă parte a orașului, pe Front Street, își făcură apariția în fața porții două furgonete Ford identice, bleumarin cu galben pe care scria Curățătorie. Dutch Hendrix le deschise poarta și mașinile se opriră în dreptul intrării de serviciu; opt femei îmbrăcate în aceleași culori începură să descarce aspiratoare și găleți pline cu butelii de spray, măști, cîrpe și prosoape de hîrtie. Li se spusese să curețe cîte un etaj odată și începură cu etajul al patrulea. Pe culoare, paznicii le urmăreau cu mare atenție.

Femeile nu-i băgau în seamă și își vedeau de treabă: goleau coșurile de gunoi, ștergeau mobila de praf, dădeau cu aspiratoarele și curătau toaletele. Fata cea nouă era ceva mai înceată decît celelalte. Atunci cînd paznicii nu erau atenți, trăgea sertarele și deschidea fișetele, iar ochii îi alergau în toate părțile.

Era a treia noapte în care făcea meseria asta și încă se familiariza cu locurile și cerințele. Cînd dădu de biroul lui Tolar, zîmbi mulțumită.

Purta niște blue-jeans murdari și o pereche de teniși rupți. Pe tricoul albastru al uniformei, a cărui lărgime exagerată îi ascundea silueta și o făcea să pară șleampătă, ca toate celelalte colege ale ei, un ecuson arăta că o cheamă DORIS.

Cînd erau aproape gata cu etajul al doilea, un paznic le spuse lui Doris, Susie și Charlotte să-l urmeze. Ascensorul se opri la subsol. Paznicul descuie o ușă grea din metal și intrară într-o încăpere spațioasă, împărțită în douăsprezece cabinete. Peste tot se vedeau terminale de calculator; de-a lungul pereților se înșirau impresionante fișete negre. Încăperea nu avea ferestre.

— Găsiți aici tot ce aveți nevoie, zise paznicul arătînd o debara. Cele trei femei scoaseră de acolo un aspirator și cîteva butelii de spray și se apucară de lucru.

— Să nu vă atingeți de birouri!

30

Mitch își legă șireturile pantofilor de sport și se așază pe canapea lîngă telefon. Deprimat de cele două săptămîni petrecute fără stăpîna lui, Hearsay veni lîngă Mitch și încercă să doarmă. Telefonul sună la zece și jumătate fix. Era Abby.

Convorbirea fu rece și forțată.

— Cum se simte mama ta? întrebă el.

— Mult mai bine. O mai doare încă, dar se plimbă prin casă, iar psihic e foarte bine.

— Îmi pare bine că este așa. Și tatăl tău?

— La fel. E mai tot timpul ocupat. Ce-mi face cîinele?

— E singur și deprimat. Cred că pînă la urmă o să crape.

— Mi-e dor de el. Și tu? Cum stai cu serviciul?

— A trecut și 15 aprilie, fără nici un fel de dezastru. Toată lumea e mult mai bine dispusă. Jumătate din asociați au plecat în concediu, așa că e mult mai multă liniște prin preajmă.

— Bănuiesc că în condițiile astea ai redus și tu programul la șaisprezece ore pe zi?

Mitch ezită, apoi se hotărî să nu răspundă: n-avea rost să se certe.

— Cînd vii acasă?

— Nu știu. Mama mai are nevoie de mine și mi-e teamă că tata nu prea se descurcă. Au ei o menajeră, dar mama are nevoie de mine. Am sunat astăzi la școală și le-am spus că nu mă întorc înainte de sfîrșitul trimestrului.

— Mai sînt două luni pînă la sfîrșitul trimestrului. Vrei să spui că mai stai acolo încă două luni?

— Încă cel puțin două luni, Mitch. Înțelege că am nevoie de timp, atîta tot.

— Timp pentru ce?

— Hai să n-o luăm de la început, vrei? N-am chef de ceartă.

— Bine, bine, bine; da' pentru ce ai chef?
Ea nu-i răspunse și reluă conversația după o lungă pauză.
— Cît alergi pe zi?
— Vreo două mile. Am mers pe jos pînă la pistă și pe urmă am alergat vreo opt ture.
— Fii atent la pistă; e teribil de întunecată.
— Mulțumesc.
O nouă pauză.

— Trebuie să închid, zise ea. Mama e gata de culcare.
— Mă suni și mîine seară?
— Da, la aceeași oră, răspunse ea și închise telefonul. Pur și simplu.

Mitch își trase șosetele albe de atletism, își puse un T-shirt lăbărțat, încuie ușa de la bucătărie și începu să tropăie mărunț pe strada întunecată. West Junior High School se afla la șase cvartale spre est. Imediat în spatele clădirii din cărămidă roșie era terenul de baseball, iar ceva mai departe, la capătul aleii pentru mașini, era terenul de fotbal. Acesta era înconjurat de o pistă cu zgură, foarte căutată de toți iubitorii de jogging din împrejurimi.

Căutată, dar nu la ora unsprezece într-o noapte fără lună. Pista era pustie, ceea ce lui Mitch îi convenea de minune; aerul primăvărat era limpede și răcoros, așa că alergă prima milă în opt minute. A doua tură o făcu la pas. Cînd ajunse în dreptul tribunei, zări cu colțul ochiului o siluetă nedeslușită, dar nu se opri din mers.

— Pssst.

Mitch se opri.

— Da. Cine este acolo?

— Joey Morolto, șuieră o voce răgușită.

Mitch se îndreptă spre tribună.

— Ești foarte amuzant, Tarrance. Sînt curat?

— Firește că ești curat. Laney, care este în autobuzul ăla de școală de colo, a semnalizat cu o lumină verde cînd ai trecut pe lîngă el; dacă ai să vezi ceva ca o lumină roșie, treci înapoi pe pistă și zici că ești Carl Lewis.

Cei doi bărbați urcară în tribună și intrară în cabina presei. Se așezară în întuneric, cu privirile ațintite asupra școlii. Autobuzele erau perfect aliniate de-a lungul aleii.

— Ei, e un loc suficient de retras, după părerea ta?

— Merge. Ia spune, cine e fata?

— Știu că tu adori întîlnirile la lumina zilei, de preferință într-un loc foarte aglomerat, de exemplu într-un local cu fast-food sau într-un magazin de pantofi, dar mie îmi plac mai mult locurile astea discrete.

— Perfect. Cine este fata?

— Hai că sînt isteț, nu?

— Da, e o idee grozavă. Cine e tipa?

— Lucrează pentru mine.

— Unde ai găsit-o?

— Ce importanță are unde am găsit-o? De ce pui întotdeauna întrebări din astea fără importanță?

— Întrebări fără importanță zici? Adică primesc astăzi un telefon de la o necunoscută care-mi zice că trebuie să-mi spună ceva despre Bendini Building, că trebuie să schimbăm telefoanele, mă trimite la un anumit telefon public de lîngă o anumită băcănie, la o anumită oră și mai zice că are să mă sune la ora unu și jumătate fix. Mă duc unde mi-a zis tipa și într-adevăr sună acolo la ora unu și jumătate fix. Reține că am acolo trei oameni care supraveghează tot ce mișcă în zonă. Ei, și tipa îmi zice să fiu aici la zece patruzeci și cinci astă-seară, să curăț bine locul și să te aștept.

— Și-a mers, nu?

— Pînă acum, da. Dar vreau să știu cine e femeia. Adică, acum mai este o persoană implicată în povestea asta și chestia mă îngrijorează, McDeere. Cine este tipa și cît cunoaște din afacere?

— Ai încredere în mine, Tarrance. Este angajata mea și știe totul. De fapt, dacă tu ai ști ce știe ea, în momentul ăsta ai căuta să faci rost de inculpări și n-ai sta aici să pui întrebări prostești.

Tarrance inspiră adînc, se gîndi o clipă, apoi zise:

— OK, atunci spune-mi tu ce știe tipa asta.

— Păi, știe că în ultimii trei ani, Familia Morolto și complicitii ei au scos din țară peste opt sute de milioane de dolari, bani gheață, și i-au depozitat în diverse bănci din Caraibe.

Cunoaște numele băncilor, conturile, datele depunerilor și multe alte chestii de-astea. Știe că Familia Morolto controlează cel puțin trei sute cincizeci de companii înregistrate în Insulele Cayman și că aceste companii trimit cu regularitate în țară bani spălați. Știe datele și sumele transferate telegrafic. Cunoaște numele a cel puțin patruzeci de companii americane ai căror proprietari sînt corporații caymaneze deținute de Familia Morolto. Știe al dracului de multe lucruri, Tarrance. E o femeie foarte bine informată, nu crezi?

Tarrance amuțise. Ochii lui fixau cu încăpăținare întunericul de pe alee.

Mitch se distra de minune.

— Mai știe și cum își adună banii murdari, cum îi transformă în bancnote de o sută de dolari și cum îi scot peste graniță.

— Ei bine, cum?

— Cu avionul firmei, bineînțeles. Dar mai folosesc și cărăuși. Au o adevărată armată de cărăuși, de obicei ticăloșii care sînt în solda lor și prietenele acestora, dar și studenți sau tipi care lucrează pe cont propriu; le dau nouă mii opt sute cash, plus un bilet spre Cayman sau Bahamas. Știi că pentru sume sub zece mii de dolari nu e nevoie de declarație vamală. Ei, și cărăușii merg regulat acolo sub formă de turiști cu buzunarele pline de bani, pe care îi depun în băncile cu pricina. Nu sînt sume mari dacă te gîndești la fiecare în parte, dar la trei sute de oameni care fac cîte douăzeci de călătorii pe an, se adună o sumă frumușică de bani cash care ies din țară.

Tarrance dădu ușor din cap, ca și cînd ar fi avut cunoștință de toate acestea.

— N-ai idee cîte persoane vor să petreacă o vacanță pe gratis, dar să cheltuiască și bani. Pe urmă, există și super-cărăușii. Ăștia sînt oamenii de încredere ai Familiei Morolto care înfășoară un milion de dolari în ziare și reviste, astfel încît aparatele de pe aeroport nu reușesc să depisteze nimic, pun banii în serviete și urcă în avion ca oricare dintre noi. Poartă costum și cravată și seamănă cu cei care lucrează pe Wall Street. Uneori. Alteori sînt încălțați cu sandale, pe cap poartă pălării de pai, iar banii sînt ascunși în sacoșele lor colorate. Din cînd în cînd, mai puneți și voi mîna pe cîte unul dintre ei, băieți, da' asta se întîmplă foarte rar și atunci super-cărăușul ajunge după gratii. Atîta că nici unul dintre ei nu vorbește, nu-i așa, Tarrance? Tot din cînd în cînd cîte un cărăuș începe să se gîndească prea mult la banii din valiză și îi vine ideea să-i păstreze doar pentru sine. Și dispere cu încălcătură cu tot. Dar Mafia nu uită niciodată și în cele din urmă îl găsește pe fugar oricît timp i-ar lua treaba asta. Banii vor fi dispărut demult, dar același lucru îl așteaptă și pe cel care s-a bucurat de ei. Pentru că Mafia nu uită niciodată, nu, Tarrance? Așa cum n-o să mă uite nici pe mine.

Tarrance ascultă în liniște, pînă cînd fu evident că trebuie neapărat să spună ceva.

— Păi, tu ți-ai primit milionul de dolari.

— Mulțumesc. Da' să știi că sînt aproape gata pentru rata următoare.

— Aproape gata?

— Da, pentru că și eu, și fata de care ți-am povestit mai avem cîte ceva de făcut.

Încercăm să obținem un supliment de dosare din clădirea de pe Front Street.

— Cîte documente ai acum?

— Peste zece mii.

Tarrance rămase cu gura căscată și cu ochii țintă la Mitch.

— Drace! De unde le ai?

— Iar pui întrebări din astea?

— Zece mii de documente!

— Cel puțin zece mii: dosare bancare, înregistrări de transferuri telegrafice de bani, regulamente de funcționare a corporațiilor, acte doveditoare de împrumuturi, aide-memoire-uri, corespondență. Foarte multă marfă valoroasă, Tarrance.

— Soția ta a pomenit de o companie numită Dunn Lane Ltd. Am trecut în revistă dosarele pe care mi le-ai dat deja și pot să-ți spun că sînt tot marfă valoroasă. Așadar, ce mai știi despre compania asta?

— Foarte multe lucruri. A fost înregistrată în 1986 cu un capital de zece milioane transferate corporației dintr-un cont aflat în Banco de Mexico; erau aceleași zece milioane care fuseseră aduse cash în Grand Cayman de un anumit avion marca Lear, aparținînd unei mici și discrete firme de avocatură din Memphis, dar de fapt la început fuseseră paisprezece milioane ce scăzuseră la zece după ce fuseseră unși toți cei ce trebuia să închidă ochii, fie în vamă, fie în băncile caymaneze. Agentul care înregistrase compania era un tip pe nume Diego Sanchez care, absolut întîmplător, este VIP în Banco de Mexico. Președintele era un tip minunat, pe numele lui, Nathan Locke, iar secretarul era vechiul nostru prieten, Royce McKnight. În sfîrșit, trezorierul acestei mici corporații atît de

confortabile era un tip pe nume Al Rubinstein pe care sînt sigur că îl cunoști. Eu însă habar n-am cine este persoana.

— Este unul dintre locotenenții lui Morolto.

— Ia te uită ce surpriză. Ei, mai vrei și altceva?

— Spune mai departe.

— Bun. Deci, după ce au investit cele zece milioane de sămîntă în afacerea asta, în următorii trei ani au mai fost depuși tot aici încă nouăzeci de milioane de dolari cash. După cum vezi, este o întreprindere foarte profitabilă. Compania a început să cumpere tot felul de chestii în țară — plantații de bumbac în Texas, complexe de apartamente în Dayton, magazine de bijuterii în Beverly Hills, hoteluri în St. Petersburg și în Tampa. Cele mai multe tranzacții au fost operate telegrafic din patru sau cinci bănci diferite, din Caymane. Este de fapt o operație elementară de spălare a banilor.

— Chiar ai toate documentele astea de care vorbești?

— Doamne, da' prostești întrebări mai pui, Tarrance! Păi, de unde voiai să știu toate astea, dacă nu din documente? Poate îți mai amintești că eu nu lucrez decît la dosare legale.

— De cît timp ai nevoie?

— De vreo două săptămîni. Eu și cu angajata mea vrem să mai șterpelim cîte ceva de pe Front Street. Și să știi că nu o să fie prea ușor să scoatem toate hîrțile alea de acolo.

— De unde provin miile astea de documente?

Mitch ignoră întrebarea, se ridică în picioare și porni spre ușă.

— Abby și cu mine ne-am gîndit că ne-ar plăcea să locuim în Albuquerque. E un oraș mare, dar oarecum în afara rutei obișnuite. Așa că ar fi bine să studiezi problema.

— Știi ceva? Nu scoate încă pistolul, că mai sînt încă multe de făcut.

— Am spus două săptămîni, Tarrance. Voi fi gata de livrare peste două săptămîni, ceea ce înseamnă că pe urmă va trebui să dispar.

— N-o lua așa de repede, McDeere. Trebuie să văd și eu vreo două-trei din documentele astea.

— Da' scurtă memorie mai ai, Tarrance. Frumoasa mea soție parcă îți promisese că vei primi un teanc întreg de documente Dunn Lane imediat după ce Ray iese de acolo.

— Să văd ce pot face, zise Tarrance, privind întunericul.

Mitch se apropie de el și-l împunse cu degetul.

— Ascultă-mă, Tarrance, și fii foarte atent la ce-ți spun, pentru că am impresia că nu ne înțelegem. Astăzi e 17 aprilie, peste două săptămîni este întîi mai și la întîi mai ți-am promis că-ți livrez — și am de gînd s-o fac — peste zece mii de documente care vor distruge una din cele mai puternice familii mafiotă din lume. Și care în cele din urmă mă vor costa chiar viața. Dar ți-am promis s-o fac. Iar tu mi-ai promis că îl vei scoate pe fratele meu din închisoare. Ai o săptămîină ca să rezolvi, pînă pe 24 aprilie. Dacă nu ai nici un rezultat, atunci eu am să dispar. Și împreună cu mine vor dispărea și cazul și cariera ta.

— Și ce va face cînd va ieși de-acolo?

— Tarrance, tu și cu întrebările tale timpite... O să fugă ca de dracu', asta o să facă. Doar are un frate milionar, expert în spălatul banilor și în sisteme electronice bancare. Așa că în douăsprezece ore va fi peste graniță.

— În Bahamas.

— Ei, Bahamas! Tîmpit mai ești, Tarrance! În Bahamas cheltuiești un milion în zece minute și nici nu poți să ai încredere în zănatecii ăia corupți.

— Domnului Voyles nu-i plac termenele limită și se va supăra foarte tare.

— Spune-i domnului Voyles să mă pupe. Și mai spune-i să strîngă următoarea jumătate de milion pentru că sînt aproape gata. Spune-i să-mi scoată fratele din închisoare, pentru că altfel toată înțelegerea cade. Spune-i ce vrei, Tarrance, dar Ray trebuie să iasă din închisoare peste o săptămîină sau, dacă nu, dispar eu.

Mitch ieși trîntind ușa cabinei și începu să coboare treptele tribunei.

— Cînd mai stăm de vorbă? strigă Tarrance în urma lui. Mitch intrase din nou pe pistă.

— Te va suna angajata mea. Da' fii atent să faci exact ce-ți spune ea.

și Oliver Lambert îl ascultau pe De Vasher care încerca, fără succes, să pună cap la cap niște fapte aparent fără legătură între ele.

— Deci, nevastă-sa pleacă. Zice că trebuie să meargă la maică-sa, care are cancer la plămîni. Și mai zice și că s-a săturat de nefăcutele lui. Toate bune, atîta că noi am depistat cîteva probleme mărunte pe ici pe colo. De exemplu, de-a lungul vremii s-a zbîrlit ea de cîteva ori din cauza orelor lui de lucru, dar de fapt n-a fost nimic serios. Și, deodată, se supără și pleacă acasă la mama. Zice că nu știe cînd se va întoarce, pentru că mămica este bolnavă, nu-i așa? Doar i s-a scos un plămîn, nu-i așa? Numai că pînă acum n-am reușit să dăm de spitalul în care a fost operată Marine Sutherland. Și credeți-mă că am verificat toate spitalele din Kentucky, Indiana și Tennessee. Ia ziceți, băieți, nu vi se pare ciudat?

— Ei, și tu, De Vasher, zise Lambert. Și nevastă-mea s-a operat acum cîtiva ani și pentru asta am luat avionul și ne-am dus la Clinica Mayo. Nu cunosc să existe vreo lege care să te oblighe să te operezi numai în spitalele aflate pe o rază de o sută de mile de casă. Ești absurd. Și pe urmă, părinții ei sînt oameni de societate și poate că a fost internată sub un alt nume. Ca să nu se afle. Se întîmplă.

Locke dădu aprobator din cap.

— De cîte ori a vorbit cu ea pînă acum?

— Ea este cea care dă telefon în fiecare zi. Și vorbesc despre toate cele: despre cîine, despre mama ei, despre serviciul lui. Aseară, ea i-a spus că nu se întoarce cel puțin două luni.

— A menționat vreodată numele spitalului? întrebă Lambert.

— Nici măcar o dată. E foarte prudentă în privința asta și nu prea vorbește despre operație. Mămica este acum acasă. Dacă va fi fost vreodată plecată.

— De fapt, unde vrei să ajungi, De Vasher? întrebă Locke.

— Am să vă spun, dacă tăceți și nu mă mai întrerupeți. Ei bine, ce-ar fi dacă toate astea n-ar fi decît o stratagemă ca să o scoată pe nevastă-sa din oraș, departe de noi și de ceea ce va urma? Înțelegeți ce vreau să spun?

— Adică tu presupui că McDeere lucrează pentru ei? întrebă Locke.

— Păi, de-aia sînt plătit, Nat, ca să fac presupuneri. Așa că presupun că el știe că telefoanele sînt interceptate și că asta îi face să fie așa de prudenți cînd vorbesc. Presupun că el a scos-o din oraș ca să o protejeze.

— Nu prea ține teza asta, interveni Lambert.

De Vasher, care se plimba nervos în spatele biroului, se opri și îl privi sever pe Lambert; apoi se hotărî să ignore vorbele acestuia.

— Acu' vreo zece zile, cineva a făcut cîteva copii cam neobișnuite la copiatorul de la etajul al patrulea. Neobișnuite, pentru că le-a făcut la ora trei dimineața. Înregistrările noastre arată că numai doi avocați erau aici la ora aia. McDeere și Scott Kimble. Și nici unul dintre ei nu avea ce să caute la etajul al patrulea. Au fost folosite douăzeci și patru de coduri de acces: trei de la dosarele lui Lamar Quin, trei de la dosarele Sonny Capps și optsprezece de la dosarele lui McDeere. Nici un cod de la dosarele lui Kimble. Cînd a plecat Victor Milligan, pe la două și jumătate, McDeere lucra în biroul lui Avery. Mai devreme, îl condusesese pe Tolar la aeroport. Acum, Avery zice că și-a încuiat biroul, da' nu e prea sigur. Așa că ori a uitat să încuie ușa ori McDeere are și el o cheie. Să știți că l-am strîns cît am putut cu ușa pe Avery și pînă la urmă mi-a zis că e aproape sigur că a încuiat biroul; dar era miezul nopții, iar el era și grăbit și îngrozitor de obosit. S-ar putea, totuși, să fi uitat să încuie. Oricum însă, nu l-a autorizat pe McDeere să se întoarcă la birou și să lucreze. De fapt, povestea asta nici nu are o importanță așa mare, pentru că amîndoi lucraseră toată ziua la declarația de taxe a lui Capps. A fost folosit copiatorul numărul unsprezece care, întîmplător, este și cel mai aproape de biroul lui Avery. Așa că, după mine, cel mai sigur e să presupunem că McDeere a făcut copiile alea.

— Cîte copii au fost?

— Două sute douăsprezece bucăți.

— Ce dosare?

— Cele optsprezece erau pentru taxele unor clienți. Acu', eu sînt sigur că McDeere poate să explice chestia asta, zicînd că a lucrat la declarațiile de taxe și că a copiat tot ce-a făcut. Sună foarte corect, nu-i așa? Atîta că, întotdeauna secretarele sînt cele care fac copiile după documente; prin urmare, ce dracu' îl apucase să facă el însuși două sute de copii la ora trei dimineața și la etajul al patrulea? A, să nu uit, asta s-a întîmplat în dimineața zilei de 7 aprilie. Or, cîți dintre băieții voștri își termină lucrările și mai fac și copii cu o săptămînă înainte de 15 aprilie?

De Vasher se opri brusc din plimbarea lui enervantă și îi urmări cu atenție pe cei din încăpere: rămăseseră pe gânduri și nu mai scoteau nici o vorbă.

— Ei, și-acum, bomba: cinci zile mai târziu, secretara lui McDeere introduce și ea aceleași coduri de acces, dar pe copiatorul ei de la etajul al doilea. A făcut cam trei sute de copii care, deși nu sînt avocat, bănuiesc că sînt mult mai aproape de realitate. Voi ce ziceți?

Ceilalți doi se mulțumiră să dea aprobator din cap; erau avocați de meserie, obișnuți să întoarcă o problemă pe toate fețele, așa că așteptau și alte argumente. De Vasher zîmbi răutăcios și își reluă plimbarea.

— Deci l-am prins pe McDeere că a făcut două sute de copii pe care nu le poate explica. Dar întrebarea de bază este: ce anume a copiat? Dacă a folosit coduri de acces false, atunci ce dracu' a copiat? Vă spun drept că habar n-am. Toate birourile, cu excepția biroului lui Avery, erau închise, așa că i-am pus întrebarea asta tocmai lui Avery. El are niște fișete metalice în care își ține dosarele obișnuite. Sînt ele încuiate, dar și el, și McDeere, și secretarele scotocesc prin ele toată ziua. S-ar putea să fi uitat să le încuiie înainte de a pleca la aeroport. Ei și? Ce să facă McDeere cu copiile unor dosare perfect legale? Nimic, evident. Dar, ca toți cei de la etajul al patrulea, Avery mai are și patru fișete de lemn în care își ține marfa secretă, iar de fișetele astea nu se atinge nimeni, așa e? Asta-i regula. Iar McDeere nu poate să ajungă la ele dacă n-are o cheie. Avery mi-a arătat cheile și mi-a zis că nu se mai atinsese de fișetele alea dinainte de 7 aprilie. S-a uitat prin dosare, dar totul părea să fie în ordine. Numai că cine e ăla care să-și dea seama dacă i-au fost copiate dosarele? Așa că azi-dimineață am scos dosarele din fișete și le-am trimis la Chicago să le verifice pentru amprente. O să dureze vreo săptămînă.

— N-avea cum să copieze McDeere dosarele alea, zise Lambert.

— Păi atunci ce putea să copieze, Ollie? Vreau să spun că totul era închis și la etajul al patrulea, și la al treilea. Totul, în afară de biroul lui Avery. Or, presupunînd că McDeere și Tarrance își șoptesc una-alta la ureche, ce altceva putea să caute McDeere în biroul lui Avery, dacă nu dosare secrete.

— Așadar, acum presupui și că McDeere are chei potrivite? zise Locke.

— Exact. Presupun că și-a făcut un set după cheile lui Avery.

Lambert pufni, izbucnind într-un rîs exasperat.

— E incredibil ce spui. Pur și simplu, nu pot să cred așa ceva.

Ochi Negri îl privi pe De Vasher cu un zîmbet răutăcios pe buze.

— Și cum crezi că ar fi putut face rost de chei?

— Bună întrebare, și încă una la care nu pot să dau nici un răspuns. Sînt unsprezece chei pe care Avery le ține tot timpul la el. Așa e regula. Așa trebuie să facă orice avocat bun. Cînd este treaz, cheile sînt în buzunar. Cînd însă doarme undeva departe de casă, pune cheile sub saltea.

— Pe unde a umblat Avery în ultima lună? întrebă Ochi Negri.

— Nu ne interesează călătoria de la Houston, cînd s-a întîlnit cu Capps; e prea recentă. Ne interesează cea anterioară, cînd a stat două zile în Grand Cayman. Era pe la întîi aprilie.

— Da, îmi aduc aminte, zise Lambert, ascultînd încordat.

— Bravo ție, Ollie. L-am întrebat pe Avery ce-a făcut acolo în cele două nopți și mi-a zis că nimic. Într-una din seri a fost la un bar și-atît. Jură că a dormit singur în ambele nopți.

De Vasher dădu drumul unui magnetofon portabil.

— Numai că minte, pentru că telefonul ăsta este din 2 aprilie și a fost dat la ora nouă și un sfert din dormitorul apartamentului A. Ia ascultați!

— "Acum face duș, zise prima voce de femeie.

— Tu ești bine? întrebă a doua voce de femeie.

— Da. Că nici dac' ar fi vrut n-ar fi putut.

— De ce a durat atît?

— Păi nu putea să se trezească.

— Bănuiește ceva?

— Nu, nu-și amintește nimic. Cred că acum are dureri mari.

— Cît mai stai acolo?

— Cînd iese din baie îi dau un pupic de la revedere; așa că peste vreo zece minute, un sfert de oră, am scăpat.

— OK! Dar grăbește-te.

De Vasher opri magnetofonul și își reluă plimbarea prin încăpere.

— Să știți că habar n-am cine sînt tipele și lui Avery nu i-am dat banda să o asculte.

Nu încă, pentru că omul mă cam îngrijorează. Nevastă-sa a băgat divorț și el și-a pierdut controlul. Aleargă tot timpul după dame. Or, de data asta e vorba de o breșă în sistemul de securitate și ceva mă face să cred că Lazarov are să facă explozie când va afla.

— După cum vorbea tipa, Avery se lupta cu o mahmureală cumplită, zise Locke.

— Evident.

— Crezi că ea a făcut copii după chei? Întrebă Lambert.

De Vasher ridică din umeri și se așează la birou. Toată impertinența îi dispăruse.

— E posibil, dar mă îndoiesc. M-am tot gândit la asta, dar nu cred. Dacă era o tipă pe care a agățat-o la bar, s-au îmbătat și noaptea, târziu, au ajuns în apartament. Ei, cum putea ea să facă niște copii de chei în cursul nopții, pe o insulă amărîtă? De-aia nu cred.

— Da, dar a avut o complice, insistă Locke.

— Așa e, da' drept să spun, nu-nțeleg care-i schema. Poate că voiau doar portofelul lui Avery, dar nu le-a mers afacerea. De obicei, Avery are la el vreo două mii de dolari cash și dacă s-a îmbătat, cine știe ce le-o fi spus ăstora două. Poate că tipa plănuise să-l ușureze de bani și după aia să se roiască. Da' n-a făcut-o. Nu știu ce să zic.

— Mai ai vreo presupunere? Întrebă Lambert.

— În clipa asta, nu, nu mai am nici una. Deși îmi place la nebunie să fac presupuneri, ar fi prea mult să mă gândesc că femeile alea două au luat cheile, că au reușit să facă dubluri după ele, la miezul nopții, tocmai pe insula aia și fără știrea lui Avery și că, la sfârșit, una dintre ele s-a mai și culcat cu el. Iar pe deasupra, toate astea să aibă legătură cu McDeere și cu faptul că el a folosit copiatorul de la etajul al patrulea. Este, pur și simplu, prea mult.

— De-acord cu tine, aprobă Lambert.

— Ia spune, ce părere ai despre camera depozit? Întrebă Ochi Negri.

— Să știi că m-am gândit și la asta, Nat. De fapt, nici n-am mai putut dormi din cauza asta. Dacă tipa ar fi fost interesată de dosarele din camera specială, atunci ar trebui să existe o legătură cu McDeere sau cu altcineva. Iar eu nu reușesc să-mi dau seama despre ce fel de legătură poate fi vorba. Să zicem că tipa a găsit și camera, și dosarele; da' ce putea face cu ele în mijlocul nopții și cu Avery adormit alături?

— Ar fi putut să le citească, de exemplu.

— Ai dreptate, mai ales că sînt numai vreun milion de acte. A, și în plus, ți-neți cont că mai și băuse cot la cot cu Avery, altfel el ar fi intrat la bănuieli. Așa că femeia și-a petrecut noaptea bînd și făcînd amor. Apoi, după ce el a adormit, simte deodată nevoia să citească documente bancare. Nu ține, băieți.

— S-ar putea ca tipa să lucreze pentru FBI, își dădu cu părerea Lambert.

— Nu, e imposibil.

— De ce?

— Păi, e foarte simplu, Ollie. Dacă era de la FBI, dama n-ar fi folosit telefonul. Un profesionist n-ar fi făcut așa ceva. După mine, dama era doar o hoată de buzunare.

Teoria cu hoata de buzunare îi fu prezentată și lui Lazarov, care o răsuci pe toate părțile și care, neputînd să-și imagineze altceva mai bun, sfîrși prin a o accepta. Dar dădu ordin să fie schimbate toate broaștele și încuietorile de la etajele al treilea și al patrulea și de la subsolul lui Bendini Building, precum și cele de la apartamentele din Grand Cayman. Mai dădu ordin și să fie căutați toți lăcătușii din insulă — nu puteau fi prea mulți, fu el de părere — și să se afle dacă vreunul dintre ei făcuse niște copii de chei în noaptea de întîi aprilie sau în dimineața zilei de 2 aprilie. Apoi ceru analiza amprentelor de pe dosarele din biroul lui Avery. De Vasher prinse momentul ca să-i spună, plin de mîndrie, că făcuseră deja analiza respectivă și că găsiseră amprente de la McDeere pe dosarul despre baroul statal.

În sfîrșit, Lazarov ordonă o suspendare de șaizeci de zile pentru Avery Tolar. Dar De Vasher veni cu ideea că lucrul ăsta l-ar putea neliniști pe McDeere, determinîndu-l să facă un gest neașteptat.

— Bine, zise Lazarov, atunci spune-i lui Tolar să se interneze în spital pentru că are niște dureri în piept. Două luni — așa îi recomandă doctorul. Îi încui biroul, iar pe McDeere îl repartizezi lui Victor Milligan.

— Ziceai că ai un plan bun pentru eliminarea lui McDeere, zise De Vasher.

— Mda, zise Lazarov rînjind. Cred că trebuie să punem în aplicare planul ăla. Îl vom trimite într-un mic voiaj de afaceri în insule și tocmai atunci se va produce o explozie absolut misterioasă.

— Adică să pierdem și piloții? Întrebă De Vasher.

— Păi, întâmplarea trebuie să arate cât mai bine.
— Atunci nu trebuie să aibă loc în apropiere de Caymane. Ar fi o coincidență prea bătătoare la ochi.
— OK, dar trebuie să se întâmple undeva, deasupra mării; rămân mult mai puține urme. Vom folosi și ceva de mare calibru, ca să nu fie prea multe de recuperat.
— Da' știi că avionul ăla costă foarte mulți bani.
— Știu, de-aia am să vorbesc cu Joey despre afacere.
— Tu ești șefu'. Anunță-mă dacă te putem ajuta cu ceva.
— Nici o grijă. Iar tu, apucă-te să studiezi problema.
— Ce mai știi de omul tău din Washington? Întrebă De Vasher.
— Încă aștept. Am sunat la New York azi-dimineață și mi-au spus că fac săpături.
Avem răspunsul peste o săptămână.
— Asta va ușura mult situația.
— Exact. Dacă răspunsul este da, atunci va trebui să îl eliminăm în douăzeci și patru de ore.
Clădirea era liniștită chiar și pentru o sîmbătă dimineață.

Cam o mîină de asociați și vreo duzină de avocați obișnuiți își pierdeau vremea pe-acolo, în timp ce secretarele aveau, toate, zi liberă. Mitch își citi corespondența, dictă cîteva scrisori și după vreo două ore hotărî că era momentul să plece spre Ray.
Timp de cinci ore, își conduse ca un timpit mașina pe interstatala 40: țîșnea nebunește la fiecare semafor, pendula de pe o bandă pe alta a șoselei, se oprea la intrarea în pasaje, așteptînd să vadă ceva în oglinda retrovizoare. Cu toate astea, nu observă absolut nimic dubios. Pur și simplu, renunțaseră să-l urmărească.
După ce îi verifică pachetul cu cărți și țigări, gardianul îl îndreptă spre cabina numărul nouă. Cîteva minute mai tîrziu, Ray se așează de cealaltă parte a ecranului.
— Unde ai fost pînă acum? Întrebă el cu o ușoară iritare în glas. Ești singurul om din lumea asta care vine să mă vadă și asta este abia a doua vizită în patru luni.
— Ai dreptate, dar e perioada taxelor și n-am avut timp nici să respir. De-acum încolo, va fi însă altceva. Cu toate astea, ți-am scris, nu-i așa?
— Mda, primesc două rînduri o dată pe săptămînă: "Bună, Ray. Cum e patul? Cum e mîncarea? Cum sînt pereții? Cum merge cu greaca sau cu italiana? Eu sînt bine. Abby se simte grozav. Cîinele este bolnav. Trebuie să fug, am să te vizitez curînd. Cu dragoste, Mitch." Frățioare, da' știu că scrii niște scrisori, o splendoare. Le păstrez ca pe-o comoară.
— Las' că nici tu nu ești mai breaz.
— Da' despre ce vrei să-ți vorbesc eu? Despre gardienii care vînd droguri, despre un prieten de-al meu care a fost înjunghiat de treizeci și una de ori, despre puștiul pe care l-au violat sub ochii mei? Haida-de, Mitch cui îi place să audă așa ceva?
— Pe cuvîntul meu că am să mă revanșez.
— Ce face mama?
— Nu știu. N-am mai văzut-o de la Crăciun.
— Da' te-am rugat să ai grijă de ea, Mitch. Dacă derbedeul ăla o bate, vreau să-l pui la locul lui. Dacă aș putea să ies de aici, aș avea eu grijă de toate astea.
— Ai să ieși.
Era o afirmație, nu o întrebare. Mitch își duse un deget la buze și dădu ușor din cap.
Ray se aplecă în față, ascultînd intens fiecare cuvînt Mitch vorbea foarte încet.
— "Español. Hable despacio". Spaniolă. Vorbește rar.
Ray zîmbi ușor.
— "¿Quándo?" Cînd?
— "La semana próxima." Săptămîna viitoare.
— "¿Qué día?" În ce zi?
Mitch se gîndi o clipă:
— "Martes o miércoles." Marți sau miercuri.
— "¿Qué tempo?" La ce oră?
Mitch zîmbi și ridică din umeri, privind în jur.
— Ce face Abby? Întrebă Ray.
— E în Kentucky de vreo două săptămîni. Maică-sa este bolnavă, răspunse Mitch, apoi îl privi pe Ray, spunînd doar din buze "Ai încredere în mine".
— Da 'ce i s-a întîmplat?
— I-au scos un plămîn. Cancer. A fumat puternic toată viața. Și tu ar trebui să te lași

de tutun.

— Am să mă las, dacă am să ies vreodată de-aici.

— Păi, mai ai cel puțin șapte ani, zise Mitch zîmbind.

— Da și e imposibil să evadez. Ția care au încercat s-o facă au fost pînă la urmă prinși și împușcați.

— Ei da, da' James Earl Ray, de exemplu, tot a reușit să sară dincolo de ziduri, nu?

Vorbind, Mitch dădea ușor din cap, iar Ray zîmbea, urmărind privirea fratelui mai mic.

— Da' tot l-au prins și pe el. Pentru că te urmăresc niște tipi din ăia de la munte, cu cîinii și pînă la urmă tot nu scapi.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? zise Mitch.

— Bună idee.

Doi paznici stăteau lîngă fereastră și se uitau la niște fotografii porno confiscate de la un vizitator, ignorîndu-i complet pe cei din încăpere. Pe partea deținuților, un singur gardian, pe jumătate adormit, se plimba de colo-colo.

— Și pe cînd să mă aștept la ceva nepoței și nepoțele? întrebă Ray.

— Poate peste cîtiva ani. Abby vrea cîte unul din fiecare categorie și e gata să înceapă fabricarea lor chiar acum. Numai că eu nu sînt încă pregătit pentru așa ceva.

— "¿Adonde voy?" întrebă Ray, dintr-o suflare. Eu unde am să merg?

— La Perdido Beach Hilton. Am fost cu Abby în Insulele Cayman acum o lună. A fost o vacanță minunată.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta. Unde se află?

— În Caraibe, mai jos de Cuba.

— "¿Que' es mi nombre?" Care va fi numele meu?

— Lee Stevens. Marea era minunată și caldă și am făcut și ceva scufundări. Firma are două apartamente pe Seven Mile Beach și noi n-am plătit decît biletele de avion. A fost excelent.

— Adu-mi o carte despre locurile alea. "¿Pasaporte"?

Mitch dădu din cap, zîmbind. Gardianul veni în spatele lui Ray și se opri. Frații începură să vorbească despre copilăria lor, în Kentucky.

Pe înserat ajunse la Nashville și parcă BMW-ul pe partea neluminată a unei promenade de periferie. Lăsă cheile în contact, dar încuie portiera cu cheile de rezervă. Se alătură mulțimii de cumpărători care intrau și ieșeau pe ușile magazinului Sears, în căutare de cadouri pentru Paște. Odată ajuns înăuntru, se îndreptă spre raionul de confecții pentru bărbați, de unde urmări cu atenție intrarea în magazin. Nesesizînd nimic dubios, ieși din magazin și se amestecă printre trecătorii care se îmbulzeau pe promenadă. Într-o vitrină observă un pulover negru pe care se hotărî să-l cumpere. Probă puloverul și îi plăcu atît de mult încît rămase îmbrăcat cu el. De la un telefon public de pe promenadă chemă un taxi; operatoarea îi spuse să aștepte vreo zece minute.

Se lăsase deja întunericul acela răcoros de primăvară timpurie din Sud. Pe fereastra unui bar, urmărise atent promenada și acum era sigur că nu fusese urmărit. În sfîrșit apărură și taxiul.

— Brentwood, îi spuse el șoferului, așezîndu-se apoi confortabil pe bancheta din spate.

— Brentwood se afla la o distanță de douăzeci de minute — și adăugă: Savannah Creek Apartments. Cînd taxiul ajunse la numărul 480 E, îi aruncă șoferului o bancnotă de douăzeci de dolari și coborî din mașină. Ușa de la numărul respectiv era încuiată.

— Cine e? întrebă nervos o voce feminină la auzul căreia simți că-și pierde puterile.

— Barry Abanks, răspunse el.

Cu o mișcare bruscă, Abby dădu ușa la perete și se aruncă asupra lui. Se sărutară pătimaș, apoi Mitch o ridică în brațe, intră în cameră și închise ușa cu piciorul. Mîinile lui pline de o nerăbdare sălbatică o dezbrăcară de pulover, îi desfăcură sutienul și îi scoaseră fusta în numai cîteva secunde. Continuau să se sărute cu aceeași patimă. Cu un ochi, Mitch cîntări patul pliant ieftin și șubred: nu prea avea de ales, așa că o întinse pe Abby cu blîndețe pe pat și se dezbrăcă și el. Patul era prea scurt și, pe deasupra, mai și scîrțîia; salteaua era, de fapt, o bucată subțire de burete înfășurată în pînză ieftină, iar bretelele de metal care o susțineau aveau niște tresăriri de-a dreptul periculoase.

Dar cei doi tineri nu observară nimic din toate astea.

Cînd întunericul se lăsă de-a binelea peste oraș, făcînd să se rărească mulțimea

trecătorilor de pe promenadă, un Chevrolet Silverado de un negru strălucitor se opri în spatele BMW-ului. Din el coborî un omuleț care privi atent în jur;

apoi vîrî o șurubelniță în broască și descuie într-o clipă portiera BMW-ului. Cîteva luni mai tîrziu, cînd i se citi sentința, omulețul îi spuse judecătorului că reușise să fure peste trei sute de mașini în opt state și că era în stare să descuie o portieră și să pornească un motor mai repede decît ar face-o judecătorul însuși folosind cheile mașinii. Declară că, pentru așa ceva, avea nevoie, în medie, de douăzeci și opt de secunde, dar judecătorul nu fu deloc impresionat.

Uneori, cînd avea noroc, găsea și o mașină în care un gură-cască să-și fi uitat cheile și atunci timpul mediu de care vorbise se reducea simțitor. Zîmbi văzîndu-le în contact și, cît ai clipi din ochi, Chevrolet-ul porni ca din pușcă, urmat de BMW.

Tipul cu trăsături nordice sări din dubiță, dar totul se petrecuse prea repede; pur și simplu nu-i venea să creadă: Chevrolet-ul îi blocase vederea doar cîteva secunde și deodată, bang! BMW-ul dispăruse. Furat chiar de sub nasul lui. Ei, cum va explica el întîmplarea asta? Furios, se urcă din nou în dubiță, așteptîndu-l pe McDeere.

Ora petrecută pe patul pliant alungase sentimentul dureros al singurătății. Apoi se plimbară prin apartamentul micuț, ținîndu-se de mîină și sărutîndu-se neîncetat. În dormitor, Mitch văzu pentru prima oară ceea ce ei și Tammy numeau documentele Bendini; studiasă, firește, însemnările și inventarele, dar nu avusese niciodată în fața ochilor documentele reale. Camera era plină de teancuri de hîrtii aliniat; pe pereți, Tammy atîrnase note, liste și scheme de tot felul.

Într-o zi care nu era departe, Mitch va petrece ore întregi în această cameră, studiind actele și pregătindu-și cazul. Dar în seara asta văzuse de-ajuns. Peste cîteva minute numai, trebuie să-și părăsească iubita și să se întoarcă printre trecătorii de pe promenadă. Abby îl trase înapoi pe patul pliant.

32

Culoarul de la etajul al zecelea, numit Madison Wing, al Spitalului Baptist era pustiu dacă nu punem la socoteală recepționera și infirmierul care completa un teanc de fișe. Programul de vizită se terminase la ora nouă, iar acum era zece și jumătate. Tînărul traversă holul, schimbă cîteva cuvinte cu recepționera, fu ignorat de infirmier și, în cele din urmă, bătu la ușa rezervei.

— Intră! se auzi dinăuntru o voce puternică.

Împinse ușa grea la perete și se opri lîngă pat.

— Bună, Mitch, zise Avery. Ia spune-mi, îți vine să crezi ce vezi?

— Da' ce ți s-a întîmplat?

— Păi să vezi, m-am trezit azi-dimineață pe la șase cu niște dureri de stomac: crampe, mi-am zis și m-am dus să fac un duș. Dar după aia, o gheară ascuțită mi-a prins umăru', n-am mai putut respira și am început să transpir. Of, nu, nu eu, mi-am zis; n-am decît patru' și patru de ani, ce dracu'! Sînt într-o formă grozavă, mănînc bine, beau poate puțin cam mult, da' ăsta nu este un motiv. I-am telefonat doctorului care mi-a zis că mă așteaptă aici. După părerea lui, a fost un mic infarct, nimic serios, speră el, dar oricum, trebuie să-mi fac niște analize.

— Un infarct?!

— Așa a zis doctorul.

— Păi să știi că nici nu mă miră, Avery. Ba chiar mă întreb cum de reușesc unii dintre avocații firmei să apuce vîrsta de cincizeci de ani.

— Capps mi-a făcut-o, Mitch. Sonny Capps. Infarctul ăsta i-l datorez lui. Mi-a telefonat vinerea trecută și m-a anunțat că și-a găsit o firmă nouă de avocați, la Washington. Mi-a cerut să-i dau toate dosarele pe numele lui. Înțelegi? Era cel mai mare client pe care l-am avut. Anul trecut, am facturat patru sute de mii de dolari pentru lucrările lui și știi care e culmea? Nu e furios pentru onorariul pe care a trebuit să mi-l plătească, în schimb a înnebunit pentru că trebuie să plătească taxele alea. Este pur și simplu absurd, Mitch.

— Bine, dar nu merită să mori pentru atîta lucru.

Mitch privi în jur și observă că în încăpere nu se afla nici unul din aparatele obișnuite în cazurile de infarct. Se așeză pe singurul scaun din încăpere și își sprijini picioarele de

marginea patului.

— Știi că Jean a intentat acțiune de divorț?

— Da, am auzit. Nu s-ar putea spune că e o surpriză, nu-i așa?

— Ba mă surprinde că a făcut-o abia acum. I-am oferit o mică avere pe care sper să o accepte, pentru că nu am nevoie de un divorț urât.

"Parcă cine are", se gîndi Mitch.

— Ce-a zis Lambert? Întrebă cu voce tare.

— Drept să-ți spun, a fost chiar amuzant. Timp de nouăsprezece ani, nu l-am văzut niciodată pierzîndu-și sîngele rece; or, acum, tocmai asta s-a întîmplat. Mi-a reproșat că beau prea mult, că umblu după fuste și cîte și mai cîte. Mi-a zis că am pus firma într-o situație jenantă și mi-a recomandat să merg la un psihiatru.

Avery vorbea rar, cumpănit, cu o voce uneori slabă și răgușită, alteori puternică și normală. Stătea întins în pat, perfect nemișcat, ca un cadavru, înfășurat în cearșafurile albe, bine întinse. Obrajii aveau o culoare sănătoasă. Situația avea un aer fals.

— Da, cred că ai nevoie de un psihiatru. Poate chiar de doi psihiatri.

— Mulțumesc. N-am nevoie decît de o lună de vacanță. Doctorul a zis că peste două-trei zile îmi dă drumul de aici, dar că n-am voie să mă întorc la lucru decît peste două luni. Adică peste șaizeci de zile, Mitch. N-am voie sub nici o formă să vin la birou timp de șaizeci de zile.

— Bine, da' asta e o adevărată binecuvîntare. Cred că am să fac și eu un infarct mititel.

— La ritmul în care lucrezi, e de-a dreptul garantat.

— A, te pomenești că acum ai ajuns și doctor!

— Nu, sînt numai speriat. Cînd te lovește o chestie de-asta, începi să-ți pui întrebări. Astăzi a fost pentru prima oară în viața mea cînd m-am gîndit la moarte. Și-abia cînd te gîndești la moarte înțelegi cît de prețioasă este viața.

— Da' văd că situația este de-a dreptul gravă.

— Ai dreptate. Spune-mi ce mai face Abby?

— Cred că este OK. N-am mai văzut-o de cîtăva vreme.

— Ai face bine să te duci după ea și s-o aduci acasă. Și s-o faci fericită. Șaizeci de ore pe săptămînă sînt de-ajuns, Mitch. Altfel, ai să-ți distrugi și căsnicia și sănătatea. Abby vrea copii, așa că ai grijă să-i aibă. Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi organizat și eu astfel viața.

— Ce dracu' te-a apucat, Avery? Gata, ți-ai fixat și data înmormîntării? N-ai decît patruzeci și patru de ani și ai trecut printr-un foarte ușor atac de cord. Crede-mă că nu arăți deloc a legumă.

În încăpere își făcu apariția infirmierul care îi spusese lui Mitch:

— Programul de vizită s-a terminat, domnule. Trebuie să plecați.

— A, da, firește, zise Mitch, ridicîndu-se de pe scaun. Vin să te văd peste vreo două zile, Avery.

— Mulțumesc pentru vizită. Transmite-i lui Abby salutări din partea mea.

Nu mai era nimeni în ascensor și Mitch apăsă pe butonul pentru etajul al șaisprezecelea. Mai urcă două etaje pe scări, își trase sufletul și intră în holul de la etajul al optsprezecelea. Undeva, la capătul culoarului, departe de zona ascen-soarelor, Rick Acklin se prefăcea că vorbește la un telefon public. La semnul lui Acklin, Mitch se îndreptă spre o așa-zisă sală de așteptare pentru rudele celor internați. În încăperea întunecoasă și pustie nu se zăreau decît două șiruri de scaune pliante, un televizor care nu funcționa și un automat pentru Coca-Cola, singura sursă de lumină de altfel. Așezat în dreptul razei de lumină, Tarrance răsfoia o revistă ilustrată. Era îmbrăcat în trening, în picioare avea niște teniși albi, iar pe frunte își pusese o bentiță colorată; de data asta era Tarrance-sportivul.

Mitch se așeză lîngă el, cu fața spre culoar.

— Ești curat. Te-au urmărit de la birou, pînă în parcare. Acum Acklin este în hol, iar Laney se învîrtește și el pe aici, pe undeva. Liniștește-te.

— Îmi place bentița.

— Mulțumesc.

— Văd că ai primit mesajul meu.

— Evident, nu? Un plan foarte inteligent, McDeere. Adică astăzi după-amiază stau liniștit la biroul meu și încerc să mă mai ocup și de altceva decît de cazul Bendini — pentru că, știi, mai am și altele de făcut —, cînd secretara mea mă anunță că la telefon este o femeie care vrea să vorbească cu mine despre un tip pe nume Marty Kozinski. Eu atunci sar de pe scaun, înșfac telefonul și aflu că sînt căutat, așa cum mă așteptam de altfel, de angajata aia a ta. Ca de obicei, îmi spune că e ceva urgent. Așa că eu îi zic OK, hai să stăm

de vorbă. Da' ea nu și nu, mă face să las totul baltă, să alerg la Peabody, să intru în hol și să mă așez pe primul fotoliu ieșit în cale. Ei, și stau acolo, și mă tot gîndesc cît de stupidă este situația asta, pentru că eu știu că telefoanele noastre sînt curate. Ce dracu', Mitch, știu sigur că sînt curate. Putem să vorbim la telefoanele noastre! Și tocmai cînd îmi beau cafeaua vine barmanul și mă întreabă dacă mă cheamă Kozinski. Kozinski și mai cum? Întreb eu, doar așa, ca să mă distrez. Marty Kozinski, răspunde el, cu o privire nedumerită. Da, eu sînt, zic și-n tot timpul ăsta m-am simțit ca un idiot, Mitch. Și atunci el îmi spune că sînt căutat la telefon. Merg la bar și cînd ridic receptorul aud vocea angajatei tale care-mi spune că Tolar a avut un atac de inimă sau așa ceva. Și că am să te găsesc aici pe la unșpe. Cum ți-am zis, deștept plan.

— A mers, nu-i așa?

— Da, dar ar fi mers la fel de bine și dacă tipa aia mi-ar fi spus totul încă de la primul telefon.

— Îmi place mai mult așa cum l-am gîndit eu; este mai sigur. Și pe urmă, te mai scoate și pe tine din birou.

— Aici ai a dracului de multă dreptate. Și pe lîngă mine, mai scoate încă trei din birou.

— Uite ce e, Tarrance, o să facem totul așa cum vreau eu, OK? Capul meu este pe butuc, nu al tău.

— Da, da. Ascultă, poți să-mi spui și mie ce dracu' mașină e aia cu care umbli?

— Una închiriată. Nu-i drăguță?

— Hm. Da' ce s-a întîmplat cu mașinuța aia neagră a avocatului nostru?

— Păi ce să se întîmple? Era plină de gînganii ascultătoare, așa că am parcat-o sîmbătă seara pe o promenadă din Nashville și am lăsat cheile în contact. Pînă la urmă, s-a găsit cineva să o ia cu împrumut. Știi, mie îmi place la nebunie să cînt, da' n-am voce deloc. Și din momentul în care am primit permisul de conducere, am tot cîntat în mașină, cînd am fost singur, bineînțeles. Or, în mașina aia plină cu de toate, pur și simplu nu mă simțeam în largul meu. În cele din urmă m-am plictisit de situația asta și...

— Hai că-i bună, McDeere, zise Tarrance, neputîndu-se împiedica să zîmbească.

— Ar fi trebuit să vezi mutra lui Oliver Lambert cînd i-am pus, azi-dimineață, raportul Poliției pe birou. A început să se bîlbîie și nu nimerea să-mi spună cîte de rău îi pare de ce s-a întîmplat. Iar eu mă prefăceam supărat la culme. Lambert mi-a zis că asigurarea va acoperi pierderea și că îmi vor cumpăra o altă mașină. Dar că pînă atunci îmi vor închiria una; și atunci eu i-am spus că o și închiriasem, încă de sîmbătă seara, din Nashville. Nu prea i-a plăcut chestia, pentru că mașina închiriată nu era căptușită cu gînganii și, prin urmare, a telefonat imediat la magazin pentru mașina cea nouă. Cînd m-a întrebat ce culoare vreau, i-am zis că m-am plictisit de negru și că aș vrea un roșu închis cu tapițeria cafenie. Ieri am și fost la magazin, da' n-am găsit nici un model în culorile astea. Tipul de la magazin știa ce vreau și se tot scuza că nu mă poate servi. Pe urmă a început să mă piseze dacă nu vreau altă culoare. Nu, nu, nu, zic eu hotărît, vreau neapărat o mașină roșu închis. Atunci îmi zice că în cazul ăsta trebuie să fac o comandă. Foarte bine, zic. Da' sînteți sigur că nu vreți o altă culoare? Întreabă tipul. Roșu închis, mă încăpățînez eu și, în sfîrșit, persoana își dă seama că dacă mai insistă devine de-a dreptul ridicol. Ei, și uite așa se face că pentru prima oară după zece luni de zile, pot și eu să cînt nestingherit în propria mea mașină.

— Bine, bine, dar totuși, un avocat de calibrul tău să se mulțumească cu așa o rablă! Cred că situația este dureroasă.

— Hm, merge, nici o problemă.

Tarrance zîmbea evident impresionat.

— Mă întreb ce-or să facă băieții care vor ciopîrți BMW-ul, cînd vor da de toate gînganiile alea.

— Ei, probabil că le vor duce la o casă de amanet pe post de echipament stereo.

Apropo, cam cît face toată instalația aia?

— Păi, băieții noștri ziceau că este de prima clasă, așa că face vreo zece, cincisprezece mii, știu și eu? Da' în orice caz toată afacerea este amuzantă la culme.

Două infirmiere traversară culoarul rîzînd și vorbind tare; Acklin se prefăcu din nou că vorbește la telefon.

— Ce mai face Tolar? Întrebă Tarrance.

— Splendid. Adevărul e că sper să fac și eu un infarct tot atît de ușor. Are să stea aici cîteva zile și pe urmă se va da de-o parte două luni de zile. Nu e ceva grav.

— Poți să mai intri în biroul lui?

— Pentru ce? Doar am copiat deja tot ce se află acolo. Tarrance se aplecă în față,

așteptînd amănunte.

— Nu, nu mai pot intra în biroul lui. Au înlocuit toate broaștele de la etajele trei și patru; și pe cele de la subsol.

— De unde știi asta?

— De la angajata mea, Tarrance. În ultima săptămînă a intrat pe rînd în toate birourile din clădire, inclusiv în cele de la subsol; a verificat fiecare ușă, a deschis fiecare sertar, a scotocit în fiecare debara. A citit corespondența, a răsfoit dosare, a căutat prin gunoi (mă rog, atîta cît este în Bendini Building). Știi, de exemplu, că la subsol există patru tocătoare de hîrtie?

Tarrance îi sorbea fiecare cuvînt fără să tresară.

— Dar cum...?

— Nu mă întreba, Tarrance, pentru că n-am să-ți răspund.

— Fata asta lucrează acolo! Asta este! E secretară sau așa ceva. Adică te ajută din interior.

Mitch clătină din cap, cu un aer surprins.

— Un raționament strălucit, Tarrance. Păi astăzi te-a căutat de două ori la telefon, pe la două și un sfert și-apoi pe la trei și ceva. După părerea ta, cum ar putea o secretară să dea două telefoane la FBI în decurs de o oră?

— Poate că a avut zi liberă și a telefonat de acasă.

— Greșești, Tarrance, și încetează să mai dai cu presupusul. Și-n general, nu-ți mai pierde vremea gîndindu-te la fata asta. Pentru tine este de-ajuns să știi că lucrează pentru mine și că împreună îți vom livra marfa.

— Ce se găsește la subsol?

— O sală mare împărțită în douăsprezece cabine, douăsprezece birouri pline cu hîrtii și o mie de fișete supravegheate electronic. Eu cred că acolo se află centrul operațional pentru tot ce ține de spălarea banilor. Pe pereți sînt liste cu nume și numere de telefon ale unor zeci de bănci din Caraibe. Sînt foarte prudenți în privința documentelor și nu prea găsești informații prin încăperea aceea. Mai există o cameră, mai mică decît prima, a cărei ușă este foarte bine încuiată; înăuntru e plin cu calculatoare mari cît niște frigidere.

— Cred că este chiar ce căutăm.

— Într-adevăr, dar nu-ți face iluzii pentru că este imposibil să scoți ceva de-acolo fără să te simtă. Efectiv imposibil. Eu nu cunosc decît un singur mod de a scoate marfa din clădire.

— Și anume?

— Cu un mandat de percheziție.

— Las-o baltă, McDeere, doar știi că nu există motiv pentru așa ceva.

— Ascultă-mă, Tarrance. Ai să faci exact ce-ți spun eu, OK? Deci, eu nu-ți pot da toate documentele pe care le vrei dar ți le voi da pe toate cele de care ai nevoie. În momentul de față, eu am pus mîna pe zece mii de documente și, deși nu m-am uitat prin toate, am văzut totuși suficient de multe ca să-mi dau seama că, dacă le-ar vedea, orice judecător ți-ar semna imediat un mandat de percheziție pentru Front Street. Prin urmare, iei dosarele astea și pe baza lor ai să poți obține inculpări pentru cel puțin jumătate dintre avocații firmei. Tot pe baza lor, poți să mai faci rost și de un mandat de percheziție care va aduce după el și un munte de inculpări. Și te rog să mă crezi că ăsta e singurul mod de a rezolva problema.

Tarrance ieși pe culoar și privi în jur: locul era pustiu. Se întoarse lîngă automatul pentru Coca-Cola, cu privirea ațintită la mica fereastră ce dădea spre răsărit.

— De ce numai pentru jumătate din avocații firmei?

— Asta va fi doar la început. Adaugă și numele cîtorva asociați care s-au pensionat, dar care au fost nașii companiilor alea fictive din Caymane făcute cu banii lui Morolto. Asta va fi partea cea mai ușoară a întregii afaceri. Iar în clipa în care vei pune mîna pe toate dosarele, atunci vei putea să-i arestezi pe toți ceilalți.

— Spune-mi, de unde-ai făcut rost de documentele tale?

— Pur și simplu am avut noroc. La un moment dat, mi-a venit o idee: ce-ar fi dacă cei de la firmă nu ar ține dosarele despre băncile caymaneze aici, în țară, ci chiar acolo, în insule? Din fericire, am avut dreptate. Așa că am copiat documentele la fața locului, în Caymane.

— Cine "am"?

— Păi, fata de care știi. Și încă o persoană.

— Și unde sînt acum dosarele astea?

— Of, Tarrance! Tu și cu întrebările tale! Le am și asta-i tot ce trebuie să știi.

— Vreau documentele alea de la subsol.

— Ascultă, Tarrance. Fii foarte atent la ce-ți spun. Pe documentele de la subsol n-ai să pui mîna decît dacă intri acolo cu un mandat de percheziție. Altfel e imposibil, înțelegi?

— Cine sînt tipii care lucrează în subsolul ăsta?

— Habar n-am. De zece luni, de cînd lucrez la firmă, nu i-am văzut niciodată la față. Nu știu nici unde-și parchează mașinile, și nici cum intră sau cum ies din clădire. Sînt pur și simplu invizibili. Eu cred că asociații și cu tipii ăștia se ocupă de afacerile murdare.

— Ce aparatură au acolo, jos?

— Două copiatoare, patru tocătoare de hîrtie, cîteva printere cu viteză mare și foarte multe computere. Absolut impresionant.

Tarrance se apropie de fereastră și rămase o vreme adîncit în gînduri.

— Da, da, așa se leagă, toate se leagă. Întotdeauna m-am întrebat cum reușește firma asta ca, în ciuda tuturor secretarelor și funcționarilor care viermuiesc acolo, să păstreze secretul absolut asupra afacerilor Morolto.

— Da' nu este deloc greu de înțeles. Secretarele și funcționarii nu cunosc nimic din toate dedesubturile murdare. Ei sînt ocupați cu clienții adevărați. În timpul ăsta, asociații și avocații mai vechi stau în birourile lor grozave și imaginează tot felul de moduri, care de care mai exotice, de spălat bani murdari, iar echipa de la subsol face toate corvezile. Totul este o scenerie nemaipomenită.

— Asta înseamnă că firma are totuși foarte mulți clienți legali?

— Sute de asemenea clienți. Vorbim totuși de niște avocați talentați, cu o clientelă uluitoare, care asigură o acoperire excelentă.

— Adică vrei să spui, McDeere, că tu ai acum documente suficiente ca să obții și inculpările și mandatul de percheziție?

— Așa cum ai auzit.

— Le ai aici, în țară?

— Da, Tarrance, documentele sînt aici, în țară. Ba chiar foarte aproape de locul în care ne aflăm acum.

Tarrance devenise nervos: se lăsa cînd pe un picior, cînd pe celălalt și începuse să-și trosnească degetele.

— Și ce altceva poți să mai scoți din clădirea aia a voastră de pe Front Street?

— Nimic, ți-am mai spus. Este prea periculos. Mă îngrijorează oarecum și faptul că au schimbat încuietorile. Vreau să spun că mă îngrijorează faptul că le-au înlocuit doar pe cele de la etajele trei și patru. De ce nu și pe cele de la unu și doi? Acum două săptămîni am folosit copiatorul de la etajul patru și acum îmi dau seama că n-a fost o idee bună. Așa că basta cu dosarele de pe Front Street.

— Dar fata?

— Nici ea nu mai are acces la ele.

Tarrance își rodea unghiile, legănîndu-se mai departe, fără să-și ia privirea de la fereastră.

— McDeere, vreau dosarele și asta cît mai curînd; mîine, de exemplu.

— Cînd își primește Ray hîrțile de drum?

— Ce este astăzi, luni? Păi cred că lucrurile sînt aranjate pentru mîine seară. Nici nu-ți închipui cu ce înjurături m-a blagoslovit Voyles pentru povestea asta. A fost nevoit să se folosească de toate relațiile pe care le are și să știi că nu glumesc. Le-a făcut cîte o vizită ambilor senatori de Tennessee care, la rîndul lor, l-au vizitat personal la Nashville pe guvernator. Iar pe mine m-a făcut albie de porci și toate astea din cauza fratelui tău, McDeere.

— Care vă mulțumește foarte mult.

— Ce-o să facă după ce iese la lumină?

— Mă ocup eu de problema asta. Voi nu trebuie decît să-l scoateți de-acolo!

— Nu pot să-ți garantez nimic. Dacă va fi cumva rănit, să știi că nu este vina noastră. Mitch se ridică și se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Sînt sigur că cineva, acolo afară, mă așteaptă.

— Cînd ne mai vedem?

— Are să te caute ea la telefon. Să faci exact ce-ți va spune ea.

— Hai, Mitch, ce Dumnezeu! Doar n-o s-o ținem așa la nesfîrșit. Îți jur că poate să-mi spună totul la telefon. Doar avem grijă să ne ținem telefoanele curate. Te rog, nu începe iar.

— Cum o cheamă pe mama ta, Tarrance?

— Ce? A, Doris!
 — Doris?
 — Da, Doris.
 — Ia te uită ce mică e lumea. Nu, nu putem folosi numele ăsta. Spune-mi, cu cine ai dat examenul de promovare în cursul superior la colegiu?
 — Ăă, nu cred că l-am dat.
 — Mda, nici nu mă miră. Atunci, cum o chema pe prima fată cu care ți-ai dat întâlnire, dacă a fost vreuna?
 — Mary Alice Brenner. Era nebună după mine.
 — Nici nu mă îndoiesc. Ei, pe fata mea o cheamă Mary Alice. Data viitoare când îți va da telefon, să faci exact ce-ți spune Mary Alice, OK?
 — Abia aștept să o aud.
 — Și, Tarrance, fă-mi și mie o favoare, te rog! Cred că Tolar se preface și am sentimentul ciudat că infarctul lui are într-un fel legătură cu mine. Pune-i pe băieții tăi să dea puțin tîrcoale pe aici și să verifice toată povestea asta cu atacul de inimă.
 — Nici o grijă. Și-așa nu prea aveam ce face.

33

Martî dimineață, toți cei de la firmă erau îngrijorați de cele întîmplate cu Avery Tolar. Nu, nu fusese nimic grav, venea răspunsul; acum e bine, face doar niște analize. Muncise prea mult, fusese suprasolicitat. Capps era de vină. Și divorțul. Deocamdată, avea liber.

Nina îi aduse un teanc de scrisori la semnat.

— Domnul Lambert vrea să te vadă; dacă nu ești prea ocupat, bineînțeles.

— Grozav! Doar știi că trebuie să mă întîlnesc cu Frank Mulholland la ora zece, nu?

— Firește că știu; doar asta îmi este meseria! Și unde va avea loc întîlnirea, aici sau la Mulholland, la birou?

Mitch răsfoi agenda, prefăcîndu-se neștiutor. Era vorba de Cotton Exchange Building.

— La el la birou, răspunse încruntat.

— Tot acolo v-ați întîlnit și ultima oară, nu-i așa? La facultate nu v-a învățat nimeni că niciodată, repet niciodată nu trebuie să te întîlnești de două ori la rînd pe terenul adversarului? Este o dovadă de slăbiciune și de lipsă de profesionalism.

— O, Nina, oare mă vei putea ierta vreodată?

— Stai să vezi ce are să iasă după ce am să le povestesc fetelor; mai ales că toate sînt de părere că ești un macho foarte dulce; dacă poți să înțelegi chestia asta. Vor avea un șoc cînd am să le spun că nu ești decît un amărît.

— După mine, chiar au nevoie să fie puțin șocate.

— Ce mai face mama lui Abby?

— Mult mai bine. Am să dau o fugă pînă acolo la sfîrșitul săptămîinii.

— Lambert te așteaptă, îi reaminti ea, ieșind din birou.

Oliver Lambert îl invită să se așeze pe canapea și îi oferî o ceașcă de cafea.

— Starea lui Avery mă îngrijorează foarte mult, îi spuse el lui Mitch.

— L-am văzut aseară. Mi-a spus că medicul îi interzice să mai vină la birou două luni de zile.

— Așa este și ăsta-i și motivul pentru care te afli acum, aici. În următoarele două luni vreau să lucrezi împreună cu Victor Milligan. El are să se ocupe de majoritatea dosarelor lui Avery, așa că pentru tine va fi un teren familiar.

— Mă bucur, pentru că Victor îmi este un bun prieten.

— Ai multe de învățat de la el; este efectiv un geniu în domeniul taxelor. Ajunge să citească și două cărți pe zi.

"Splendid, își zise Mitch. Înseamnă că va ajunge la zece pe zi cînd va fi la răcoare."

— Da, este un tip foarte inteligent. M-a scos și pe mine din încurcătură o dată sau de două ori.

— Foarte bine. M-am gîndit eu că vă veți înțelege. Ar fi bine să dai pe la el prin birou chiar în dimineața asta. Acum, Avery avea niște afaceri de rezolvat în Caymane. De altfel, știi că merge destul de des acolo. Și, întîmplător, chiar mîine ar fi trebuit să plece pentru două zile în insule. În dimineața asta am vorbit cu el și mi-a spus că tu cunoști și conturile și clienții, așa că este nevoie să mergi acolo.

Într-o secundă, o mie de gînduri îi trecură prin minte: avionul, prada din magazia de

bagaje, apartamentul, camera depozit, conturile.

— În Caymane? Mîine?

— Exact. Știi, e o problemă urgentă. Trei dintre clienții lui Avery au neapărată nevoie de dările de seamă asupra conturilor lor și de alte lucrări. Eu l-aș fi trimis pe Milligan, dar mîine dimineață trebuie să fie la Denver. Și-apoi, Avery a zis că poți să te descurci.

— Firește că pot să mă descurc.

— Bun. Atunci ai să pleci mîine pe la prînz cu avionul firmei și ai să te întorci vineri cu o cursă obișnuită. Vreo problemă?

Da, și încă multe probleme: Ray, care ieșea din închisoare; Tarrance, care voia marfa; o jumătate de milion de dolari de adunat; dispariția lui, planificată să se producă în orice moment.

— Nu, nici un fel de probleme.

Revenit în biroul lui, Mitch încuie ușa, își scoase pantofii din picioare, se întinse pe podea și închise ochii.

Ascensorul se opri la etajul al șaptelea și Mitch urcă pe scări încă două etaje. Tammy îi deschise ușa, apoi o încuie în urma lui. Mitch se opri lîngă fereastră.

— Ai fost atentă la ce se întîmplă afară? întrebă el.

— Firește. Paznicul parcurii voastre a rămas pe trotuar și te-a urmărit pînă ai ajuns aici.

— Splendid. Pînă și Dutch mă urmărește. Arăți obosită, remarcă el, întorcîndu-se și cercetînd-o cu atenție.

— Obosită? Vrei să spui moartă de oboseală. În ultimele trei săptămîni am fost, una după alta, îngrijitoare, secretară, avocată, bancher, tîrfă, curier și detectiv particular. Am zburat de nouă ori în Grand Cayman, am cumpărat nouă rînduri de valize și am cărat încoace pe puțin o tonă de documente furate. Am fost la Nashville de patru ori cu mașina și de zece ori cu avionul. Am citit atîtea rapoarte bancare și porcării de-astea juridice, că aproape am orbit. Cînd vine vremea de culcare, îmi pun tricoul cu Dustbusters și mă joc de-a femeia de serviciu timp de șase ceasuri. Am atîtea nume, că am ajuns să le scriu pe palmă ca să nu le încurc.

— Apropo, ți-am mai făcut rost de unul.

— Nici nu mă surprinde. Care e ăla?

— Mary Alice. De-acum încolo, cînd ai să vorbești cu Tarrance, ai să te numești Mary Alice.

— Stai să-l notez. Știi, nu-mi place tipu! Este așa de grosolan la telefon.

— Lasă asta. Am pentru tine o veste grozavă.

— Mor de nerăbdare s-o aud.

— Poți să pleci de la Dustbusters.

— Nu mai spune! Cred că am să izbucnesc în plîns. Da' de ce să plec?

— Pentru că nu are rost să mai rămîi.

— Asta ți-am spus și eu încă de săptămîina trecută. Era imposibil să scoți dosarele de acolo, să le copiezi și pe urmă să le duci înapoi fără să fii prins.

— Ai vorbit cu Abanks? întrebă Mitch.

— Da.

— A primit banii?

— Da, au fost transferați vineri.

— Este gata de acțiune?

— El zice că da.

— Bun. Ce știi despre falsificator?

— Mă întîlnesc cu el în după-amiaza asta.

— Cine este tipul?

— Un fost pușcăriaș, prieten cu Lomax. Eddie zicea că e cel mai bun din țară în meserie.

— Ar fi și cazul! Cît vrea?

— Cinci mii. Cash, evident; doar este vorba de cărți de identitate, pașapoarte, permise de conducere și vize cu totul și cu totul noi.

— De cît timp are nevoie ca să le facă?

— N-am idee. Tu cînd ai nevoie de ele?

Mitch se așeză pe marginea biroului și respiră adînc, încercînd să calculeze.

— Cît mai repede posibil. Eram convins că mai am la dispoziție încă o săptămîină, dar

acum nu mai sînt sigur. Așa că le vreau cît mai repede. Poți să ajungi la Nashville în seara asta?

— A, cum să nu. Este tot ce-mi doresc; doar n-am mai fost acolo de două zile.

— Vreau o cameră video și un trepied în dormitor. Și cumpără și cîteva casete. Vreau să rămîi acolo cîteva zile și să păzești telefonul. Te rog să mai treci o dată prin documentele Bendini și să revezi tot ce-ai notat.

— Chiar vrei să rămîn acolo?

— Da, de ce?

— Păi, mi-am nenorocit șira spinării tot dormind pe patul ăla.

— Tu l-ai închiriat!

— Deci, ce-i cu pașapoartele?

— Cum îl cheamă pe tip?

— Doc și nu mai știu cum. Am numărul lui de telefon.

— Dă-mi-l și spune-i omului că am să-l caut peste vreo zi-două. Câți bani mai ai?

— Bine că m-ai întreat. Am pornit cu cincizeci de mii, da? Ei, am cheltuit zece mii pe avioane, hoteluri, bagaje și mașini închiriate. Și încă n-am terminat. Acum zici că mai vrei și o cameră video și cărți de identitate false. Să știi că nu vreau deloc să pierd bani în afacerea asta.

— Încă cincizeci de mii? Întrebă Mitch îndreptîndu-se spre ușă.

— Primesc.

El îi făcu cu ochiul și ieși din cameră, întrebîndu-se în timp ce închidea ușa, dacă o va mai vedea vreodată.

În celulă erau doar două paturi suprapuse și o toaletă într-un colț. Patul de deasupra nu era ocupat de peste un an de zile. Așezat pe patul de jos, cu niște sîrme ciudate ieșindu-i din urechi, Ray își spunea povești într-o limbă foarte străină. În turcă. Undeva pe culoar se auzeau frînturi de conversație, luminile erau aproape toate stinse. Era ora unsprezece, marți noaptea.

Gardianul se apropie fără zgomot de celulă.

— McDeere, strigă el încetișor.

Ray se așeză pe marginea patului, își scoase căștile și îl fixă cu privirea.

— Directorul vrea să te vadă.

"Păi! Își zise el, la un'șpe noaptea, directorul stă la birou și mă așteaptă pe mine."

— Unde mergem? Întrebă el pe un ton neliniștit.

— Încalță-te și hai.

Ray aruncă o privire rapidă în jur, făcînd un fel de inventar al bunurilor sale lumești. În opt ani de zile reușise să adune un televizor alb-negru, un casetofon, două cutii de carton pline cu casete și cîteva duzini de cărți. O zi la spălătoria închisorii însemna trei dolari, dar cea mai mare parte din bani se ducea pe țigări. Asta era tot ce strînsese. În opt ani de zile.

Gardianul vîrî o cheie mare și grea în broască și deschise ușa; apoi avu grijă să stingă lumina.

— Vino după mine și să nu care cumva să te ții de bancuri. Nu știu cine ești, da' știu că ai niște prieteni barosani de tot.

Alte chei descuiară alte uși și în curînd ajunseră pe terenul de baschet.

— Rămîi în urma mea, îi ceru gardianul.

Ochii lui Ray încercau să străpungă întunericul. Zidul se ridica asemenea unui munte în fața lor, dincolo de curtea și de zona de plimbare unde adunase mii de mile în picioare și unde fumase o tonă de țigări. Ziua, zidul avea o înălțime de peste cinci metri; noaptea însă părea mult mai înalt. Turnurile de pază, bine luminate, erau așezate din șaizeci în șaizeci de metri. Cei dinăuntru erau bine înarmați. Gardianul era calm și indiferent. E-adevărat că avea uniformă și pistol. Oricum, se mișca plin de încredere, spunîndu-i mereu lui Ray să-l urmeze și să își păstreze calmul. Și Ray încerca să facă întocmai ce i se spunea. Se opriră lîngă colțul unei clădiri și gardianul studie cu atenție zidul aflat acum mult mai aproape. Reflectoarele măturau curtea la intervale regulate de timp.

"De ce ne ascundem? se întrebă Ray în sinea lui. Tipii înarmați de-acolo, de sus, sînt de partea noastră?" Ar fi vrut să cunoască răspunsul înainte de a face vreo mișcare.

Gardianul făcu semn chiar spre locul pe unde James Earl Ray și banda lui săriseră zidul. Era, de altfel, un punct de atracție faimos, studiat și admirat de cei mai mulți dintre pensionarii de la Brushy Mountain. Sau, în orice caz, de alții de acolo.

— Peste vreo cinci minute or să-ți arunce o scară. Cablul a fost deja tăiat și ai să

găsești o frînghie pe partea ailaltă.

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

— Nu, da' fă-o repede.

— Ce se va întîmpla cu toate luminile alea?

— Or să fie toate reorientate, așa că o să ai la dispoziție un întuneric complet.

— Și armele de-acolo?

— Nu-ți face griji. Tipii or să se uite în partea ailaltă.

— Fir'ar al dracului de treabă! Ești sigur?

— Uite ce e, omule, am mai văzut afaceri aranjate înăuntru, da' asta e a mai tare din toate. A fost aranjată chiar de directorul Lattemer, care în momentul ăsta se află uite acolo, zise gardianul, făcînd semn spre turnul cel mai apropiat.

— Directorul zici?

— Aha. Așa că totul o să meargă uns.

— Cine-mi aruncă scara?

— Doi gardieni.

Ray își șterse cu mîneca stropii de sudoare de pe frunte și respiră adînc. Gura îi era uscată și genunchii îi tremurau.

— Vezi că dincolo o să te-aștepte unu' de-l cheamă Bud. Un alb. Să faci exact cum zice el, îi șopti gardianul.

Reflectoarele măturară din nou curtea.

— Fii atent, zise gardianul.

Întunericul și o liniște înspăimîntătoare puseră stăpînire pe tot locul. În turnul cel mai apropiat, cineva fluiera de două ori: era semnalul.

În clipa aceea, două siluete țîșniră din spatele clădirii alăturate; cînd ajunseră la poalele zidului, cei doi ridicară ceva din iarbă.

— Fugi, băiete, fugi! zise gardianul.

La auzul acestui îndemn, Ray își vîrî bărbia în piept și porni în goană spre zid. Cei doi gardieni îl prinseră de brațe și îl împinseră pe prima treaptă a scării. O deschidere generoasă fusese tăiată în sîrma ghimpată ce încununa zidul gros de o jumătate de metru. Frînghia era atîrnată chiar acolo unde se aștepta să o găsească. Coborî fără zgomot pînă aproape de pămînt, apoi se hotărî și sări. Se ridică nervos, își scutură hainele și privi în jur. Peste tot întuneric. Reflectoarele nu-și reluasera încă plimbarea.

La trei metri în față, începea pădurea.

— Aici, se auzi o voce.

Bud îl aștepta într-un tufiș.

— Vino după mine! Hai, repede!

Ray îl urmă în tăcere, pînă cînd nu mai putură vedea zidul închisorii. În sfîrșit, se opriră într-o poieniță, lîngă un drumeag plin de noroi.

— Eu sînt Bud Rinley, se recomandă necunoscutul, întinzînd mîna. Haioasă situație, nu-i așa?

— Incredibilă. Eu sînt Ray McDeere.

Bud era un tip îndesat, cu fața acoperită de o barbă neagră și cu o beretă neagră înfundată pe cap. Purta cizme militare, blue-jeans și o jachetă de camuflaj. Nu părea să fie înarmat.

— Mai e cineva cu tine? Întrebă Ray.

— Nu, nimeni. Lucrez pe cont propriu pentru director. De obicei mă cheamă cînd e cineva care trebuie să sară zidul. E-adevărat că de data asta e ceva mai altfel. Pentru că de obicei, îmi aduc și dulăii cu mine. Mă gîndeam să mai așteptăm puțin, pînă încep să urle sirenele. Ca să le poți auzi și tu. N-ar fi cinstit să nu apuci să le auzi. Vreau să spun că într-un fel or să-ți dea onorul.

— A, este OK. Le-am mai auzit și altădată.

— Da, da' acum este altceva, pentru că tu ești ăla care a sărit zidul. Are să-ți placă sunetul lor.

— Uite ce e, Bud. Eu...

— Ascultă-mă, Ray. Avem destul timp. N-or să te vîneze... prea mult.

— Prea mult?

— Îhî. Trebuie să facă ceva scandal, să-i trezească pe toți, ca să semene a evadare adevărată. Atîta că n-or să vină după tine. Amice, nu știu cine e ăla de te susține, da' știu că e mare.

Urletul sirenelor sfîșie liniștea și Ray sări în picioare. Lumini se încrucișau pe cerul negru și undeva, la distanță, se auzeau vocile înăbușite ale gardienilor din turn.

— Ai înțeles ce vreau să-ți spun?
 — Să mergem, zise Ray.
 — Camionul meu este aici, aproape. Ți-am adus și niște haine; sper să-ți placă, pentru că măsura mi-a dat-o directorul.
 Când ajunseră la camion, Bud își pierduse deja respirația.
 — Îmi plac, Bud, zise Ray după ce își schimbă hainele.
 — Pe celelalte poți să le lași aici, în tufișuri.
 Mașina parcursese două mile pe drumul de munte răsucit în serpentine când Ray întrebă:
 — Unde mergem, Bud?
 — Păi, directorul a zis că nici nu-i pasă și nici nu vrea să știe unde. A zis să faci cum vrei. Eu zic să mergem într-un oraș în care să găsești o autogara și, de-acolo, te privește ce faci.
 — Până unde poți să mă duci?
 — Sînt la dispoziția ta toată noaptea. Zi-mi doar numele orașului și acolo te duc.
 — Aș vrea să lăsăm cîteva mile în urma noastră și abia după asta să încep să caut o autogara. Așa că ce părere ai de Knoxville?
 — Dacă asta vrei, asta ai. Și pe urmă?
 — Nu știu. Tot ce știu este că trebuie să ies din țară.
 — Cu prietenii pe care îi ai, nu vor fi probleme. Dar totuși, fii atent. Pentru că mîine fotografia ta are să fie admirată de șerifii din zece state.
 În vîrfurile dealului se întîlniră cu trei mașini de poliție. Ray se aruncă pe podeaua mașinii.
 — Liniștește-te, Ray. N-au cum să te vadă.
 — Dar barajele de pe șosea? întrebă Ray.
 — Uite, Ray. Ca să te liniștești, află că n-o să fie nici un baraj pe șosea. Ai încredere în ce-ți spun. Ține aici și cinci sute de dolari. Mi i-a dat directorul. Și află de la mine că ai niște prieteni țepeni de tot, amice.

Miercuri dimineață Tarry Ross urca scările spre etajul al patrulea al lui Phoenix Park Hotel. Ajuns pe palier, se opri în fața ușii care dădea pe culoar ca să-și tragă sufletul. Broboane de sudoare stăteau agățate de firele sprîncenelor. Își scoase ochelarii negri de soare și își șterse fața cu mîneca pardesiului. Senzația de greață îl lovi din plin, obligîndu-l să se sprijine cu toată greutatea trupului de balustrada scării. Servieta goală căzu pe podeaua de ciment, iar el se așeză pe ultima treaptă. Mîinile îi tremurau ca niște frunze bătute de vînt și simțea nevoia să plîngă. Își încrucișă brațele strîns pe abdomen, abținîndu-se din răspuț să nu vomite.

Senzația de greață dispăru și el reuși să respire din nou. "Fii tare, omule, fii tare. Doar te așteaptă două sute de mii de verzi la capătul culoarului ăsta! Dacă ești bărbat, te duci acolo și îi iei! Și pleci cu ei, dar pentru asta îți trebuie curaj — respiră adînc și mîinile i se opriă din tremurat. Fii bărbat, omule, fii bărbat!"

În ciuda genunchilor de vată, reuși să ajungă pînă la ușă, a opta pe dreapta. În dreptul ei, își ținu respirația o clipă, apoi ciocăni ușor.

— Da, se auzi o voce dinăuntru.
 — Sînt eu, Alfred, adăugă el.
 "Ce nume caraghios, își zise în sinea lui. Cum Dumnezeu l-or fi găsit?"

O figură nedeslușită apără în crăpătura ușii. Apoi lanțul de siguranță căzu și ușa se deschise larg. Alfred păși în încăpere.

— Bună dimineața, Alfred, îl întîmpină Vinnie Cozzo cu căldură. Vrei puțină cafea?
 — Nu pentru asta sînt aici, îl repezi Alfred, așezîndu-și cu grijă servieta pe pat.
 — Întotdeauna ești prea nervos, Alfred. De ce nu încerci să te relaxezi. Înțelege că nu au cum să te prindă.
 — Tacă-ți gura, Cozzo. Mai bine spune-mi unde sînt banii?
 Vinnie Cozzo făcu un semn spre o sacoșă de piele, apoi zîmbetul îi dispăru de pe buze.
 — Povestește-mi, Alfred!
 Din nou senzația aceea de greață, dar de data aceasta reuși să o domine. Îi privi atent pe cei din cameră; inima îi bătea în piept ca un ciocan.

— OK. Omul vostru, McDeere, a primit deja un milion de dolari și mai așteaptă încă unul. A livrat deja o tranșă de documente Bendini și pretinde că mai are încă zece mii.

O durere ascuțită îl izbi în pînțele, obligîndu-l să se așeze pe pat.

— Dă-i înainte, ceru Cozzo.

— În ultimele șase luni, McDeere a avut multe conversații cu oamenii noștri. Va depune mărturie la proces și pe urmă va dispărea; el și nevastă-sa vor fi martori protejați.

— Unde sînt celelalte documente?

— La dracu'! Nu știu, pentru că tipul nu vrea să spună unde le ține. Știu însă că sînt gata de livrare. Și-acum vreau banii, Cozzo.

Cozzo aruncă sacoșa de piele pe pat și Alfred o deschise cu mîini tremurînde.

— Două sute de mii? Întrebă el în timp ce așeza teancurile de bancnote în servietă.

— Nu așa ne-am înțeles, Alfred? Dar să știi că peste vreo două săptămîni vor mai avea ceva pentru tine.

— În nici un caz, Cozzo. Nu mai pot să fac așa ceva, zise el, trîntind capacul servietei și pornind în goană spre ușă.

Înainte să iasă din încăpere, se opri și încercă să se calmeze.

— Ce aveți de gînd cu McDeere?

— Tu ce crezi, Alfred?

Era o întrebare cu un singur răspuns și Alfred își mușcă buzele, ieșind din cameră fără un cuvînt. În urma lui, Cozzo încuie ușa, zîmbind. Scoase o carte de vizită din buzunar și formă numărul de telefon de la reședința din Chicago a domnului Lou Lazarov.

Cuprins de panică, Tarry Ross încerca să străbată cît mai repede holul. Ochelarii negri de soare îl împiedicau să vadă ce se întîmplă în jur și, exact în clipa în care se apropie de ascensor, o mîină uriașă răsări din întuneric și îl tîrî pe neașteptate într-una din camere. Cînd ușa se închise în urma lui, mîna îl pocni cu putere peste față, iar un pumn străin îl izbi violent în stomac. Un alt pumn îi turti nasul și îl trimise, amețit și plin de sînge, la podea. Cineva răsturnă conținutul servietei pe pat.

Alfred sau Tarry Ross fu azvîrlit pe un scaun și lumina din cameră se aprinse brusc. Trei agenți FBI, trei colegi de-ai lui, îl fixau cu privirea. Directorul Voyles, pe al cărui chip se citea stupefacția, se apropie încet de el. Stăpînul acelor mîini atît de eficiente se afla și el în apropiere. Un al cincilea agent număra banii.

— Ross, ești un trădător, ești o lepădătură de cea mai ordinară specie. Pur și simplu nu-mi vine să cred ce văd, zise Voyles.

Ross își mușcă buzele și izbucni în suspine.

— Cine este tipul? Întrebă directorul pe un ton imperativ.

Ross începu să plîngă în hohote, dar nu răspunse.

Voyles îl pocni cu sete peste tîmpla stîngă, făcîndu-l să se chircească de durere.

— Cine este tipul? Răspunde, Ross!

— Vinnie Cozzo, bîigui el printre suspine.

— Știu că este vorba de Cozzo! La dracu'! Vreau să știu ce i-ai spus lui Cozzo!

Fața lui Ross era scăldată în lacrimi și în sînge, trupul îi tremura și se răsucea într-un fel demn de milă, dar gura nu pronunța nici un cuvînt.

Voyles continuă să-l lovească.

— Vorbește, canalie! Spune-mi ce vrea Cozzo.

Ross se ghemui pe scaun, așezîndu-și fruntea pe genunchi; plînsul i se mai domolise.

— Două sute de mii de dolari! exclamă agentul care numărase banii.

Voyles se lăsă într-un genunchi și aproape că șopti:

— McDeere este, nu-i așa, Ross? Te rog, te implor, spune-mi că nu este McDeere.

Tarry, spune-mi că nu este McDeere!

Dar Tarry se sprijinea cu coatele de genunchi și privea fix podeaua. Picăturile de sînge se adunau într-o mică băltoacă pe covor. "Ține-ți firea, Tarry. Banii s-au dus și tu ești în drum spre închisoare. Tarry, ești o rușine pentru cei din jur. Nu faci nici cît un găinaț și cu asta, basta. N-ai absolut nimic de cîștigat păstrînd tăcerea. Așa că ține-ți firea, Tarry."

Voyles își menținu pledoaria. Păcătoșilor, da, sînteți?

— Te rog, spune-mi că nu este vorba de McDeere. Tarry, te implor, spune-mi că nu este el.

Dar Tarry se ridică în picioare și-și șterse ochii cu degetele; trase adînc aer în piept, își drese glasul, și-și mușcă buzele. Apoi îl privi pe Voyles drept în ochi și dădu afirmativ din cap.

De Vasher era atât de grăbit încît nu mai așteptă ascensorul și o luă la fugă pe scări. Odată ajuns la etajul al patrulea, năvăli în biroul lui Locke unde se adunaseră aproape jumătate din asociați: Locke, Lambert, Milligan, McKnight, Dunbar, Denton, Lawson, Banahan, Kruger, Welch și Shottz. Cealaltă jumătate fusese de asemenea convocată. În încăpere se simțea plutind panica. De Vasher se așeză în capul mesei de conferințe.

— OK, băieți. Deocamdată nu este cazul să ne facem valizele și să o tundem în Brazilia. Astăzi de dimineață am primit confirmarea: McDeere a vorbit în mai multe rînduri cu federalii, ăia i-au plătit deja un milion cash și i-au mai promis unul. El deține niște documente despre care se crede că ne-ar fi fatale. Toate astea au fost deci confirmate de FBI, iar Lazarov, însoțit de o adevărată mică armată, este chiar acum în drum spre Memphis. Se pare totuși că nenorocirea nu s-a produs încă. Sursa noastră, un mahăr din FBI, a zis că McDeere are în mînă vreo zece mii de documente gata de livrare. Însă pînă acum nu le-a dat federalilor decît cîteva din ele. E clar că am aflat de afacere la vreme și, dacă vom putea împiedica producerea unor necazuri mai mari, atunci totul va fi bine. Evident că nu este cine știe ce de hîrtilile alea, pentru că altfel federalii ar fi fost de mult aici, cu mandate de percheziție cu tot.

De Vasher se afla în centrul atenției și lucrul ăsta îi făcea o plăcere extraordinară; un zîmbet superior i se întinsese pe față în timp ce-i studia pe bărbații cei importanți și speriați din încăpere.

— Ei, și-acum spuneți-mi unde este McDeere?

— În biroul lui. Tocmai am vorbit cu el și nu bănuiește nimic, răspunse Milligan.

— Minunat. Din cîte știu eu, peste trei ore trebuie să plece spre Grand Cayman. Am dreptate, Lambert?

— Da, așa este. Plecarea este la prînz.

— Atunci, aflați băieți că avionul nu va ajunge niciodată la destinație. Pilotul va avea puțină treabă la New Orleans, unde va face o scurtă escală, și abia după aia va porni spre insule. Ei, și cînd va fi ajuns deasupra mării, avionul va dispărea pentru totdeauna de pe radar. Resturile se vor împrăști pe o rază de zeci de mile, iar cei de la bord vor fi de negăsit. E trist, dar necesar.

— Deci, avionul... interveni Denton.

— Da, fiule, chiar așa. Da' lasă, că-ți vom cumpăra altă jucărie.

— Faci prea multe presupuneri, De Vasher, zise Locke. În clipa asta, presupunem că documentele intrate deja în posesia FBI-ului sînt inofensive. Dar acum patru zile erai de părere că McDeere copiase cîteva din dosarele secrete ale lui Avery. Prin urmare?

— Cei din Chicago au studiat dosarele cu pricina și sînt, într-adevăr, pline de probe incriminatoare, dar insuficiente pentru o decizie. Voi știți că materialele grele se află în Cayman și aici, în subsol. Or, subsolul este de neatins, iar dosarele din apartamentul caymanez par să fie în regulă; le-am verificat.

Dar Locke nu era satisfăcut de răspuns.

— Bine, dar atunci de unde provin cele zece mii de documente?

— Păi, presupunem că sînt zece mii. De fapt, eu mă-ndoiesc că sînt chiar atîtea. Aduceți-vă aminte că tipul încearcă să mai stoarcă un milion de piștari înainte să dispară. Și atunci probabil că îi minte, ca să mai poată șterpeli ceva documente. Dacă are zece mii de hîrtii, atunci cum se face că federalii nu au pus încă mîna pe ele?

— În cazul ăsta, de ce să ne fie teamă? Întrebă Lambert.

— De necunoscut, Ollie. În realitate, noi nu știm cu siguranță decît că McDeere are un milion de verzișori. Și cum nu este un tîmpit, s-ar putea ca, lăsat de capul lui, să dea peste cine știe ce chestie grea. Iar noi nu putem accepta să se întîmple una ca asta. Vezi tu, Lazarov a zis să-i aruncăm fundu' în aer. Am deschis și închis citatul.

— Este imposibil ca un avocat începător să găsească și să copieze atîtea dosare incriminatoare, zise Kruger plin de îndrăzneală și privi în jur, cetind aprobarea celorlalți.

— De ce vine Lazarov aici? Întrebă Dunbar, specialistul în imobiliar. Pronunțase numele lui Lazarov, de parcă ar fi spus că însuși Nașul vine la cină.

— Asta este o întrebare absolut tîmpită, zise De Vasher cu o voce șfichiuitoare și cu ochii căutînd idiotul care o pusese. Mai întîi, trebuie să ne ocupăm de McDeere și să sperăm că pagubele sînt minime. După care, vom analiza în amănunt tot ce ține de firma asta și vom opera toate schimbările necesare.

Locke se ridică și zise, privindu-l sever pe Oliver Lambert:

— McDeere trebuie să fie neapărat în avionul acela.

Tarrance, Acklin și Laney ascultau uluiți cuvintele lui Voyles reproduse de telefonul de pe birou. Directorul le explică în amănunt ce se întâmplase și îi avertiză că peste o oră urma să părăsească Washingtonul pentru a veni la Memphis. În glas avea o nuanță de disperare.

— Trebuie să-l aduci la noi, Tarrance și încă repede. Cozzo nu știe că noi am aflat de Tarry Ross. În schimb, Ross i-a spus lui Cozzo că McDeere este pe punctul de a livra do-sarele. Așa că tipii îl pot da la o parte în orice clipă. Trebuie să pui mîna pe el chiar acum. Ai idee unde se află McDeere în momentul ăsta?

— Este la birou, răspunse Tarrance.

— OK, asta-i foarte bine. Adu-l la noi. Vin și eu în două ore și vreau să vorbesc cu el. La revedere.

Tarrance apăsă în furca telefonului, apoi formă un număr.

— Unde telefonezi? întrebă Acklin.

— La Bendini, Lambert & Locke — Avocați.

— Wayne, ai înnebunit? întrebă Laney

— Taci și ascultă, zise Tarrance și începu să vorbească la telefon:

— Cu Mitchell McDeere, vă rog.

— O clipă, așteptați, zise operatoarea.

Apoi se auzi vocea secretarei:

— Biroul domnului McDeere.

— Trebuie să vorbesc cu Mitchell McDeere.

— Îmi pare rău, domnule, dar este într-o ședință.

— Uite ce este, scumpă doamnă, eu sînt judecătorul Henry Hugo. Mitchell McDeere trebuia să fie la mine la tribunal de acum un sfert de oră. Este o chestiune urgentă.

— Bine, dar nu este nimic notat pe agendă pentru dimineața asta.

— Dumneata îi notezi întîlnirile în agendă?

— Da, domnule.

— Atunci este vina dumitale. Și-acum dă-mi-l la telefon.

Nina intră în fugă în biroul șefului ei.

— Mitch, te caută la telefon un oarecare judecător Hugo. Zice că trebuia să fii la tribunal la ora asta. Ar fi bine să vorbești cu el.

Mitch țîșni în picioare și înșfacă telefonul. Pălise.

— Da.

— Domnule McDeere, sînt judecătorul Hugo, zise Tarrance. Ai întîrziat la tribunal. Te aștept să vii aici imediat.

— Da, domnule judecător, zise el și închise telefonul.

Își lua haina și servieta, ieșind din încăpere, nu înainte de a-i arunca Ninei o privire încruntată.

— Îmi pare rău, dar nu este notat nimic în agendă, se scuză ea.

Mitch nici n-o mai auzi; traversă în goană culoarul, coborî scările, trecu ca un fulger prin fața recepției și ieși în stradă. Odată ajuns pe Front Street, își continuă cursa nebună spre Union, unde schimbă direcția și o luă spre est, spre MidAmerica Mall.

Un tînar bine îmbrăcat, cu o servietă diplomat în mîna, alergînd pe stradă ca un cîine scăpat din lanț poate fi ceva obișnuit în anumite orașe, dar nu și în Memphis; oamenii întorceau capul să vadă mai bine scena.

La un moment dat, se ascunse după un chioșc de fructe și încercă să-și tragă sufletul. Nu-l urmărea nimeni, așa că își oferî răgazul să mănînce un măr. Și dacă tot era vorba de cros, spera ca Tony Balena să fi fost cel lansat pe urmele lui.

De fapt, nu fusese niciodată impresionat de inteligența lui Wayne Tarrance. Magazinul de pantofi fusese un fiasco,

iar cîrciuma cu pui fripți din Grand Cayman fusese o chestie tot atît de idioată. În plus, registrul despre Faptele Familiei Morolto l-ar fi plictisit și pe un copil. În schimb idea despre un cod de urgență, o alarmă de genul "nu pune nici o întrebare, pur și simplu fugi ca să-ți salvezi pielea", fusese absolut strălucită. De o lună de zile Mitch știa că, dacă primește telefon de la judecătorul Hugo, atunci trebuie să țîșnească pe ușă într-o cursă turbată contracronometru cu moartea. Și acum se produsese nenorocirea, iar băieții de la etajul al cincilea erau pe urmele lui. Unde o fi Abby? se întrebă el.

Pe Union, cîțiva trecători se plimbau nepăsători. Lui Mitch i-ar fi convenit mai mult un trotuar plin de oameni, dar fu nevoit să se împace cu situația. În intersecția Front cu Union nu observă nimic suspect. Atunci se hotărî să intre în holul hotelului Peabody, în speranța că va găsi un telefon. Și chiar găsi unul la mezanin, lîngă toaletă. Formă numărul din

Memphis al FBI-ului.

— Cu Wayne Tarrance, vă rog. Urgent. Sînt Mitch McDeere.

— Mitch, unde ești? Întrebă Tarrance o secundă mai târziu.

— OK, Tarrance, ia spune-mi ce s-a întîmplat?

— Unde ești acum?

— Am ieșit din clădirea firmei, domnule judecător Hugo. Deocamdată sînt în siguranță.

Deci, ce s-a întîmplat?

— Mitch, trebuie să vii aici.

— Ba nu *trebuie* să fac absolut nimic, Tarrance. Și nici n-am să fac pînă nu-mi spui tot.

— Păi, avem, ăă, avem o problemă. A apărut o mică breșă și e nevoie ca tu...

— O breșă, Tarrance? Ai spus o "breșă"? Știi bine că așa ceva nu există. Povestește tot, Tarrance, înainte să închid și să dispar. Încerci să afli de unde dau telefon, nu-i așa Tarrance? Fii atent că închid.

— Nu! Ascultă-mă, Mitch! Tipii au aflat, știu totul despre întîlnirile noastre, despre bani și despre dosare.

— Și mai zici că este "o mică breșă", Tarrance, zise Mitch după cîteva secunde bune de liniște. Pare mai degrabă o explozie în toată regula. Povestește-mi despre breșa asta, Tarrance, da' repede, că n-am timp.

— Oh, Doamne, simt că mi se face rău. Mitch, vreau să-ți spun că sufăr cumplit, crede-mă. Voyles este pur și simplu distrus. Unul din ștabii noștii ne-a vîndut. L-am prins chiar în dimineața asta, într-un hotel din Washington. L-au plătit cu două sute de mii. Sîntem cu toții sub șoc, Mitch.

— Ha! Sînt emoționat. Și îngrijorat din cauza șocului și durerii pe care le trăiți, Tarrance. Bănuiesc că vreți să vin urgent la voi, la birou, și să ne consolăm unii pe alții.

— Voyles va fi aici pe la prînz, Mitch. Vine cu cei mai buni oameni și vrea să te vadă. Îți promit că te scoatem din oraș.

— Așa deci, vreți să alerg în brațele voastre ca să mă protejați. Ești un idiot, Tarrance; la fel și Voyles și toți ai voștri. Iar am fost nebun că am avut încredere în voi. Cauți telefonul de la care vorbesc, Tarrance?

— Nu!

— Minți! Acum închid, Tarrance. Stai liniștit; am să vă sun peste o jumătate de oră din altă parte.

— Nu! Mitch, ascultă-mă. Dacă nu vii aici ești mort.

— La revedere, Wayne! Nu pleca de lîngă telefon.

Ascuns în spatele unei coloane de marmură, Mitch studie cu atenție holul hotelului: răzuștele se jucau în bazin, barul era pustiu; cîteva bătrîne bogate beau ceai la o măsuță, iar un musafir siguratic discuta cu recepționarul. Nimic deosebit.

Deodată, tipul cu trăsături nordice răsări de după una din plantele ornamentale și îl zări.

— Acolo! Îi strigă el unui coleg.

Barmanul și bătrînele priveau nedumeriți la cei trei actori ai scenei.

— Cheamă Poliția! urlă Mitch în timp ce se îndepărta de balustrada scării.

Ceilalți doi traversară în fugă holul și porniră pe scări în sus. Mitch reveni lîngă balustradă. Barmanul și bătrînele erau paralizați de spaimă.

Auzind zgomotul puternic de pe scări, Mitch aruncă servieta, încălecă balustrada și sări pe covorul din hol. Căzu ca un bolovan, dar ateriză totuși pe amîndouă picioarele. O durere ascuțită îi înfășură gleznele și șoldurile, însă genunchiul cu problema nu cedă.

În spatele lui, lîngă ascensoare, era un mic magazin în care un puști de nici nouăsprezece ani făcea pe vînzătorul. Mitch intră șchiopătînd în magazin.

— Ușa de colo este încuiată? Întrebă el calm, arătînd o ușă ce dădea spre Union..

— Da, domnule.

— Vrei să cîștigi o mie de dolari? Nu trebuie să feci ceva ilegal, continuă Mitch aruncînd pe tejghea zece bancnote de o sută de dolari.

— A, cum să nu. Cel puțin așa cred.

— Nimic ilegal, OK? Îți jur că nu este nimic ilegal. Descuie ușa aia și cînd vor intra aici doi tipi care vor întreba de mine, spune-le că am ieșit pe acolo și că m-am urcat într-un taxi.

Puștiul îi dăruie un zîmbet strălucitor și înhață teancul de bancnote dintr-o singură mișcare.

— Sigur. Nici o problemă.

— Unde este cabina de probă?

— Acolo, domnule, chiar lângă debara.
— Descuie ușa, zise Mitch, strecurându-se în cabină.
Vînzătorul tocmai aranja niște cravate cînd Nordicul și partenerul lui năvăliră pe ușa ce dădea în holul hotelului.
— Bună dimineața, le ură vesel puștiul.
— N-a intrat aici un bărbat de înălțime medie, într-un costum gri închis și cu cravată grena?
— Ba da, domnule. A ieșit pe ușa cealaltă și s-a urcat într-un taxi.
— Într-un taxi? Fir'ar a dracului de treabă!
Ușa se deschise și se închise imediat, iar în magazin se lăsă liniștea.
— Au plecat, domnule, îl anunță puștiul cu voce tare.
— Bun, zise Mitch care se așezase pe scaunul din cabina de probă și-și masa genunchii. Du-te la ușa și vezi ce se întîmplă afară; stai acolo vreo două minute, pe urmă vino să-mi spui dacă cei doi mai sînt prin zonă.
Două minute mai tîrziu puștiul se întoarse satisfăcut:
— Au plecat.
Din cabina de probă, Mitch trimise un zîmbet spre ușa larg deschisă.
— Splendid. Acum dă-mi, te rog, o jachetă sport din cele verzi și o pereche de pantaloni albi de piele. Adu-le aici, te rog, și fii atent mai departe la ce se întîmplă afară.
— Da, domnule, răspunse puștiul și începu să adune lucrurile cerute de Mitch, pe care apoi le vîrî pe sub ușa cabinei de probă. Mitch își aruncă cravata și-și schimbă rapid hainele.
— Cît îți datorez? îl întrebă el din cabină.
— Păi, să vedem. Ce-ați zice de cinci sute?
— Bine. Acum cheamă-mi un taxi și anunță-mă cînd a sosit.

Tarrance aproape că săpase un șanț tot plimbîndu-se în jurul biroului. Depistaseră telefonul la Peabody, dar Laney ajunsese prea tîrziu; acum ședea iritat lângă Acklin. După patruzeci de minute de la prima convorbire secretara anunță prin interfon:

— Domnule Tarrance! Vă caută McDeere.
— Unde ești?
— În oraș, dar nu pentru multă vreme.
— Mitch, fii atent: singur, nu vei rezista nici măcar două zile. Tipii vor aduce aici suficient de mulți oameni care să înceapă un nou război. Trebuie să ne lași să te ajutăm.
— Știi și eu, Tarrance?! Un motiv foarte ciudat mă face să nu am încredere în voi, băieți. Efectiv, nu-mi dau seama de ce. Este mai mult o presimțire rea.
— Te rog, Mitch! Nu face greșeala asta.
— Bănuiesc că vrei să mă faci să cred că mă puteți proteja cîte zile mai am de trăit. Tarrance, nu ți se pare că este o situație cît se poate de caraghioasă? Adică fac un tîrg cu FBI-ul și era cît pe-aci să fiu împușcat chiar la mine în birou. Asta da protecție!
Tarrance răsufală adînc, dar nu mai scoase nici un cuvînt.
— Și documentele? zise el în cele din urmă. Doar ți le-am plătit cu un milion de dolari!
— Tarrance, să știi că nu te mai țin curelele. Mi-ați plătit un milion de dolari pentru dosarele mele despre care știați că sînt curate. Dar e-adevărat că asta este doar o parte a tîrgului nostru. Pentru că ne înțelesesem ceva și despre protecție.
— Dă-ne afurisitele alea de dosare, Mitch. Sînt ascunse pe aici, pe-aproape, doar așa mi-ai spus. Dispari dacă așa vrei, dar lasă-ne dosarele.
— Nu ține, Tarrance. Pot să dispar chiar acum și cei din Familia Morolto s-ar putea nici să nu vină după mine. Dacă n-aveți dosarele, n-aveți de ce să faceți rost de inculpări. Și dacă tipii nu sînt inculpați, s-ar putea ca într-o zi să uite de mine. Bineînțeles, dacă am noroc. Pentru că i-am speriat la culme, dar nu le-am produs pagube ireparabile. Sau, mai știi, s-ar putea să mă și primească înapoi pînă la urmă.
— Doar nu crezi așa ceva, Mitch! Te vor vîna pînă cînd te vor găsi. Iar dacă nu ne dai dosarele, vom fi și noi pe urmele tale. Asta-i situația!
— Dacă-i așa, eu pariez pe Morolto. Și dacă voi mă veți găsi primii, atunci se va produce o breșă. Una mică de tot.
— Ai înnebunit, Mitch?! Chiar crezi că poți să dispari în ceață, cu milionul ăla de dolari cu tot? Te vor căuta pînă și în nisipurile deșertului. Nu face asta, Mitch.
— La revedere, Wayne. Ray îți trimite salutări, zise el punînd punct convorbirii.
Tarrance își pierdu cumpătul și trînti telefonul de perete.

Mitch aruncă o privire spre ceasul din holul aeroportului, apoi formă un alt număr de telefon. La celălalt capăt al firului se auzi vocea lui Tammy.

— Bună, scumpeteo. Îmi pare nespus de rău că te trezesc din somn.

— Nu-ți face griji, că oricum canapeaua asta nu mă lasă să dorm. Ce s-a întâmplat?

— Necaz mare. Ia un creion și ascultă-mă foarte atent. N-am timp de pierdut: am fugit și tipii sînt pe urmele mele.

— Dă-i drumul!

— Punctu' unu. Sun-o pe Abby acasă la părinții ei. Spune-i să lase totul baltă și să plece din oraș. Spune-i că nu are timp s-o mai pupe pe maică-sa sau să-și facă bagajul. Spune-i că, imediat ce termină de vorbit cu tine, să se urce în mașină și să plece fără să se mai uite înapoi. Să meargă pe interstatala 64 pînă la Huntington, în West Virginia, și de acolo să ia avionul pînă la Mobile. Acolo să închirieze o mașină și să o ia pe interstatala 10, pînă la Gulf Shores, apoi spre Est, pe autostrada 182, spre Perdido Beach. Să rezerve o cameră la Perdido Beach Hilton pe numele Rachel James și să aștepte acolo. Ai notat?

— Da.

— Punctu' doi. Doc mi-a spus că pașapoartele și restul actelor nu sînt gata. L-am înjurat, da' degeaba. Mi-a promis că lucrează toată noaptea și că mi le dă mîine dimineată. Numai că în locul meu vei merge tu la Memphis ca să primești hîrtille. Iei avionul pînă acolo.

— Da, să trăiți.

— Punctu' trei. Te urci iar în avion și ajungi la Nashville. Acolo te încui în apartament și stai lîngă telefon. Nu te miști de lîngă el.

— Mi-am notat.

— Punctu' patru. Sună-l pe Abanks.

— OK. Ce planuri de călătorie ai?

— Vin și eu la Nashville, da' nu știu cînd. Acum trebuie să plec. Ascultă, Tammy, spune-i lui Abby că dacă nu fuge cît o țin picioarele, poate fi moartă în mai puțin de-o oră. Așa că să nu stea pe gînduri!

— OK,șefu'.

La poarta de intrare 22, își luă un bilet pentru cursa de zece și patru minute spre Cincinnati a Companiei Delta. În mînă ținea strîns o revistă plină cu bilete dus, cumpărate pe numele lui Mitchell McDeere: spre Tulsa, la cursa de zece și paisprezece; spre Chicago, la cursa zece și un sfert; spre Dallas, la cursa de zece și jumătate; spre Atlanta, la cursa de unsprezece și zece. Pentru toate biletele acestea se folosiseră de Master Card.

Biletul spre Cincinnati fusese cumpărat cu bani cash, pe numele lui Sam Fortune.

Toți cei prezenți în biroul de la etajul al patrulea se înclinară în fața lui Lazarov. De Vasher părea un copilăș speriat, iar asociații își studiau șireturile de la pantofi.

— Nu putem da de el, zise De Vasher.

Lazarov nu făcea parte dintre cei care țipă și înjură în situații limită; dimpotrivă, era chiar mîndru de sîngele rece de care dădea dovadă în astfel de momente.

— Vrei să spui că a plecat absolut liniștit de aici? întrebă el cu răceală.

Nimeni nu-i răspunse. De altfel, nici nu era nevoie.

— E-n regulă, De Vasher. Planul este următorul: îți trimiți toți oamenii la aeroport ca să verifice fiecare cursă. Unde și-a lăsat mașina?

— În parcare noastră.

— E nemaipomenit. A plecat de aici pe jos. Pur și simplu a ieșit din mica voastră fortăreață, mergînd liniștit. Joey va fi încîntat cînd va afla chestia asta. Verificați toate companiile care închiriază mașini. Și-acum, cîți onorabili asociați avem aici?

— Șaisprezece.

— Îi împărți în echipe de cîte doi oameni și îi trimiți pe aeroporturile din Miami, New Orleans, Houston, Atlanta, Chicago, Los Angeles, San Francisco și New York. Să doarmă, să mănînce, să trăiască acolo și să supravegheze toate zborurile internaționale. Mîine vor primi întăriri. Pentru că dumneavoastră, onorabili domni, îl cunoașteți atît de bine, veți merge să-l căutați. Este o treabă grea, dar nu mai avem nimic de pierdut. Veți avea mult de lucru, domnilor consilieri, și-mi pare nespus de rău că trebuie să vă dau această veste, dar sînt nevoit s-o fac: orele care vor urma nu sînt facturabile. Și-acum, ce știți despre nevastă-sa?

— Este la părinții ei, în Danesboro, Kentucky.

— Aduceți-o de acolo, dar fără să-i faceți vreun rău.

— Să începem să distrugem arhivele? Întrebă De Vasher.
— Mai așteptați douăzeci și patru de ore. Dar trimite pe careva în Grand Cayman să distrugă documentele de acolo. Și-acum, grăbește-te, De Vasher.

Voyles se învîrtea ca un apucat în jurul biroului lui Tarrance, trîntind tot felul de comenzi în stînga și în dreapta. Vreo duzină de locotenenți își luau notițe.

— Mergeți la aeroport. Verificați fiecare cursă. Anunțați birourile noastre din toate orașele mari. Luați legătura cu vama. Avem vreo fotografie de-a lui?

— Deocamdată n-am găsit nici una, domnule.

— Mai căutați, ne trebuie neapărat una, și asta cît mai repede. Pînă seara, vreau să ajungă în toate filialele noastre și în toate punctele de vamă. Ticălosul a întins-o!

35

Miercuri noaptea, autobuzul părăsi Birmingham-ul puțin după ora două. Așezat undeva în spate, Ray studia atent chipul fiecărui nou pasager ce-și căuta locul. Un taxi îl dusesese ceva mai devreme într-o zonă comercială a orașului unde cumpărase o pereche de blue-jeans, o cămașă de golf în carouri și niște pantofi sport, alb cu roșu. Avusese timp și pentru o pizza și pentru o haltă într-o frizerie, în urma căreia se alesese cu o tunsoare stil infanterie marină. La ținuta sportivă pe care o achiziționase, mai adăugă o pereche de ochelari de soare și o șapcă de aviator.

O doamnă scundă, grasă și cu tenul smead se așeză pe locul de lîngă el.

Ray îi zîmbi și o întrebă:

— "¿ De dónde es usted?" De unde sînteți?

Chipul femeii se luminează de plăcere și un zîmbet larg îi descoperi toată dantura.

— "México", răspunse ea mîndră. "¿Habla español?" Îl întrebă cu vioiciune în glas.

— "Si."

Și timp de două ceasuri, cei doi trîncăniră vrute și nevrute în spaniolă, în timp ce autobuzul alerga spre Montgomery. Din cînd în cînd, femeia era nevoită să mai repete cîte un cuvînt, dar, oricum, lui Ray nu-i venea să creadă că se descurcă atît de bine. În fond, de opt ani, nu mai avusese ocazia să-și folosească cunoștințele de spaniolă.

Agentii speciali Jenkins și Jones urmăreau autobuzul cu un Dodge Aries. Călătoria devenise plictisitoare imediat după ieșirea din Knoxville. Li se spusese că este vorba doar de o supraveghere de rutină. "Dacă-l pierdeți, nu este nici o catastrofă. Totuși, poate încercați să nu-l pierdeți."

Deoarece pînă la plecarea avionului spre Atlanta mai erau vreo două ore, Abby se așeză într-un colț mai retras al unui salon întunecat de pe aeroportul din Huntigton și urmărea cu atenție tot ce se întîmpla în jur. Pe scaunul de lîngă ea se odihnea o sacoșă, pentru că, în ciuda instrucțiunilor, reușise să-și împacheteze o periută de dinți, o trusă de machiaj și cîteva haine. Ba chiar scrisese și un bilețel în care le spunea părinților ei că trebuie să dea o fugă pînă la Memphis, să-l vadă pe Mitch: "Totul este în regulă, nu fiți îngrijorați, vă sărut, vă îmbrățișez și vă sărut, Abby".

Nici măcar nu știa dacă soțul ei mai era în viață. Tammy îi spusese că era speriat, dar că se stăpînea foarte bine. Îi mai spusese că el pleca la Nashville, în timp ce ea, Tammy, pleca la Memphis. Lucrurile păreau cam încurcate, dar ea era sigură că Mitch știa ce face. "Du-te la Perdido Beach și așteaptă acolo."

În sfîrșit, îmbarcarea. Abby se așeză pe locul dinspre interval, își fixă centura și se relaxa. Și în clipa următoare o zări. O blondă frapantă, cu pomeți înalți și maxilar proeminent, aproape lipsit de feminitate, dar totuși puternic și atrăgător. Abby mai văzuse parțial chipul acela. Parțial, pentru că ochii erau și de data aceasta ascunși de ochelari de soare. Blonda se uită la Abby, apoi întoarse capul și străbătu intervalul, îndreptîndu-se spre locul ei, undeva în spate.

Barul Shipwreck! Da, da, era blonda de la bar, cea care trăsese cu urechea la conversația între ea, Mitch și Abanks. Deci ceilalți dăduseră de ea. Bine, dar atunci unde este soțul ei? Ce i-au făcut? În minte îi reveniră cele două ore de drum pline de serpentine între Danesboro și Huntigton. Condusese ca o nebună și era imposibil să o fi urmărit

cineva.

Pentru a doua oară în numai trei săptămîni, Abby admira apusul soarelui dintr-un Boeing 727, pe aeroportul din Atlanta. În cele din urmă, avionul își luă zborul spre Mobile.

De la Cincinnati, Mitch luă avionul spre Nashville și sosi în oraș miercuri după-amiază la șase, oră la care băncile erau de mult închise. În cartea de telefon găsi numărul unei firme de la care închirie o camionetă. Deși plăti suma cerută cu banii jos, fu nevoit să folosească permisul de conducere și cartea de credit pentru o depunere de garanție. Și dacă De Vasher va da, în felul ăsta, de el, atunci, ducă-se; oricum, n-avea de ales. Mai cumpără și douăzeci de cutii de carton și se îndreptă spre apartament.

Nu mai mîncase nimic de marți seara și de data asta avu noroc. Tammy îi lăsase o pungă cu floricele și două cutii cu bere pe care le înghiți fără să stea pe gînduri. La ora opt, dădu primul telefon la Perdido Beach Hilton și îl ceru pe Lee Stevens. "N-a sosit încă", îi răspunse recepționera. Atunci se întinse puțin, direct pe podea, gîndindu-se la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla lui Abby. S-ar fi putut chiar ca ea să-și fi găsit moartea acolo, în Kentucky, fără ca el să afle. Și nu putea să dea nici un telefon!

Patul nu fusese strîns, cearșafurile ieftine atîrnînd neglijent pînă la podea, căci Tammy nu prea se omora cu gospodăria. Priveliștea i-o aduse din nou în minte pe Abby, cu numai cinci nopți în urmă, pe patul acela... Dacă lucrurile mergeau așa cum sperase, atunci în momentul ăsta ea era în avion. Singură.

Intră în dormitor și rămase uimit: Tammy construisese conștiincios coloane perfecte de hîrtie — de o parte băncile și de cealaltă parte companiile din Caymane. Pe fiecare teanc era așezat un carnețel galben pe care era notat numele companiei și ale cărui pagini erau pline cu date, sume intrate în cont și nume!

Pînă și Tarrance s-ar fi putut descurca în hîrțiile respective. Iar un juriu le-ar fi devorat, pur și simplu. Procurorul general ar fi convocat o conferință de presă, iar tribunalele ar fi pronunțat nenumărate sentințe de condamnare.

În timp ce forma numărul de telefon al biroului din Memphis, agentul special Jenkins căska de-i trosneau fălcile; nu închisese ochii de mai bine de douăzeci și patru de ore. De altfel, Jones sforăia de mama focului în mașină.

— FBI, răspunse o voce masculină.

— Da, cine-i acolo? întrebă Jenkins, după cum cerea regulamentul.

— Acklin.

— Bună, Rick. Sînt Jenkins. Am...

— Jenkins! Unde-ați fost pînă acum? Așteaptă puțin!

Jenkins termină de căscat și privi în jur: era în autogară.

Deodată, o voce furioasă izbucni în receptor:

— Jenkins! Unde sînteți? era Wayne Tarrance.

— Sîntem la autogara din Mobile. Și să știi că l-am pierdut.

— Ce-ați făcut? Cum ați reușit chestia asta?

Lui Jenkins îi pieri brusc somnul.

— Stai puțin, Wayne. Nouă ni s-a spus să-l urmărim timp de opt ore ca să vedem unde merge. Simplă rutină, așa ai zis.

— Nu-mi vine să cred că l-ați pierdut.

— Wayne, da' nu ne-a zis nimeni să-l urmărim toată viața. Doar opt ore, Wayne, opt ore. Ori noi l-am urmărit douăzeci și acum pur și simplu a dispărut. Pentru ce atîta scandal?

— De ce n-ai telefonat mai devreme?

— Ba am telefonat de două ori, de la Birmingham și de la Montgomery. Da' a fost mereu ocupat. Ce se întîmplă, Wayne?

— Stai puțin.

Mîna lui Jenkins se încleștă pe receptor.

— Bună, Jenkins, se auzi o voce necunoscută.

— Da?

— Sînt directorul Voyles. Spune-mi ce dracu' s-a întîmplat!

Jenkins privi disperat în jur.

— Domnule director, l-am pierdut. L-am urmărit timp douăzeci de ore, dar cînd a coborît aici, în Mobile, s-a pierdut în mulțime.

— Bravo, fiule. Cînd a fost asta?

— Acum douăzeci de minute.

— Bine, acum ascultă-mă. Trebuie neapărat să dăm de el, pentru că fratele lui ne-a luat banii și a dispărut. Așa că telefonează la Poliția din Mobile și spune-le că un criminal periculos care a evadat se află în oraș. S-ar putea să aibă deja fotografia și numele lui Ray McDeere. Maică-sa locuiește în Panama City Beach, așa că alertează toate secțiile de Poliție dintre Mobile și orașul ăla. Îți trimit ajutoare.

— OK. Îmi pare rău, domnule director, dar nu ni s-a spus să-l urmărim la nesfârșit.

— Discutăm despre asta altă dată.

La ora zece, Mitch sună pentru a doua oară la Perdido Beach Hilton și îl ceru pe Rachel James. "Nu a sosit", i se răspunse de la recepție. Atunci ceru cu Lee Stevens. "O clipă", spuse recepționera. Mitch se așeză pe podea și așteptă plin de încordare.

— Da, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

— Lee? Întrebă Mitch.

— Da, veni răspunsul după o scurtă pauză.

— Sînt Mitch. Felicitări.

Ray se prăbuși pe pat și închise ochii.

— Doamne, Mitch! A fost atît de ușor! Cum de-ai reușit?

— Am să-ți povestesc altă dată, cînd vom avea mai mult timp. Pentru că în momentul ăsta niște tipi încearcă să ne omoare, pe mine și pe Abby. Așa că am luat-o la fugă.

— Cine sînt tipii ăia, Mitch?

— Mi-ar trebui zece ore ca să-ți povestesc doar primul capitol și acum n-avem timp.

Notează-ți numărul ăsta de telefon: 615-889-4380.

— Nu-i din Memphis, nu-i așa?

— Nu, este din Nashville. Sînt într-un apartament care ne servește de cartier general. Ține minte numărul ăsta. Dacă eu n-am să fiu aici, îți va răspunde o fată pe nume Tammy.

— Tammy?

— Este o poveste prea lungă. Fă ce-ți spun și fii atent că în seara asta Abby vine și ea la hotelul tău sub numele de Rachel James. Vine cu o mașină închiriată.

— Vine aici!

— Ascultă-mă, Ray. Sîntem vînați de niște canibali, atîta că sîntem cu un pas în fața lor.

— În fața cui?

— A Mafiei. Și a FBI-ului.

— Doar ăștia?

— Probabil. Și-acum ascultă-mă. Există șansa — mică, dar există — ca Abby să fie urmărită. Trebuie neapărat să o găsești și să faci în așa fel încît să nu fie nimeni pe urmele ei.

— Și dacă are să fie cineva?

— Sună-mă și vom vedea ce este de făcut.

— Nici o problemă.

— Nu folosi telefonul decît pentru numărul pe care ți l-am dat. Și ține minte că nu putem vorbi prea mult.

— Am să-ți pun o mulțime de întrebări, frățioare.

— Iar eu am toate răspunsurile, dar îți repet, lăsăm asta pe altă dată. Ai grijă de soția mea și dă-mi telefon după ce ajunge la hotel.

— S-a făcut! Mitch, mulțumesc.

— "Adios."

O oră mai tîrziu, Abby își lăsă mașina înmatriculată în Alabama în parcare hotelului și porni spre veranda din fața intrării. În drept ușii se opri o clipă și privi în urmă, spre alee; apoi intră în hotel.

Nu trecură nici două minute cînd un taxi din Mobile se opri lîngă verandă. Femeia din taxi vorbi ceva cu șoferul, îi plăti cursa și coborî din mașină. Era blondă, o nuanță care sărea în ochi; era bine făcută și pantalonii strîmți din catifea reiată îi subliniau formele. Doar ochelarii negri de soare erau ciudați, căci ceasul arăta miezul nopții. Femeia se apropie bănuitoare de ușa de la intrare, așteptă un minut, apoi se hotărî să intre. Ray, care o urmărea cu atenție încă de la sosirea taxiului, se apropie de holul de la intrare.

Blonda se apropie de recepție.

— O cameră cu un singur pat, o auzi el zicînd.
 Recepționarul îi întinse registrul și blondă își scrisese numele.
 — Doamna care a venit puțin înaintea mea, cum se numește? Am impresia că este o veche prietenă de-a mea.
 — Rachel James, răspunse recepționarul după ce căută în fișe.
 — Exact, ea este. De unde vine?
 — Adresa de aici este din Memphis.
 — În ce cameră stă? Aș vrea să trec pe la ea să o văd.
 — N-am voie să dau numerele camerelor celorlalți oaspeți ai hotelului nostru.
 Blondă scoase din poșetă două hîrtii de douăzeci de dolari și le împinse spre cel din fața ei.
 — Vreau doar să o salut.
 — Camera 622, răspunse recepționarul, luînd banii.
 — Este vreun telefon pe-aici?
 — Da, după colț.
 Ray se strecură pe lîngă perete și găsi cele patru telefoane publice; îl alesese pe cel din mijloc și începu să se converseze cu el însuși.
 Blondă se opri lîngă telefonul cel mai îndepărtat și se întoarse cu spatele la Ray.
 Vorbea foarte încet și el nu reușea să audă decît frînturi de fraze.
 — ...luat o cameră... 622... Mobile... niște ajutor... nu pot... o oră?... da... grăbiți...
 Femeia închise telefonul și Ray se porni să vorbească și mai tare în receptorul mort.
 Zece minute mai tîrziu, cineva ciocăni la ușă. Blondă sări din pat și își vîrî pistolul la brîu, sub cămașă. Apoi deschise puțin ușa. Dar aceasta sări din balamale, trîntind-o pe femeie de perete. Ray o lovi scurt cu o palmă grea, îi luă pistolul și o ținut la podea.
 — Dacă scoți un sunet, teucid!
 Femeia încetă să se mai zbată și închise ochii.
 — Cine ești? întrebă Ray, lipindu-i țeava pistolului de tîmplă, dar nu primi nici un răspuns.
 — Nu te miști, nu vorbești, ne-am înțeles? Doamne, cît mi-ar place să-ți zbor creierii.
 Relaxat, dar neslăbindu-și deloc prizoniera, Ray îi desfăcu geanta de voiaj și răsturnă conținutul pe podea.
 — Deschide gura, îi porunci el femeii, dar aceasta nu se mișcă.
 Țeava pistolului se apropie atunci din nou de tîmpla ei, convingînd-o să deschidă gura. Ray îi vîrî între dinți o pereche de șosete curate pe care le găsise în sacosă și o legă la ochi cu propria ei cămașă de noapte; pentru picioare și pentru mîini folosi toți ciorapii pe care îi găsi, apoi rupse în fișii cearșafurile de pe pat în cele din urmă, cînd își termină opera, femeia aducea a mumie și Ray se grăbi să o vîre sub pat.
 În poșetă găsi șase sute de dolari cash și un portvizit cu un permis de conducere eliberat în Illinois, pe numele Karen Adair; era din Chicago și se născuse pe 4 martie 1962. Ray luă cu el pistolul și portvizitul.

Cînd telefonul sună la ora unu dimineața, Mitch era vîrît pînă peste cap în registre bancare, absolut fascinante de altfel și puternic incriminatoare.
 — Alo, răspunse el, prudent.
 — Cartierul general? întrebă o voce aflată în mod evident în vecinătatea unui tonomat cu volumul dat la maximum.
 — Unde ești, Ray?
 — Într-o bombă numită Floribama Lounge, chiar la granița statului.
 — Unde-i Abby?
 — În mașină. E bine, fii liniștit.
 Mitch răsuflă ușurat la auzul acestor cuvinte și zîmbi, ascultînd mai departe.
 — A trebuit să plecăm de la hotel pentru că Abby a fost urmărită de o tipă. Ea crede că era femeia pe care ați văzut-o voi într-un bar din Caymane. Zice că a urmărit-o toată ziua și pe urmă a apărut și la hotel. Așa că m-am ocupat eu de tipă și pe urmă am dispărut.
 — Te-ai ocupat de ea? Ce vrei să spui cu asta?
 — Vreau să spun că n-am aflat nimic de la ea, dar am scos-o din circulație pentru o vreme.
 — Abby e bine?!
 — Da, numai că sîntem amîndoi morți de oboseală. Și acum spune-mi ce anume vrei

să facem.

— Sînteți la vreo trei ore distanță de Panama City Beach. Știu că sînteți morți de oboseală, dar trebuie neapărat să ajungeți acolo, să scăpați de mașină și să luați două camere la Holiday Inn. Sunați-mă după ce vă instalați.

— Sper că știi ce faci.

— Ai încredere în mine, Ray.

— Am încredere, da' încep să regret că am plecat din închisoare.

— Ray, nu te mai poți întoarce acolo. Înțelege că n-ai decît două posibilități: să fugi sau să mori.

36

Taxiul se opri la semafor și Mitch coborî, strîmbîndu-se din cauza durerii din picioare. Traversă schiopătînd intersecția aflată chiar în centrul orașului.

Southeastern Bank Building era un cilindru de sticlă cu treizeci de etaje, ce semăna cu o cutie din acelea metalice în care sînt ambalate mingiile de tenis. Era închisă la culoare, aproape neagră. Se ridica, impresionantă, în mijlocul unui labirint de alei, fîntîni și verdeață bine îngrijită.

Mitch pătrunse pe ușile turnante împreună cu roiul de funcționari care se grăbeau la muncă. În vestibulul placat cu marmură găsi lista angajaților și scara rulantă care-l duse la etajul al treilea. O femeie bine făcută, cam la vreo patruzeci de ani, așezată la un birou modern, îl privi fără să zîmbească.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Mason Laycook, vă rog, zise Mitch.

— Luați loc.

Domnul Laycook își făcu apariția de după colț și era tot atît de acru ca și secretara lui.

— Pot să vă ajut cu ceva? Întrebă el cu o voce fonfăită.

— Da, vreau să fac un transfer telegrafic de bani, răspunse Mitch, ridicîndu-se în picioare.

— Bine. Aveți cont deschis la noi?

— Da.

— Cum vă numiți, vă rog?

— Este un cont numeric.

"Cu alte cuvinte, n-ai să afli numele meu, domnule Laycook. Nici nu ai nevoie de așa ceva."

— Foarte bine. Vă rog să mă urmați.

Biroul nu avea nici o fereastră, în schimb era plin cu terminale și monitoare. Mitch se așeză într-un fotoliu.

— Numărul contului, vă rog.

— 214-31-35. Numărul țîșnise cu ușurință din memorie. Laycook îl introduse în calculator și așteptă.

— Este un cont deschis de o oarecare T. Hemphill, cu acces numai pentru ea și pentru o anumită persoană de sex masculin de aproximativ un metru optzeci înălțime, cîntărind circa șaptezeci și cinci de kilograme, cu ochi albaștri, păr castaniu, în vîrstă de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani. Descrierea vi se potrivește, domnule. Puteți să-mi spuneți ultimele patru cifre ale codului asigurării dumneavoastră?

— 8585.

— Foarte bine. Aveți accesul. Și-acum spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transfer aici niște fonduri aflate într-o bancă din Grand Cayman.

Laycook se încruntă și luă un creion din buzunar.

— În care bancă din Grand Cayman?

— Royal Bank of Montreal.

— Ce tip de cont?

— Cont numeric.

— Bănuiesc că aveți numărul contului?

— 499 DFH 2122.

— Nu va dura decît o clipă, zise Laycook și se ridică, părăsind încăperea.

După zece minute se întoarse însoțit de domnul Nokes, un vicepreședinte sau așa ceva. Nokes se prezentă. Cei doi bărbați păreau nervoși.

Nokes ținea în mînă un fragment de imprimantă de calculator și el fu cel care ținu

discursul oficial.

— Domnule, contul la care v-ați referit este un cont restrictiv. Prin urmare, trebuie să dețineți anumite informații înainte de a declanșa transferul.

Mitch dădu din cap aprobator.

— Care sînt datele și sumele ultimelor trei depuneri?

Din nou totul veni ușor, fără efort, doar din memorie, fără nici un fel de notă scrisă.

— Pe 3 februarie anul ăsta, șase milioane și jumătate. Pe 14 decembrie, anul trecut — nouă milioane două sute de mii. Și pe 8 octombrie, anul trecut — unsprezece milioane.

Laycook și Nokes urmăriră datele de pe imprimantă.

— Foarte bine, zise Nokes, cu un ușor zîmbet profesional pe buze.

— Care sînt condițiile transferului? Întrebă Laycook gata să-și noteze.

— Zece milioane de dolari transferate imediat băncii dumneavoastră, în contul 214-31-35. Aștept.

— Nu este nevoie, domnule.

— Ba da, am să aștept. Vreau să vă mai spun ceva după ce terminați transferul.

— Cum doriți! Să vă aduc o cafea?

— Nu, mulțumesc. Aș vrea, în schimb, un ziar de astăzi.

— Găsiți aici, pe masă, zise Laycook.

Cei doi părăsiră biroul, iar pulsul lui Mitch începu să revină la normal. Deschise un exemplar al ziarului *Tennessean* din Nashville; undeva, pe la mijloc, dădu de cîteva rînduri despre evadarea de la Brushy Mountain. Nici un fel de fotografie, doar cîteva rînduri. Deci erau în siguranță la Holiday Inn, pe Miracle Strip, în Panama City Beach, Florida. Deocamdată nu le luase nimeni urma. Cel puțin așa spera Mitch.

Laycook reveni singur. Atitudinea lui era mult mai prietenoasă.

— Transferul a avut loc, banii sînt la noi. Și-acum spuneți-ne ce mai putem face pentru dumneavoastră.

— Vreau să transferați din nou cea mai mare parte din bani.

— Cîte transferuri?

— Trei. Primul, de un milion de dolari, într-un cont numeric la Coast National Bank din Pensacola. Contul va fi accesibil unei singure persoane de sex feminin, albă, de aproximativ cincizeci de ani. Am să-i comunic eu numărul contului.

— Contul de care vorbiți există deja?

— Nu, vreau să-l deschideți dumneavoastră, o dată cu transferul.

— Foarte bine. Al doilea?

— Un milion de dolari la Dane County Bank din Danesboro, Kentucky, în orice cont deschis pe numele Harold sau Maxine Sutherland. Este o bancă mică, dar este în legătură cu United Kentucky din Louisville.

— Foarte bine. Și al treilea transfer?

— Șapte milioane la Deutschebank din Zurich, în contul numărul 772-03 BL-600.

Restul banilor rămîne aici.

— Totul va dura aproximativ o oră, zise Laycook în timp ce-și nota indicațiile lui Mitch.

— Vă telefonez peste o oră pentru confirmare.

— Foarte bine.

— Mulțumesc, domnule Laycook.

Fiecare pas era dureros, dar asta nu mai avea importanță. Cu tot trupul sub control, așa cum era de altfel normal pentru un alergător, Mitch coborî scările și ieși din clădire.

La ultimul etaj al sucursalei din Grand Cayman a lui Royal Bank of Montreal, o secretară de la serviciul Transferuri telegrafice vîrî o imprimantă de calculator chiar sub nasul foarte ascuțit, de altfel, al lui Randolph Osgood. Era vorba de un transfer neobișnuit de zece milioane de dolari. Neobișnuit, pentru că, de obicei, banii din contul respectiv nu se mai întorceau în Statele Unite; în plus, suma fusese transmisă unei bănci cu care nu mai lucraseră înainte. Osgood examina imprimanta și telefona la Memphis. Domnul Tolar era în concediu, răspunse secretara. Atunci, cu Nathan Locke, ceru el. Domnul Locke lipsește din oraș. Victor Milligan? Nici domnul Milligan nu este în oraș. Osgood așeză imprimanta în teancul de hîrtii "de rezolvat mîine".

Noaptea clăduță de primăvară fusese liniștită pe Emerald Coast, de la Mobile pînă la Panama City, trecînd prin Pensacola, Fort Walton Beach și Destin. Avusese loc doar un sin-

gur eveniment violent. O tânără fusese jefuită, bătută și violată chiar în camera ei de la Perdido Beach Hilton. Prietenul ei, un tip înalt, cu trăsături nordice foarte pronunțate fusese cel care o găsisese. Bărbatul se numea Aaron Rimmer și era din Memphis.

Dar adevărata senzație a nopții fusese impresionanta vânătoare declanșată pe urmele unui asasin evadat, cunoscut sub numele de Ray McDeere. Cineva îl văzuse în autogara după lăsarea serii. Fotografia tipului era publicată pe prima pagină a ziarului de dimineață și nici nu bătuse de zece că la Poliție se și prezentaseră trei martori care-l văzuseră în diverse locuri. Polițiștii îi luaseră urma pînă la Gulf Shores.

Și cum Hilton se găsea doar la vreo zece mile de Gulf Shores pe autostrada 182, și cum singurul evadat din zonă se găsea în apropierea locului unde se produsese infracțiunea cu violență din aceeași seară, concluzia veni de la sine. Recepționarul de la hotel făcu o identificare probabilă a lui Ray McDeere și așa se află că luase o cameră sub numele de Lee Stevens. Plătise cash. Victima, care sosise mai târziu la același hotel, îl identifică și ea pe Ray McDeere.

Recepționarul își mai aminti și că victima se interesase de o oarecare Rachel James, care venise cu cinci minute înaintea ei și plătise tot cash. Rachel James dispăruse din hotel în cursul nopții. La fel ca Ray McDeere, alias Lee Stevens. Paznicul unei parări îl identifică și el pe McDeere și declară că, între orele douăsprezece și una noaptea, îl văzuse urcînd într-o mașină albă însoțit de o femeie. Paznicul mai adăugă și că femeia se așezase la volan, iar cei doi aveau aerul că se grăbesc. O luaseră pe autostrada 182, îndreptîndu-se spre Est.

În urma acestei mărturii, Poliția începu să caute în zona cuprinsă între Mobile și Miami, mașina albă închiriată de Abby McDeere de la firma Avis. Șeriful îi promise lui Aaron Rimmer, prietenul victimei, să-l țină la curent cu mersul evenimentelor. Domnul Rimmer va putea fi găsit la Hilton, unde împărțea o cameră cu Tony Verkler. Camera alăturată era a șefului lor, De Vasher. La etajul al șaptelea al hotelului, alți paisprezece prieteni de-ai lui așteptau cuminti în camerele lor.

Fusese nevoit să facă șaptesprezece drumuri între apartament și furgonetă, dar la ora prînzului, documentele Ben-dini erau gata de plecare. Mitch se așeză pe canapea și, odihnindu-și picioarele umflate, începu să scrie instrucțiunile pentru Tammy, spunîndu-i, printre altele, și că va trebui să mai aștepte o săptămînă pînă să ia legătura cu mama lui.

Apoi se pregăti să ducă la bun sfîrșit o sarcină foarte neplăcută. Formă numărul de la Dane County Bank și ceru să vorbească cu Harold Sutherland. Era o problemă urgentă, adăugă el.

— Alo, se auzi vocea furioasă a socrului lui.

— Domnule Sutherland, sînt eu, Mitch. Ați...

— Unde este fiica mea? Ce este cu ea?

— Abby este cu mine și totul este în regulă. Vom pleca din țară pentru cîteva zile. Sau săptămîni sau luni.

— Înțeleg, replică celălalt. Și pot să știu unde anume?

— Nu știm încă. Probabil că o să hoinărim un timp.

— S-a întîmplat ceva, Mitch?

— Da, domnule; ceva foarte neplăcut, dar nu vă pot da explicații acum. Poate mai degrabă într-una din zilele astea. Fiți foarte atent la ce vor scrie ziarele. Cam în două săptămîni vor publica ceva foarte important legat de Memphis.

— Sînteți în pericol?

— Oarecum. Spuneți-mi, ați primit vreun transfer de bani mai neobișnuit în dimineața asta?

— Da, am primit. Acum o oră, cineva și-a pus aici la păstrare un milion de dolari.

— Eu sînt cineva ăla, iar banii vă aparțin.

O vreme nu se mai auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Mitch, cred că am dreptul la o explicație.

— Aveți dreptate, domnule, dar nu v-o pot oferi acum. Dacă vom reuși să ieșim cu bine din țară, vă vom da de știre cam peste o săptămînă. Bucurați-vă de bani. Și-acum trebuie să plec.

Mitch așteptă un minut, apoi sună la Holiday Inn, Panama City Beach, și ceru camera 1028.

— Alo, se auzi vocea lui Abby.

— Bună, scumpo. Cum te simți?

— Groaznic, Mitch. Fotografia lui Ray este pe prima pagină a tuturor ziarelor de aici. Întîi era vorba doar de evadare și de faptul că cineva îl văzuse la Mobile. Acum însă, televiziunea a anunțat că este principalul suspect într-un viol petrecut azi-noapte.

— Ce?! Unde?

— La Perdido Beach Hilton. Ray a surprins-o pe blonda aceea care mă urmărea pe mine că a venit la hotel, și-atunci a intrat peste ea în cameră, și a legat-o bine. Doar atît. A, i-a mai luat și pistolul și banii, iar acum ea pretinde că a fost bătută și violată de Ray McDeere. Așa că în momentul ăsta, fiecare polițai din Florida este în căutarea mașinii pe care am închiriat-o eu aseară în Mobile.

— Și mașina unde este?

— Am lăsat-o cam la o milă spre Vest de aici, într-o zonă de blocuri. Mitch, îmi este îngrozitor de frică.

— Unde este acum Ray?

— Pe plajă. Ziarele au publicat o fotografie veche de a lui, în care are plete și un ten foarte palid. De fapt, nu este o fotografie reușită. Acum și-a făcut o tunsoare gen infanterie marină și încearcă să se bronzese puțin. După mine, chestia s-ar putea să-i ajute.

— Amîndouă camerele sînt pe numele tău?

— Da, Rachel James.

— Ascultă-mă, Abby. Gata cu Rachel, și Lee, și Ray, și Abby. Așteptați pînă se înserează și plecați de acolo. Plecați pe jos, pur și simplu. Cam la o jumătate de milă spre Est veți da de un mic motel, Blue Tide. La recepție cereți două camere alăturate și plătiți cash. Recepționarului îi spui că te cheamă Jackie Nagel. Ai reținut? Jackie Nagel. Să nu uiți numele, pentru că de el am să întreb cînd voi ajunge acolo.

— Și dacă nu au două camere una lîngă alta?

— OK, dacă e ceva care nu merge, renunțați și, ceva mai departe, veți da de o bombă numită Seaside. La recepție folosești același nume. Eu am să plec de-aici pe la ora unu și am să fiu acolo peste vreo zece ore.

— Și dacă vor găsi mașina?

— Firește că o vor găsi și vor scotoci tot Panama City Beach, așa că trebuie să fiți foarte prudenți. După ce se întunecă, încearcă să te strecuri pînă la o parfumerie și cumpără niște vopsea de păr. Tunde-te foarte scurt și pe urmă fă-te blondă.

— Blondă!

— Sau roșcată, culoarea n-are nici o importanță. Important este să ți-o schimbi pe cea naturală. Spune-i lui Ray să nu iasă din cameră. Să nu vă asumați nici un fel de riscuri.

— Mitch, știi că Ray are acum un pistol.

— Spune-i că am zis eu să nu-l folosească. Locurile or să viermuiască de polițiști și el n-are cum să facă față cu pistolul ăla.

— Mitch, te iubesc și-mi este îngrozitor de frică.

— E normal să fii speriată, iubito. Da' ia gîndește-te: nimeni nu știe unde sînteți și nimeni nu va afla nimic dacă nu faceți nici o mișcare. Am să fiu și eu cu voi în jur de miezul nopții.

Lambert Quin, Wally Hudson și Kendall Mahan se retrăseseră în sala de conferințe de la etajul al patrulea și încercau să-și imagineze viitorul. Ca angajați vechi ai firmei, ei erau la curent cu tot ce se petrecea la etajul al cincilea și la subsol, cu domnii Lazarov și Morolto, cu ceea ce se întîmplase cu Hodge și Kozinski. Știau că, odată angajat, nimeni nu mai putea să părăsească firma.

Fiecare dintre ei povesti celorlalți cum fusese ziua aceea. Toți trei fură de acord că fusese la fel de tristă ca ziua în care aflaseră că nu există Moș Crăciun. Ziua în care Nathan Locke îi chemase în biroul lui și le vorbise despre cel mai mare client al firmei fusese cu adevărat tristă și înspăimîntătoare. Apoi le făcuse cunoștință cu De Vasher. În realitate erau angajații Familiei Morolto și nu li se cerea decît să muncească pe brînci, să-și cheltuiască veniturile atît de frumoase și să nu sufle nici un cuvînt nimănui despre ceea ce aflaseră. Cei trei se conformaseră; uneori se gîndiseră să părăsească firma, dar nu-și făcuseră niciodată cu adevărat un plan; aveau doar familii de întreținut. Cu timpul, se simțiră ceva mai bine. Aveau atît de mulți clienți curați, atîta muncă absolut legală încît partea cealaltă se mai estompă.

De afacerile murdare se ocupau asociații, dar trecerea anilor îi implicase și pe ei mai adînc în conspirație. Asociații îi asigurau mereu că era absolut imposibil să fie descoperiți: erau mult prea inteligenți și aveau prea mulți bani. Acoperirea era perfectă. Dar cei trei

avocați din jurul mesei de conferințe erau preocupați mai ales de faptul că toți asociații părăsiseră orașul. Dispăruse pînă și Avery Tolar. Plecase pur și simplu de la spital.

Vorbiră apoi despre Mitch. Era clar că era speriat și că fugea ca să-și salveze pielea. Dacă-l prindea De Vasher, era un om mort, iar ei aveau să-l înmormînteze ca pe Hodge și Kozinski. În schimb, dacă-l prindeau federalii, atunci ăștia puneau mîna și pe dosare și pe firmă, adică și pe cei trei din încăpere.

Dar dacă, presupuneau ei, nu-l prindeau nici unii nici ceilalți? Dacă dispărea pur și simplu? Luîndu-și documentele cu el, evident. Dacă în clipa de față Mitch și Abby erau undeva pe o plaja, bînd rom și numărîndu-și banii? Varianta asta le plăcu cel mai mult și o mai analizară o vreme. În cele din urmă se hotărîră să aștepte pînă a doua zi: dacă Mitch era împușcat pe acolo pe unde se afla, atunci rămîneau în Memphis; dacă nimeni nu reușea să dea de el, tot rămîneau în Memphis; dar dacă puneau mîna pe el federalii, atunci pe cai, prieteni! Fugi, Mitch, fugi!

Camerele de la motelul Blue Tide erau strîmte și umede; covorul, vechi de douăzeci de ani, era uzat rău de tot; cuverturile de pe paturi erau găurite cu țigara; dar, în fond, luxul nu este important. Joi seara, Ray stătea în spatele lui Abby și îi tăia părul cu o foarfecă. Pletele ei brune zăceau pe podea în jurul scaunului. Abby îi urmărea cu atenție mișcările în oglinda de lîngă televizor și din cînd în cînd mai dădea cîte un ordin. În final, rezultă o tunsoare băiețească, de care Ray fu cît se poate de mîndru.

— Ei, și-acum cred că pot să-l vopsesc, zise Abby cu tristețe în glas, apoi intră în baie și închise ușa în urma ei.

O oră mai tîrziu, ieși de-acolo în chip de blondă. Ray adormise și Abby se aplecă și strînse părul de pe podea, vîrîndu-l într-o pungă de plastic pentru gunoi, împreună cu sticluța goală de vopsea și cu pensula.

Cineva bătu la ușa și Abby îngheță. Draperiile acopereau complet fereastra. Abby se hotărî să-l trezească pe Ray și-l lovi ușor cu palma peste picior. O nouă bătaie în ușa și Ray sări în picioare, strîngînd în palmă pistolul.

— Cine este acolo? întrebă ea în șoaptă.

— Sam Fortune, veni răspunsul.

Ray deschise ușa și-l lăsă să intre în cameră. Mitch îi îmbrățișa pe amîndoi, încuiară din nou ușa, stinseră lumina și se așezară pe pat. Pe Abby, Mitch o ținea strîns lîngă el. Aveau atîtea să-și spună încît nici unul nu scotea o vorbă.

O rază de lumină își făcu loc printre perdele; slabă la început, apoi din ce în ce mai puternică. Nicăieri, nici un zgomot. Parcarea era pustie.

— Aproape că-mi pot explica prezența mea aici, zise Ray, rupînd tăcerea. Da' nu sînt deloc sigur că înțeleg de ce ești tu aici.

— Ba trebuie să uităm cu toții de ce ne aflăm aici, spuse Mitch, și să ne concentrăm asupra plecării. Toți împreună și în siguranță.

— Abby mi-a povestit totul, zise Ray.

— Da' nu știi chiar tot, zise ea. De exemplu, nu știi cine ne urmărește.

— Presupun că sînt cu toții prin împrejurimi, spuse Mitch. De Vasher și ai lui cred că sînt la Pensacola: în fond, este cel mai apropiat aeroport. Tarrance este și el pe undeva, pe Coastă, conducîndu-și băieții în căutarea lui Ray McDeere, violatorul, și a complicei acestuia, Abby McDeere.

— Și-atunci ce se va întîmpla? întrebă Abby.

— Păi ce să se-ntîmple? Vor găsi mașina, dacă nu cumva au și găsit-o, și chestia asta îi va îndrepta spre Panama City Beach. În ziar scria că zona de căutare se întinde între Mobile și Miami, or asta înseamnă că s-au desfășurat puternic. De-a lungul țărmului sînt cel puțin o mie de moteluri din astea ieftine. Ceea ce înseamnă că vor avea de-a face cu nenumărate roiuri de turiști în ținută de vacanță. Iar în condițiile astea, cu o sută de oameni puși pe urmele noastre, avem la dispoziție vreo două-trei zile.

— Bine, și ce se va întîmpla în clipa în care vor înțelege că sîntem aici, în locul ăsta? întrebă Abby.

— Păi, tu și cu Ray ați fi putut continua drumul într-o altă mașină. N-au cum să fie siguri că sîntem pe Strip, dar vor începe să ne caute și pe-aici. Da' totuși, ăștia nu sînt de la Gestapo; nu pot să dea buzna pe o ușa fără să existe o cauză evidentă.

— Da, da' De Vasher o poate face, interveni Ray.

— Ai dreptate, atîta doar că trebuie să dea buzna pe vreo mie de uși, cîte sînt pe-aici. Vor pune baraje pe șosea, vor supraveghea fiecare magazin și fiecare restaurant, vor

întreba la fiecare recepție de hotel, arătându-le tuturor fotografia lui Ray. Au să viermuiască pe-aici câteva zile și, dacă avem puțin noroc, nu vor da de noi.

— Cu ce mașină ești, Mitch? întrebă Ray.

— Cu o camionetă.

— Păi, atunci nu-nțeleg de ce nu ne urcăm cu toții în ea și să ne luăm tălpășița.

Mașina cealaltă este doar la o milă de aici, parcă așteaptă să fie găsită, și mai știm și că ceilalți sînt pe drum. Așa că eu zic s-o ștergem.

— Ray, s-ar putea ca tipii să fi instalat deja baraje peste tot. Ai încredere în mine, doar te-am scos din închisoare exact așa cum ți-am promis.

Sunetul unei sirene de poliție izbucni pe Strip. Cei trei înghețară, ascultînd-o pierzîndu-se în depărtare.

— OK, băieți, zise Mitch, pornim. Nu-mi place locul ăsta. Parcarea este pustie și prea aproape de șosea. Eu am parcat furgoneta ceva mai încolo, la Sea Gull's Rest Motel și am luat și două camere foarte elegante tot acolo. Pînă și gîndacii sînt mai mici în motelul ăla. Așa că vă propun o plimbare pe plajă, în direcția motelului, după care va urma descărcatul furgonetei. Nu-i așa că avem un program interesant pentru orele următoare?

37

Vineri dimineața, chiar înainte de răsăritul soarelui, Joey Morolto și trupele lui de asalt sosiră pe aeroportul din Pensacola cu un avion închiriat. Lazarov îi aștepta cu două limuzine și opt dubițe închiriate. În timp ce coloana de mașini părăsi orașul și se îndreptă spre răsărit pe autostrada 98, Joey primi raportul despre ultimele douăzeci și patru de ore. După o oră de drum, mașinile se opriră în dreptul unui bloc cu douăsprezece etaje numit Sandpiper, aflat chiar pe Strip, la Destin, la numai o oră distanță de Panama City Beach. Pentru apartamentul de la ultimul etaj, Lazarov plătise numai patru mii de dolari pe săptămîină, la tarif de extrasezon. În afară de apartament, toate camerele de la etajul respectiv și de la cel inferior fuseseră închiriate pentru trupă.

Domnul Morolto răcnea ordine în stînga și în dreapta ca un sergent isteric. Comandamentul fusese stabilit în camera cea mare a apartamentului, cea care dădea spre apele verzi și liniștite ale mării; oricum, lui Joey nimic nu-i convenea; voia să-și ia micul dejun și Lazarov trimise două furgonete la un supermarket din apropiere; după aceea, îl voia și pe McDeere, dar Lazarov îi ceru să aibă puțină răbdare. Cînd se luminea de ziua, trupa fusesse cazată și aștepta desfășurarea evenimentelor.

Pe aceeași plajă, dar la trei mile distanță de Sandpiper, F. Denton Voyles și Wayne Tarrance stăteau în balconul camerei lor de la etajul al optulea al hotelului Sandestin Hilton și beau cafea, admirînd răsăritul soarelui și discutînd strategia. Din păcate, nici pînă acum nu găsiseră mașina și nu reușiseră să dea de Mitch; și asta în ciuda celor șazeci de agenți federali și a ajutoarelor locale. Fiecare oră care trecea micșora și mai mult șansele de a-i găsi pe cei trei fugari.

Mandatele de arestare erau într-un dosar de pe măsuta de cafea: pentru Ray McDeere lucrurile fuseseră simple: evadare, jaf și viol; pentru Abby era vorba de complicitate; pentru Mitch însă, fuseseră obligați să-și folosească imaginația — obstrucționarea justiției și o acuzație cam nebuloasă de gangsterism. Și, firește, fraudă în domeniul poștal. De fapt, Tarrance nu era prea sigur de înțelesul acestei sintagme, dar de cînd lucra la FBI, nu întîlnise nici un caz care să nu includă și o asemenea acuzație.

Mandatele fuseseră discutate în amănunt cu zeci de reporteri de la televiziunile și ziarele din tot sud-estul. Antrenat să nu se trădeze prin nimic în fața presei, Tarrance se distrase de minune în compania ziariștilor. Aveau mare nevoie de publicitate, era chiar un punct critic; autoritățile trebuiau să-i găsească pe cei trei fugari mai înainte ca Mafia să-i înhațe.

Rick Acklin năvăli, în balcon.

— Au găsit mașina!

Tarrance și Voyles se ridicară în același timp.

— Unde?

— În Panama City Beach.

— Adună-ți imediat toți oamenii! răcni Voyles. Opriti orice căutare. Vreau să am toți agenții în Panama City Beach, vreau să întorcă pe dos orașul ăla. Spune-le să blocheze toate drumurile și șoselele din zonă. Luați amprente de pe mașină. Cel fel de oraș mai

este și asta?

— Asemănător cu Destin. O bandă de douăsprezece mile de-a lungul plajei mărginite de hoteluri, moteluri, blocuri, știți modelul.

— Oamenii noștri să ia hotelurile la rînd! Portretul robot al fetei este gata?

— Ar trebui să fie, zise Acklin.

— Faceți-le la toți trei portretele-robot și distribuiți-le tuturor agenților și polițiștilor, împreună cu fotografia aia a lui Ray. Vreau să le vadă toată suflarea de pe Strip.

— Am înțeles.

— Cît este pînă în Panama City Beach?

— Cam cincizeci de minute spre est.

— Aduceți-mi mașina!

În camera lui de la Perdido Beach Hilton, Aaron Rimmer fu trezit de soneria telefonului. Era detectivul de la Poliția Districtuală care îl informă că fusese găsită mașina cu care fugise Ray. Fusese găsită acum cîteva minute la aproape o milă distanță de Holiday Inn, pe autostrada 98! Îmi pare rău de prietena dumitale, adăugă detectivul; sper că se simte mai bine.

Domnul Rimmer îi mulțumi și apoi îl sună pe Lazarov, la Sandpiper. Zece minute mai tîrziu, Rimmer, colegul lui de cameră — Tony —, De Vasher și alți paisprezece de-ai lor, se deplasau cu toată viteza spre est. Pînă la Panama City Beach aveau de parcurs un drum de trei ore.

În Destin, Lazarov își mobiliză trupele de asalt și dubițele porniră în goană spre est. Blitzkrieg-ul fusese declanșat.

În situația dată, transformarea camionetei într-un obiectiv absolut fierbinte, căutat de toată lumea, nu mai era decît o chestiune de minute. Directorul adjunct al unei firme de închiriat mașini din Nashville, un tip pe nume Billy Weaver, veni la birou vineri dimineață devreme, își făcu o cafea și începu să răsfoiască ziarele. Chiar pe pagina întâi, Billy citi interesanta relatare despre Ray McDeere, Abby și Mitch McDeere, fratele evadatului. Ultimul nume i se păru cunoscut. Asta îl determină să se uite prin sertarul cu documente referitoare la închirieri mai deosebite. Și, într-adevăr, miercuri seara un bărbat care se semnase M.Y. McDeere închiriasse o camionetă. Permisul de conducere zicea că tipul era din Memphis.

Billy, cetățean patriot și onest plătitor de taxe, îl sună pe vărul lui care lucra la Poliția Metroului. Acesta, la rîndul său, telefonă la biroul FBI din Nashville și un sfert de oră mai tîrziu, camioneta devenise o țintă căutată de sute de oameni.

Tarrance răspunse la telefon; Acklin era cel care conducea mașina, în timp ce Voyles stătea pe bancheta din spate. O camionetă. Ce să facă cu așa ceva? Doar plecase din Memphis fără să-și ia cu el nici măcar o periută de dinți, ba mai lăsase și cîinele de izbeliște. Și atunci ce nevoie avea de o furgonetă?

Documentele Bendini, firește! Ori plecase cu ele din Nashville ori se ducea să le ia din depozit. Se puneă însă întrebarea de ce Nashville?

Mitch se trezi o dată cu primele raze ale soarelui. Își învălui soția într-o privire admirativă și pofticioasă; arăta așa de nostim cu ciurul ăla blond încît pînă la urmă uită de sex. Mai bine o mai lăsa să doarmă. Făcu repede un duș, își puse pe el treningul gri cumpărat în Montgomery și ieși pe plajă. După ce merse aproape o jumătate de milă, găsi un magazin unde cumpără o sacoșă de Coca-Cola, paste făinoase, cartofi prăjiți, ochelari de soare, șepci și trei ziare.

Cînd se întoarse, îl găsi pe Ray așteptîndu-l lîngă furgonetă. Din ziare înțelesesă că situația era mai gravă decît se așteptasera. Pe prima pagină erau publicate portretele-robot ale celor doi frați și fotografia cea veche a lui Ray. Un ziar din Pensacola scria că portretul-robot al lui Abby nu era încă gata.

"La dracu'", își zise Mitch încercînd să-și analizeze cît mai obiectiv cu putință propriul portret, să-și dea seama în ce măsură îi seamănă. Ziarele erau pline și de declarațiile dezlănțuite ale unui oarecare Wayne Tarrance, agent special FBI. Tarrance zicea acolo, în ziar, că Mitchell McDeere fusese văzut în zona cuprinsă între Gulf Shores și Pensacola; că el și Ray erau înarmați și extrem de periculoși; că cei doi juraseră să nu se lase prinși decît

morți; că fuseseră adunați banii pentru recompensă; că oricine vede o persoană care să semene chiar și vag cu oricare dintre frații McDeere să anunțe, vă rugăm, Secția de Poliție cea mai apropiată.

În timp ce mâncau din paste cumpărate de Mitch, studiară cu mare atenție portretele-robot și hotărîră că sînt departe de realitate. Apoi intrară în camera alăturată și o treziră pe Abby. Toți trei începură să despacheteze documentele Bendini și să monteze camera video.

La ora nouă, Mitch o sună pe Tammy cu taxă inversă. Ea îi spuse că are pașapoartele și noile cărți de identitate. Atunci Mitch îi ceru să le trimită prin poștă, recomandat, pentru Sam Fortune, motelul Sea Gull's Rest, recepția, 16694 autostrada 98, West Panama City Beach, Florida. Ea îi citi povestea din ziar despre el și banda lui și îi spuse că nu apăruse nici un portret-robot.

În sfîrșit, el îi spuse că, după ce va trimite pașapoartele, să plece din Nashville, să meargă patru ore înspre Knoxville, să-și ia o cameră într-un motel mare și să-l sune de acolo în camera 39 la Sea Gull's Rest.

Doi agenți FBI bătură la ușa rulotei amărîte de la numărul 486, San Luis. Domnul Ainsworth apără în ușă îmbrăcat în pijama. Cei doi îi arătară insignele.

— Si, mă rog, ce vreți de la mine? mormăi el.

— Îi cunoști pe bărbaii ăștia doi? îl întrebă unul dintre agenți întinzîndu-i ziarul.

— Păi, cred că sînt băieții bătrînei mele. Io nu i-am întîlnit niciodată.

— Soția dumitale se numește...?

— Eva Ainsworth.

— Și unde este acum?

— La lucru, răspunse domnul Ainsworth cu ochii pe ziar. La Waffle Hut. Aicea zice că băieții sînt prin zonă, da?

— Așa este. Nu cumva i-ai văzut zilele astea?

— Ei na! Dracu' i-a văzut. Da' stați să-mi iau pușca.

— Soția dumitale i-a văzut?

— Mie nu mi-a spus nimic despre așa ceva.

— Mulțumesc, domnule Ainsworth. Știți, avem ordin să instalăm un post de supraveghere chiar aici, în stradă, dar vă promit că nu vă vom deranja.

Pînă la prînz, toate șoselele și drumeagurile din jurul orașelului Panama City Beach erau blocate și polițiștii opreau mașinile din patru în patru mile. Intrau în fiecare magazin și arătau tuturor portretele-robot ale celor trei. Le afișară în toate cîrciumile și magazinele de fast-food și le cerură chelnerilor și casieritelor să deschidă bine ochii: doar era vorba de niște tipi foarte periculoși.

Lazarov și oamenii lui își făcuseră tabăra la Best Western, două mile vest de Sea Gull's Rest. Comandamentul era într-o sală de conferințe închinată. Patru oameni scotoceau magazinele de tricouri; închiriaseră două Ford-uri Escort și le echipaseră cu radare de poliție, punîndu-le apoi să patruleze în zonă și să asculte conversațiile prin stație. În felul acesta aflară imediat de furgonetă și intrară și ei în horă. De Vasher împrăstie în mod strategic dubițele pe toată faleza; așteptau cumînți în parcări și urmăreau totul pe radio.

Pe la ora două, Lazarov primi un telefon urgent de la unul dintre cei care lucrau la etajul al cincilea în Bendini Buil-ding. Acesta îi comunică două lucruri; primul — un om de-al lor, care trăgea cu urechea prin Caymane, descoperise un lăcătuș care, după ce fusese bine plătit, își amintise că în noaptea de întîi aprilie făcuse copii după unsprezece chei înșirate pe două inele. O americană foarte drăguță, brunetă și cu niște picioare nemaipomenite, îi plătise cheile cu bani gheață; femeia era foarte grăbită. Le făcuse ușor, în afară de cea pentru Mercedes; de aia nu prea era sigur. Al doilea — îi sunase un bancher din Grand Cayman ca să le spună că joi, la ora nouă și treizeci și trei de minute dimineața, Royal Bank of Montreal transferase zece milioane de dolari către Southeastern Bank din Nashville.

Radarele Poliției înnebuniseră definitiv între patru și patru și jumătate după-amiaza. Un funcționar de la Holiday Inn o identificase pe Abby ca fiind tînașă ce plătise cash pentru două camere, joi dimineața la ora patru și șaptesprezece minute. Plătise pentru trei nopți,

apoi nimeni nu o mai văzuse. Funcționarul nu remarcase nici un complice de sex masculin. În urma acestei mărturii, hotelul fu plin de polițiști, agenți FBI și mafioți mai bine de o oră. Tarrance însuși discutasă cu funcționarul.

Acum era sigur că cei trei se aflau pe aproape! Ray și Abby fuseseră identificați foarte clar. Bănuiau că Mitch era și el cu ei dar, nu aveau încă nici o confirmare. O primiră însă vineri după-amiază la ora patru și cincizeci și opt de minute.

Un șerif din împrejurimi observase în apropierea unui motel de mîna a doua capota gri cu alb a unei camionete. Își notă toate numerele înscrise pe ea și telefonă la secție.

Și atunci explodă bomba! Motelul fu înconjurat în cinci minute. Proprietarul ceru o explicație și i se arătară portretele-robot: fără rezultat însă. La vederea insinelor deveni brusc mai cooperant; luă legătura de chei și însoțit de o duzină de agenți porni să verifice flecare cameră din motel. Doar șapte erau ocupate din cele patruzeci și opt, cîte avea motelul. În timp ce deschidea ușile, proprietarul le explica agenților federali că treceau printr-o perioadă mai slabă care avea să dureze pînă la Ziua Eroilor Războiului de Independență. De fapt, toate motelurile mai mici se luptau să supraviețuiască pînă atunci. Patru mile mai la vest, chiar și Sea Gull's Rest se lupta din greu.

Andy Patrick fusese condamnat prima oară la vîrsta de nouăsprezece ani și cînd ieși din închisoare descoperi că munca cinstită era imposibilă pentru el, așa că-și petrecu următorii douăzeci de ani lucrînd fără succes ca infractor cu jumătate de normă. Alerga de colo-colo prin toată țara șterpelind una-alta din magazine, falsificînd cecuri și spărgînd din cînd în cînd cîte o casă. Era un omuleț fragil și neviolent care, odată, demult, fusese bătut îngrozitor de un șerif gras și arogant din Texas. Atunci își pierdu un ochi, precum și orice urmă de respect pentru lege.

Cu șase luni în urmă, nimerise aici, în Panama City Beach, și găsisă și o slujbă cinstită, plătită cu patru dolari pe oră: era recepționar în tura de noapte la Sea Gull's Rest Motel. Vineri seara pe la ora nouă, tocmai se uita la televizor cînd se trezi înăuntru cu un șerif gras și arogant care îl anunță de la ușă:

— Am o vînațoare de evadat în curs de desfășurare și întinse în fața lui Andy portretele-robot și fotografia lui Ray. Țștia sînt tipii pe care îi căutăm și credem că sînt pe undeva, pe-aici.

Andy le studie cu atenție: figura numitului Mitchell Y. McDeere îi era foarte cunoscută și în creierul lui stricat roțițele se puseră în mișcare.

Îl privi pe șeriful cel gras și arogant cu singurul ochi ce-i mai rămăsese și zise:

— Nu-i văzui pîn' acu', da' o să-mi țin un ochi deschis.

— Sînt niște tipi periculoși, adăugă șeriful.

"Ba tu ești ăla periculos", se gîndi Andy.

— Lipește asta aici pe perete, insistă șeriful.

"Ești cumva proprietarul?" se gîndi Andy.

— Îmi pare rău, da' nu mi s-a dat voie să lipesc nimic pe pereți.

Șeriful înțepeni, apoi își ridică plin de el bărbia și-i aruncă o privire severă lui Andy.

— Eu îți dau voie, băi, acesta.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot lipi chestiile astea pe pereți decît dacă îmi dă voie șeful meu.

— Și unde este șeful ăsta?

— N-am idee; prin vreun bar, p-aci.

Atunci șeriful prinse cu mîna lui hîrțile pe perete, apoi îi aruncă încă o privire dură lui Andy și zise:

— Mă-ntorc peste vreo două ore și dacă nu găsesc astea la locul lor te arestez pentru obstrucționarea justiției.

Dar Andy nici nu clipi.

— Nu ține. Au pus odată, în Kansas, laba pe mine pe chestia asta și știu cu ce se mănîncă.

— Adică faci pe istețul, neisprăvitule, nu-i așa? șuieră șeriful printre dinți, cu obrajii în flăcări.

— Da, să trăiți.

— Dă tu astea jos și-ți promit că găsesc eu ceva și pînă la urmă te bag la răcoare.

— Am mai fost acolo; nu-i nici o scofală.

Sirenele sparseră liniștea de pe Strip. Șeriful mormăi ceva și ieși țăntoș pe ușă. Andy aruncă portretele la coș, urmări timp de cîteva minute foiala patrulilor de Poliție pe Strip și

porni agale spre clădirea de dincolo de parcare. Bătu la ușa camerei 38; așteptă o clipă și mai bătu o dată.

— Cine este? întrebă o voce de femeie.

— Directorul, răspunse Andy, foarte mîndru de titlul său. Ușa se deschise, lăsîndu-l să treacă pe un bărbat ale cărui trăsături se potriveau extraordinar cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere.

— Da, domnule, ce s-a întîmplat?

Andy își dădu seama că cel din fața lui era foarte nervos.

— S-a întîmplat că au fost sticleții pe-aici, înțelegeți ce vreau să spun?

— Și ce-au vrut? întrebă cu nevinovăție celălalt.

"Fundul tău", zise Andy în sinea lui.

— Au pus niște întrebări și mi-au arătat niște poze. Și m-am uitat la pozele alea, să știi!

— Îhîm, făcu celălalt.

— Frumoase poze, zise Andy.

Domnul McDeere îl privea încruntat.

— Sticletele zicea că unu' dintre ăia evadase din închisoare, înțelegeți ce vreau să spun? Am fost și io la pîrmaie și după mine toată lumea ar trebui să evadeze de acolo.

Domnul McDeere zîmbi nervos.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Andy, veni răspunsul.

— Vreau să facem un tîrg, Andy. Îți dau acum o mie de dolari și îți mai dau și mîine o mie dacă ai să continui să nu fii în stare să recunoști vreo figură. E valabil și pentru poimîine.

"Minunat tîrg, își zise Andy, da' dacă poate să-și permită să dea o mie pe zi, cu siguranță va putea să-și permită să dea și cinci mii pe zi." Tîrgul ăsta putea fi șansa carierei lui.

— No, zise Andy hotărît. Cinci mii pe zi.

Domnul McDeere nu ezită nici o secundă.

— Batem palma. Dă-mi voie să merg să aduc banii, zise el, apoi intră în cameră de unde se întoarse cu un teanc de bancnote în mînă.

— Cinci mii pe zi, Andy, așa ne-am înțeles, nu?

Andy luă bancnotele și privi în jur; îi va număra mai tîrziu.

— Ai zice că vrei să ții cameristele departe de locul ăsta, nu? întrebă Andy.

— Bună idee. Ar fi chiar grozav.

— Asta face încă cinci mii, zise Andy. Domnul McDeere păru să ezite, apoi se hotărî.

— OK, dar atunci mai facem un tîrg. Mîine dimineață va veni la recepție un pachet pentru Sam Fortune. Dacă mi-l aduci aici și dacă mai ai grijă și de cameriste, atunci îți mai dau încă cinci mii.

— Nu ține, că eu lucrez numai de noapte.

— Bine, Andy. Atunci ce-ar fi să lucrezi tot weekend-ul fără pauză, să ai grijă de cameriste și să-mi aduci și pachetul? Ai putea să faci asta pentru mine?

— Sigur că da. Șefu' meu e un bețiv și i-ar conveni să lucrez eu tot weekend-ul.

— Spune-mi cît vrei pentru toate astea?

"Hai, aruncă-te", își zise Andy.

— Încă douăzeci de mii.

— Sînt ale tale, zise domnul McDeere zîbind.

Andy luă banii rînjind și îi vîrî în buzunar; apoi plecă fără să spună un cuvînt, iar Mitch se întoarse în cameră și închise ușa în urma lui.

— Cine a fost? întrebă Ray.

— Știam că vom avea nevoie de noroc ca să putem ieși din mizeria asta și cred că tocmai am găsit norocul ăla.

Îmbrăcat într-un costum negru și arbordînd o cravată roșie, domnul Morolto se așeză în capul mesei de conferințe din sala Dunes de la Best Western, pe Strip. Cele douăzeci de scaune din jurul mesei erau ocupate de cei mai buni și mai străluciți oameni ai lui; alți membri ai trupelor de elită stăteau în picioare, așteptînd. Toți acești ucigași de profesie,

duri și eficienți, arătau acum ca niște clovni în cămășile lor colorate și șorturile indecente, cu creștetele acoperite de un adevărat potpuriu de pălării de paie. Priveliștea l-ar fi făcut să zîmbească pe șeful lor dacă n-ar fi fost gravitatea momentului.

Morolto era încadrat de Lou Lazarov și de De Vasher, care tocmai ținea un discurs pe două voci.

— Sînt aici, știu că sînt pe-aici pe undeva, exclamă De Vasher pe un ton dramatic, subliniind fiecare silabă printr-o lovitură dată cu palma în masă; tipul avea ritm.

Acum era rîndul lui Lazarov:

— Sînt de acord cu De Vasher. Cei trei sînt aici; doi din ei au venit cu mașina, unul a venit cu camioneta. Am găsit ambele vehicule abandonate și pline de amprente. Pentru mine problema este clară: oamenii noștri sînt aici.

De Vasher: Dar de ce au ales Panama City Beach? Mișcarea asta pur și simplu n-are sens.

Lazarov: Mai întîi pentru că McDeere a mai fost pe-aici de Crăciun. Vă amintiți? După părerea lui, toate motelurile astea de mîna a doua înșirate de-a lungul plajei sînt o ascunzătoare ideală pentru moment. Și de fapt nici nu este o idee prea rea. Numai că a cam avut ghinion; asta pentru că și-a luat prea mult bagaj pentru un om în situația lui. Adică un frate căutat de o lume întreagă, o nevastă și un camion întreg de documente — asta doar presupunem. Ceea ce arată că are o mentalitate tipică de student: dacă voi fi obligat să dispar, voi lua cu mine pe toți cei care țin la mine. Pe deasupra, frate-său violează o tipă — cel puțin așa cred ei — și în felul ăsta se trezesc cu toată Poliția din Alabama și Florida pe urmele lor. Țasta da ghinion!

— Ce știți de maică-sa? întrebă Morolto.

Lazarov și De Vasher făcură semn că au recepționat atît de inteligenta întrebare a șefului.

Lazarov: Prezența ei aici este pură coincidență. Femeia este o simplă chelneriță, care nu are habar de ce se-ntîmplă cu fiul ei. Sînt convins de asta pentru că am urmărit-o de cînd am venit.

De Vasher: Așa este; n-au luat niciodată legătura.

Lazarov: Deci, dacă cei trei sînt aici, și noi știm că sînt, atunci federalii și Poliția știu și ei chestia asta. Noi avem șizeci de oameni, ei au sute; prin urmare, șansa este de partea lor.

— Sînteți siguri că cei trei sînt împreună? întrebă Morolto.

De Vasher: Absolut siguri. Știm că femeia și pușcăriașul au venit în aceeași noapte la Perdido, că au plecat de acolo în același timp, că trei ore mai tîrziu ea a luat două camere aici, la Holiday Inn, și că le-a plătit cash, și mai știm că ea a fost cea care a închiriat mașina care este plină de amprentele lui. Apoi știm că Mitch a închiriat furgoneta miercuri, în Nashville, că a transferat zece milioane din banii noștri într-o bancă din Nashville joi dimineata și că pe urmă, evident, a șters-o. Furgoneta a fost găsită aici patru zile mai tîrziu. Or, asta dovedește că cei trei sînt împreună.

Lazarov: Dacă a plecat din Nashville imediat după efectuarea transferului, atunci a ajuns aici pe înserat. Furgoneta era goală cînd a fost găsită, deci trebuie că au descărcat-o undeva pe-aproape, pentru ca apoi să încerce să o ascundă. Asta s-a întîmplat probabil ieri-noapte tîrziu. Bănuiesc că și-au făcut planul să pornească mai departe astăzi de dimineață, dar cînd s-au trezit și-au descoperit fețele în ziar, locul era împînzit de polițiști, iar drumurile fuseseră deja blocate. Și în felul ăsta s-au văzut prinși în capcană.

De Vasher: Și ca să iasă din ea sînt nevoiți să împrumute sau să fure o mașină. Or, n-am găsit nici urmă de așa ceva. În plus, ea a închiriat mașina în Mobile, folosindu-se de numele ei adevărat. Mitch a făcut același lucru în Nashville cu furgoneta, ceea ce dovedește că, în fond, nu sînt chiar atît de deștepți pe cît am crezut noi.

Lazarov: Este clar că nu au cărți de identitate false și dacă ar fi închiriat vreo mașină de pe aici le-ar fi folosit pe cele adevărate. Or, noi nu am găsit nici un act încheiat în sensul ăsta. Pentru că un astfel de act nu există.

— OK, OK, am înțeles, zise domnul Morolto. Iar voi sînteți niște genii. Și eu sînt foarte mîndru de voi. Mai departe.

De Vasher: Mai departe, federalii ne stau în cale pentru că ei controlează vînătoarea, iar noi nu putem face altceva decît să așteptăm.

Lazarov: Am vorbit cu Memphis-ul. Toți avocații cu vechime se îndreaptă încoace. Ei îi cunosc foarte bine pe McDeere și pe nevastă-sa, așa că îi vom risipi pe plajă, prin restaurante și prin hoteluri și poate că vor reuși să observe ceva care să ne folosească.

De Vasher: Eu cred că se ascund într-unui din motelurile mici, pentru că acolo pot să

folosească nume false, să plătească cash și să nu trezească bănuiele. Și nu sînt nici prea mulți clienți care să privească în jur.

Lazarov: Mai întîi trebuie să scăpăm de federali și de Poliție. Pot să vă spun că în curînd spectacolul lor se va muta pe altă scenă. Apoi, mîine dimineață devreme, începem să scotocim motelurile astea mici. Au cam cincizeci de camere fiecare și cred că doi oameni pot să rezolve un motel într-o jumătate de oră. Îmi veți spune că ritmul este cam lent, dar asta-i situația, și nu putem sta aici fără să încercăm să facem ceva. Să sperăm că după plecarea polițiștilor, cei trei se vor simți mai în siguranță și vor face o greșeală, cît de mică.

— Adică vrei ca oamenii noștri să se apuce de căutat în camerele de hotel? Întrebă domnul Morolto.

De Vasher: E greu, dar trebuie să încercăm.

Domnul Morolto se ridică și privi în jur.

— Cum rămîne cu apa? aruncă el întrebarea înspre Lazarov și De Vasher, dar aceștia se priviră nedumeriți. Apa! țipă șeful. Cum rămîne cu apa?

Toți cei din încăpere schimbau priviri disperate.

— Iertați-mă, domnule, dar nu înțeleg, zise Lazarov.

— Păi sîntem lîngă o plajă, Lou, începu Morolto. De o parte avem pămîntul cu aeroporturile, gările și șoselele lui, de cealaltă parte avem apa cu vapoarele ei. Acum, din moment ce pămîntul este blocat, unde credeți voi că s-ar retrage oamenii noștri? Mie mi se pare evident că vor încerca să găsească o barcă și să dispară o dată cu lăsarea întunericului.

Toți cei prezenți se grăbiră să dea din cap aprobator. De Vasher vorbi primul.

— Mie mi se pare foarte corect raționamentul.

— Splendid, zise Morolto. Atunci unde sînt bărcile noastre?

În secunda următoare, Lazarov sări în picioare și începu să răcnească ordine în stînga și-n dreapta.

— Mergeți în port și închiriați toate bărcile de pescuit pe care le găsiți pentru noaptea asta și pentru mîine dimineață. Plătiți oricît vi se cere; nu răspundeți la nici o întrebare, dați-le numai banii. Ai noștri să înceapă imediat patrularea pînă la o milă distanță de țarm.

Vineri noaptea, cu cîteva minute înainte de ora unsprezece, Aaron Reemer se afla într-o stație de benzină cu program non-stop din Tallahassee; cumpăraseră niște bere și douăsprezece galoane de benzină și acum avea nevoie de ceva mărunțiș ca să dea un telefon. De la telefonul public de lîngă rampa de spălare a mașinilor chemă Poliția din Tallahassee și spuse că vrea să anunțe ceva foarte urgent.

— Ascultați-mă! răcni el în receptor. Acum cinci minute i-am văzut aici, la benzinăria asta, pe pușcăriașii ăia de-i căută toată lumea! Îs sigur că ei era!

— Despre ce pușcăriași vorbești? Întrebă ofițerul de serviciu.

— De McDeere ăia, doi băieți și o femeie. Eu am plecat din Panama City Beach acu' vreo două ore; le văzusem mutrele în ziar. Pe urmă, cînd m-am oprit aici ca să fac plinu', i-am văzut de-adevăratelea.

Rimmer preciză coordonatele locului în care se afla și așteptă. După nici o jumătate de minut, patru patrule de poliție sosiră scîrțîind din roți și cu sirenele în funcțiune la locul cu pricina ca să îl ducă pe Rimmer la Secția de Poliție-Sud. Personajul fu apoi escortat precum o mare vedetă pînă în biroul comandantului unde îl așteptau cele trei portrete-robot și o fotografie.

— Ăștia e! strigă el. Abia ce i-am văzut acu' zece minute. Era într-o dubiță Ford verde cu numărul de Tennessee, care trăgea o remorcă cu ax dublu.

— Spune-mi exact unde te aflai dumneata cînd i-ai văzut? Întrebă căpitanul.

Polițiștii care erau de față sorbeau fiecare cuvînt.

— Eu tocmai luam benzină de la pompa numărul patru, benzină fără plumb ca să fiu mai clar, cînd i-am văzut intrînd în parcare într-un fel care dădea de bănuie. Au oprit departe de pompele de benzină și femeia a coborît și a intrat în clădire. Da, ea e, continuă el privind portretul lui Abby. Are păru' mult mai scurt, da' e de culoare închisă. S-a-ntors repede fără să fi cumpărat ceva. Părea nervoasă și grăbită să se întoarcă în dubiță. Eu terminasem de pus benzina și m-am dus să plătesc. Și chiar cînd am deschis ușa, mașina a trecut pe lîngă mine. I-am văzut bine pe toți trei.

— Cine era la volan? Întrebă ofițerul.

— Nu era el, răspunse Rimmer uitîndu-se la fotografia lui Ray. Era ălălalt, zise el

arătînd portretul lui Mitch.

— Ai putea să-mi arăți și mie permisul dumatăle de conducere? îi ceru un sergent.

Din cele trei seturi de acte personale pe care le avea asupra lui, Rimmer scoase un permis cu fotografie, emis în Illinois pe numele Frank Temple.

— În ce direcție au luat-o? întrebă căpitanul.

— Spre Est, veni răspunsul.

Exact în aceeași clipă, dar la vreo patru mile distanță de Secția de Poliție-Sud, Tony Verkler puse receptorul telefonului public în furcă și se întoarse zîmbind la Burger King.

Comandantul vorbea la telefon, în timp ce sergentul făcea o copie după permisul de conducere al lui Rimmer Temple, iar ceilalți polițiști discutau aprins despre cele aflate, cînd pe ușă năvăli unul dintre membrii unei patrule.

— Tocmai am primit un telefon! I-a mai văzut cineva în partea de Est a orașului.

Informația este identică! Toți trei într-un Ford verde, care tractează o remorcă. Tipul care a dat telefon n-a vrut să spună cum îl cheamă, da' a zis că le-a văzut pozele în ziar. Zicea că i-a văzut cumpărînd trei sacose cu mîncare și că pe urmă au plecat.

— Ei trebuie să fie! spuse comandantul zîmbind larg.

Șeriful din Bay County își bea tacticos cafeaua odihnindu-și cizmele negre pe masa de conferințe din Sala Carai-biană de la Holiday Inn. Agenții FBI mișunau peste tot, iar eroul lui, marele om, directorul F. Denton Voyles însuși, stătea de cealaltă parte a mesei și studia o hartă a orașului împreună cu trei subalterni. Denton Voyles în Bay County: vă închipuiți așa ceva? Încăperea zumzăia ca un stup: polițiștii intrau și ieșeau fără încetare; stațiile radio și telefoanele sunau și hîrîiau întruna; adjuncții șerifului și polițiștii din trei comitate hălăduiau peste tot, teribil de emoționați de vînătoare, de suspansul situației și de prezența agenților federali. Și de prezența lui Voyles.

Ușa fu trîntită la perete și unul dintre adjuncții șerifului năvăli în încăpere cu ochii strălucind de agitație.

— Am primit un telefon din Tallahassee! Au primit două identificări în ultimele cincizece minute! Sînt într-o dubită Ford verde cu număr de Tennessee!

— Unde au fost văzuți? întrebă Voyles în liniștea care se lăsase în jur.

— Prima dată a fost la magazinul benzinăriei, iar a doua oară la Burger King, patru mile mai departe. Amîndoi martorii erau foarte siguri și identificările au fost identice.

— Șerifule, telefonează la Tallahassee pentru confirmare, zise Voyles. Cît este pînă acolo?

Cizmele cele negre izbiră podeaua.

— O oră și jumătate. Pe interstatala 10.

Voyles îi făcu semn lui Tarrance și cei doi bărbați intrară într-o cămăruță folosită drept bar. Alături, zumzetul reveni.

— Dacă povestea asta este adevărată, spuse Voyles, atunci ne pierdem vremea stînd aici.

— Da, să trăiți. Povestea pare să fie adevărată; dacă era numai o singură semnalare, putea să fie o alarmă falsă. Două însă, și încă atît de aproape una de alta, sună foarte real.

— Poți să-mi spui cum dracu' au ajuns acolo?

— Eu cred că la mijloc este femeia aia, șefule. Doar îl ajută de o lună încheiată. Nu știu nici cine este, nici unde a găsit-o, dar știu că ea este undeva acolo, afară, că ne urmărește fiecare mișcare și că îi face rost de tot ce are nevoie.

— Crezi că este și ea împreună cu ei?

— Mă îndoiesc. Mai degrabă urmărește totul de afară și primește instrucțiuni de la el.

— Wayne, McDeere este un tip absolut strălucitor. A plănuit afacerea asta de luni de zile.

— Evident.

— Ai spus odată ceva de insulele Bahamas.

— Da, domnule. Milionul primit de la noi a fost trimis într-o bancă din Freeport. Ceva mai tîrziu, Mitch mi-a spus că nu l-a lăsat prea mult în banca aia.

— Adică s-ar putea să o fi luat într-acolo?

— Cine știe? E clar că trebuie să iasă din țară. Astăzi am vorbit cu directorul închisorii, care mi-a spus că Ray McDeere vorbește curent cinci sau șase limbi străine, așa că ar putea să meargă oriunde.

— După părerea mea, ar trebui să renunțăm la orașul ăsta, zise Voyles.

— Eu zic să blocăm toate drumurile de lîngă Tallahassee. Dacă avem o bună descriere

a mașinii, mâine dimineață vor fi ai noștri.

— Vreau ca într-o oră toți polițiștii din Florida să iasă pe șosele. Să fie puse peste tot baraje, să fie oprită orice fur-gonetă verde marca Ford. OK?

— Da, să trăiți, răspunse Tarrance, cu un zîmbet obosit pe buze.

Semnalările se răspîndiră instantaneu pe Emerald Coast, la nord de Tallahassee, iar Panama City Beach putu să se liniștească. Cei trei McDeere, din motive numai de ei știute, se decisese să părăsească malul mării. Cele două identificări îi făcuseră să se îndrepte cu o viteză disperată spre inevitabila confruntare.

Polițiștii de pe litoral primiră permisiunea să se întoarcă acasă. Peste noapte mai rămaseră doar cîteva baraje risipite pe șoselele din Bay County și Gulf County, precum și la ambele capete ale falezii, unde polițiștii de serviciu verificau în grabă permisele de conducere. În schimb, drumurile din nordul orașului erau complet libere. Vînătoarea se mutase spre est.

Undeva la periferia orașului Ocala, Florida, în apropiere de Silver Springs, pe autostrada 40, Tony Verkler coborî clătîindu-se dintr-o mașină și, de la un telefon public, sună la Poliția din Ocala. Voia să semnaleze urgent că tocmai îi văzuse pe cei trei din Panama City Beach după care alerga toată lumea. Le văzuse ieri portretele-robot în ziar, iar acum îi văzuse în carne și oase. Ofițerul de serviciu îi spuse că toți colegii lui erau plecați la locul unui accident foarte grav și îl invită să treacă pe la sediu ca să dea o declarație oficială. Tony mărturisi că se grăbește, dar că în situația dată și ținînd cont și de importanța informației, va veni să dea toate detaliile.

Șeful Poliției îl aștepta; era îmbrăcat în tricou și blue-jeans, avea ochii roșii și umflați, părul în dezordine. Notă toate explicațiile date de Tony: cum făcea el plinul liniștit, cînd a văzut apărînd alături o dubită Ford, verde, cu remorcă; cum din mașină a coborît o femeie care s-a dus la telefon; cum citise ziarele și ascultase radioul, în felul ăsta aflînd totul despre cei trei McDeere. Oricum, cînd a intrat să plătească benzina, și-a dat seama că o mai văzuse undeva pe femeia aceea. Apoi și-a amintit de cele citite în ziare și s-a hotărît să se apropie de vitrină ca să încerce să-i vadă și pe cei doi bărbați. Atunci nu a mai avut nici o îndoială: ei erau. Un Ford verde cu număr de Tennessee.

Șeful îi mulțumi și telefona la Secția de Poliție din Marion County. Iar Tony își luă la revedere și se întoarse în mașina în care Aaron Rimmer trăgea un pui de somn pe bancheta din spate.

Se îndreptară spre nord, în direcția Panama City Beach.

39

Sîmbătă dimineața la ora șapte, Andy Patrick privi atent în jur, traversă iute parcare și, cînd ajunse în dreptul camerei 39, bătă ușor la ușă.

— Cine este? se auzi vocea ei.

— Directorul, răspunse Andy.

În clipa următoare, ușa se deschise, lăsîndu-l să iasă pe bărbatul care semăna cu portretul-robot al lui Mitchell Y. McDeere. Părul însă îi era auriu și tuns foarte scurt, iar Andy nu-și putea lua ochii de la el.

— Bună dimineața, Andy, salută politicos bărbatul, aruncînd o privire în spate, spre parcare.

— Bună dimineața. Mă gîndeam că s-ar putea să nu vă mai găsesc pe-aici, oameni buni.

McDeere se mulțumi să dea din cap, fără să scoată vreun cuvînt; nu scăpa din ochi parcare.

— Vreau să spun că ăia de la televiziune ziceau dimineață că ați traversat jumătate din Florida astă-noapte.

— Da, știm; ne-am uitat și noi la televizor. Tipii se joacă pur și simplu, nu-i așa, Andy?

Andy izbi cu piciorul o piatră, trimițînd-o pe partea cealaltă a străzii.

— Tot ăia de la televiziune mai ziceau că astă-noapte au fost făcute trei identificări în trei locuri diferite. Mi s-a părut ciudat. Doar în noaptea asta am lucrat și nu vă văzusem să

plecați de aici. Atunci, chiar înainte de răsăritul soarelui m-am furișat pînă la o cafenea de dincolo de șosea, uite într-acolo, care era plină cu polițai, ca de obicei. M-am apropiat și am tras cu urechea. Ăștia ziceau că după ultima semnalare, FBI plecase; asta s-a-ntîmplat pe la patru dimineața. Pe urmă au plecat și cei mai mulți dintre polițiști. Faleza o să mai fie blocată pînă pe la prînz. Merge vorba că ați primit ajutor din străinătate și că încercați să ajungeți în Bahamas.

— Și ce altceva mai ziceau? întrebă domnul McDeere care ascultase totul cu mare atenție.

— Păi mai vorbeau de o camionetă plină cu niște marfă, de furat după felul cum au găsit-o, descărcată adică, și cum că nimeni nu înțelege cînd ați putut să puneți marfa într-o remorcă și să o ștergeți din oraș chiar pe sub nasul lor. Ce mai, erau tare impresionați. Eu n-am zis nimic, da' m-am gîndit că o fi tocmai furgoneta cu care ai ajuns aici, joi noaptea.

Dar domnul McDeere era adîncit în gînduri și nu comentă informațiile lui Andy. Nu părea deloc nervos.

— Nu prea pare să-ți facă plăcere ce-ți spun, observă Andy după ce îi studie fața cu atenție. Adică vreau să spun că sticleții pleacă și închid prăvălia.

— Andy, pot să-ți spun ceva?

— Sigur.

— Acum este și mai periculos decît înainte.

— Cum adică? întrebă Andy după ce se gîndi preț de un minut.

— Andy, sticleții voiau doar să mă aresteze. Mai sînt încă niște tipi în afara lor, care vor să mă omoare. Sînt asasini profesioniști, Andy, și sînt mulți. Ei, ăștia sînt încă aici.

Încruntat, Andy îl fixă cu privirea pe domnul McDeere. "Asasini plătiți! Aici, pe Strip?" își zise el și se dădu un pas înapoi. Ar fi vrut să-l întrebe cine sînt ăștia și de ce îl vînau, dar știa că nu va primi nici un răspuns.

— Bine, da' de ce nu fugiți?

— Să fugim? Cum să fugim?

Andy lovi altă piatră și făcu semn cu capul spre un Pontiac model 1971 parcat chiar în spatele birourilor.

— Păi, atunci ați putea să vă folosiți de mașina mea. Aș putea să vă scot din oraș. Nu-mi faci impresia că ai fi lefter, așa că eu zic că ai putea lua un avion ca să dispari în cele din urmă.

— Și cît ar costa povestea asta?

"Tipul este probabil traficant de droguri, se gîndi Andy, iar cutiile alea erau pline probabil cu cocaină și cu bani. Te pomenești că l-or căuta chiar columbienii."

— Știi, are să fie cam scump. Vreau să spun că la cinci mii pe zi, sînt doar un recepționar fără spirit de observație. Nu sînt amestecat în nimic, înțelegi? Da' dacă te duc de aici, devin complice, pasibil de închisoare, înțelegi? Așa că o să fie cam scump.

— Cît vrei, Andy?

— O sută de mii.

Domnul McDeere nu reacționează în nici un fel la vorbele lui; privirea îi rătăcea pe apele oceanului. Dar înțelesese că cifra era de discutat.

— Lasă-mă să mă gîndesc, Andy. Deocamdată, ține-ți ochii deschiși pentru că acum, dacă polițiștii s-au retras, asasinii de care-ți spuneam își vor face apariția. S-ar putea ca ziua asta să fie pînă la urmă foarte periculoasă, Andy, și să am nevoie de ajutorul tău. Dacă vezi ceva suspect pe-aici, telefonează cît mai repede. Nu părăsim camerele, OK?

Andy se întoarse la biroul lui. "Orice nebun s-ar urca în portbagajul mașinii ca să-și scape pielea, dar nu ei. Cutiile, marfa de furat! Asta era, de-asta nu voiau să plece", își zise Andy.

Cei trei McDeere luară un mic dejun foarte ușor. Ray murea de pofta unei beri, dar încă o excursie la magazin devenise prea riscantă. Mîncară repede, ascultînd știrile. Din cînd în cînd, cîte o stație de televiziune de pe Coastă le afișa pe ecran portretele-robot, lucru care îi sperie la început, dar încet-încet se obișnuiră. Sîmbătă dimineață, puțin după ora nouă, Mitch opri televizorul, alese un teanc de documente și dădu aprobator din cap spre Abby, operatorul de serviciu. Filmarea începu; depozitia continuă.

Lazarov își trimise trupele pe teren imediat ce cameristele își începură programul. Lucrau cîte doi: băteau la toate ușile, se uitau pe fereastră, se strecurau pe coridoare, vîrau în buzunarul cameristei o sută de dolari și-i arătau portre-tele-robot. Dacă femeia nu era în stare să-i ajute, atunci întrebau care camere erau ocupate și băteau la ușă pe cont

propriu.

Începeți cu cameristele, le spusese Lazarov; intrați în motel venind dinspre plajă, evitați recepția, prefaceți-vă că sînteți sticleți, și, dacă dați de nenorocii ăia, omorîți-i pe loc și pe urmă telefonați.

De Vasher trimisese patru din dubițele închiriate pe Strip, în apropierea șoselei. Lamar Quin, Kendall Mahan, Wally Hudson și Jack Aldrich făceau pe șoferii și supravegheau toate mașinile apărute în zonă. Cei patru și alți zece asociați din Bendini, Lambert & Locke sosiseră în timpul nopții cu un avion particular. Împrăștiați prin magazinele de cadouri și cafenele, foștii prieteni și colegi ai lui Mitch McDeere se amestecau printre turiști, sperînd în sinea lor să nu îl vadă pe fugar. Asociații, chemați de pe aeroporturile mari ale țării, băteau plaja și inspectau piscinele și hotelurile. Doar Nathan Locke rămăsese lîngă domnul Morolto; ceilalți, deghizați cu șepci de golf și ochelari de soare, primeau ordine de la generalul De Vascher. Singur Avery Tolar era lipsă la apel; de fapt nu mai știa nimic de el din clipa în care plecase din spital. Una peste alta, domnul Morolto avea aproape o sută de oameni angajați în această mică vînătoare de oameni dusă pe cont propriu.

Administratorul de la motelul Blue Tide luă suta de dolari, privi cu atenție portretele-robot și le spuse că parcă i-a văzut pe femeie și pe unul dintre cei doi bărbați luînd două camere acolo joi seara. Cîțiva dolari în plus îl făcură să caute prin registrul de la recepție și să le spună că femeia figura sub numele de Jackie Nagel și că plătise cash două camere, pentru joi, vineri și sîmbătă. Alți cîțiva dolari îl convinseră chiar să-i însoțească pe cei doi pistolari pînă la camera cu pricina. Ciocăni. Nici un răspuns. Descuie ambele uși, lăsîndu-i pe însoțitorii lui să inspecteze pe îndelete cele două camere. Era vizibil că nici una nu fusese folosită. Unul dintre pistolari îi telefona lui Lazarov și după cinci minute De Vasher li se alătură în încercarea de a găsi un indiciu cît de mic. În zadar. Tot ce reușiră să facă fu să restrîngă zona de cercetare la bucata de plajă cuprinsă între Blue Tide și Beachcomber, adică acolo unde fusese găsită camioneta.

Și căutarea continuă cu și mai multă frenezie.

Andy semnă recipisa de la poștă la ora zece și treizeci și cinci și ridică pachetul trimis lui Sam Fortune de Doris Greenwood din Memphis, Tennessee, 4040 Poplar Avenue; nu era menționat nici un număr de telefon. Andy era convins că pachetul era foarte prețios și pentru o fracțiune de secundă îi trecu prin minte să încerce obținerea unui nou profit; dar din păcate înțelegerea fusese deja încheiată și nu putea să mai ceară nimic în plus. Privi atent spre ambele capete ale falezei, apoi ieși din birou cu pachetul în brațe.

Viața pe care o dusesse îl făcuse pe Andy să se furișeze tot timpul pe lîngă ziduri, să nu apară niciodată la loc deschis. Exact cînd se strecura pe lîngă colțul parcerii, zări doi bărbați bătînd la ușa camerei 21. Cum camera respectivă era neocupată, Andy intră imediat la bănuieli. Cei doi purtau niște pantaloni scurți ce le atîrnau pînă la genunchi, deși era greu de precizat unde se opreau pantalonii și unde începea pielea albă ca zăpada a picioarelor lor; unul era încălțat cu șosete negre și espadrile uzate, celălalt avea niște sandale ieftine și mergea cu evidentă greutate. Capetele bovine le erau împodobite cu două panamale albe.

După șase luni petrecute pe Strip, Andy deosebea imediat un turist fals de unul adevărat și, pe deasupra, observă și pistolul ascuns la spate de cel care bătea la ușă.

Se întoarse iute în birou și sună în camera 39, cerînd cu Sam Fortune.

— Da, eu sînt.

— Sam, sînt Andy. Vreau să-ți spun că doi tipi foarte suspecti ciocăne la toate ușile de dincolo de parcare.

— Sînt polițiști?

— Nu cred, pentru că n-au trecut pe la mine.

— Unde sînt cameristele? Întrebă Sam.

— Sîmbăta încep lucrul la ora unsprezece.

— Bun. Noi stingem luminile, iar tu fii cu ochii pe ei și telefonează-mi după ce pleacă.

Andy îi urmări pe cei doi de la fereastra unei debarale: băteau la fiecare ușă și uneori chiar deschideau cîte una. Din patruzeci și două de camere, doar unsprezece erau ocupate. La numerele 38 și 39 nu primi nici un răspuns. În sfîrșit, se reîntoarseră pe plajă și dispărură. Auzi! Asasini profesioniști în motelul ăsta prăpădit!

Andy observă încă doi "turiști" lîngă terenul de minigolf de dincolo de Strip; stăteau de

vorbă cu un bărbat dintr-o dubită albă. Atunci îi dădu din nou telefon lui Sam.

— Ascultă, Sam. Tipii au plecat. Da' pe-aici plouă cu de-alde-ăștia.

— Cîți sînt?

— Chiar acum mai văd doi dincolo de Strip. Eu zic să o ștergeți, fraților.

— Liniștește-te, Andy. Dimpotrivă, dacă stăm aici, nu ne pot vedea.

— Păi da, da' nu puteți sta acolo o veșnicie. Șeful meu are să apară curînd.

— Vom pleca, Andy, vom pleca. Spune-mi ce este cu pachetul?

— E la mine.

— Bun. Trebuie să-l văd, Andy. Și... Andy, ai putea să ne aduci ceva cald de mîncare?

Andy era director, nu băiat de prăvălie, dar ce nu face omul pentru cinci mii de dolari pe zi?!

— Sigur. Vin imediat.

Wayne Tarrance se prăbuși pe patul din camera închiriată la Ramada Inn din Orlando, epuizat de oboseală, furios și sătul de F. Denton Voyles. Era sîmbătă noaptea și ceasul arăta ora unu și jumătate. Luă telefonul și formă numărul de la Memphis; secretara îl informă că îl căutase Mary Alice. Reușiseră să afle că femeia folosisese un telefon public din Atlanta. Lăsase vorbă că îl va căuta din nou pe Wayne — îi zicea pe nume — pe la ora două. Tarrance îi dădu secretarei numărul camerei de hotel și închise. Mary Alice era în Atlanta, iar cei trei McDeere fuseseră în Tallahassee și apoi în Ocala. Pe urmă dispăruseră împreună cu furgoneta lor cea verde, marca Ford.

Telefonul abia apucă să sune o dată, că Tarrance ridică receptorul.

— Mary Alice? întrebă el încet.

— Wayne, iubitule. Cum de-ai ghicit?

— Unde este?

— Cine? chicoti ea.

— McDeere. Unde este McDeere?

— Wayne, un timp ați fost foarte aproape de el, da' pe urmă ati luat-o pe alături. Dar acum sînteți tare departe, iubitule. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar asta este situația.

— Am primit trei identificări în ultimele paisprezece ore.

— Ar trebui să le verificați, Wayne. Chiar acum cîteva minute am vorbit cu Mitch, care mi-a spus că n-a fost niciodată în Tallahassee și că nici n-a auzit de Ocala. N-a avut niciodată o furgonetă verde marca Ford cu remorcă. Trebuie să recunosc că voi, băieți, mușcați nu glumă din momeală.

Tarrance nu făcu nici un comentariu.

— Ei, și cum este orașul ăsta, Orlando? Ai de gînd să vizitezi Disney World cît stai pe-aici? întrebă ea.

— Spune-mi unde dracu este McDeere?

— Wayne, Wayne, calmează-te, iubitule. Ai să-ți primești documentele.

— OK. Cînd?

— Acum, știi, am putea fi și noi lacomi și să insistăm să ne primim restul de bani. Sînt la un telefon public, Wayne, așa că nu te obosi să-l localizezi, OK? Da' noi nu sîntem lacomi, așa că ai să-ți primești documentele în douăzeci și patru de ore. Dacă totul merge bine.

— Unde sînt documentele?

— Te sun tot eu, iubitule. Dacă stai la numărul ăsta, am să te sun la fiecare patru ore pînă cînd îmi spune Mitch unde a pus documentele. Da' să știi, Wayne, că dacă pleci de la numărul ăsta s-ar putea să te pierd, iubitule.

— Mă găsești aici. Spune-mi, mai este în țară?

— Nu cred. La ora asta, sînt sigură că a ajuns deja în Mexic. Știi că fratele lui vorbește spaniola?

— Da, știu. Tarrance se întinse pe pat și-și zise că Mexicul îi poate avea din moment ce el își primește hîrțiile.

— Stai acolo, iubitule, trage un pui de somn și te mai sun pe la șase.

Tarrance puse telefonul pe noptieră și-și luă o pernă.

Sîmbătă după-amiază, acțiunea pierdu mult din viteză: Poliția din Panama City Beach primi a patra plîngere din partea proprietarilor de moteluri cum că niște inși înarmați le hărțuiesc

clienții. Așa că polițiștii o porniră spre Strip căutând prin moteluri niște oameni înarmați care la rândul lor îi căutau pe cei trei McDeere. Emerald Coast era pe picior de război. Obosiți și transpirați, oamenii lui De Vasher fură obligați să se despartă și să se mulțumească cu supravegherea turiștilor care se foiau de colo-colo. Stăteau lungiți pe șezlongurile de pe marginea piscinei sau pe nisipul plajei, încercând să evite soarele și ascunzându-se în spatele ochelarilor de soare.

O dată cu lăsarea serii, armata de pistolari și de avocați se retrase în întuneric, așteptând: dacă cei trei aveau de gând să facă vreo mișcare, atunci asta era momentul cel mai bun.

Din balconul camerei sale de la Best Western, De Vasher privea plaja acum pustie, în amurg. Aaron Rimmer veni lângă el și-i spuse:

- L-au găsit pe Tolar.
- Unde? Întrebă De Vasher fără să facă vreo mișcare.
- Ascuns în apartamentul amantei lui, în Memphis.
- Era singur?
- Da. L-au aranjat și au făcut în așa fel încât să pară că a fost o spargere.

În camera 39, Ray verifică pentru a mia oară noile pașapoarte, vize, permise de conducere și certificate de naștere. În fotografiile de pe pașaport, Mitch și Abby erau foarte bruneți, iar timpul avea să rezolve problema cu părul ei blond. Pentru Ray fusese folosită o fotografie veche de-a lui Mitch. Ochii, nasul și pomeții semănau, și nimic mai mult. Actele erau făcute pe numele Lee Stevens, Rachel James și Sam Fortune, adresele fiind toate din Murfreesboro, Tennessee. Doc făcuse treabă bună, își zise Ray și zîmbi în timp ce studia din nou toate actele.

Abby strînse camera video și trepidul și le așeză lângă perete. Paisprezece casete video, etichetate și aranjate în teancuri, erau puse cu grijă pe televizor.

Depoziția durase șaisprezece ore. Când începuseră să filmeze prima casetă, Mitch ridicase mâna dreaptă și jurase să spună adevărul și numai adevărul. Stătuse în picioare lângă dulap, în mijlocul documentelor care acopereau podeaua, începu cu registrele bancare. Identifică peste două sute cincizeci de conturi secrete aflate în unsprezece bănci caymaneze. Unele aveau nume, altele doar numere. Cu ajutorul imprimantelor de calculator refăcu istoria fiecărui cont în parte. Pe fiecare document folosit scrisese cu tuș negru inițialele MM și un număr: MMI, MM2, MM3, și așa mai departe. Când ajunse la MM 1485, identificase nouă sute de milioane de dolari ascunși în băncile din Cayman.

Când termină cu registrele bancare, reconstrui cu conștiinciozitate structura imperiului. În decurs de douăzeci de ani, Familia Morolto și avocații ei incredibil de bogați și incredibil de corupți înregistraseră în insule peste patru sute de corporații. Multe din ele dețineau controlul parțial sau total asupra celorlalte, iar băncile jucau rol de agenți și de adrese permanente. Mitch își dăduse imediat seama că el nu deținea decât o fracțiune infimă din numărul total al dosarelor și presupuse că cea mai mare parte a acestora era ascunsă în subsolul clădirii din Memphis. Explică, de asemenea, că o mică armată de inspectori ai Serviciului Venituri Interne ar fi avut nevoie de aproximativ un an de zile ca să pună cap la cap toate piesele concernului Morolto. Explică cu grijă fiecare probă, o semnă și o puse în dosar. Abby era operatorul, iar Ray supraveghea parcareă când nu studia pașapoartele.

Șase ore vorbi de diversele metode folosite de Familia Morolto și avocații ei pentru a spăla banii murdari. Cea mai folosită era transportarea lor cu avionul firmei la bordul căruia se mai aflau doi-trei avocați, de fațadă. Avînd de luptat cu atîția care încearcă să aducă în țară tot felul de droguri, personalul vămilor nu se mai ocupă de ceea ce iese din țară. Așa că înscenarea era perfectă. Odată ajunși în Grand Cayman, avocații împărțeau cadourile convenite vameșilor caymanezi și bancherului implicat. Uneori suma dată drept mită ajungea la un sfert din suma totală.

Banii erau depuși ulterior în conturi fără nume și fără numere, ceea ce îi făcea imposibil de depistat. Cu toate acestea, multe tranzacții bancare coincideau extraordinar cu anumite evenimente semnificative din viața corporațiilor. Banii treceau pe urmă într-unui din cele douăsprezece conturi numerice centrale sau superconturi, cum le numea Mitch. Avu grijă să dea toate numerele acestor conturi și numele băncilor. După crearea noii corporații, banii din super-conturi erau transferați în conturile corporației care, cel mai adesea, erau deschise în aceeași bancă. Și din momentul acela spălarea banilor putea începe. Cea mai simplă și mai banală metodă consta în achiziționarea de imobile și de alte asemenea bunuri patrimoniale în Statele Unite, iar tranzacțiile erau perfectate de avocații

atît de talentați ai firmei Bendini, Lambert & Locke, banii fiind transferați telegrafic. Alteori, corporația caymaneză cumpăra o altă corporație caymaneză care întîmplător era proprietara unei corporații din Panama care, la rîndul ei, deținea o companie în Dane-marca. Danezii cumpărau o fabrică de rulmenți din Toledo cu banii aflați într-o sucursală bancară din Munchen. Și astfel banii murdari fuseseră foarte bine spălați.

Depoziția se încheia cu proba MM 4292. Șaisprezece ore de mărturie erau destule. Depoziția lui nu va fi acceptată de tribunal, dar își va atinge scopul. Tarrance și amicii lui vor putea arăta toate astea unui juriu, obținînd inculparea a cel puțin treizeci dintre avocații firmei Bendini. Iar un judecător federal ar semna mandatele de percheziție.

Mitch își ținuse cuvîntul. Deși primise doar un milion de dolari, le oferea federalilor mult mai mult decît fusese înțelegerea. Epuizat, și fizic, și nervos, se așeză pe marginea patului, în întuneric. Abby stătea alături pe un scaun, cu ochii închiși.

— Acum ne-ar prinde bine o bere rece, zise Ray, trăgînd cu ochiul printre draperii.

— Nici să nu te gîndești, se împotrivi Mitch hotărît.

Ray se întoarse și-l privi.

— Liniștește-te, frățioare. Este deja întuneric și magazinul este la doi pași de aici. Și pot să-mi port și singur de grijă.

— Las-o baltă, Ray. Nu este nevoie să riști pentru atîta lucru. Dacă totul merge bine, peste cîteva ore am plecat și ai să poți bea cîte beri vrei.

Dar Ray nu-l ascultă. Își trase șapca pe ochi, își vîrî niște bani în buzunar și întinse mîna după revolver.

— Ray, te rog, măcar lasă pistolul.

Dar Ray ascunse arma sub cămașă și ieși din cameră. Mergea repede prin nisip, ascunzîndu-se în întuneric, cu gîtul ars de dorul unei beri. Cînd ajunse în dreptul unei prăvălii, aruncă o privire rapidă în jur, se convinse că nu-l urmărește nimeni și intră. Frigiderul cu bere era în spate.

În parcare de dincolo de Strip, Lamar Quin făcea conversație cu niște adolescenți din Indiana. Silueta lui Ray i se păru oarecum familiară. Ascuns sub pălăria uriașă de pai, Lamar se apropie de vitrina prăvăliei și aruncă o privire spre frigiderul cu bere. Ochii necunoscutului erau acoperiți de lentilele negre ale unor ochelari de soare, dar nasul și pomeții îi mai văzuse undeva. Lamar intră în prăvălie și cumpără o pungă de cartofi prăjiți. La casă se pomeni deodată față în față cu necunoscutul care nu era Mitchell McDeere, deși semăna mult cu el.

Trebuie că bărbatul din fața lui era Ray. Avea aceeași înălțime, aceeași greutate, același mers.

— Cum îți merge? Îl întrebă Lamar pe bărbat.

— Bine. Da' ție?

Pînă și vocea era asemănătoare.

Lamar plăti și se întoarse în parcare. Aruncă punga la gunoi și se îndreptă iute spre un magazin de cadouri, încercînd mai departe să dea de cei trei McDeere.

40

După lăsarea întunericului, o briză răcoroasă începu să bată dinspre mare. Soarele dispăruse și luna încă nu-i luase locul. Departe, pe cer, se zăreau niște nori întunecați dar aparent inofensivi, iar apa era neagră.

Chiar în mijlocul falezei, pe digul Dan Russell, își făcură apariția pescarii. Stăteau cîte trei-patru laolaltă și aruncau liniștiți undițele în apa întunecată care se zbătea la poalele structurii de beton. Stăteau nemișcați, scuișînd în apă sau schimbînd din cînd în cînd cîte o vorbă cu cel de-alături. De fapt, briza, liniștea și apa le făceau mai multă plăcere decît peștișorul amărît pe care îl scoteau la capătul undiței. Erau turiști din Nord care veneau aici în fiecare an, la aceeași dată, trăgeau la același motel și veneau pe dig în fiecare noapte ca să pescuiască și să admire marea. Fiecare avea lîngă picior găleți cu momeală și răcitoare portabile pline cu bere. Uneori, pe dig apăreau și îndrăgostiți, ba chiar și persoane pentru care pescuitul nu însemna nimic. Aceștia se opreau cîteva clipe să admire apele întunecate ale mării, apoi își întorceau privirile spre miile de luminițe ce străluceau pe Strip sau urmăreau siluetele nemișcate ale pescarilor care nu îi băgau în seamă. Pescarul nu-l observă pe Aaron Rimmer, deși acesta se tot învîrtea pe dig de pe la ora unsprezece. Rimmer aruncă

restul țigării în apă și privi plaja. Gîndul lui era la miile de camere de motel și de apartamente.

Digul Dan Russell era cel mai vestic din cele trei construite în zona Panama City Beach. Era cel mai nou, cel mai lung și singurul în întregime din beton. Chiar la mijlocul lui se afla o clădire mică de cărămidă, în care se găsea un magazin cu tot felul de scule, un snack-bar și camere de odihnă. Noaptea rămîneau deschise doar acestea.

De acolo și pînă la digul Sea Gull era cam o jumătate de milă. La unsprezece și jumătate, Abby ieși din cameră, trecu pe lîngă piscina cu apă murdară și porni de-a lungul plajei. Era îmbrăcată în pantaloni scurți și o canadiană de vînt cu gulerul ridicat pînă la urechi. Pe cap avea o pălărie albă de paie. Mergea încet, cu mîinile în buzunare, ca orice turist aflat la plimbare. Cinci minute mai tîrziu, Mitch o urmă spre plajă. La un moment dat, fu depășit de doi alergători care fugeau de-a dreptul prin apă, vorbind între ei. Sub cămașa groasă de bumbac, ascunsese un fluier pentru orice eventualitate. În buzunare își îndesase șaizeci de mii de dolari. Din cînd în cînd arunca priviri nervoase în direcția lui Abby. Cînd Mitch făcuse deja vreo două sute de metri pe plajă, Ray ieși și el din camera 39. Încuie ușa luînd cheia. În jurul taliei își înfășurase o frînghie neagră de nylon, sub care ascunsese revolverul. Totul era foarte bine mascat de o canadiană de vînt. Andy le mai ceruse două mii pentru haine și restul. Plaja era pustie.

Era sîmbătă, aproape de miezul nopții, și cei mai mulți pescari plecaseră. Abby trecu nepăsătoare pe lîngă trei ascunși într-un tufiș, chiar lîngă camerele de odihnă, și se opri la capătul digului, cu ochii ațintiți la mare. Luminițe roșii de semnalizare clipeau pînă aproape de orizont. Înspre est se înșirau balizele albe și albastre. O lumină galbenă apăru la orizont. Mitch se ascunde pe scaunul de sub o umbrelă închisă, exact la intrarea pe dig. Nu o vedea pe Abby, dar cuprindea foarte ușor marea cu privirea. O sută de metri mai încolo, Ray aștepta în întuneric, așezat pe o terasă de cărămidă. Toți trei așteptau, toți trei își verificau din timp în timp ceasurile.

Fix la miezul nopții, Abby, cu o mișcare nervoasă, își desfăcu fermoarul canadianei și scoase o lanternă de calibru mare. O propti cu nădejde în stomac, aduse canadiana în jurul ei și apăsă de trei ori pe buton. Becul verde se aprinse și se stinse de trei ori, apoi Abby își continuă așteptarea.

Nici un răspuns. După două minute care i se părură cît o eternitate, apăsă din nou pe buton, tot de trei ori. Din nou, nici un răspuns. Răsufală adînc și-și zise în sinea ei: "Fii calmă, Abby, fii calmă. Sigur este acolo, undeva în fața ta." Din nou semnalul și din nou nici un răspuns.

De pe scaunul lui de la marginea plajei, Mitch supraveghea nervos marea. Cu colțul ochiului zări o siluetă venind aproape în fugă dinspre vest. Cînd urcă treptele digului, Mitch văzu că era Nordicul și țîșni în urma lui.

Aaron Rimmer se ascunde în spatele pescarilor de lîngă clădirea de cărămidă și o urmări pe femeia cu pălărie albă de la capătul digului. Era aplecată în față și ținea ceva strîns la piept. Apoi văzu semnalul. Atunci porni spre capătul digului și cînd ajunse în spatele ei o strigă ușor:

— Abby.

Ea sări în lături, încercînd să țipe, dar Rimmer o trînti de balustradă. Din întuneric, Mitch țîșni înainte și-l placă pe Nordic. Toți trei se izbiră puternic de betonul neted și Mitch simți pistolul de la brîul celuilalt. Atunci se răsuci scurt, încercînd să-l lovească cu pumnul, dar nu-l nimeri. Rimmer reuși să-l pocnească zdravăn pe Mitch drept peste ochiul stîng. Abby lovea și ea, dar Mitch era amețit și nu mai putea face nimic. Rimmer dădu să-și scoată pistolul, dar nu-l mai găsi acolo unde îl pusese. Atunci atacă Ray și lovitura lui de berbec îl trimise pe Nordic cu un trosnet drept în balustradă. În clipa următoare, Ray trînti patru pumni în capul lui Rimmer: doi peste ochi și doi peste nas, meșteșug învățat în închisoare. Apoi îl pocni foarte puternic de patru ori tot în cap. Cu un geamăt, Nordicul se prăbuși definitiv.

Ray îi întinse pistolul lui Mitch, care își revenise și încerca să vadă cu ochiul cel bun. Abby supraveghea digul. Pustiu.

— Semnalizează din nou, o îndemnă Ray și începu să desfacă frînghia din jurul taliei. Abby se întoarse cu fața spre mare și se porni să semnalizeze disperată.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Mitch în șoaptă pe Ray, cu ochii la frînghie.

— Avem două posibilități: fie îl înecăm, fie îi zburăm creierii.

— Dumnezeule! exclamă Abby, fără să se oprească din semnalizare.

— Nu trage cu pistolul! șopti Mitch.

— Mulțumesc, zise Ray, înfășurînd frînghia în jurul gîtului lui Rimmer și strîngînd-o

bine. Mitch trecu între Abby și Nordic, dar ea nici măcar nu încercă să privească cu coada ochiului.

— Îmi pare rău, da' n-am avut de ales, mormăi Ray aproape pentru sine.

Celălalt nu avu nici o reacție și după trei minute Ray răsuflă adînc și anunță:

— E mort. Legă capătul frînghieii de un stîlp și lăasă încet cadavrul în apă.

— Eu cobor primul, spuse el și se tîrî ușor pe balustradă, ca apoi să alunece pe frînghie. La vreo trei metri în jos, două bare de fier așezate în cruce susțineau cele două coloane de beton care coborau în apă. Era o ascunzătoare foarte bună. Abby fu a doua, iar Mitch încheie șirul, dar din cauza ochiului închis, fu cît pe-aci să alunece.

Reușiră. Erau la adăpost, la trei metri de marea rece și întunecată, de pești și de cadavrul Nordicului. Ray tăie sfoara pentru ca greutatea de la capătul ei să ajungă mai repede pe fundul apei.

Stăteau acolo ca niște bufnițe pe o ramură de copac, cu ochii lipiți de luminițele din zare. Nu se auzeau decît valurile și clicul lanternei.

Și deodată voci pe dig. Voci nervoase, îngrijorate, pline de panică. Apoi se îndepărtară.

— Ei, frățioare, ce facem acum?

— Aplicăm planul B.

— Adică?

— Începem să înotăm.

— Foarte nostim, zise Abby.

Trecuse o oră de cînd stăteau pe barele acelea lipsite de orice urmă de confort.

— Ați observat alea două bărci de colo? întrebă deodată Ray.

Erau două bărcuțe aflate la vreo milă de țărm care de aproape o oră se tot plimbau de colo-colo paralel cu plaja.

— Am impresia că sînt bărci pescărești, zise Mitch.

— Da' cine pescuiește la ora asta? observă Ray.

Nici unul dintre ei nu găsi o explicație plauzibilă.

Abby îl văzu prima și se rugă la Dumnezeu să nu fie cadavrul adus de apă la suprafață.

— Uite acolo, strigă ea. Era ceva negru, care venea spre ei. Îl urmăreau plini de încordare și brusc porni și zgomotul acela ca al unei mașini de cusut.

— Semnalizează, zise Mitch.

Obiectul se apropia.

— Abanks! strigă Mitch, dar zgomotul încetă. Abanks!

— Unde dracu' sînteți? veni răspunsul.

— Aici, sub dig! Grăbește-te, ce dracu'!

Zgomotul crescuse și Abanks aduse o plută de cauciuc cu motor chiar sub dig. Cei trei săriră pe rînd și odată ajunși pe plută se îmbrățișară fericiți. Abanks îndreptă pluta spre larg.

— Unde ai fost pînă acum? întrebă Mitch.

— M-am plimbat, răspunse Abanks.

— De ce ai întîrziat?

— Am întîrziat pentru că a trebuit să mă feresc de bărcile astea pline cu dobitoci în țoale de turiști care se dădeau drept pescari.

— Ce zici, sînt federalii sau ceilalți? întrebă Abby.

— Păi, din moment ce sînt idioți, pot fi oricare dintre ei.

— Unde ți-e lumina verde?

— S-a descărcat bateria.

Era un scuner pe care Abanks îl cumpărase în Jamaica cu numai două sute de mii. Un prieten îi aștepta lîngă scară și îi ajută să urce la bord; se numea George și atît, vorbea engleza cu un accent ciudat și Abanks îi asigură că era demn de încredere.

— În bufet este și niște whisky, dacă vreți. Abby luă o pătură și se întinse pe canapea. Mitch rămase pe punte ca să-și admire vasul.

— Putem pleca? întrebă el după ce Abanks și George ridicară pluta pe punte.

— Cum dorești, răspunse George.

Mitch privi luminile de pe plajă și-și luă rămas bun. Apoi coborî în cabină și-și turnă un pahar de scotch.

Wayne Tarrance adormise îmbrăcat. Nu se mai mișcase de la ultimul telefon primit cu șase ore în urmă. Telefonul sună din nou.

— Alo, zise el cu o voce răgușită.

— Wayne, puiule. Te-am trezit?

— Firește că m-ai trezit.

— Acum poți să-ți iei documentele. Camera 39, motelul Sea Gull Rest, autostrada 98, Panama City Beach. Pe tipul de la recepție îl cheamă Andy. Te conduce el. Ai grijă cum umbli cu ele. Prietenul nostru le-a clasat și le-a marcat așa de frumos, și are șaisprezece ore de depozitare pe videocasete. Așa că poartă-te frumos cu ele.

— Vreau să te întreb ceva, zise Tarrance.

— Sigur, băiețel. Orice.

— Unde Dumnezeu a dat peste tine? Pentru că fără tine toată chestia asta s-ar fi dus dracului.

— Phii, mulțumesc Wayne. M-a găsit în Memphis. Ne-am împrietenit și mi-a oferit o grămadă de bani.

— Cît?

— Ce importanță are suma? Oricum, nu mai trebuie să muncesc în viața mea. Hai că trebuie să fug, puiule. Mi-a făcut mare plăcere.

— Unde este el, acum?

— Într-un avion spre America de Sud. Dar te rog să nu-ți pierzi vremea încercînd să-l prinzi. Wayne puiule, te iubesc, să știi, da' tu n-ai reușit să-l prinzi nici măcar în Memphis. Pa, zise ea și închise.

41

Duminică în zori. Scunerul se îndrepta spre sud cu toate pînzele sus, sub un cer senin. Abby dormea adînc în cabina căpitanului. Ray căzuse beat de whisky, Abanks sforăia și el pe undeva.

Pe punte, Mitch se delecta cu cafea și-l asculta pe George expunîndu-i principiile meseriei de marinar. Era un bărbat de aproape șaiszeci de ani, cu plete cărunte și pielea arsă de soare. Era scund și vînjos, la fel cu Abanks. Era australian de origine, dar cu douăzeci și opt de ani în urmă fugise din țară după cea mai mare spargere dată acolo la o bancă. El și cu partenerul lui împărțiseră unsprezece milioane cash și niște argint și flecare își văzuse de drumul lui. Auzise mai tîrziu că celălalt murise.

Bineînțeles că George nu era numele lui adevărat, dar folosindu-l de atîția ani, îl uitase pe cel adevărat. Descoperise Caraibe la sfîrșitul anilor șaiszeci și se hotărîse să rămînă acolo. Își depusese banii în băncile din Bahamas, Belize, Panama și Grand Cayman, își construisese o locuință pe o fișie de plajă pustie din Little Cayman și de douăzeci și unu de ani făcea neîncetat turul insulelor. Vara și la începutul toamnei stătea mai aproape de casă. Dar din octombrie pînă în iunie locuia pe iaht și trecea din insulă în insulă. Odată petrecuse doi ani în Bahamas.

— Aici sînt două mii de insule, explică el. Și n-or să te găsească niciodată dacă te muți de colo-colo.

— Pe tine tot te mai caută? Întrebă Mitch.

— Nu știu. N-am cum să dau telefon ca să aflu, dar nu cred că mă mai caută cineva.

— Care este cea mai bună ascunzătoare?

— Vasul ăsta. Este un iaht drăguț și după ce vei învăța să-l manevrezi, te vei simți ca acasă. Găsește-ți o insulă mică, undeva, Little Cayman sau Brac de exemplu, și fă-ți o casă. Fă ca mine. Dar în cea mai mare parte a timpului stai pe iaht.

— Cînd ai să încetezi să te mai întrebî dacă te vor găsi?

— A, mă gîndesc, dar nu mă mai îngrijorează. Cu cît ai plecat la tine?

— Cu opt milioane, zise Mitch.

— Drăguț. În cazul ăsta, uită de toți, și plimbă-te prin insulele astea pentru tot restul vieții. Sînt alte lucruri mult mai rele, să știi.

Timp de patru zile au plutit spre Cuba, apoi au schimbat direcția spre Jamaica. Erau atenți la lecțiile lui George care, după douăzeci de ani de marinărie devenise un om foarte

înțelept și răbdător. Ray lingvistul memora termeni ca timonă, catarg, pupa, prora și alții. George le ținea prelegeri despre fiecare manevră în parte, Ray învăța limbajul marinăresc, iar Mitch studia tehnica.

Abby stătea în cabină, vorbea puțin și zîmbea numai cînd era absolut necesar. Viața pe un vapor nu fusese niciodată visul ei. Îi era dor de casă și se întreba ce se va alege de ea. Poate că domnul Rice va avea grijă de grădină. Îi era dor de străzile umbrite de copaci, de peluzele îngrijite și de copiii care umblau pe biciclete. Spera ca domnul Rice să îi adopte cîinele. Era îngrijorată din cauza părinților, nu știa cînd va mai putea să-i revadă; poate peste cîtiva ani, deși ar fi putut să trăiască și fără să-i vadă, cu condiția să-i știe în siguranță.

Nu se putea desprinde de prezent, iar viitorul era greu de imaginat. În cea de-a doua zi a restului vieții ei, începu să scrie scrisori: părinților ei, lui Kay Quin, domnului Rice și altor cîtorva prieteni. Știa că nu va putea trimite niciodată aceste scrisori, dar simțea nevoia să le scrie.

Mitch o urmărea îndeaproape, dar o lăsa în apele ei. În fond, nu avea ce să-i spună. Poate că vor putea totuși să vorbească peste vreo cîteva zile. Spre sfîrșitul celei de-a patra zile, miercuri adică, zăriră Grand Cayman. Înconjurară insula fără grabă și ancorară cam la o milă de țărm. Cînd se lăsă întunericul, Barry Abanks le spuse la revedere. Plecă pe pluta lui, avînd de gînd să lase ancora la vreo trei mii de Bodden Town, la un alt centru pentru scufundări, de unde urma să fie recuperat de unul dintre oamenii lui. Abanks avea să afle dacă între timp se întîmplase ceva dubios prin zonă, deși el era optimist din punctul ăsta de vedere.

Pe Little Cayman, George avea o casuță din lemn, vopsită în alb. Era situată într-un golfuleț, unde cea mai apropiată casă nu putea fi văzută cu ochiul liber. În cele două anexe de lîngă casă, trăia o localnică care se îngrijea de toate. O chema Fay.

Cei trei McDeere se instalară în casa mare și încercară să ia viața de la capăt. Ray, evadatul, bîntuia cu orele pe plajă; era într-o stare euforică pe care nu o putea da la iveală. Împreună cu George, pleca cu barca ore întregi, bînd scotch și explorînd insulele. De obicei amîndoi erau beți morți cînd se întorceau.

Abby își petrecu primele zile în cămăruțele de la etaj, privind marea. Continua să scrie scrisori și începu un jurnal. Dormea singură. De două ori pe săptămînă, Fay mergea în oraș cu Volkswagen-ul, după provizii și scrisori. Într-una din zile aduse un pachet de la Barry Abanks. Pachetul conținea un colet de la Doris Greenwood din Miami. Mitch rupse ambalajul și dădu peste două ziare din Atlanta și unul din Memphis.

Pe prima pagină erau relatări despre inculpări masive la firma avocațială Bendini din Memphis. Cincizeci și unu de foști și actuali membri ai firmei și treizeci de presupuși membri ai Familiei mafiote Morolto din Chicago fuseseră inculpați. Și încă nu se terminase, promisese ministrul de Justiție. Era numai vîrfurile aisbergului. Directorul F. Denton Voyles acceptase ca ziarele să-i citeze vorbele: "Era o lovitură importantă dată crimei organizate din America. Ea ar trebui să constituie un avertisment pentru toți cei care ar fi tentați să lucreze cu bani murdari."

Mitch împături ziarele și plecă să se plimbe pe plajă. Se așeză la umbra unor palmieri. Ziarele din Atlanta citau numele tuturor avocaților de la Bendini arestați și nu se bucură cîtuși de puțin cînd le citi. Ba aproape că-i părea rău pentru Nathan Locke, Wally Hudson, Kendall Mahan, Jack Aidrich și în sfîrșit Lamar Quin. Aproape că le văzu chipurile. Le cunoștea soțiile și copiii. Cu ochii rătăcind pe oceanul strălucitor, se gîndi la Lamar și Kay Quin. Îi iubise și îi urîse în aceeași măsură. Ei ajutaseră la atragerea lui în firma asta și-și aveau și ei partea lor de vină. Dar erau prietenii lui. Ce păcat ! Poate că Lamar va avea noroc să fie eliberat pe cuvînt peste vreo doi ani. Poate Kay și copiii vor supraviețui nebuniei ăsteia. Poate.

— Te iubesc, Mitch. Abby stătea lîngă el, cu o sticlă și două pahare în mîini.

El îi zîmbi și o îndemnă să se așeze.

— Ce este în sticla aia?

— Punch cu rom făcut de Fay.

— E tare?

— E mai mult rom, zise ea așezîndu-se alături pe nisip. I-am zis lui Fay că vrem să ne îmbătăm și ea a înțeles.

Mitch o luă în brațe și începu să bea. Urmăriră cu privirea o barcă de pescuit care plutea pe apele strălucitoare.

— Spune-mi Mitch, ție ți-e frică?
— Mi-e groază.
— Și mie. Toată chestia asta este o nebunie.
— Dar am reușit, Abby. Trăim, sîntem în siguranță și sîntem împreună.
— Da, dar mîine, ce va fi mîine? Și-n zilele următoare?
— Nu știu, Abby. Lucrurile ar putea să se și înrăutățească. Numele meu ar putea să apară în toate ziarele la un loc cu al celorlalți inculpați. Sau s-ar putea la fel de bine să murim. Sînt lucruri mult mai rele decît excursia asta nesfîrșită prin Caraibe cu opt milioane de dolari în buzunar.
— Crezi că părinții mei sînt în siguranță?
— Cred că da. Ce-ar avea de cîștigat Mafia dacă le-ar face rău părinților tăi? Da, cred că sînt în siguranță.
— Ea umplu din nou paharele și-l sărută pe obraz.
— Are să-mi fie bine, Mitch. Cît timp sîntem împreună, pot să rezist la orice.
— Abby, trebuie să-ți fac o mărturisire, zise Mitch, căutîndu-și cu grijă cuvintele și privind atent marea.
— Te ascult.
— Adevărul este că niciodată n-am vrut să mă fac avocat.
— Ei, cum așa?
— Nu. De fapt întotdeauna am vrut să mă fac marinar.
— Serios? Atunci ai făcut vreodată dragoste pe o plajă?
— Ăă, nu, răspunse el după o clipă de ezitare.
— Atunci, bea-ți romul, marinarule! Și hai să ne îmbătăm și să facem un copil!
